

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

Τ Ψ Ο Τ Σ

ΒΙΒΛΙΟΝ.

DIONYSII LONGINI

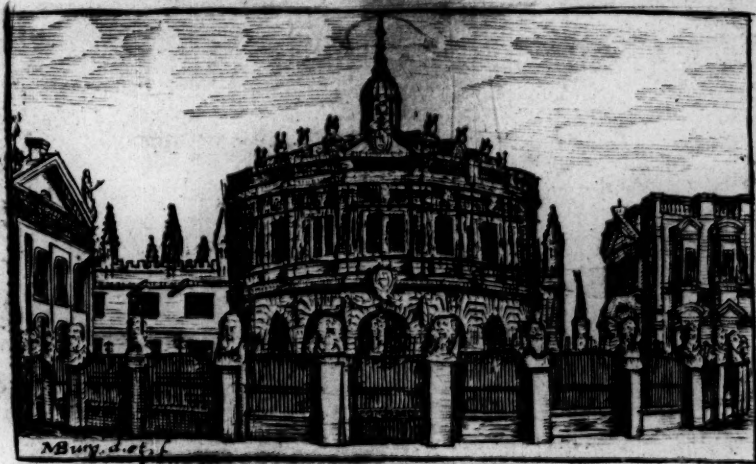
DE

SUBLIMITATE

LIBELLUS,

*Cum Praefatione de Vita & Scriptis Longini, Notis,
Indicibus, & Variis Lectionibus.*

EDITIO TERTIA.

O X O N I Æ,

E THEATRO SHELDONIANO, Anno MDCCXXX.

Prostat apud Sam. Wilmot Bibliopolam Oxon.

Nicolaum Prevost & A. Vander-Hoeck in Vico vulgo vocato
the Strand, & J. & J. Knapton in Coemeterio Paulino, Londini.

Imprimatur,

ROB. SHIPPEN

Vice-Can. Oxon.

Off. 24. 1718.

VIRIS

EXCELLENTISSIMIS, AMPLISSIMIS,
OPTIMARUMQUE LITERARUM LAUDE
FLORENTISSIMIS,

D^{no} *Joanni Boivino*

BIBLIOTHECÆ REGIÆ

P A R I S I E N S I S

C U S T O D I,

D^{no} *Anton. Mariæ Salvino,*

GRÆCARUM LITERARUM

I N

ACADEMIA FLORENTINA

PROFESSORI,

E T

D^{no} *Hen. L. Schurtzfleischio*

VINARIENSIS

BIBLIOTHECÆ DUCALIS

P R Æ F E C T O,

AUREOLUM HUNC
LONGINI
ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ
LIBELLUM,
OPERA INDUSTRIAQUE SUA
QUALICUNQUE
NUNC
DENUO PERPOLITUM,
IN PERPETUUM SUÆ
ERGA ILLOS OBSERVANTIÆ
MONUMENTUM,
QUAM HUMILLIME
D.D.C.Q.

EDITOR

J.H.

PRÆFATIO

De Vita & Scriptis *Longini*, novaque
hac Libelli ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ Editione.

DIONYSIUS¹ *Longinus* patre natus est non indiligente (ut conjicimus) nec indocto: quo autem nomine appellaretur, ex vetustatis incuria nobis incompertum est. Matrem habuit *Phrontonidem*², sororem *Cornelii Frontonis* Oratoris, (*Plutarchi Chæronensis* nepotis³) qui *Athenis* eloquentiam magna cum laude docuit, & moriens *Longinum* nostrum hæredem reliquit. *Fronto* quidem patria *Syrus*, domo *Emisenus* erat; unde *Longinum* ex *Syria* oriundum suspicatus est *Gabriel à Petra*: cui opinioni nonnihil favet lapis antiquus, non ita pridem effossus⁴, qui testatur *Longinos Samosata* in *Syria* olim habitasse. Nequaquam tamen *Syrum* exstitisse contendit *Faber* ex *Vopisci* testimonio⁵, quod non obscure indicat *Longinum* linguam *Syriacam* plane ignorasse; ac proinde (ut verisimile est) originem aliunde traxisse. *Joan. Fonsius*, qua auctoritate nescimus, *Atheniensem* vocat: forsitan quod sic Græce scriberet, ut *Athenis* natus esse videretur. Verum *Gerardus Langbainius*, Vir doctissimus, *Phaselitem* putat; hoc ductus argumento, quod *Nicandri Scholiastes* disertim laudet *Dionysium Phaselitem* ἐν τῷ αἰνῷ τῷ Ἀντιμάχου ποιητῶς, quem (inquit) ab hoc nostro non diversum esse facile credet, qui ex⁶ *Suida* didicit in *Antimachum* scripsisse *Longinum*.

¹ *Cassius* adjicitur à nonnullis ex *Suida*. Vide Testim. X. Ante *Longini* nostri tempora *Cassius* quidam *Longinus* *Syriæ* præles erat. ² Vide Testim. XII. ³ Teste *Rualdo* in vita *Plut.* ex *Sarish.* ⁴ In comitatu *Cestriæ*, cum hac inscriptione, FLAVIUS LONGINUS

TRIB. MIL. LEG. XX. LONGINUS FILIUS EJUS, DOMO SAMOSATA. ⁵ Vide Testim. XIV. ⁶ Vide Testim. X. Vereor ut hoc elici possit ex *Suidæ* verbis. Nam parum valet ista ratio quod uterque in *Antimachum* scripserit, cum fieri possit ut diversos uter-

P R Æ F A T I O.

Prima adolescentia una cum parentibus ¹ plurimas regiones perlustravit, ut optimarum artium studiis penitus imbueretur, & viros istius ævi celeberrimos, & in his Ammonium ² & Origenem, inviseret & audiret. Athenis etiam aliquamdiu versatum esse, fidem facit ἀπαρχαίων illud Porphyrii ³ καὶ φιλοσόφου ἰσοκρίτου, ubi se à Longino, Athenis Πλατῶνεια celebrante, inter alios convivio exceptum tradit. Quod non mediocres in Philosophia progressus fecerit, non solum ex Eunapio ⁴ & librorum (qui temporis injuria perierunt) titulis licet colligere; sed ex eo quod Porphyrius, acerrimi ingenii vir, illum pro præceptore ⁵ habuerit. Nec obstat illud Plotini ⁶ effatum; Longinum philologum esse, philosophum nequaquam: cum sæpe evenit, ut inter quos magnæ laudis æmulatio est, inter eos aliqua intercederet obtrectatio. Verum, utut illud se habeat, Longinum ad maximam famam & dignationem ex re Critica pervenisse indicio est, quod Athenis (ut credimus) id ei datum esset negotii, ut quæ scriptorum ⁷ γῆρα erant, quæ ὑποβολήματα, discerneret; tantumque ejus tribueretur judicio, ut aliorum de Auctoribus sententia tum demum rata foret, quum eam suo calculo comprobaverat Longinus. Ex hac nominis celebritate Longinum ad se accivit Zenobia ⁸, Heroïna nobilissima & illustris Palmyrenorum Regina: quæ, cum sacrarum ⁹ literarum amore singulari flagraret, non alio uti voluit in Græcis magistro quam Critico nostro. Quo factum est ut Zenobiæ, postquam ejus perspexerat ingenium belli ac pacis artibus pariter idoneum, non tam studiorum moderator haberetur, quam rerum gerendarum arbiter. Itaque cum Syria maxime concussa erat, arma ei infesta movente Aureliano, Regina placuit Longinum

que libros de eo literis consignavit. Et Dionysius quidem Phaselites, quum καὶ ποιητῶν commentatus fuerit, non potuit non Antimachi in eo libro mentionem facere, quippe qui inter ποιητὰς Ἰωνικοὺς nominatim ab Ἰσακίῳ Τζετζα refertur. At Longinus λέγει Ἀντιμάχῳ tantummodo edidit, quemadmodum etiam λέγει Ομήρῳ, non vero καὶ Ἀντιμάχῳ ποιήσαντι βιβλία. Adde quod Dionysius Phaselites Charmidæ filius fuerit

ac Pindarum emendarit, ut constat ex Scholiaste ad Pyth. 8^a. Nem. 5^a & 11^a. ac isthm. 11^a. Schurtzsch. 1 Vide Fragm. 4. 2 Vide Fragm. 4. 3 Vide Testim. III. & XII. 4 Vide Testim. V. 5 Vide Testim. V. 6 Vide Testim. I. & VII. 7 Vide Testim. V. 8 Vide Testim. XIV. 9 Nam Zenobia existimatur ad Mosis doctrinam accessisse. Vide Testim. IX.

P R Æ F A T I O.

cum primis in consilium adhibere: qui feminae viriles addidit animos, auctorque illi fuit ut paulo acrius & liberius Imperatoris literis responderet. Ea res Longino exitio fuit. Nam victa captaque Zenobia ne tantillum quidem de ferocia sua remisit Aurelianus; sed Regina amicis eo magis succensuit; compertoque aut suspecto epistolam illam superbiorē à Longino ¹ dictatam fuisse ² statim tollendum interficiendumque curavit. Tam ³ fortiter quidem obiit Longinus, ut alios, ejus calamitatem indigne ferentes, quam maxime consolaretur: atque morte licet æque immatura ac immerita ereptus est, plurima tamen scripta, eaque non vulgaria, reliquit; quorum πινὰ partim Cl. Langbainii (sc. usque ad num. 20.) verbis partim nostris exhibere operæ pretium esse duximus.

⁴ 1 Περὶ τῆς Φιδίας. Commentarium crediderim in orationem contra Phidiam; (forte Μειδίας) quæ Demosthenis est.

2 Απορήματα Ὁμηρικὰ, *Dubia Homérica.* Eorum liber V. citatur ab *Homeri Scholiaste*, Ιλ. β'. ubi Draconem passerēs devorantem *Sthenium* vocatum refert. ὅπως γὰρ ἰστένηται Διονυσίου ἐν τῇ ε'. τῇ Σπέρων. Απορημάτων Ὁμηρικῶν etiam libros sex conscripsit *Aristoteles.* Laërt.

3 Εἰ φιλόσοφος Ὁμηρος; *An Homerus fuerit Philosophus?* Apud Laërtium (in *Pyrrhone*) sunt qui *Scepticorum* Principem putant. Et (ib. l. 2.) *Anaxagoræ* succenturiat *Horatius*, (*Epist. l. 1.*) hoc ei elogium ferens,

— Quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chrysippo & Crantore dicit.

4 Περίληματα Ὁμήρου καὶ λύσεις, *Quæstiones & solutiones Homericæ.* Ex quo mustaceo laureolam antea captarant haud pauci. Puta ¹ *Heraclides Ponticus libb. 2.* λύσεων Ὁμη-

¹ Vide Testim. XIV. ² Idem fere accidit H. Cusio, viro impense erudito, & Græcæ linguæ apud Oxonienses Professori Regio. ³ Vide Testim. VI. ⁴ Vide Testim. X. ⁵ Forsan τὸ κατὰ Μηνῆς, ut intelligatur scriptum aliquod contra *Medium* Philosophum, (cujus mentio fit in *Fragmentis*, p. 154.) cum quo de partibus animæ disputationes habuisse *Longinum*, constat ex Pro-

clo in *Platonis πολιτεία*, p. 415. ⁶ *Longinum* operam impendisse *Homero*, non solum ex *Suida* constat; sed etiam (ut notavit Cl. *Kusterus*) ex *Eustathio*, qui ejus aliquoties (ut ad *Iliad. A.* p. 67. 176.) meminit, *Homeri* versus aliquot obelo notantis. ⁷ Potius *Heraclitus*, ut probavit *Nath. Mazerius* in *præf.* ad notas *Editioni Genevensi* subjectas. Vide *Galeum* in *præf.* ad *Opuscula Mytholog.*

P R Æ F A T I O.

εικόν, quos vertit & in lucem dedit *Gesnerus*, titulo *Allegoriarum* in *Homeri* fabulas. *Porphyrus* etiam ζητήματα Ομηρεῖα, majoris operis progymnasmata, ad nos deduxit ævi fluxus; reliquis ejusdem nominis absorptis.

5 Τίνα παρὰ τὰς ἰσοείας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἰσοειῶν ἐξηγῶνται; *Quæ Grammatici præter historias ut historica commentantur?* In hoc etiam opere *Cæcilium* habuit facem præferentem, qui (ut ait *Suidas*) de iis scripserat, *quæ à Rhetoribus secundum historias, vel præter historias referuntur.*

6 Περὶ τοῦ παρ' Ομήρῳ πολλὰ σημαίνουσιν λέξεων *De dictionibus polysemis apud Homerum*; opus grammaticum, quale illud *Protagoræ* (*Laërt. ll. 5 & 9.*) de *Homeri* glossis; forte & *Demetrii* de *Iliade* & *Odyssæa*: nam de *Basilide*, quem in *Epitomen* redegit *Cratinus*, (teste *Etymol. in αἰείμαλῳ*) περὶ Ομηρεῖας λέξεως pariter inscripto, res est extra aleam.

7 Ἀττικῶν ἑξῶν ἐκδόσεις β'. *Atticarum dictionum Editiones duæ*: quibus in limine operis sui se in eo congerendo usum esse agnoscit *Suidas*; prævit hic etiam *Cæcilus Siculus*: quibus in eo loco subjunguntur *Lupercus*, *Pacatus*, & *Pollio Alexandrinus*. *Photius* addit *Dionysium Halicarnasæum*, *Pausaniam*, ² *Mæridem*, Atticistas omnes, melioris notæ, quam paucula illa *Phrynichi*, *Magistri*, aut *Moschopuli*; quibus tamen reliquorum jacturam levamus ex parte.

8 Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Κλέωνος. (ἄ. Ηρακλέων) *Vocabula Antimachi & Cleonis*. *Cleones* duo, (unus *Curtii l. 8.*) poeta *Siculus*; alter (*Apollonii schol. lib. 1.*) Κλεῖος *Argonauticorum* scriptor, à quo multa *Apollonius*. *Antimachum* talem fuisse, ut *Delio* natatore opus haberet, ex iis patet, quæ apud auctores (*Apollonii & Nicandri Scholiastas*) feruntur. Hujus æmulus & mirator (teste *Spartiano in vita*) *Hadrianus Cæsar*, *Catacrianos*, libros obscurissimos, eum imitatus scripsit. Indicio etiam sunt, tum quæ à *Nicandri* Scholiaste adducuntur, tum quod *Nicandrum* pariter ejus æmulum prædicat, & ab eo multa mutuatum; forte non in *Theriacis*, sed

1 Excerpta quædam ex libro hoc περὶ Ἀττικῶν λέξεων (uti conjicio) in *Bibl. Vatic.* adservantur sub hoc titulo, Λέξεις ἰδιωτικῶν ῥημάτων ἐκτιθεὶς παρὰ

Στεφάνῳ, καὶ Θεοδώρῳ, καὶ ἑτέροις λεξιγράφεσι· Κασσιανῷ, καὶ Λογγίνῳ Φιλοσόφῳ. 2 Rectius *Eumaridem*.

P R Æ F A T I O.

Thebaïcis: uterque enim argumentum illud tractavit. *Tzetzes* (in *prolegom. ad Lycoph.*) inter Poëtas ὀνομασῶν eum reponit, quales illi sunt numero quinque, *Homerus*, *Hesiodus*, *Panyasis* (corrupte Πάνυσις) *Antimachus*, & *Pisander*. Cum *Homero* conjungit *Propertius*, lib. 2. el. 34.

Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.

Imo & (teste *Dione l. 69.*) præferre ausus est *Hadrianus*, qui de abolendo penitus *Homero* cogitavit, ut *Antimachum* induceret, cujus antea ne nomen quidem apud plures innotuit: & μὴδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πᾶσι περὶ ἡπίσαντο. Litem dirimat *Gregorius Nazianzenus*, *Ep. 3.* qui hoc inter eos discrimen ponit, quod *Homerus* multa paucis complexus sit, hic pauca multis; eoque brevitatis palmam *Homero* defert, τοῖς πᾶσι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' ἔτι τοῖς ῥήμασι. Alterum etiam correctorem nactus est, *Longini συμφοιτητῶν*, *Zoticum* scilicet, (teste *Porph. de Plotino*) & ipsum *Criticum*. operis nomen, τὰ Ἀντιμάχου διορθωτικά. Fuit autem *Antimachus* Scriptor *Cyclicus*, (si verum docet *Acron* Grammaticus in *Horat. de Arte Poët.*) tam ambitiose digressivum amans, ut xxiv. libros impleret, (ut dicit *Porphyr. ibid.*) priusquam τὰς ἐπὶ τῇ Θέσσει περδύκεται. Verum *Proclus*, (apud *Photium* in *Chestom.*) cui hac in parte tutius credendum, *Antimachum* & quatuor comites superius adductos ab *Epico Cyclo* aperte excludit. Κύκλος autem ἑπικός fuit historia mythologica à diversis descripta, sed in unum corpus congeſta; in quo fabularum quicquid ab ipsis Deorum incunabulis ad reditum *Ulyſſis* in Ithacam invaluit, mendax Græcia lætanter agnovit. Auctores ejus passim audiunt, Κύκλιοι, & ἐγκύκλιοι. opus ipsum, Κύκλος ἐπικός, κύκλια ἐπὶ, ποίημι ἐγκύκλιον, &, sine addito, aliquando κύκλος. [Hisce adde quæ scripsit *Mallincrotus* in *Paralipom. de Hist. Gr.* p. 11.]

9 Hæc de operibus *Longini* à *Suida* memoratis: succedant, quæ *Porphyrus* (in *Vita Plotini*) retulit: inter quæ ordinem ducit liber ¹ Περὶ ἀρχῶν, *De principiis*. *Philarchæus* etiam geminum illi opus elaboravit, nisi malit quispiam τῷ Φιλαρχαῖς sic accipere, ut ² Φιλαρχαῖον sit inscriptio

¹ Vide Testimonium primum de Longino. ² Philarchæus non est nomen proprium viri, sed Longinus dicitur à

Porphyrio Philarchæus, hoc est antiquarum literarum & priscae sapientie studiosus. *Fabricius in Bibl. Gr.*

alterius

P R Æ F A T I O.

alterius operis *Longini*. Utcunque habeat, hoc statuere possumus, syntagma illud politiori literatura refertum fuisse, licet prima fronte nihil minus polliceatur: inde enim illud *Plotini* effatum, *Longinum Philologum esse, Philosophum nequaquam* [Vide *Proclum* lib. 3. in *Timæum* *Platonis* p. 27.]

10 Περὶ Πλωτῖνον καὶ Γεντυλιανὸν Ἀμέλιον περὶ τέλους. *De fine ad Plotinum & Amelium*. Continet responsum ad ea, quæ ab iis objecta: librum inscripsit *Marcello* cuidam.

11 Περὶ Ἰ. Ἀμέλιον ἐπιστολή. *Epistolam* vocat, quod volumen erat; quia ad *Amelii* *Epistolam* rescripta.

12 Περὶ ἧ κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης. *De justitia secundum Platonem*: & hoc etiam contra *Amelium*.

13 Περὶ τῶν ἰδεῶν. In quo sententiam suam de *Ideis*, adversus *Plotinum* ejusque hyperaspistem *Porphyrimum*, tuetur.

14 Περὶ τῶν Στωϊκῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντιθέσει. (*Euseb. de Præpar. Evang. l. 15.*) *Disceptatio adversus Stoicorum de anima opinionem*; in qua probat animam non esse corpoream. Sed vereor ne titulum istum *Eusebius* ipse particulæ ab integro aliquo opere abstractæ imposuerit.

15 Περὶ συνθέσεως λόγων, *De compositione orationum*: qua de re duo syntagmata à se conscripta refert *Secl. xxxviii*.

16 Περὶ παθῶν, *De passionibus* commentarium promittit ad finem *Secl. iii*. & *Secl. xlv*. an absolverit incertum.

17 *De aciebus bellicis*. Librum *Romæ* servari refert *Gesnerus in Biblioth.*

18 Περὶ ποιητῶν, *De poëtis*. opus *Dionysii Phaselitæ*; citat *Nicandri* Scholiastes.

19 Κριτικῆ. *Laërtius* (in *Thalete*) citat *Dionysium* ἢ *Κριτικοῦ*. Agnomen *Critici* huic nostro datum facit, ut hoc ei opus adscribam; nec enim dubito, quin *Laërtius* posterior *Longino* esse possit. [Ex hoc tractatu forsan desumptum est illud *Longini* de *Rhetoribus* testimonium, quod exstat in præstantissimo codice *Evangeliorum* *Bibliothecæ Vaticanæ Urbinatis*, signato num. 2. quod nobiscum communicavit Vir summæ doctrinæ pariter ac humanitatis, *Laur. Alex. Zacagnius*: Λογγίνος ὁ καὶ ῥήτωρ ἢ ἢ μὲν μεγάλων ῥητόρων ἀπαρτίδου συντάξεν ἔργων. Κορωνὸς δ' ἔστι λόγος παντός καὶ φρονήματος. Ἑλληνικῶς Δημοθένης, Λυσίας, Αἰσχίνης, Δεισιδίδης, Ισίδωρος,

Τίμαρ-

P R Æ F A T I O.

Τίμαρχος, Ισοκράτης, Δημοθένης ὁ καὶ Κεῖδινος, Ξενοφάν, πρὸς τοῖς Παύλος ὁ Ταρσεύς, ὃν πῖνα καὶ πρῶτον φημι πρὸς αὐτὸν δόγματος ἀναποδείκναι.]

20 Hæc sunt quæ enumeravit Cl. *Langbainius*. Reliqua, quorum recensionem omisit, nobis liceat adjicere. Imprimisque veniunt Τὰ περὶ Ξενοφώντος, *Commentaria de scriptis Xenophontis*; quorum meminit *Longinus* ipse *Secl. VIII. p. 20.*

21 Τέχνη ῥητορικὴ, *Ars Rhetorica*. Laudatur ab ¹ *Anonymo* in *Hermogenem*. Sed forsitan idem erat cum libro Περὶ συνθέσεως λόγων· aut potius ille ipse libellus, quem, eodem titulo insignitum, habemus inter *Dionysii Halicarnassensis* Opuscula: quem ab eo abjudicat *Tan. Faber*.

22 Οὐδαιναδός², *Oratio in Hodenathum*: cujus indicium *Tan. Fabro* fecit *Emericus Bigotius* ἐ Cod. MS. *Bibliothecæ Vaticanæ*.

23 Φιλολόγος *Longini* citat *Auctor Anonymus* vitæ *Apollonii*: quo opere de *Philologis & Grammaticis* egisse videtur.

24 Εἰς τέχνην ῥητορικὴν Ερμωγένης· *In artem Rhetoricam Hermogenis*. Exstat in *Bibliotheca Vindobonensi*, teste *Nesfelio*. Forsitan idem cum libro memorato num. 21.

25 Περὶ μέτρων libellus, quem ³ *Holstenius* in *Bibliotheca Vaticana* adservari primus monuit: cujus partem maximam ἐ codice nostri in gratiam descriptam, & ad nos missam à viro optimo & bonarum literarum studiosissimo, *Jacobo de S. Amando*, olim edidimus, iterumque tibi repræsentamus, p. 138.

26 Περὶ Τύχης, de *Sublimitate* libellus, omni laude major: qui tamen ad nos, nisi magna sui parte mutilatus, non pervenit.

Ejus historiolum paucis accipe.

Primum ἐ *Bibliothecarum* latebris eductus est à *Francisco Robortello Utinensi*, *Romuli Amasæi* alumno, notisque breviusculis ab eodem illustratis ἐ prelo prodiit *Joannis Oporini*, *Basilææ*, MDLIV. 4to. Anno subsequente *Venetis* editur cura *Pauli Manutii Aldi F.* qui veterum *Poëta-*

¹ Vide Testim. XII. ² Hujus meminit *Libanius* lib. IV. *Epist.* CCXCIII. hisce verbis: Οὐδαιναδὸς ὁ λόγος· Δογμὸν δὲ ὁ λόγος. ἔγωγε μὲν ἀπαρτὸς, εἰ δὲ

δοῦναι, καὶ γινώσκαι δίκαιον περὶ τῆς ὑπόθεσεως. ³ In notis ad *Porphyrum* de vita *Pythagoræ* cap. VI. p. 28.

P R Æ F A T I O.

rum versus, scribarum incuria in Codicibus Manuscriptis confusos commixtosque cum oratione soluta, notavit & distinxit. Atque ita evenit, ut de Longino typis Germanicis excuso ne fando quidem audiverit Manutius, uti licet conjicere ex Epistola ejus nuncupatoria ad eminentissimum Cardinalem Michaëlem Silvium, quem sic alloquitur: *ἄν-
τέλλω σοι δῶρον μικρὸν Διονύσιον Λογγίνον, περὶ Τύχης, Ἑλλήνων συγγρα-
φέα, καὶ τῶν παλαιῶν καὶ πάντων δοκίμων ὄντα, ὃς ἐν τῇ παρ' ὑμῶν ᾧ Βαστα-
ρίων Βιβλιοθήκῃ κατακεκρυμμένος ἀπέκειτο· καὶ ὑπὸ σιγῶν τοῦ χρόνου,
ὡς πολλὰ καὶ ἄλλαι χρησιμώταται βίβλοι, κατεβρόδῃ καὶ φρεσὶ ἐγένετο,
εἰ μὴ παρέση μοι τοῖς ἡμετέροις τύποις αὐτὸν ἀνανεῶσαι. Dein, ὡς
ᾤφειλον τῇ βίβλῳ ὁλοκληρίσειαν καὶ μετὰ πλείονος διορθώσειαν ἀκριβοῦς
ὑποεῖλαι. ἔ μὲν ἄλλ' ὁ νῦν ἀδύνατον, ἐλπίζω δυνάτον ἐκ εἰς μακρὰν,
ἐντετυπωμένης ἦδη, ἔσεσθαι· καὶ π ᾧ βελόνων ὑπάρχει ἀντηχάων,
ὃ αὐτῷ εἰς τ' ἀρχαῖον καὶ γήσιον ὄχημα τελείως ἀποκαταστήσει. Non
longo post intervallo (sc. anno MDLXIX.) operam dedit Fr.
Portus Cretensis, ut una cum Apthonio & Hermogene ni-
tidissimis J. Crispini typis recuderetur Geneva, locis non-
nullis ex Dudithii Cod. MS. (ut cum¹ Cl. Langbainio augu-
ror) restitutis, adjecto rerum indice accurato & locuplete.
Haecenus Graece tantum studiosorum manibus terebatur,
nemine adhuc invento qui cum Latinis hominibus Latine
loquentem communicaret. ² Muretus & ³ Dudithius, viri
exquisiti judicii & admirandae plane eloquentiae, qui ver-
siones promiserant, vel fato vel aliis causis praepediti, nihil
(quod scimus) praestiterunt. Tandem vero illud in se rece-
pit Gabriel de Petra, Graecae Linguae Professor in Acade-
mia Lausannensi, qui Latina à se ordinata Graecis conjun-
xit, & cum Praefatione synoptica pariter ac Scholiis &
Commentariis Joanni Tornæsio imprimenda commisit Gene-
vae 8°. MDCXII. Annos post xxv, hanc ipsam editionem, cum
notarum longe doctissimarum auctario, Oxoniae praelo subjecit
Ger. Langbainius, vir sui aevi eminentissimus, vitaeque lon-
giore dignissimus. Proxime subsecuta est Editio Bononien-
sis (anno MDCXLIV.) cum triplici versione Gabr. de Pe-
tra, D. Pizimentii, & P. Pagani, superioribus ut tempore*

¹ In notis ad Longinum, pag. 115.

² In Commentariis quos in Catul-
lum edidit. ³ In Epist. ad Lectorem

praefixa Dionysii Halicarnassaei de Thu-
cydidi Historia judicio.

P R Æ F A T I O.

ita & dignitate posterior, si fidem babeamus ¹ Tan. Fabro: qui, de interpretibus iudicium ferens, censet Pizimentium & Paganum haud pluris faciendos esse, quam qui in Latio & Græcia peregrini sunt; Gabrielem vero aliquanto felicius se dedisse. Quamobrem bibliopolæ, ut ejus interpretationem (utpote quæ paucioribus vitiis urgetur) describendam curaret, auctor fuit idem Faber, quum annotationes suas in Longinum minores (nam & uberiores cum nova versione ² pollicitus est) Salmurii ederet anno MDCLXIII. 8°. Postremo Jacobus Tollius Longinum de novo vertere aggressus est; id quod ope translationis ³ Gallicæ præstantissimæ satis feliciter absolvit, interpretationis genere paulo liberriore usus. Idemque, Codd. MSS. Vaticanis aliisque adjutus, ut loca quamplurima depravata nonnunquam pulcherrime emendavit & meliora reddidit; ita & notas aliorum (bonas malasque sine discrimine, & ut ajunt integras) congeffit; jussitque parvulum libellum, annotationibus suis amplissimis insuper ⁴ additis, molem in immensam excrecere, Trajecti ad Rhenum MDCXCIV. 4°. Quo factum est, ut quum pubem ingenuam, libri (forsitan & pretii) magnitudine à legendo absterreri cerneremus, literarum amantibus rem non ingratham fore duxerimus, si in formam minorem pristinamque redigeretur; ita tamen ut nihil bonæ frugis reseca-remus, sed luxuriantem duntaxat notarum sylvam coërceremus. Quin & illud nobis propositum, ut textum Longini cum Fragmentis adjunctis non solum mendis Typographicis (quibus aliæ, novissima præsertim, fœdatæ erant editiones) & interpunctionibus perversis liberarem; sed & integritati suæ & nitori, quoad ejus fieri posset, restitueremus. Quem in finem ob oculos habuimus impressa omnia notæ alicujus exemplaria, ut & Cod. MS. è Bibliotheca instructissima viri celeberrimi, Joannis Mori, nuper Eliensis Episcopi. Nec minori nobis curæ erat Versio Latina: quam ut aliquoties corrigeremus & emacularem, ita & justo latius excurrentem (verba otiosa amputando) ad Græca revocarem, nobis concedendum putavimus. Deinde, ut

¹ In Præfat. ad Lectorem de sua Longini editione. ² In Præfat. ad notas in Longinum. ³ Quam debemus Boi-

lavio, suis & Dacerii notis illustratam. ⁴ Ut & versione notisque Gallicis.

P R Æ F A T I O.

Φιλολύβης cumulatius demereremur, de novo tres Indices confecimus; qui non solum Rerum & Verborum copiam suppeditarent, sed & Annotationes prolixiores, quæ ad imum cuiusque paginae commode subjici non potuerunt. De nostra hac in re opera nolumus tecum (benigne Lector) accuratius aut pluribus verbis agere; quid inter nostras aliorumque curas intersit, tibi met æstimandum relinquentes. Hoc tantum te rogamus, ut quicquid præstiterimus æquibonique consulas; eoque magis, quod præter expectationem illud ad te accedat; quum¹ alii, majora polliciti, suis non steterint promissis. Denique cum hujus Editionis, anno MDCCX. adornatae, exemplaria, brevi distracta fuerint, nobis auctor suasorque erat Bibliopola, ut huic libello manum iterum admoveremus. id quod eo libentius fecimus, natæ beneficio Cl. Boivini Fragmentum libelli *ἡ δὲ μέγαν*, quod, Græce à nobis in superioris Editionis præfatione juris publici factum, cum versione Latina, adjunctis etiam duobus Fragmentis, iterum vulgavit: ut & Animadversiones *Conr. Sam. Schurtzleischii*, in lucem emissas cura *Henr. Leon. Schurtzleischii*, & ad nos perquam humaniter transmissas. Quibus Viris præstantissimis, & de rep. literaria præclare meritis, nobiscum gratias age, & vale.

¹ Leo Allatius (in suis ad Eustathii *Hexaëmeron* notis p. 6.) dicit se scripturum esse Commentarium in Longinum. Meminit etiam (in *Apibus Urbanis* p. 45.) *Antonii Quarangi* disputatiun-

culæ de Longini judicio in *Comparatione Ciceronis & Demosthenis*. Quin & *Sciopius* (ut constat ex *Casauboni Epp.* p. 665.) nupera Editionis) minatus est se aliquid scripturum esse contra Longinum.

VETERUM ET RECENTIORUM
DE
LONGINO
JUDICIA ET TESTIMONIA.

I. Porphyrius in vita Plotini. p. 10, 11, 12, 13, 15.

AΝΑΓΝΩΔΕΝΤΕ^Θ ΔΕ ΑΥΤΩ [ΠΛΩΤΙΝΩ] Τῆ ΠΕ ΠΕΡΙ ΑΡ-
ΧΩΝ ΛΟΓΓΙΝΟΥ¹ ΚΥ Τ³ ΦΙΛΑΡΧΑΙΣ² ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ ΜΕΝ ΕΦΗ
Ὁ ΛΟΓΓΙΝ^Θ, ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΔΕ ΕΔΑΜΩΣ. — ΟΘΕΝ Ὁ ΛΟΓ-
ΓΙΝΟΣ ΜΕΝ ΠΡΟΣΦΩΝΩΝ ΤΑ ΠΕΡΙ ὈΡΜΗΣ ΚΛΕΟΔΑΜΩ ΠΕ ΚΑ-
ΜΟΙ ΠΟΡΦΥΡΕΩ, ΚΛΕΟΔΑΜΕ ΠΕ ΚΑΙ ΜΑΛΧΕ ΠΡΟΣΥΓΡΑΨΕΝ.
— ΗΝ ΔΕ ΕΧΕ ΚΑΙ ΛΟΓΓΙΝΟΣ ΠΕΙ Τῆ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΔΟΞΑΝ, ΕΞ
ΩΝ ΜΑΛΙΣΤΑ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΕΓΩ ΓΡΑΦΩΝ ΕΠΕΜΗΝΟΝ, ΔΗΛΩΣΕ ΜΕ-
Ρ^Θ ὙΠΙΣΤΗΛΗΣ ΓΡΑΦΕΩΣ ΠΡΟΣ ΜΕ, ΕΠΕΧΟΝ ΤῆΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟΝ.
ΑΞΙΩΝ ΓΑΡ ΜΕ ΔΠΟ Τ³ ΣΙΚΕΛΙΑΣ ΚΑΤΙΕΝΑΙ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΕΙΣ ΤΙΩ
ΦΟΙΝΙΚΙΩ, ΚΑΙ ΚΟΜΙΖΕΙΝ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ Τ³ ΠΛΩΤΙΝΣ, ΦΗΣΙ. ΚΑΙ ΟΥ
ΜΕΝ —. ΤΑΥΤΑ ὙΠΙΠΛΕΟΝ ὨΡΑΤΕΘΕΙΚΑ Τῆ ΚΑΘ' ἡΜΑΣ
ΚΡΕΤΙΚΩΤΑΤΣ ΓΗΡΟΜΩΣ, ΚΥ ΤΑ Τ³ ἈΛΛΩΝ ΧΕΔΟΝ ΠΑΝΤΑ Τ³ ΚΑΘ'
ΑΥΤΟΝ ΔΙΕΛΕΓΞΑΝΤΟΣ. — ΕΠΙ Τ³ ΛΟΓΓΙΝΣ Ἀ ΕΝ Τῷ ΣΥΓ-
ΓΡΑΜΜΑΤΙ ΓΕΓΡΑΦΕ ΠΕΙ ΠΛΩΤΙΝΣ ΠΕ ΚΥ ΑΜΕΛΙΣ ΚΥ Τ³ ΚΑΘ' ΕΑΥ-
ΤΟΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ, ΑΝΑΓΚΑΙΩΝ ὨΡΑΘΕΙΝΑΙ, ΙΝΑ ΚΑΙ
ΠΛΗΡΗΣ ΓΗΥΗΤΑΙ Η ΠΕΙ ΑΥΤΩΝ ΚΕΙΣΙΣ, ΟΙΑ ΓΕΓΟΝΕ Τῆ ΕΛΛΟΓΙ-
ΜΩΤΑΤΣ ΑΝΔΡΟΣ ΚΥ ΕΛΕΓΚΤΙΚΩΤΑΤΣ. ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ ΔΕ Τ³ ΒΙ-
ΒΛΙΟΝ, ΛΟΓΓΙΝΣ ΠΡΟΣ ΠΛΩΤΙΝΟΝ ΚΥ ΓΕΝΤΙΛΙΑΝΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΠΕΙ ΤΕ-
ΛΗΣ. ΕΧΕΙ Τ³ ΤΟΙΟΝΔΕ Πολλῶν καθ' ἡμᾶς — ΑΡΚΕΙ ΤΟΙΟΥΤ³
Ὁ ΠΟΣΤΟΣ ΑΝΗΡ, ΚΥ ΕΝ ΚΕΙΣΙΣ ΠΡΩΤ^Θ ΩΝ ΚΥ ὙΠΕΙΛΗΜΜΕΝΟΣ
ΑΧΕΙ ΝΥΝ. Quum liber Longini & Philarchæi de Principiis
lectus effet: Philologus quidem (dixit) est Longinus,
Philosophus vero nequaquam. — Quocirca Longinus,

1 Forsan legendum τῆ φιλαρχαίης. Vide Praefationem p. 5.

dedicans quæ scripsit *De conatu* Cleodemo mihique Porphyrio, sic exorsus est; *Cleodeme atque Malche.* — Quid vero Longinus senserit de Plotino, per ea maxime quæ ego ad eum scribens significaveram, declarabit pars Epistolæ hoc ad me tenore perscriptæ. Quum enim operæ pretium judicaret, me à Sicilia ad eum in Phoeniciam proficisci, librosque Plotini mecum afferre, sic ait: *Tu quidem* — . In superioribus enarrandis idcirco fui prolixior, ut demonstrarem quid judicaverit de Plotino vir ille nostræ ætatis Criticorum optimus: qui fere omnia sui temporis Scriptorum opera discussit atque redarguit. — Præterea necesse habeo referre quæ in Opere ipso *Longinus* scripsit de Plotino & Amelio & cæteris sui ævi Philosophis; ut certius constet quam de illis sententiam tulerit vir elegantissimus, atque ingeniorum censor acerrimus. Liber hunc præ se fert titulum, *Longinus de fine ad Plotinum & Gentilianum Amelium.* Sic autem se habet: *Quum multi* — Satis est ergo vir tantus, judicioque primus, hæcenus à nobis in testimonium adductus.

II. *Idem in libro 3. ejus operis quod adversus Christianos composuit, apud Euseb. in Eccl. Hist. l. 6. c. 19.*

Συνῶν τε γὰρ αἰεὶ τῷ Πλάτῳ· τοῖς τε Νεμεσίου καὶ Κρονίου, Απολλοφάνους τε καὶ Λογγίνου συγγράμμασιν ὠμίλει.
Versabatur enim assidue cum Platone: Numenii quoque, Cronii, Apollophanis & Longini scripta quotidie habebat in manibus.

III. *Eusebius de Præparatione Evangelica, lib. x. c. III. p. 464. Edit. Paris.*

Τὰ ἱ Πλατωνεῖα ἐσιῶν ἡμᾶς Λογγίνος Αθλήσει κέκληκεν, ἄλλας τε πολλὰς. — Athenis quum ad celebrandam Plotini memoriam convivio nos Longinus exceperat, interque complures alios &c.

Ἱ Πλατωνεῖα ex MS. uno legendum esse contendit Vigerus, suamque firmat sententiam ex versu ult. pag. 467. ubi expressa mentio Festi in honorem Platonis celebrati.

IV. *Libanius Sophista, Epist. ccxliii. l. iii. cujus indicium Emericus Bigotius Tanaquillo Fabro fecit, è Cod. MS. Bibliothecæ Vaticanæ.*

¹ Οδαινάθον τ' λόγον· Λογγίνου δ' ὁ λόγος· ἐγὼ μὲν ἀπαγ-
τῶ, σὲ δὲ δεῖ δῶναι, καὶ ἡμέτεράν δίκαιον περὶ τῶν ὑποσχέων.
Odenathum (est autem Longini ² oratio) ipse quidem peto,
te vero dare oportet, fidemque promissi muneris exhibere.

V. *Eunapius de Vitis Philosophorum & Sophistarum,*
p. 16 & 17. Edit. Col. Allobr.

Τυχὸν δὲ [Πορφύριον] τῷ προσωκεύσει παγδεῖας, ἀνά τε
ἑδραμε τοσῶτον καὶ ἐπέδωκεν, ὥς Λογγίνου μὲν ἦν ἀκροατῆς
& ἐκόσμηε τὸν διδάσκαλον ἐν τῷ ὀλίγῳ χρόνῳ. Λογγίνος δὲ
κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἐμψυχος & περὶ πα-
τὲρ μύσειον, καὶ κλείνειν γὰρ τὰς παλαιὰς ἐπιτίμας. —
Μάλχος δὲ — Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα. — Πορ-
φύριον δ' αὐτὸν ὠνόμασε Λογγίνος. Παρ' ἐκείνῳ δὲ τὸ ἄκρον
ἐπαγιδεύετο παγδεῖαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἀπάσης, ὡς-
περ ἐκείνος· ἀφικόμενος καὶ ῥητορικῆς. — Ἦν γὰρ ὁ Λογγίνος
μακρῶ τ' τότε ἀνδρῶν τὰ πάντα ἄριστος· καὶ τῶν βιβλίων τε αὐ-
τῶν πολὺ πλεονέκτης φέρεται, καὶ τὸ φερόμενον θαυμάζεται. καὶ
εἴτις κατέγνω πρὸς τὸν παλαιῶν, καὶ τὸ δοξαζέμεν ἐκράτει περὶ
τὸν χρόνον, ἀλλ' ἡ Λογγίνου ἐκράτει κρείσσεις. Is vero, [Porphy-
rius] liberaliter ab ineunte ætate doctrina institutus, in tan-
tum profecit, ut Longini factus discipulus brevi præceptoris
ornamento fuerit. Longinus ea tempestate viva erat quæ-
dam Bibliotheca & ambulans Musæum; cui de Veteribus
judicandi potestas permixta erat. — Porphyrio — no-
men initio fuerat Malchus: — Porphyrium autem nomi-
navit Longinus. Apud ipsum sublimibus studiis erudieba-
tur; ad summam Grammaticæ artis & Rhetorices cognitio-

I *Al. Οδινάθος & Οδινάθος & Οδινάθης.* Verum in nummis ΟΔΕΝΑ-
ΘΗΣ. 2 Si ita tulisset fatum literarum, ut ne illa oratio periisset, mul-
ta hodie de bellis Orientalibus, quæ Odenathus sustinuit, quæque
adeo jejune à minoribus illis Historiæ Augustæ Scriptoribus prodita
fuerunt, teneremus. *Faber.*

nem non minori laude, quam ille, attingens. — Longinus cæteris omnibus suæ ætatis longe antecelluit, & librorum ejus ingens circumfertur multitudo; qui & ipsi magnam *doctis* admirationem moverunt. Ac si quis vetustum auctorem aliqua in parte reprehendisset, non rata habebatur opinio, donec illam Longini confirmasset judicium.

VI. *Zosimus in Historiæ libro I. p. 51. Edit. Oxon.*

Τῆς ἢ πόλεως γενόμενος κύριος, καὶ ἔκαστὰ κατὰ ταύτην
 πλάττει καὶ τὴν ἄλλην ἀποσκευῆς καὶ ἀναθημάτων κερτήσας,
 ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἐμισάν, εἰς κρείσιν ἤγαγε Ζηνοβίαν τε
 καὶ τὰς ταύτης συναρπάμενας. Ἐπεὶ δὲ αἰτίας ἔλεγεν, ἑαυτῷ
 ἑξαίρετα, πολλὰς τε ἄλλας ἦγεν εἰς μέσον, ὡς ὠδραγαγόντας
 οἷα γυναικᾶ. ² ἐν οἷς καὶ Λογγίνος ἦν, ὃς συγχεύματα ἐστὶ
 μέγα τοῖς παιδείας μεταποιεμένοις ὄφελος φέροντα. Ὡς περ, ἐφ'
 οἷς κατηγορεῖτο ἐλεγχόμενος, ὠδραχρήματα ὁ βασιλεὺς θανάτου
 ζημίαν ἐπέθηκε· ἣν οὕτω γενναίως ἠνεγκεν ὁ Λογγίνος, ὥστε
 καὶ τὰς χετλιάζοντας ὅτι τῷ πατρὶ ὠδραμυθεῖσθαι. Oppido
 suam in potestatem redacto, quum divitiis ejus & supel-
 lectile reliqua & donariis potitus esset, Emisam reversus,
 Zenobiam cum illis qui eam juverant pro tribunali stitit. Illa
 causas exponens, & culpa semet eximens, multos alios in
 medium producebat, qui eam veluti feminam seduxissent;
 quorum in numero & Longinus erat, cujus exstant Scripta
 magnam doctrinæ studiosis utilitatem adferentia. Ei, con-
 victo de his propter quæ accusabatur, statim pœnam mor-
 tis imperator statuit: quam adeo fortiter Longinus pertulit,
 ut illos etiam qui hanc calamitatem indigno ferebant ani-
 mo consolaretur.

VII. *Proclus l. I. pag. xxvii. Comment. in Platonis
 Timæum.*

Λογγίνος μὲν ἐν ταῖς ἐπισημαίνεσθαι πάλιν, ὅτι φροντίζει
 καὶ ὀνομάτων ὠρεῖ καὶ ποιικιλίας ὁ Πλάτων, ἀπαγγέλλων ἀλ-

¹ Rectius ἑξαίρετα. Sylb. ² Καὶ δὲ καὶ Λογγίνον, ὃς συγχεύ. malit
 Steph.

λως τὰ αὐτά. — Οὗτος μὲν ἔν φιλολόγῳ, ὡς Πλω-
τῖνον εἶπεν πρὸς αὐτὸν λέγεται, καὶ ὁ φιλόσοφος. Longinus
rursum hoc loco notat Platonem orationis elegantiae & va-
rietati studere, quum unam atque eandem rem diversis mo-
dis efferat. — Atque ille, quod Plotinus de eo dixisse
fertur, Philologus est, non Philosophus.

VIII. *Theophylactus Archiep. Bulgariae, Epist. xvii.*

Μή μοι ἔν τὰς Λογγίνου κρίσεις πείσθῃς, μὴ δὲ δόξης πεισ-
αὐτός γε ὁ κατὰ Λογγίνον κρίνειν. Ne mihi igitur Longini
censuras attribuas, ne & ipse nonnullis non secundum Lon-
ginum judicare videaris.

IX. *Photius in Bibliotheca, Cod. 265.*

Φασὶ δὲ τὸ Δημοσθένει, πέντε καὶ ἑκατὶ γεγονότα ἔτη, τὸ
Περὶ τῶν ἀπειρῶν, ἦτοί τῳ Πρὸς Λεπτίνου φιλοπνήσαντος λόγον·
ὁ δὲ τὸ προοίμιον Λογγίνος μὲν ὁ κριτικὸς ἀγωνιστικὸν νομίζει.
Επὶ Κλαυδίου δὲ ἔτος ἡκμαζε, καὶ τὰ πολλὰ συνηγονίζετο
Ζηνοβία τῇ τῷ Οσροηνῶν βασιλίδι, τῷ ἀρχὴν κατεχούσῃ,
Οδυνάστου δὲ ἀνδρὸς αὐτῆς πεπλευτηκέτος· ἦν καὶ μεταβαλεῖν
εἰς τὰς Ἰουδαίων εἶη διὰ τὴν ἑλληνικὴν δεισιδαιμονίαν, πά-
λαιος ἀναγράφει λόγος. Ajunt & Demosthenem, quatuor
& viginti annos natum, orationem *De immunitate* sive
Contra Leptinen, conscripsisse; cujus prooemium agonisti-
con esse putat Longinus Criticus: qui Claudio imperante
floruit, causasque plurimas egit, Zenobia Osroënorum re-
gina imperium tenente, mortuo jam Odenathō marito;
quam prisca tradunt scriptores ab impietate gentium ad Ju-
daeorum mores traductam.

X. *Suidas voce Λογγίνος.*

Λογγίνος ὁ Κάσιος, φιλόσοφος, διδάσκαλος Πορφυ-
ρίου ὁ φιλόσοφος, πολυμαθὴς ὁ κριτικὸς γενόμενος. Ἦν δὲ
ὅππῃ Αὐρηλιανὸς τῷ Καίσαρος, καὶ ἀνέστη ὑπὸ αὐτοῦ, ὡς
σύμπας Ζηνοβία, τῇ Οδυνάστου γυναικί. Εἰσελθεῖς, Περὶ
κατὰ Φειδίου, Ἀπορήματα Ομηρικά, Εἰς φιλόσοφος Ομηρος;
Προ-

Προβλήματα Ομήρου καὶ λύσεις ἐν βιβλίοις β', Τίνα ὡς οὖν
 τὰς ἰσορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἰσορικὰ ἐξηγῶνται; Περὶ τῶν
 παρ' Ομήρῳ πολλὰ σημαίνουσῶν λέξεων δ', Ἀθηναίων λέξεων
 ἐκδόσεις β', εἰς ἃ κατὰ σοιχεῖον, Λέξεις Αντιμάχου καὶ Ηρα-
 κλέωνος, καὶ ἄλλα πολλά. Longinus Cassius, philosophus,
 Porphyrii Philosophi magister, vir magna doctrina acrique
 judicio præditus. Vixit sub Aureliano Imperatore, & ab
 eo occisus est, quod cum Zenobia, Odenathi uxore, conspi-
 rarit. Scripsit, *De oratione contra Phidiam; Dubitationes
 Homericas; An Homerus fuerit Philosophus? Proble-
 mata Homeri & solutiones libris duobus; Quenam contra
 fidem historiae tanquam historica enarrent Grammatici? De
 vocabulis apud Homerum multas significationes habentibus
 libros quatuor; Atticorum vocabulorum editiones duas se-
 cundum ordinem alphabeticum digestas; Vocabula Anti-
 machi & Heracleonis, & alia multa.*

XI. *Idem voce Πορφύριος.*

Ἦν δὲ [Πορφύριος] καὶ Λογγίνος ὁ Κριτικὸς ἀκροασάμενος.
 Erat autem [Porphyrius] auditor Longini Critici.

XII. *Idem voce Φρόντων.*

Φρόντων Ἐμισσηνὸς, ῥήτωρ. — ἐπελεύτησεν ἐν Ἀθήναις,
 — καὶ ἀδελφῆς Φροντανίδος παῖδα ὄντα Λογγίνον τὸν Κρι-
 τικὸν κληρονόμον κατέλιπεν. Fronto Emisenus, Rhetor,
 — Athenis obiit, — & Longinum Criticum, sororis
 Frontonidis filium, hæredem reliquit.

XIII. *Anonymus in Hermogenis Rhetoricam, p. 380. Edit. Ald.*

Καὶ δὲ Λογγίνος ὁ φιλόλογος ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ μόνος
 τῶν λέξεως εἶναι λέγει τὰ σχήματα, αὐταῖς λέξεσι φάσκων οὕ-
 τως· Ὅσα σχήμ. — Et Longinus Philologus in *Arte Rhe-
 torica* solius dictionis figuras esse contendit, hisce verbis:
Quæ Schemata &c. Vide *Fragm.* VII. p. 150.

XIV. *Fla-*

XIV. *Flavius Vopiscus in Aureliano.*

Grave inter eos, qui cæsi sunt, de Longino Philosopho fuisse perhibetur; quo Zenobia magistro usæ esse ad Græcas literas dicitur: quem quidem Aurelianus dicitur occidisse, quod superbiior illa Epistola ipsius diceretur dictata consilio, quamvis Syro esset sermone contexta.

XV. *D. Hieronymus ad Rusticum.*

Criticum dices esse Longinum, censoremque Romanæ facundiæ.

XVI. *Petrus Victorius in Præfat. ad Demetrium Phalereum.*

Idem etiam efficere voluisse Dionysium Longinum apparet, qui inscripsit librum suum, in quo de excelso loco inter oratores disputavit, *mei Τύχης* ac quomodo certo itinere perveniri posset ad altissimum illum eloquentiæ gradum, diligenter monstravit.

XVII. *Idem in lib. Aristot. de Arte Poët.*

Meminit tamen Longinus in libro *mei Τύχης* hujus reditus Græcorum. Est autem, ubi magnus ille Rhetor, & qui plurimum judicio valuit, celebrat quasdam eximias phantasias poetarum &c.

XVIII. *Idem in Var. Lect. lib. xxix. cap. xviii.*

Dionysius Longinus magister dicendi magnus, & qui studii multum posuit in existimandis scriptis veterum auctorum &c.

XIX. *Et lib. xxxiii. cap. xii.*

Ut accurate docuit eruditissimus magister dicendi, & maximus existimator veterum scriptorum, Dionysius Longinus.

XX. *Rursus lib. xxxv. cap. ii.*

Dionysius Longinus, magnus dicendi magister, nec minor existimator scriptorum alienorum.

XXI. *M. Antonius Muretus in Var. Lect. l. x. c. II.*

Est enim Cæcilius Rhetor, cujus Plutarchus sæpe meminit, & Dionysius Longinus principio elegantis illius Commentarioli *περὶ Τύχης*.

XXII. *H. Stephanus in Dissert. de Criticis.*

Verum (ut à Græcis longius non discedam) inter eos, qui hoc juris aperte, & non tanquam aliud agentes, sibi sumptum, præcipui longe distantibus inter se temporibus fuerunt, Dionysius Halicarnassæus & Dionysius Longinus.

XXIII. *G. Canterus lib. II. Nov. Lect. c. xxv.*

In Sublimitatis præceptis hoc etiam recenset Longinus, Rhetor doctissimus.

XXIV. *Is. Casaubonus in II. lib. Suetonii.*

Longinus in doctissimo *περὶ Τύχης* libello.

XXV. *Idem in Prolegomenis ad Persium.*

Dictiones tropicas magnitudinem natura sua habere, affirmat Longinus, *τῶν πάσαις κριτικῶν κριτικώτατος*.

XXVI. *Idem ad Athenæi lib. I.*

Habes apud Longinum in elegantissimo *περὶ Τύχης* libello.

XXVII. *Idem in Exercit. I. adv. Baronium.*

Nunquam, opinor, id facturum, si tantopere verbi Divini majestatem esset admiratus, ac fecit olim Criticus insignis, paganus tamen homo, Dionysius Longinus; cujus exstat aureolus *περὶ Τύχης* libellus.

XXVIII. *Dom. Baudius Centur. III. Epist. xxxvi.*

Ἡ γὰρ τῶν λόγων κρίσις &c. ut recte & sapienter definit subactissimi judicii Rhetor Longinus, qui nunquam dimittit sedu-

JUDICIA ET TESTIM. IX

sedulum & attentum lectorem sine bonæ frugis proventu,
& cum spe divite manat in venas animumque.

XXIX. *Nicol. Caussin* lib. II. cap. XXIII. *Eloq.*
Sacr. & profanæ.

Hæc magnus oratorum Criticus &c.

XXX. *Jo. Caselius* in *Rhetore.*

Superest Dionysius Longinus, quem supra magistros dicendi colloco. Quando enim suam de summo genere dicendi sententiam ostendit, non solum ibi oratorum, sed omnis generis scriptorum subtilis & acer nec iniquus censor est; homo doctissimus, & summi sincerique judicii.

XXXI. *Lud. Cresollius* in *Theatro Vett. Rhetorum,*
lib. I. cap. xv.

Longinus summo vir judicio.

XXXII. *Janus Rutgerius* in *Var. Lect. lib. I. cap. x.*

Talem inuebat Euripides in versibus quibusdam, quos affert Dionysius in aureolo libello *περί τῆς*.

XXXIII. *Lucas Holstenius* de *vita & Scriptis Porphyrii, cap. vi.*

Longini ingenium accuratum, limatum judicium, atque eruditionis copiam satis ostendit libellus de Sublimi genere orationis: tum quædam ἀνέκδοτα *περί μέσων*, quæ ex Vaticana Bibliotheca deprompta mihi ostendit Leo Allatius.

XXXIV. *Dan. Heinsius* in *Prolegomenis ad Aristarchum sacrum.*

Quo & maxima ex parte spectant, quæ in Alcidamante tertio Rhetoricorum Aristoteles; quæ in Leontino Gorgia, Callisthene, Clitarcho, Hegesia, Matrìde, atque aliis, summus vir Longinus maximo judicio notavit, quæ nec imperiti nec vulgares assequuntur. Est enim ut ingenii excelsa, ita, quod præclare ab eodem dicitur, experientiæ suprema soboles hæc judicandi ratio. *Et paullo post:* Judex accuratus

Longinus, quem ab eruditione varia Πολυμαθῆ ac Criticum fuisse dictum notat Suidas &c.

XXXV. *Idem paulo ante.*

Criticæ non parva & peculiaris quædam pars ad eloquentiam translata est: quem ad artem Rhetorum, ut Criticorum Princeps Aristoteles, ita Cicero, Fabius, Longinus, Hermogenes, Demetrius & Dionysius traduxerunt. Quorum scripta qui non legit, nunquam in dicendo, quod oportet, obtinebit; nunquam recte de antiquitate judicabit.

XXXVI. *G. J. Vossius de Arte Gramm. lib. I. cap. v.*

Longinus Cassius Grammaticus, idem Rhetor & Philosophus, qui Aureliani ætate egit apud Zenobiam Palmyrenorum Reginam, interque alia de Atticis vocibus duas reliquit editiones.

XXXVII. *Idem. lib. VI. Instit. Orator. cap. II. §. I.*

Dionysius Longinus Rhetor κριτικός, qui sub Aureliano Cæsare ablectum & plane aureolum reliquit libellum περὶ Τύχης.

XXXVIII. *P. Cunaus in Prolegomenis ad lib. 3. de Rep. Hebræorum.*

Hallucinamur omnes, alii gravia, alii leviora. nec est quisquam qui tam bene animum suum disciplinis obfirmavit, ut nihil fugere eum possit amplius, aut fallere. Adde quod interdum vitii loco est, nusquam peccavisse. quod de Apollonio Rhodio Dionysius Longinus pronunciavit, cum significare vellet, artem & diligentiam in eo summam fuisse, at ingenii vim negatam illi esse. Spernit anxiam curam animus, simul ac illum implevit Dei majestas. Miserum est ferme & jejenum, quicquid ab illis speratur, qui sese intra limites quosdam & præscripta spatia claudunt; qui sensa sua torquent, & de singulis rebus in consilium eunt: quorum hic exitus est, ut, quum toto anno, per omnes dies, magno molimine unum librum extuderint, vitavisse potius reprehensionem, quam meruisse laudem videantur. Quare idem ille

JUDICIA ET TESTIM. XI

ille acerrimi vir judicii Longinos maximus homines ab omni ævo, cum luculentissima quæque dicerent scriberentque, errores interdum in minimis usque adeo non effugisse ait, ut in quosdam etiam sponte delati sint. Nimis angusta res est non errare, quod cui contigit, is solícite quidem cuncta ad normam exegit, sed tamen extra culpam duntaxat est. At vero qui per generosos lapsus omnia soluto impetu pervadit, hic & hominem esse se cadendo docet, &, quia nihil mediocre concupiscit, proximus tenenti summa est. Et aliqua laus magnis excidisse ausubus,

XXXIX. *Huetius in Demonstratione Evangelica,*
Prop. 4.

Longinus, Criticæ artis princeps, in aureolo libello *πρὸς τὸν* eximio Mosem elogio exornat &c. —

Con.

Conspectus Sectionum.

SECTION I.		SECT. XIV.	
<i>Cacilius de Sublimitate libellum imperfectum esse: & quare?</i>	pag. I.	<i>Optimos nobis scriptores in scribendo velut ante oculos constituendos esse.</i>	49
SECT. II.		SECT. XV.	
<i>Num quæ Sublimitatis ars sit?</i>	5	<i>De visionibus.</i>	50
SECT. III.		SECT. XVI.	
<i>De inani tumore, ac puerili dicendi genere, necnon Parenthyso.</i>	7	<i>De figuris.</i>	58
SECT. IV.		SECT. XVII.	
<i>De Frigido.</i>	11	<i>Figuras & Sublimitatem suppetias sibi invicem ferre; ubi, ac quomodo?</i>	62
SECT. V.		SECT. XVIII.	
<i>Unde ea fluant vitia, de quibus supra disputatum?</i>	15	<i>De interrogatione & percontatione.</i>	65
SECT. VI.		SECT. XIX.	
<i>Vera Sublimitatis scientiam & iudicium non esse in proclivi.</i>	16	<i>De asyndetis, seu dissolutis.</i>	67
SECT. VII.		SECT. XX.	
<i>Quomodo id, quod Sublime est, intelligi cognoscique possit?</i>	17	<i>De figurarum coacervatione, seu congerie.</i>	68
SECT. VIII.		SECT. XXI.	
<i>Quinque esse Sublimitatis veluti fontes.</i>	20	<i>Copulas orationem enervare.</i>	70
SECT. IX.		SECT. XXII.	
<i>De sensuum altitudine.</i>	23	<i>De hyperbatis, sive transgressionibus.</i>	71
SECT. X.		SECT. XXIII.	
<i>Summorum & validissimorum consequentium collectionem, compositionemque, causam esse Sublimitatis; & quomodo?</i>	33	<i>De polyptosis, aliisque id genus figuris: item de singularibus, & pluralibus.</i>	74
SECT. XI.		SECT. XXIV.	
<i>De auxesi, sive amplificatione.</i>	41	<i>Singularia quandoque suppeditare Sublimitatem.</i>	77
SECT. XII.		SECT. XXV.	
<i>Amplificationis definitionem apud Artis scriptores minus rectam ac veram esse.</i>	42	<i>Præterita, ac si in præsentì gerantur, exponenda.</i>	79
SECT. XIII.		SECT. XXVI.	
<i>De sublimi dicendi genere Platonis: nec non de imitatione.</i>	45	<i>De personarum commutatione.</i>	79
		SECT. XXVII.	
		<i>De persona in personam aliam commutatione.</i>	81
		SECT. XXVIII.	
		<i>De circumlocutione.</i>	85
		SECT.	

SECT. XXIX.		<i>Sublimitate [in oratione vitii non carente.]</i>	109
<i>Circumlocutionem immodicam insulsam esse ac puerilem.</i>	87	SECT. XXXVII.	
SECT. XXX.		<i>De comparationibus & imaginibus.</i>	111
<i>De verborum delectu.</i>	88	SECT. XXXVIII.	
SECT. XXXI.		<i>De superjectionibus.</i>	112
<i>De idiotismo, seu de verbis vulgaribus.</i>	90	SECT. XXXIX.	
SECT. XXXII.		<i>De compositione.</i>	116
<i>De metaphorarum multitudine.</i>	91	SECT. XL.	
SECT. XXXIII.		<i>De membrorum compositione.</i>	120
<i>Utrum potior sit ac præstantior oratio, omni quidem vitio, sed & Sublimitate carens, an Sublimis aliquando peccans?</i>	99	SECT. XLI.	
SECT. XXXIV.		<i>Quenam potissimum Sublimitati adversentur?</i>	123
<i>De eodem argumento: Demosthenis & Hyperidis comparatio.</i>	102	SECT. XLII.	
SECT. XXXV.		<i>De oratione nimis concisa.</i>	124
<i>De Platone & Lysia.</i>	106	SECT. XLIII.	
SECT. XXXVI.		<i>De verborum exilitate; item de amplificatione.</i>	125
<i>De carente vitio oratione, &</i>		SECT. XLIV.	
		<i>Quæstio nobilis: unde ea præstantium ac vere Sublimium scriptorum nunc sit penuria?</i>	130

Syllabus Fragmentorum Longini.

I. <i>De metris, sive Prolegomena ad Hephæstionis Enchiridion, è Codd. MSS. p. 138.</i>	timi, p. 13. Edit. Basil.	138
II. <i>Ejusdem libri particula ex Codice Regio Parisiensi, p. 147.</i>	V. <i>Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. Edit. Basil.</i>	145.
III. <i>Alterà ejusdem particula è Cod. Regio, p. 149.</i>	VI. <i>Ex Eusebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. Edit. Paris.</i>	147
IV. <i>Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. Edit. Basil.</i>	VII. <i>Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. Ed. Ald.</i>	150

[1]

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

ΤΜΗΜΑ Α΄.

Ὅτι τὸ τῷ Κακιλίῳ συγγραμμάτιον, τὸ πρὸς ὑψους,
ἐλλιπὲς ἐστὶ καὶ διότι;

Τὸ μὲν ² Κακιλίου συγγραμμάτιον, ὃ πρὸς ὑψους
συντάχεται, ἀνασκοπόμενοις ἡμῖν, ὡς οἶδα, κοινῇ,
³ Ποσειδίῳ Τερεντιανῇ φίλτατε, ταπεινότερον ἐφάνη τῇ ὅλης
ὑποθέσεως, καὶ ἥκιστα τῇ χαρίων ἐφαπτόμενον, καὶ πολλὴν τε
ὠφέλειαν, ἥς μάλιστα δεῖ ζητᾶσθαι καὶ γράφοντα, πεποιθὲν

*compose
compose*

DIONYSII LONGINI

DE

SUBLIMITATE

LIBELLUS.

SECTIO I.

Cæcili de Sublimitate libellum imperfectum esse:

& quare?

QUUM Cæcili de Sublimitate libellum paulo
diligentius, ut tute scis,
una perlegeremus, ea fuit utriusque
nostrum existimatio, Postumi Terentiane dilectissime,
nimis illum tenuiter atque per-
exiliter istud argumentum per-
secutum esse; & quod ea quæ
præcipua erant, inprimisque
tractanda, ne quidem attige-
rit; & non multum utilitatis,
quæ maximæ scribenti curæ
esse deber, lectoribus attulerit.

1 Ita in plerisque MSS. & Editione princeps. πρὸς ὑψους λόγος in Aliis. quod
ferri etiam posse existimat Cl. Schurtz fleischius. 2 Κακιλίῳ in Editione princi-
pe, & Manutiana, & Cod. Ambrosiano. atque ita apud Plutarchum, & Dio-
nem Cassium. 3 Ποσειδίῳ Τερεντιανῇ in MS. Amb. Unde Ποσειδὼς Φλ. Τε-
ρεντιανῇ legi posse conjicit Schurtzfl. Vide Ex. Spanhemium de Numism.
p. 129. Edit. Lond.

A

Deinde

τοῖς εὐτυχάνουσιν. Εἴτ' ὅτι πάσης τεχνολογίας ἡ δυνάμει ἀπα-
 τήμενων, περὶ μὲν, ὅς δ' ἔξαι πὶ ὅς ὑποκείμενον, δούτερος
 δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριώτερος, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τῆ-
 το ἔξαι δὲ ὦν πινων μεθόδων κλητὸν γένοιτο. ὅμως ὁ Κακίλιος,
 ποῖον μὲν πὶ ὑπάρχει ὁ Ὑψηλόν, ἀλλὰ μυρίων ὅσων, ὡς
 ἀγνοῦσι, πειρᾶται δεικνύουσα, ὅς δ' ἔξαι ὅτις πρότερος τὰς ἐαυ-
 τῶν φύσεις προάγειν ἰσχύοιμεν ἂν εἰς ποσὴν μεγέθους ὅτι-
 δοςιν, ὅς οἱδ' ὅπως, ὡς ὅς ἀναγκᾶν, πρὸς ἑλπίει. Πλὴν
 ἴσως τετονὶ μὲν τὸν ἄνδρα ἔχ' ἔως ἀπᾶσθαι τῇ ἐκλε-
 λεμμένων, ὡς αὐτῆς τὸ ὅτινός καὶ ἀπουδῆς ἄξιον ἐπαυεῖν.
 Ἐπεὶ δ' ἐνεκελεύσω καὶ ἡμᾶς πὶ περὶ Ὑψους πάντως εἰς σὴν
 ὑπομνηματίσασθαι χάριν, φέρε, εἰ πὶ δὴ δοκῶμεν ἄνδράσι
 πολιτικοῖς περὶ ῥηκέναι χρήσιμον, ὅτις κεφώμεθα. Αὐτὸς
 δ' ἡμῖν, ἑταῖρε, τὰ ὅτι μέρους, ὡς πέφυκε καὶ κατὰ δέχεται,

Deinde & illud nobis observa-
 tum, quum in omni artis ali-
 cujus tractatione duo soleant
 exigi, quorum alterum in ipsius
 argumenti consumatur explica-
 tione; alterum, ordine quidem
 posterius, at vi ac potestate certe
 prius, illius adipiscendi viam tra-
 dat atque rationem: Cæcilium
 nihilominus unum illud, quid sit
 Sublimitas, ac si res obscurior fo-
 ret nec satis nota, sexcentis de-
 monstrare conatum esse exem-
 plis; ceterum illud alterum, quod
 utilius multo erat ac præstan-
 tius, quo nimirum modo ingenii
 nostri vim atque facultatem ad
 faciendos in Sublimitate pro-
 gressus erigere potissimum atque

excitare possimus, nescio quibus
 adductum rationibus, veluti mi-
 nime necessarium præteruisse.
 Veruntamen non tam culpan-
 dus ille mihi videtur, ob ea quæ
 defunt; quam, quod istam in se
 curam cogitationemque susce-
 perit, magnopere laudandus.
 Quoniam igitur rogare me non
 cessas hortarique, ut ipse ali-
 quid de Sublimitate tua de
 causâ velim commentari; age-
 dum experiamur, ecquid & ego
 in hoc argumento viris civilibus
 & in foro judiciisque versanti-
 bus profuturum animadvertisse
 videar. Quod dum aggredior,
 hoc te vehementer etiam atque
 etiam rogo, ut, quid de singulis

1 Ita ex melioribus MSS. δυνάμει in cæteris. 2 Deest in aliquibus MSS.
 & sæpiuscule particulam hanc subintelligendam relinquit Longin. 3 Ἀν-
 δράσι πολιτικοῖς, viris civilibus: quos πολιτικὸς vocat Quintil. L.I.c.10. qui
 causas veras in foro; non fictas in umbra agunt. ju-

¹ αὐνεπεκρινεῖς ἀληθῆσαι. Εὐ γὰρ ² δὴ ὁ ἀποφηνάμενος, πῆ
 θεοῖς ὅμοιον ἔχομεν, “εὐεργεσίαι, ³ εἶπε, καὶ ἀλήθειαι.” ⁴ Γρά-
 φων δὲ πρὸς σέ, φίλτατε, τὸν παυδείας ἐπισημίονα, σχεδὸν
 ἀπὸ πλάγμου καὶ ὅτι πλείονων πρὸς ποτὶ θεῶν, “ὡς ἀκρό-
 “της καὶ ἔξοχῆ τις λόγων ὅτι τὰ ὑψί” καὶ ποιητῶν τε οἱ μέ-
 γιστοι καὶ συγγραφέων ἐκ ἄλλοθεν ἢ εἰς τὸνδε ποθεν ἐπιδότεις,
 καὶ ταῖς ἑαυτῶν ὀρεῖσιν εὐκλείας τὴν αἰῶνα. Οὐ γὰρ εἰς
 πειρῶν τὴν ἀκροατικὴν, ἀλλ’ εἰς ἑκαστὴν ἄνδρα τὰ ὑφ’ ἑαυτοῦ.
⁶ πάντῃ δὲ γε σὺν ἐκπλήξει ὅτι πιθανῶς καὶ ὅτι πρὸς χάριν

judicii tui sit, ingenue vereque,
 uti æquum est ac te decet, indi-
 care digneris. Præclare enim
 ille, qui rogatus, quibus rebus
 quamproxime accederemus ad
 Deos, *Beneficentia*, inquit, *at-
 que Veritate*. Quoniam vero
 disputatio hæc mea ad Te, mi
 Terentiane, instituitur, virum
 hisce literarum studiis apprime
 eruditum, ea mihi videor labo-
 ris parte posse superfedere, qua
 pluribus præconstituam ponam-
 que, *illud in oratione Sublime*

*appellari, quod insigniter præ
 ceteris eminet & excellit*: maxi-
 mosque cum in ligata tum in
 soluta oratione scriptores, non
 aliunde quam ab hac virtute ad-
 jutos, ingenii facundiaque pri-
 mas obtinuisse, sui que nominis
 ac famæ celebritati immortali-
 tatem prorogasse. Nam quæ ad
 summum illud altitudinis fasti-
 gium ascendere, jam non am-
 plius ad persuasionem tantum
 comparata sunt; sed eos etiam,
 qui audiunt, veluti mente mo-

¹ Latini pariter ac Græci futuris Indicativis pro Imperativis uti solent,
 ut Viri docti ad hunc Longini locum observarunt. ² Sc. Pythagoras, ut
 ex Æliano (l. 12. c. 59.) Stobæo, aliisque constat. Alteram, quæ hic deest,
 Apophthegmatis partem refert Strabo l. 10. Toll. ³ Εἶπας in MSS. Vas. &
 Ambr. ἀπεκρίθη aut simile verbum excidisse suspicatur Schurtzfl. ⁴ Ita
 ex MSS. edidit Tollius. Olim erat, γὰρ ὅτι πλείονων πρὸς ποτὶ θεῶν. pro qui-
 bus maluit T. Faber. γὰρ δὲ πρὸς σέ, φίλτατε, παυδ. aut potius, γὰρ ὅτι πλείονων
 πρὸς ποτὶ θεῶν καὶ πρὸς ποτὶ θεῶν ἐπ. ⁵ ὑπερέβαλον (superarunt) non ὀρεῖσιν
 (complexi sunt) voluit Langb. Nihil mutandum censet T. Faber, locum
 sic vertens: non angustum aliquod temporis intervallum, sed interminabile
 seculorum spatium scriptores illos amplexos fuisse, quippe qui æternitati scribe-
 rent. Ex illo Horatii de Arte Poetica, Et longum noto scriptori prorogat
 ævum, versionem suam formavit Tollius. ⁶ Πάντῃ δὲ γε τὸ σὺν ἐκπλήξει
 vult Langb. ut sint duo cola, τὸ σὺν ἐκπλήξει & τὸ θαυμάσιον. Verum (in-
 quit T. Faber) nonne unum & idem erunt? nonne facilis hæc verborum
 constructio, τὸ θαυμάσιον πάντῃ κατὰ τὸ πιθανῶς καὶ τὸ πρὸς χάριν, κατὰ τὸ
 σὺν ἐκπλήξει;

αἰ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον. εἶγε τὸ μὲ πιθανὸν ὥς τὰ πολλὰ
ἐφ' ἡμῖν ταῦτα δὲ, δυναστείαν καὶ βίαν ἄμαχον προσφέροντα,
² παντὸς ἐπάνω τῷ ἀκροαμένῳ καθίστα). Καὶ ἢ μὲ ἐμπειρίαν
καὶ εὐρέστωσ, καὶ ἢ τῷ παραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν, ὅσα ἔξ
ἐνὸς ³ ὅδ' ὅκ δουῖν, ὅκ δὲ ὅλα τὰ λόγων ὕφους μόλις ⁴ ἐκ-
φανομένῳ ὁρώμεν. Ὑψιθ δὲ πρὸς χαλεπῶς ἐξελεχθὲν ⁵ τὰ τε
πράγματα δίκην σκηπτοῦ ⁶ πάντα ⁷ διεφόρησεν, καὶ πλεὺς τῷ
ρήτορος εὐχὴς ἀθρόαν ἐπέδειξατο δύναμιν. ⁸ Ταῦτα γὰρ οἰ-
μα καὶ τὰ πρὸς πλήσια, Τερεντιανὲ ἤδιστε, καὶ αὐτὸς ἐκ
πείρας ὑφηγήσατο.

tos, rapiunt extra se : ac ubique
& semper hoc, quod in oratione
est admirabile, illud, quod per-
suadendi vim habet & quod de-
lectationi compositum, non sine
quadam animi consternatione
longissime superat. Persuasio
namque, atque eorum, quæ di-
cuntur, approbatio, maxima ex
parte in nostra audientium vo-
luntate & arbitrio posita est:
at illa, quæ sublimia diximus
& admirabilia, vim atque im-
petum admovent, quæ sustineri
nullo pacto possit, omnemque
adeo auditorem omni de mentis
statu dejiciat. Ceterum inven-

tionis peritiam, rerumque ordi-
nem atque dispositionem non
ex uno aliquo alterove orationis
articulo deprehendas; sed ex
toto vix ac ne vix quidem ejus
corpore videas elucere: at op-
portune prolata Sublimitas cun-
cta jam penitus ad instar fulmi-
nis momento citius disjicit, &
universam oratoris vim faculta-
temque dicendi unico velut ictu
oculis subjicit. Sed hæc tibi,
Terentiane jucundissime, & si-
milis assiduo hujusce disciplinæ
usu tam bene cognita sunt per-
ceptaque, ut ea vel docere alios
iple possis.

1 Illa ὥς τὰ πολλὰ non pro *plerumque* accipienda esse monet *T. Fab.*
Verum *seq. Sect.* ὡς τὰ πολλὰ eadem significatione esse notavit *Toll.*
2 Πάντως malit *T. Faber* probante *Dacero*, qui vertendum censet, *il se*
rend entierement Maître de l' Auditeur, audientium animis plane imperat. quo
modo apud *Anacreontem*. v. 1706. τῷ μὲν ψυχῆς ὑποχύειν, *meæ animæ im-*
perium geris. 3 Οὐκ, ἐδὲ ἐκ δουῖν in *MS. Ambr.* Latine, *vix, aut ne vix qui-*
dem, *Schurtzfl.* 4 Εὐφανομένως *Vat.* forte pro *ἐμφανομένως*. *Toll.* 5 Τὰ τε
τὰ πρὸς. *MS. Ambr.* 6 Melius forsan *πέντη*. *Id.* 7 Διεφόρησεν pro *δι-*
φορεῖ & mox *ἐπέδειξατο* pro *ἐπέδεικνυται*, præcipiti figura (ut ait *Fab.*) id
jam actum reddens, quod etiamnum agitur: nam uti est apud *Demetrium*
Phal. τὸ γὰρ δὲ δεινότερον ἔμεινοντος. *Toll.* 8 Ταῦτα δὲ malit *Fab.* reni-
tente *Tollio*.

SECT.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Πότερον διδασκτόν ἐστι τὸ ὑψι;

HMIN δὲ ἑκείνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὑψὺς τις ἢ βάθος τέχνη· ἐπεὶ πνες ὅλως οἷόν τ' ἐστι διηπατήσθαι τὰς τὰ ποιῶντα ἀγορεύειν εἰς τεχνικά· ὡς γὰρ λέγειν. “Γενναῖαται γὰρ, φασί, τὰ μεγαλοφυῆ, καὶ ὁ διδάσκει ὡς ἀγνέει.” καὶ μία τέχνη ὡς αὐτὰ, ὅ πεφυκέναι. χεῖρω τε τὰ φυσικά ἔργα, ὡς οἷόν τ' ἐστι, καὶ τὰ παντὶ ² δειλότερα κακίστα, ³ ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα.” Εἰ δὲ ἐλεγχθῆσθαι τοῦτο ἔπρωτος ἔχον ⁴ φημί, εἰ ὁπισκέψαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλὰ, ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ

SECTIO II.

Num quæ Sublimitatis ars sit?

SED in ipso ingressu ac velut limine disputationis nostræ hoc mihi primum disceptandum videtur, ecquibus illa sive Sublimitas, sive Altitudo, artis præceptis contineatur: sunt enim nonnulli qui eam ab omni doctrinæ elegantia separandam putant, & aliter sentientes in erroris esse via existimant. Ingenii illud esse donum, dictitant, atque naturæ, ita ut una hæc adscienda sibi Sublimitatis ars sit,

à natura ad eam factum esse atque institutum. adeoque hoc naturæ bonum, non secus ac cetera prorsus omnia, minutis illis & exilibus artium præceptiunculis corrumpi, imo penitus concidi ac velut deoffari. Ego vero longe secus rem se habere ajo, & cuivis homini, modo is animum ad rem advoriterit, clarissime liquere posse arbitror: naturam sc. in elato & affectibus fervente dicendi genere sui qui-

¹ Φησὶ in Edit. princ. & MS. Ambr. quod non plane rejecerim, (inquit Schurz.) utpote quod nomen auctoris, hoc apophthegmate usi, forsitan exciderit. ² Sc. infirmiora, invalidiora. Vide Suidam in voce δειλία. ³ Ex Quintiliano (lib. I. in Præfatione) hæc deprompta videntur. Toll. ⁴ Φημί δὲ, ἐν Vat. ⁵ Οτι ὥσπερ ἡ φύσις τὰ πολλὰ &c. legit T. Fab. veritque, Tollio non probante, Sed si ingenium humanum plerumque in pathetica & elato dicendi genere liberum est, & suis quodammodo legibus vivit, non continuo inde colligas nullam esse methodum, nullas regulas, quæ dirigantur, adhiberi posse.

διηρμένους αὐτόνομον, ὅπως ἔκ εἰχλόν π, καὶ παντός ἀμέθοδον
 εἰ) φιλά, καὶ ὅτι αὐτὴ μὲν ὡρεῖται π καὶ ἀρχέτυπον γένεσως
 τοῦ χεῖν ὅτι πάντων ὑφίστηκεν. τὰς δὲ ποσότητάς, καὶ τὴν ἐφ'
 ἐκείνης καμρόν, ἐπὶ δὲ τὴν ἀπλασματικὴν ἀσκησίν τε καὶ χρῆσιν
 ἰχθύν¹ προσορίσαι καὶ συνενεχθεῖν ἡ μέθοδος. Καὶ ὡς ἐπικινδυνό-
 τερα² αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν, δίχα ἐπιστήμης ἀσκήματα καὶ ἀνερ-
 μάττα ἐαθύντα, ³ οὕτω τὰ μεγάλα, ὅτι μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ
 ἀμαθὲι τόλμῃ λειπόμενα. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρα πολλά-
 κισ, ὅπως δὴ καὶ χαλινῶ. Οὗτω γὰρ ὁ Δημοσθένης ὅτι ἔ κοινοῦ
 τῶν ἀνθρώπων ἀποφάνει) βίη, "μέγιστον μὲν εἰ) τὴν ἀγαθῶν ὁ
 "εὐτυχῶν. δεύτερον δὲ, καὶ ἔκ ἐλαττον, ὁ⁴ εὐ βυλεύεσθαι,

dem plerumque juris esse & ar-
 bitrii; veruntamen non ita te-
 mere ferri, omnisque omnino ra-
 tionis expertem esse, ut non
 quibusdam quasi frenis artis ré-
 gi sese patiatur atque coerceri:
 deinde, esse illam primum qui-
 dem illud ac primigenium ele-
 mentum, quod cuncta, quæ in
 Sublimitatis censum referuntur,
 procreet ac progignat: attamen,
 quo modo, loco, tempore,
 & ad quos & quatenus eam
 conveniat adhiberi, omnemque
 adeo rectum illius atque emen-
 datum usum & exercitationem
 ab arte ac methodo definiri &

proficisci. Et quemadmodum
 ista ex suo periculo quamma-
 xime exposita sunt & obnoxia,
 absque scientia instabilia ac nul-
 lo pondere firmata relictæ, ita
 & illa, quæ Sublimia sunt, si so-
 lus ea verferat regatque suus im-
 petus ac rudis audacia, summo-
 pere periclitari: nam ut calca-
 ribus illa sæpe, ita nonnunquam
 & frenis indigent. Adeo ut,
 quod de communi vita Demo-
 sthenem pronuntiasse ferunt,
*primum omnium bonorum esse
 Felicitatem: proximum vero
 huic ac tantum non par, Felici-
 tate illa sapienter uti; quo de-*

1 Ita cum *T. Fabro* lego, adfentiente *Schurtzfleischio*. *πορείου* in aliquot
Codd. MSS. quod prætulit *Tollius* τῶν παρορίων *aliorum*, æque ac τῶν ποσο-
ρίων T. Fabri. 2 Antea cum *Tollio* αὐτὴν edidimus: in versione tamen
Gallicum interpretem sequebamur, qui τὰ πλοῖα subicit voci αὐτῆς. Nunc
 cum *T. Fabro* & *Schurtzfleischio* ex *MS. Amb.* αὐτὰν reposuimus. quod re-
 spicere dicimus ad ποσότητάς, τὴν ἐφ' ἐκείνης καμρόν, τὴν ἀπλασματικὴν ἀσκησίν
 τε & χρῆσιν. v. 3. 4. & 5. 3 Οὕτω & τὰ μεγάλα malit *Tollius*. Verum ὅπως nec
 agnoscit *Ediio princeps* nec *Cod. vetustissimus Parisiensis*, unde conjicit
Cl. Boivin ejiciendam esse, & particulam ὡς (versu 5.) non verten-
 dam quemadmodum, sed quod; ἀπὸ τοῦ ante ὡς subintelligendo ἢ ἰσοπέ-
 ψαιτο ἕς. 4 Εὐ ἀφ' ἑαυτῶν in *MS. Vat.* ficiente,

“ὅσῳ οἷς ἀνὴρ μὴ παρῇ, συναίμαρδ' πάντας καὶ θάτερον.” τῷτ' ἀνὴρ καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ εἰποιμεν, ¹“ὥς ἡ μὲν φύσις τῷ δὲ εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ τῷ δὲ εὐδελίας.” Τὸ δὲ κυριώτατον τε, καὶ αὐτὸ δὲ εἰς αἰὶν τινα τῷ δὲ λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, ἐκ ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ παρὰ τῆς τέχνης ἐκμαθεῖν δὲ εἰς αὐτὸν, ὥς ἔφην, ἐπιλογισαμένῳ καθ' ἑαυτὸν ὁ τοῖς χρησιμαθῶσιν ἐπιτημῶν, ἐκ ἀν' ἐπὶ μοι δοκῶ, φιλι-
τῶν καὶ ἀχρηστον τῷ δὲ ἐπὶ τῷ περὶ τῶν περὶ τῶν ἐπιτημῶν ² ἡγήσατο θεωρεῖται.

ficiente, & illius hominibus fructus intereat atque evanescat: id ipsum quoque in dicendi ratione commodè usurpari posse; naturam quidem felicitatis vires sustinere, artem vero prudentiæ. Quod autem & primum est & de quo nunc agitur, esse scilicet quædam in oratione quæ solius naturæ sint assignanda

felicitati, non aliunde nos quam ex artis haurire posse disciplina: adeo ut, si quis hoc animo secum reputaverit, qui nostram in artium ac disciplinarum studiis versantium sententiam reprehenderet, non jam amplius, ut puto, velut superfluum & inutilem, hanc instituti argumenti tractationem existimaturus sit.

Τ Μ Η Μ Α γ'.

Περὶ τῶ ἐπαρκένου ὄγκου, καὶ παιδαγωγίας.

* * * * *

³ Καὶ μὴ χαμίνε ὥσπερ μάκιστον σέλας.

Εἰ γὰρ πῖν' ἐπιτῶχον ὄψομαι μόνον,

S E C T I O III.

De inani tumore, ac puerili dicendi genere, necnon Parenthyrso.

* * * * *

Flammam foci nec maximam represserint.

Si quem etenim modo patrem familias videro,

¹ Illa ὥς ἡ μὲν &c. usque ad finem Sectionis è *Cod. Vat.* supplevit *Tollius*. eaque in *Cod. Paris.* extare dicit *Boivinius*. Longe tamen plura desiderari, ex *MSS.* conjiciunt *Boivinius* & *Schurzfl.* ² Quum *Cod. MS.* cujus ope lacunam quadantenus supplevit *Tollius*, σμῆτο habeat à prima manu, & χαμὶ à recentiori appositum; inde est quod ἡγήσατο malit *Cl. Boivinius*. ³ *Æschyli* esse putant Critici, atque à sectione priori (ut faciendum monuit *Faber*) sejunxit *Tollius*; qui & sequens μὴ ante χαμίνε è *Cod. Vat.* restituit.

Unum

Μίαν παρείρας πλεκτάνω χιμάρρουν,
 Στήλω πυρώσω, ἢ καταθρακώσομαι.
 Νῦν δ' ὅτ' ἐκέλευε πῶ ὁ γενναῖον μέλ^Θ.

Οὐ τραγικὰ ἐπὶ ταῦτα, ἀλλὰ πῆρατράγωδα, “αἱ πλε-
 “κτάνας,” καὶ ὁ “πρὸς ὕψος ἵκεμιν,” καὶ ὁ “τὸ Βορέαν
 “αὐλητῶ ποιῆν,” καὶ τὰ ἄλλα ἐξῆς. ² Τεθόλωται γὰρ τῇ
 φράσει, καὶ τεθορύβηται ταῖς φαιασιᾶς μᾶλλον ἢ δεδυνῶ.
 καὶ ἔχασον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῆς, ὅτι τῷ φοβερῷ
 κατ' ὀλίγον ὑπονοσεῖ πρὸς ὁ εὐχεταφρένητον. Οὔτε δ' ἐν
 τραγωδίᾳ, πρῶτον οὐκ ἔστι φύσις καὶ ἐπιδοχόμενῳ τόμῳ,
 ὅμως ὁ ³ πρὸς μέλ^Θ οἶδ' ἐν ἀσύνγνωστον, ὁλῆ γ' ἂν οἶμα
 λόγοις ἀληθινοῖς ἀρμόσειεν. Ταύτη καὶ τὰ τὸ Λεοντίνου Γοργίᾳ
 γελᾶται, γράφωντος, “Ξέρξης ὁ τὸ Περσῶν Ζεὺς,” καὶ γύπες,

*Unum rotando flammæ rapidum vorticem,
 Ambusta prunis tecta operiam ardentibus.
 At nunc genuinum necdum insonui canticum.*

Hæc enim non jam Tragica
 sunt, verum tumore nimio ultra
 cothurnum Tragicum elata in-
 flataque, nimirum *flammarum*
vortices, & *evomere in cælum*;
 nec non *boream quasi tibicinem*
 inducere, quæque id genus alia
 illic sequuntur plura. Nam &
 elocutio inquinata est, & visiones
 illæ non tam magnificæ sunt &
 excellæ, quam turbulentæ & fri-
 volo quodam inanum verborum
 strepitu exasperatæ. Quin &, si
 iudicium corruptis hisce acrius
 adhibueris, singulaque ad lumen

suspexeris veritatis ac rationis,
 ea, quæ prima fronte terribilia
 videbantur, mox in contemptum
 vertent derisumque. Atqui si in
 Tragedia, quod scriptionis ge-
 nus natura turgidum est & gran-
 diloquum, ita natura compara-
 tum est, ut nimius in ea tumor
 ferri nequeat; multo minus in
 hoc illum dicendi genere locum
 obtinere posse arbitror, quod ad
 veritatem pertinet. Itaque &
 illa Leontini Gorgiæ risum mo-
 vent, quam *Xerxem Persarum*
Jovem vocat, & *vultures ani-*

1 Ita in Cod. *Ambr.* Aliisque. *κίραγ' ἔπε* edidit *Manutius*. Posset
 ejus loco legi *κίραγ' ἔπε*. *Schuetz* fl. antea editum *κίραγ' ἔπε*. 2 Τεθ-
 λωται legendum contendit *Dacierius*: quod nec *Tollius* nec alii probant.
 3 Sumptum ex solenni *Muscorum* reprehensione, *παρὰ μίλος ἄδεις*. *T. Fab.*

“ἐμψυχοὶ τῶφοι.” καὶ πῖνα τῷ Καλλιθέῃς, ὅντα ἔχοντες ἕψα, ἀλλὰ μετέωρα. καὶ ἐπὶ μάλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοῖας δὲ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, καὶ τῷ Σωφοκλέα,

Ὁὐ μικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβείας δ’ ἄτερ.

Τὰ γὰρ μὲν Ἀμφικράτης τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίπ, καὶ Μάτειδος· πολλὰ γὰρ ἐνθουσιᾶν ἑαυτοῖς δοκῶντες, καὶ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παύζουσιν. Ὡς δ’ εἰσὶν εἰς τὸ οἰδεῖν ἐν τοῖς μάστιγα² δυσφυλακτότατον. Φύσας γὰρ ἅπαντες οἱ μεγάροις ἐφίεμνοι, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατὰ γινωσκόντων, ἔκ οἱ δ’ ὅπως ὅτι τῷ ἑσπερίῳ, ³ πειθόμενοι τῷ,

Μεγάλως ἀπολιθάνειν, ἀμάρτημα³ εὐγενές.

Κακοὶ δὲ ὄγκοι, καὶ ὅτι σιμάται καὶ λόγων, οἱ χαῖνοι καὶ

mata sepulchra. Item Callisthenis nonnulla, quæ non tam grandia sunt, quam inaniter turgentia & sufflata. His autem multo etiam putidior est Clitarchus: vere hordeaceus scriptor; de quo merito illud Sophoclis usurpaveris,

Parvis quidem non ille spirat tibiis,

Tumidum sed os nunquam capistro continet.

In idem licet album referas & Amphicratem, ut & Hegesiam, ac Matridem; homines, qui, quum maxime sibi concitati videntur, ac instar commotæ Bacchi sacris feminarum turbæ lymphati, tantum abest ut instinctu

numinis ferantur, ut puerilibus sententiolis lasciviant. In summa, si quis in oratione scopulus, qui difficulter & non nisi summa cum cura evitetur, is certe tumor est. Natura namque omnes illi, qui ad sublime dicendi genus adspirant, quod ficci videri nolint & exsangues, in hoc ferme tumoris vitium imprudentes delabuntur, magnanimum hoc dictum secuti,

Si cadendum est mihi, cælo cecidisse velim.

Præterquam vero, quod omnis inanis tumor, quique nihil in se habet solidi, non minus in oratione quam in omni corpore vi-

1 in Cic. *Err.* ad *Att.* l. 2. ep. 16. “Φυσῶν γὰρ καὶ μικροῖς αὐλίσκοις ἐπὶ,” “Ἀλλ’ ἀργεῖας φύσας, φορβείας δ’ ἄτερ.” 2 Φυλακτικῶν in *Editione* principe. δυσφυλακτικῶν legi posse existimat *Tollius*. 3 Πειθόμενοι τῷ μεγάλῳ, ἀπολιθάνειν ὅπως εὐγενὲς ἀμάρτημα in *Edit.* pr. Persuasum habet *Cl. Boivin.* non *versum* esse sed *proverbium*, legendumque Μεγάλως ἀπολιθάνειν, ὅπως εὐγενὲς ἀμάρτημα. id est, μεγάλας ἀπολιθάνειν ἀμάρτημα μὲν, ὅπως δὲ εὐγενὲς ἀμάρτημα.

¹ ἀναλήθεις, ἡ δὴ πόλις ἀεικισάντων ἡμᾶς εἰς τὸ ναυτίον· “ἔδεν
 “ ᾧ, φασί, ξηρότερον ὑδροπικῆ.” Ἀλλὰ ὃ μὲ οἶδεν ὑπεραίρειν
 βύλας τὰ ὕψη, ὃ δὲ μεираκιῶδες ² ἀντικρὺς ὑπεναυτίον τοῖς
 μεγάλῃσι ταπεινὸν ᾧ ἔξ ὅλων, ἡ μικρόφυλον, ἡ ᾧ ὅτι χαλὸν
 ἀγανίσταλον. Τί ποτ’ οἷον ὃ μεираκιῶδες ὄσιν; ³ ἡ δὴ λον, ὡς
 χρονιστὴ νόησις, ὑπὸ περιεργίας λήγῃσαι εἰς ψυχρότητα. Ολι-
 στήνῃσι δ’ εἰς τὴν τοῦ ὁ γένος ὀρεζόμενοι μὲ ὁ ὀρεζῶν, ἡ πεπονη-
 μένῃ, ἡ μάλιστ’ ὁ ἡδὺς· ἐποκέλλοιτες δὲ εἰς τροπικὸν ἡ χα-
 κόζηλον. τὴν τῶ ὀρεζῶν πρίτον τὴν χαλίας εἶδος ἐν τοῖς παθη-
 τικοῖς, ὅσῃ ὁ Θεόδωρος παρένθυρον ἐχάλε. ἔτι δὲ πάθος ἀχρον
 ἡ κρινόν, ἔνθα μὴ δει πάθος· ἡ ἀμοιβόν, ἔνθα ⁴ μερίδα δει. ⁵ Πολ-
 λαὶ ᾧ, ὡσπερ ἐκ μέθης, πινὲς εἰς τὰ μικρὰ ὁ ὀρεζῶν, ἡ δὲ δ’

tiosus est; evenire quoque non raro solet, ut efficiat id, quod scriptoris proposito plane est ad- versissimum: *Hydropico namque*, ut fert vetus dictum, *nil ficius*. Est tamen eatenus laudandus tumor, quod magnitudinem excedere studet atque infra se relinquere: puerile vero dicendi genus sublimitati tam contrarium est, quam quod maxime; quippe vitium animi omnino abjecti ac humilis, & ut verbo dicam, pusilli. Quod si forte quæras, quidnam hic appellem *Puerile*? nil aliud esse dicam, quam scholasticum dicendi genus nimia concinnitatis confectatione frigidum. In quod vitium illi pro-

labi solent, qui, quod argutum est, & vibrantibus sententiolis pictum, ac prædulce affectantes, in figuratum, pravæque æmulationis dicendi genus deflectunt. Huic vicinum est tertium vitii genus, quod in inepta affectuum concitatione versatur, & à Theodoro *Parentbury* nomen accepit: quum scilicet vel tragædiæ aguntur in nugis, ac in rebus parvis illæ dicendi faces adhibentur, quibus auditor incendi solet atque inflammari; vel quum, ubi mediocribus opus est, modus omnis exceditur. Quod plerumque fieri amat, quum, veluti dulci declamatoris levitatis multo ebrius, non tam propriis ac negotio con-

1 *Αναλήθεις* malit T. F. Cum *Tollio* ἀναλήθεις retinendum censeo, ex *Dionysio Hal.* in *Demarcho*, p. 184. v. 13. Ed. Oxon. 2 Lege ἀναπύς ἢ ἀναπύς. *Toll.* ἀναπύς hoc loco plane notat φανερῶς, ut docet *Eustath.* ad *Od. φ.* p. 1915. *Schætzfl.* 3 Ita ex conjectura T. Fabri, cum antea esset ἡ δὴ λον. 4 *Μερίδα* præfert T. Fab. sed absque necessitate. *Toll.* 5 Πολλά-
 νος γὰρ πινὲς, ὡσπερ ἐκ μέθης &c. ἡ δὲ δὲ ἰαυτῶν (pro ἡ δὲ ἰαυτῶν) legit T. Fab. Verum πολλά idem est ac τὰ πινόμενα, i. e. ut supra, ὡς πινόμενα at-
 venientibus,

ἐαυτῶν καὶ χολικὰ ὡς φέρον) πάθῃ· εἴτα ὡς ἐδὴν πεπον-
 θότα ἀκραταῖς ἀρχιμοῦσιν. ¹ εἰκότως· ἐξεσηκότες ὡς ἐκ
 ἐξεσηκώτα. Πλὴν περὶ μὲ παθητικῶν ἄλλος ἡμῖν ἀποκεί) τόπος.

venientibus, quam ineptis suis fanos, & quasi inter sobrios
 ipsius affectibus incitatus orator bacchari vinolentus videatur.
 abripitur: unde accidit, ut, pro Sed de iis, quæ ad animi
 conternatione ac stupore, ca- morus concitandos pertinent,
 chinnos irradientium commo- alius nobis infra dicendi locus
 veat: quippe qui furere apud erit.

Τ Μ Η Μ Α δ'.

Περὶ τῆς ψυχῆς.

ΘΑτέρω δὲ, ὡς ἐπομεν, λέγω δὲ τῇ ψυχῇ, πλήρης
 ὁ Τίμαχος, αἴηρ τοῖ μὲ ² ἄλλα ἰχθύς, καὶ ὡς λό-
 γων εἴοιτε μέγας ἐκ ἀφροῦ, πολυῖστωρ, ἐπνοη-
 πικός, πλεὺς ἀλλοτριῶν μὲ ἐλεγκτικώτατος ἀμαρτημάτων,
 ἀνεπαμάθητος δὲ ἰδίῳ· ὑπὸ δὲ ἔρωτος ἔξαιας νοήσεις αἰεὶ κινεῖν,
 πολλάκις ἀκρίπτῳ εἰς τὸ παιδαριωδέστατον. Παραθήσομαι ὅ
 ταῖς δὲ ἐν, ἢ δὴ· ἐπειδὴ τὰ πλείω ὡς ἐλάβει ὁ Κακίλιος.

SECTIO IV.

De Frigido.

Porro illius vitii, cui sub *Fri-* ad sua ipsius vitia prorsus cæcu-
gidi seu *Puerilis* appellatione tiat. Hic igitur, dum novas
 secundum præcedenti sectione subinde quærit atque aucupatur
 locum fecimus, plenus est Ti- inventiunculas, ineptia horum
 maus, scriptor sane cetera egre- sensiculorum captatione multa
 gius, & ad orationis granditatem sæpe putida dicit, frigida, ar-
 non raro affurgens, eruditus, ce- cessita, ac puerilem levitatem
 rumque copia & sententiarum omnino redolentia. Sufficiet ex
 varietate florentissimus: attamen his unum alterumve exempli
 ob hoc unum insigniter culpan- gratia in medium protulisse:
 dus, quod, quum alienorum vi- liquidem pleraque jam ante me
 tiorum infectator sit peracerbus, Cæcilius occupavit. Alexan-
 que illud οὐ μόνον frustra sollicitatur. rectius tamen particulam ὅ inferi
 jubet *Toll.* ¹ Εἰς τὴν solitarie positum reperitur apud *Thucydidem* *Allof-*
que. quod elegantia Græcæ est. *Schurzfl.* ² Subintellige τὴν *πέτρα.*
 B 2 drum

Επαμῶν Αλέξανδρον τ' μέγαν, "ὅς τ' Ἀσίαν ὅλῳ, φησὶν, ἐν
 "ἐλάτῃσι παρέλαβεν ἔτεσιν," ἢ ὅσοις τ' ὑπὲρ ἔσθ' ὡρὸς Πέρσας
 "πολέμου πανηγυρικὸν λόγον Ἰσοκράτης ἔγραψεν." Θαυ-
 μασί γ' ἔσ' ἡ Μακεδόνος ἡ ὡρὸς τ' σοφιστῇ σύγκρισις. Δῆλον
 γ', ὡς Τίμαχε, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀφ' ὧν το πολὺ ἔσ' Ἰσο-
 κράτης κατ' ἀνδρείαν ἐλείποντο. ἐπειδὴ οἱ μὲν³ τεράκοντα
 ἔτεσι Μεσσήνῳ παρέλαβον, ὁ δ' ἐτ' πανηγυρικὸν ἐν μύνοις
⁴ δέχα συνετάξατο. Τοῖς δ' Ἀθηναίοις ἀλῦσι περὶ Σικελίαν,
 τίνα τρόπον ἐπιφώνῃ; ὅτι "εἰς τ' Ερμῖν ἀσεβήσαντες, καὶ
 "περικόφοιτες αὐτῶν τὰ ἀγάλματα, ἀφ' ὧν τῶν ἔδωκαν δι-
 "κην ἔχ' ἤκιστα ἔδ' ἑνα ἄνδρα, ὅς ἀπὸ τῶν ὀφειλομένων
 "γέντος ἀφ' πατέρων ἦν, Ερμωκράτην τ' Ερμωνίον." Ωστε
 θαυμάζεν με, Τερεντιανὲ ἤδιστε, πῶς ἔχ' εἰς Διονύσιον χρά-

drum M. alicubi laudaturus, *A-*
fiam, inquit, *ille universam pau-*
cioribus annis subegit, quam suum
de bello Persis inferendo panegy-
ricum Isocrates absolvit. Egre-
 gia mehercle tanti regis cum so-
 phista comparatio! Atqui, si
 tua hæc, Timæe, ratio valeret,
 Lacedæmonii certe, quod ad vir-
 tutis gloriam atque fortitudinem,
 nihil ad Isocratem: illi namque
 vicelimo demum anno Messe-
 nen expugnarunt; hic autem
 orationem illam suam unico ab-
 solvit decennio. Quin &, qui-
 bus idem ille modis Athenienfi-

bus post acceptam in Sicilia cla-
 dem insultet, cognoscere operæ
 pretium est. *tam graves*, inquit,
ab Atheniensibus impietatis pæ-
nas Mercurius exegit, violataf-
que Athenis statuas suas universi
exercitus strage vindicavit. quæ
numinis ira eo fuit notabilior,
quod unius potissimum hominis
opera tota res patrata est, Mer-
curialis Mercurionis filii, qui
longa majorum serie ad ipsum
Mercurium genus suum refere-
bat. Quæ quum lego, mirari
 subit, Terentiane suavissime, cur
 non & in tyrannum Dionysium

1 Deest in Ed. pr. & MSS. Vat. & Amb. 2 Ηγάρως malit T. Fab. quod,
 cum minus augustum & sublime sit quam Μακεδόνος, non immerito im-
 probat Toll. 3 Primum bellum Messenæicum per viginti annos conti-
 nuos durasse, unanimi consensu tradunt Scriptores: nam per undevi-
 ginti annos obsessam, vicelimo tandem captam Messenem, ex Tyrtæo de-
 ducunt Strabo lib. 6. & Pausanius lib. 4. Langb. Unde Faber & Daceryus κ'.
 ἔτεσι pro λ'. ἔτεσι necessario scribendum esse pronuntiant. 4 Hic mini-
 mum ponit; alii annis quindecim. 5 Illud δ' ex Fabri conjecturâ.

φει τὸ τυραννον. “ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸ Δία καὶ τὸ Ἡρακλέα δου-
 “εῖς ἐγένετο, ἀλλὰ τούτ’ αὐτὸν Δίῳ καὶ Ἡρακλείδῃς ἢ τυ-
 “ραννίδα ἀφείλοντο.” ² Καὶ τοι τί δαὶ τοῖς Τιμαίῳ λέγειν;
 ὅπως γὰρ καὶ οἱ ἥρωες ἐκείνοι, Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα,
 καὶ τοι γὰρ ἐκ τῶ Σωκράτους οἷον παλαιῖσαι, ὅμως ἀλλὰ τοὶ
 ὅπως μικροχρῆ, ἐαυτοῦ ποτε ὀπιλανθάνον. Οὐ μὲν γὰρ ἐν
 τῇ Λακεδαιμονίῳ γράφει πολιτεία, “ἐκείνων γὰρ ἦπλον μὲν
 “ἀν φωνῇ ἀκρόσας ἢ τῇ λήθῃ, ἦπλον δ’ ἀν ὀμμαῖα μετα-
 “τρέψας ἢ τῇ χαλκῶν ἀδύμονετέρως δ’ ἀν αὐτῶς ἡγήσατο καὶ
 “αὐτοῦ τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθέων.” Ἀμφικράτης, καὶ
 ὁ Ξενοφῶντι, ἔωρεπε τοὺς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λείπειν
 παρθένας ἀδύμονας. Οἷον δὲ, ἡράκλειος, ὁ τοῖς ἀπάντων ἐξῆς

tale quid fuerit commentus:
 nam quod Jovis ille & Herculis
 numina violaverat, à Jovio &
 Herculo tyrannide exutus est.
 Sed quid hæc in Timæo ego
 reprehendo, quum & Xeno-
 phon & Plato (qui viri!) ex
 ipsa nobis palæstra Socratis pro-
 deuntes, dum minutos hosce cor-
 ruptosque captant fensiculos, sui
 quandoque obliviscantur? Au-
 di, quæso, quid ille in commen-
 tario dicat de rep. Lacedæmo-

niorum: itaque nec saxum ul-
 lum tam mutum dixeris, nec si-
 mulacrorum tam rigidus vultus;
 adeo cum ad continendam vocem,
 tum ad coercendos oculos obfir-
 mati sunt: verecundia vero tan-
 ta, ut ipsis eos oculorum puellis
 fatearis antecellere. Quis, ama-
 bo, Amphicratem ferat, ne di-
 cam Xenophontem, oculorum
 pupillas puellas appellentem ve-
 recundas? Sed, ut hoc æquis &
 animis & auribus accipiamus,

1 Τῆς τυραννίδος in Edit. pr. & MS. Ambr. malleμ αὐτοῦ τῷ τυραννίδα.
 Schurz fl. 2 Illa καὶ τοι defunt Edit. pr. & MS. Ambr. Fortasse prius fue-
 rat, τί δὲ δαί. Idem. 3 Probabile est (ex Stobæo, in Sermon. 24. & ex Xe-
 nophontis Codd. verbisque præcedentibus) Xenophontem [in Laced. Rep.
 p. 72. Edit. Oxon.] scripsisse ἐν θαλάμοις non ἐν ὀφθαλμοῖς; & Longinum
 memoria lapsum esse. Toll. Si ἐν τοῖς θαλάμοις παρθέων legamus, pul-
 cherrima est διλογία, tum in voce παρθέων, cui concinit vox κόρας,
 significans tam pupillam oculi quam puellam, tum in voce θαλάμοις, quæ
 & pro conclavi mulierum sumitur, & pro concavo spatio in quo siti sunt
 oculi. Bern. Martinus, in Var. Lect. l. 4. c. 13. Huc faciunt ista Isidorus
 Pel. αἱ κόραι, αἱ εἰσὶν τῶ ὀφθαλμοῦ, καὶ τῶ παρθένοι ἐν θαλάμοις, ἰδρυμένη &c.
 Boivin.

nonne

κόρας ἀρχιυπηλὰς εἶ) πεπείσθαι, ὅπως φασὶν ὁδὲν ἔχαις
 ἐπισημάνεσθαι τὴν πινὼν ἀναύδειαν, ὡς οὐ τοῖς ὀφθαλμοῖς;
¹ Διότι Ομηροῦς ² ἴταμόν, “Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμμαλ’ ἔχων,”
 φησὶν. Ο μὲν τοι Τίμαχος, ³ ὡς φωρεῖς πινὸς ἐφαπτόμενος,
 ὁδὲ τὸ Ζενοφῶντι ὁ ψυχρὸν κατέλιπεν. ⁴ φησὶ γὰρ ἐπὶ
 Ἐλθακλέας, “ὅτι τὸ ἄνεψιόν, ἐτέρῳ δεδομένῳ, ἐκ τῆς
 “ἀνακαλυπτηρίων ἀρπάσαντα ἀπελθεῖν. ὁ πῖς ἂν ἐποίησεν,
 “ὅς οὐ ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων; Τί δὲ ὁ τὰλλα
 θεῖος Πλάτων; τὰς δὲ λυγρὰς γέλων εἰπεῖν, “ῥαψάστες,
 “φησὶν, οὐ τοῖς ἱεροῖς θήσοσι κυπαριτίναις μνήμας.” καὶ πάλ-

nonne prodigio simile est asse-
 verare velle omnes omnium pu-
 pillas esse pudibundas, quum in
 nulla æque corporis parte ac in
 oculis impudentia stabuletur?
 unde & Homerus improbum &
 perfrixtæ frontis ita facit com-
 pellari; *Temulente, caninos at-
 tollens oculos.* At meus homo,
 (Timæus, inquam) quasi in cadu-
 cam & vacuam possessionem, sic
 quoque in frigidum hoc & ineptum
 Xenophontis commentum in-
 volavit. ita enim alicubi de A-

gathocle loquitur; *consobrinam
 vero, quæ jam in manum conve-
 nerat mariti, postridie nuptia-
 rum ab ipso modo non nuptiali
 lecto per vim abduxit: quod
 facinus nemo, nisi cui jam con-
 stupratæ oculorum puellæ fue-
 rint, admittere unquam ausit.*
 Nec minus aliquando putidus
 (pudet dicere, ac dicendum ta-
 men est) cætera divinus Plato,
 qui, de tabulis acturus, *quum
 scripserint, ait, in templis cupres-
 sea deponent monumenta.* ac

¹ Διότι Ομ. absunt & ab Edit. pr. & MS. Ambr. ² Πρὸς τὸ ἴταμόν malit
 Tollius. καὶ τὸ ἴταμόν Schwartz. ³ Lego ὡς φωρεῖς κύων ἐφαπτόμενος. T.
 Fab. sine necessitate, ut censet Tollius; qui tamen malit ὡς χορεῖς κύων
 ἐφαπτόμενος, quam illud Fabri. ⁴ Lego & distingo φησὶ γὰρ ἐπὶ Ἐλθα-
 κλέας, αὐτὸν τὴν ἀνεψιὸν &c. ἀπελθεῖν. [ὁ πῖς ἂν ἐποίησεν, οὐ ὀφθαλμοῖς κό-
 ρας, μὴ πόρνας, ἔχων;] Hæc enim sola, uncis inclusa, αὐτολεξὶ ἐ Timæo
 desumpta: illa per compendium excerpta censeam. Toll. ⁵ Rhetori ne-
 scio cui hoc tribuit Plutarchus. Verum in designanda pudoris sede non
 solum Xenophontem, sed & magnum illum naturæ mythen Aristotelem,
 incusat Longinus, qui (ut refert Athenæus lib. 2.) agebat, τὰς ἐρωταῖς εἰς
 ἑδὴν ἄλλο μίρον & σάματον τὸ ἐρωδίων ἀποδέλπειν, ἢ τὰς ὀφθαλμοῖς, οὐ οἷς
 τὴν αἰδῶ κατοιικεῖν &c. Bern. Martinus. ⁶ Locus est in v. Legum, & alter,
 qui mox sequitur, in vi. quem ex Æschylo, in Prometheus victo de-
 sumptum esse existimat T. Fab.

alibi:

λιν, “ὡς δὲ τειχῶν, ὦ Μέγилле, ἐγὼ ξυμπερείμην ἀν τῇ
 “Σπάρτῃ, καθεύδων ἔαν ὁ τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τεῖχη καὶ
 “μὴ ἐπανίστασθαι.” Καὶ τὸ Ηροδότειον ἔ’ πύρρῳ, φάσαι, ταῖς
 “χαλὰς γυναῖκας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν.” Καὶ τοι γε ἔχει
 πινὰ ποταμῶν· οἱ γὰρ παρ’ αὐτῇ τρυπὴ λέγοντες εἰσιν οἱ βάρ-
 βαροι, καὶ ὁ μέθῃ. Αλλ’ ἔδ’ ὅκ τοι ἔστω ² πρὸς ὧν ἀφ’
 μικροφυχίαν χαλὸν ἀρχιμοῖν πρὸς τ’ αἰῶνα ³ ἅπαντα.

alibi, quod ad muros attinet, Megille, Spartanorum equidem subscribam sententiæ, uti quiescere illos molliter humique jacere sinamus, neque eos rursus excitemus. Nec procul abest illud Herodoti, *feminarum pulchritudinem morbum esse oculis viro- rum*. Quamquam id ipsum excusari quodammodo potest, &

interpretatione benigna leniri: quod, qui ad hunc modum apud ipsum loquuntur, barbari sint, & vino pleni. Veruntamen ne sic quidem, quamvis intra spem veniæ, peccandum; neque tam parva voluptas, per ejusdem licet hominum speciem quæsitâ, censoria fuerat universæ posteritatis nota redimenda.

Τ Μ Η Μ Α ε’.

Πόθεν αἱ κακίαι, ὡς ὧν ἔμπροσθεν διελέχθη;

ΤΑῦτα μὲν τοι τὰ οὕτως ἄσεμνα ἀφ’ ἑμῶν ἐμφύεται
 τοῖς λόγοις αἰπῶν, διὰ δ’ ὡς ταῖς νόησεσι χαμῶσθον,

S E C T I O V.

Unde ea fluant vitia, de quibus supra disputatum?

HÆC autem, & quæ alia ad non aliunde provenire certum hunc modum gravitati dignitatisque orationis adversantur, est, quam ab immodica novas excogitandi sententias libidine;

1 In *Terpsich.* c. 18. Verum illud *Herodoti* (inquit *Langb.*) excusari mereatur, quod Alexander postea (teste *Plutarcho*) mulieres Persicas *dolores oculorum* appellaverit. *Herodotum* defendit *P. Victorius* lib. 2. Var. Lect. cap. 5. 2 *Προφάσεων* *Longinum* scripsisse contendit *T. Fab.* eoque magis quod duas rationes habuerit *Herodotus*, quæ fese tutari posse videretur; sc. loquentes *Barbaros* esse & *vino plenos*. 3 Illud ἅπαντα (quod connecti solebat τῷ πᾶσι in seq. Sect.) cum αἰῶνα jungabant *Mammius* & *Stephanus*. pro illis faciunt *Edit. pr.* & *MS. Ambr.* quibus deest πᾶσι. Videtur tamen cum præcedentibus potius coherere, nisi quis cum *Cod. Ven.* legere malit *Ἀπὸ μῆντος* &c. *Toll.*

circa

περὶ ὃ δὴ μάλιστα κορυβαίωσιν οἱ νῦν. Ἀφ' ὧν γὰρ ἡμῖν
 ταῖα γὰρ, σχεδὸν ἀπ' αὐτῶν τέτων καὶ τὰ κεκαί γήγεας φι-
 λῆι. Ὅθεν ὁπίφορον εἰς συντάξιν κατόρθωσιν τὰ τε καί-
 λη ἢ ἐρμηνείας, καὶ τὰ ὕψη, καὶ πρὸς τέτοις αἱ ἡδοναί, καὶ
 αὐτὰ τῶν κατὰ τὸν ἐπιτυχίας, ὅπως ἀρχαὶ καὶ ὑπο-
 θέσεις καὶ τὴν ἐναίτιον κατὰ τὴν. Τοῦτόν πως καὶ αἱ μετεβολαί,
 καὶ αἱ ὑπερβολαί, καὶ τὰ πληθυντικά. Δείξομεν δ' οἱ τοῖς
 ἔπειτα τὴν κίνδυνον, ὃν ἔχειν εἰκόχασι. Διότι ἀναγκάσιον ἢ δὴ
 ἀξιοπορεῖν καὶ ὑποπίπτειν, δι' οὗτος πρός τὰς ἀνακεχε-
 μένας κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἢ ἐκφεύγειν ἀνδραγαθία.

circa quas nunc homines diferti
 infaniunt. Etenim ex quo fonte
 virtutes oriuntur, ex eodem fer-
 me & vitia scaturire solent.
 Itaque quæ ad magnificentiam
 splendoremque mirum in mo-
 dum faciunt orationis, cujusmo-
 di sunt exornationes elocutionis,
 tum vero maxime Sublimitas, &
 quæ his accedit suavitas; ea
 quandoque ipsa causa sunt &

origo diversissimorum à felici
 audacia vitiorum. Cernere id est
 in Commutationibus, ut & in
 Hyperbolis, atque Pluralibus:
 quam prope periculum sint, in-
 fra ostendetur. Quare per mihi
 necessarium videtur, ut certa jam
 quædam & perspicua ratio in-
 vestigetur statuaturque, cujus ope
 atque indicio adjuncta ac vicina
 grandibus vitia queant evitari.

T M H M A 5.

Οἱ ἢ ἂν ἀληθινὰ ὑψὺς ἐπιστήμη ἐ πείκεις, ἢ ῥάδιον.

Εστὶ δὲ ὡς φιλότις, εἶπνα περιποιουμένη ὡς πρὸς
 τοῖς καθαράν ἢ καὶ ἀλήθειαν ὑψὺς ἐπιστήμην καὶ ὁπί-

SECTION VI.

Veræ Sublimitatis scientiam & judicium non esse in proclivi.

EA vero, Terentiane amicif- imprimis claram distinctamque
 fime, hæc erit, si quam nobis veræ Sublimitatis perceptionem

1 Lego τὸ γὰρ ἐπίφορον, & mox πὶ τοιαῦτα pro καὶ αὐτὰ ταῦτα. T. Fab.
 Ego vero, ἐπίφορον ἢ ἐν εἰς συντάξιν. dein αὐτὰ αὐτὰ ταῦτα κατὰ τὸν &c. Toll.
 2 Sc. αἰτίας. Vocem ὑποθέσεως (de qua Sext. Empir. adv. Math. p. 84.) non
 legisse visus est T. Fab. & ante ἐναίτιον deleri iubens. 3 Antea in Edit.
 primâ αἱ μετεβολαὶ & * πληθυντικά; in aliis αἱ ὑπερβολαὶ & πληθυντικά. 4 Εκ-
 φεύγειν ἀνδραγαθία Edit. pr. & MS. Ambr. 5 Ita (pro ὡς φιλότις) ex conje-
 ctura Fabri, & Tollii MSS.

κριστὴν καὶ τοὶ τὸ πρῶτον δὲ σληπτον. Ἡ γὰρ τῆς λόγων
κρίσεως πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευτῶν ὅπτι γέννημα. Οὐ μὴν
ἄλλ', ὥς εἰπεῖν οὐ πρῶτον γέννημα, οὐτεὺν ποθεν ἴσως τὴν
ἀφ' ἧς αὐτῶν οὐκ ἀδύνατον ποιεῖται.

dijudicandique facultatem com-
paraverimus: sed hanc consequi
nanciscique, nec parva res est,
nec exigui laboris. Firmum e-
nim & extra periculum positum
de quibuscumque scriptis iudicium
multæ demum diffusæq; lectio-
nis, & assidui in iis ponderandis

examinandisque usus atque exer-
citationis, ultimus quasi quidam
foetus est & accessio. Quæ quo-
niam via longior est, agendum di-
spiciamus, ex quo breviori flexu,
per quandam veluti præcipiendi
rationem, ad hanc iudicandi fa-
cultatem pervenire valeamus.

Τ Μ Η Μ Α Ζ'.

Πῶς ἂν οἷόν τε ἢ ἔγχεαι ἀνδάνεσθαι;

Εἶναι χρὴ, φίλτατε, ἰδιόπ, κατὰ τὴν καὶ τὴν κοινῶ
βίῳ, ἔδεν ὑπάρχει μέγα, ἔ τὸ κατὰ φρονεῖν ἐστὶ μέγα·
οὐ πλῆτοι, πρῶτον, δόξα, τυραννίδες, καὶ ὅσα δι' ἄλλα ἔχθ
πολὺ ὅ ἐξωθεν πρῶτον ἀνδάνεσθαι. οὐκ ἂν τὴν γε φρονεῖν
δόξαι ἀγαθὰ ὑπερβάλλοντα, ὡς αὐτὸ τὸ πρῶτον ἀγα-
θὸν ἔ μέτερον. Θαυμάζεις γὰρ τῆς ἐχόντων αὐτὰ μᾶλλον
τῆς δυναμένων ἔχειν, καὶ ἀφ' ἐκείνων μεγαλοφυχίαν ὑπερβαίνουσας.

S E C T I O VII.

Quomodo id, quod Sublime est, intelligi cognoscique possit?

NON te fugit, mi Posthu-
mi, quemadmodum nihil
in hac vita magnum est, cuius
despectus in rebus magnis nu-
meretur, (quod genus divitiarum
sunt, item honores, imperia, di-
gnitates, quæque alia huiusce-
modi in speciem magnifica ina-
ni fulgore, ac velut scenico ap-
paratu, oculos in se vulgi con-

vertunt ac perstringunt) ita
nec sapienti viro præclara ac
præstantia videri, quorum con-
temptus non mediocre celsioris
animi decus habeatur. Adeoque
illos, qui, quum ea adsciscere sibi
possunt, animi adducti magni-
tudine respuunt ac spernunt, ma-
jorem sui concitare admiratio-
nem, quam qui illa ipsa possi-

Τῇ δὲ που καὶ ὅτι τῶς διηρημένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις
ἐπισκεπτόν, μὴ τινα μεγέθους φθαρτάσιαν ¹ ἔχοντα, ἢ πολὺ
περσκαίται τὸ εἰκῇ περσαναπλατόμενον, ² ἀναπλούμενα
δὲ, ἄλλως εὐρίσκειτο χαῖνα, ὧν ἔθαιμάζεν ὁ περσφρονεῖν
εὐγενέτερον. Φύσις γάρ πως ὑπὸ τᾶληθους ὕψους ἐπαίρει
τε ἡμῶς ἢ ψυχῇ, καὶ γὰρ ἐν πᾶσι τῶν ἁπάντων λαμβάνουσα πλη-
ρῆται χαρῆς καὶ μεγαλαυχίας, ὡς αὐτὴ γενήσασα ὅπως
ἤκασεν. Οταν οὖν ὑπὸ ἀνδρὸς ἐμφρονεῖται, καὶ ἐμπείρα λό-
γων, πολλάκις ἀκρόμενός τι πρὸς μεγαλοφροσύνην καὶ ψυ-
χὴν μὴ σιωδιαπῇ, μηδ' ἐγκαίαλείπη τῇ ἀλγαιόῃ πλεῖον
τῶν λεγομένων ὁ ἀιαθευόμενον, ³ πίπτει δ', ἀντὶ τοῦ σιωχεῖς

dent. Non secus & de his, quæ
in Poëmaticis ac Orationibus alta
sublatæ; censentur, statuendum
existimo: videndumque, ne quo
inani, ut fit, ac tumido torrentis
orationis strepitu falsam quan-
dam imaginem ac speciem tan-
tummodo offerant magnitudi-
nis; qua vel excussa, vel remota,
inflata & turgida deprehendan-
tur: sic ut ea despicere, quam
suspiciere mirarique, generosius
fit. Natura namque compara-
tum est, ut animus noster ab au-
dita veræ solidæque sublimita-
tis sententia quodammodo altior
fiat & erectior, elatosque su-

mens spiritus non minore im-
pleatur hilaritate, neque minus
exsultet; atque gloriatur, ac si ipse,
quod audit, invenerit. Si quan-
do igitur ab homine prudente,
& in hisce eloquentiæ studiis
exercitato, sensum aliquem, qui
magnificus videatur & excelsus,
proferri audieris, neque tamen
ille mentem tuam ad celsitatem
composuerit, nec penitus in ani-
mo infederit, eique plura, quam
dicta sint, contemplanda reli-
querit; verum contra ea, quo
diutius illum & attentius confi-
deraveris, eo magis à prima illa,
quam præ se tulerat, sublimitate
declinet

¹ Εἶναι δὲ in MS. Amb. recte, inquit Schützfl. Rectius forsan εἶναι ἀν-
τὶ π. ² In Codd. MSS. ἀναπλούμενα. quæ vox à genuina in textu de-
torta est. Similia apud Quintil. l. 12. c. 10. Falluntur enim plurimum, qui
otiosum & corruptum dicendi genus, quod aut verborum licentia resultat, aut pue-
rilibus sentienciis lascivuit, aut immodico tumore turgescit, aut inanibus locis bac-
chatur, aut casuris, si leviter excutiantur, flosculis nitet, aut præcipitia pro sub-
limibus habet, aut specie libertatis insanit, magis existimant populare atque plau-
sibile. ³ Sunt qui volunt πίπτει δ' ἀντὶ τοῦ σιωχεῖς ἐπισκοπῆς, cadat & dege-
neret meditationis continuatio; aut πίπτει δ' ἀντὶ τοῦ σιωχεῖς ἐπισκοπῆς, cadat &
degeneret

ὀπισκοπῆς, εἰς ἀπαύξησην. ὅκ' ἀν' ἐτ' ἀληθὲς ὕψος εἴη, μέ-
 χρι μόνης τῆς ἀκοῆς σαζόμενον. Τῦτο γὰρ πρὸ ὅτι μέγα, ὃ
 πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολον δὲ, μᾶλλον δ' ἀδυνά-
 τος ἢ ἡ κατεξαιρέσις· ἰσχυρὰ δὲ ἡ μνήμη, καὶ δυσεξάλειπτος.
 Ὀλως δὲ καλὰ νόμιζε ὕψι καὶ ἀληθινὰ, τὰ ἀγαπαντὸς
 ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν. Ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ ἀγαθῶν ὀπιτηδύ-
 μάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων, ἐν τῇ καὶ ταυτὸν ἅμα
 ᾧδε τῷ αὐτῶν ἅπασι δοκῇ, τόθ' ἡ ² ἐξ ἀσυμφώνων ³ ὡς κρί-
 σις καὶ συγκατάθεσις τῇ ὅτι πρὸ θαυμαζομένη πῖστιν ἰσχυρὰν
 λαμβάνει καὶ ἀναμφίλεκτον.

declinet atque delabatur : is tibi
 ex albo vere sublimium senten-
 tiarum expungendus erit, quippe
 qui non ultra auditum placeat ac
 perduret. Ista enim vere gran-
 dis sententia est, quæ auditorem
 in longam sui rapit admiratio-
 nem : cui non modo non diffi-
 culter, verum nulla omnino vi
 atque ratione resisti potest; quæ
 que menti semel impressa peren-
 natura deinceps eidem ac inde-
 lebili inhæret caractere. In
 summa, hanc esse denuum veram,
 hanc genuinam & egregiam
 sublimitatem existima, quæ &

semper placeat, & ubique, &
 omnibus. Nam si quid ali-
 quando in frequenti hominum
 cœtu, qui moribus, institutis,
 studiis, ætate, ac tota denique
 vitæ ratione dissentiant, unam
 omnibus admirationem accla-
 mationemque expresserit; non
 est, ut quis dubitet, quin hoc
 ipsum, quod tanto tanquam
 unanimi omnium, variis alias ac
 inter se diversis sæpe sententiis
 dissidentium, consensu probatum
 fuerit laudatumque, in vere Sub-
 limium censum, nomen, atque
 familiam referendum fit.

degeneret continuatione meditationis. Ἀν τὸ συνεχὲς ὀπισκοπῆς, si contextum ora-
 tionis observes, vertit *Langbænius*; reprehensus à *Fabro*, qui legit ἀνασκοπῆς,
 & τὸ συνεχὲς adverbii locum (quo nil frequentius) habere existimat.
 Quam recte, aliorum esto iudicium. 1 *Faber* ad hunc modum vertit:
 Id demum sublime & magnum esse in oratione, quod diu contempleris, neque tamen
 in majus attollere possis. quod displicet *Tollio*, cui videtur κατεξαιρέσις si-
 gnificare resistendi facultatem, seu, contra insurgendi animum, de quo su-
 pra, Sect. 1. quum ait τὰ ἀληθῆ ὕψη δύνασθαι καὶ βίαν ἀμείχρην παρσφίρειν,
 καὶ παντὸς ἐπάνω ὃ ἀκροατῆς καλίστα. 2 Ita ex Codd. MSS. & Virorum
 doctorum conjecturis. Olim ἐξ ἀσυμφώνων. 3 Ὡς μία κρίσις malit
Tollius.

Τ Μ Η Μ Α ή.

Πέντε τόποι τῶ Ὑψους.

ΕΠΕΙ δὲ πέντε, ὥς ἂν εἴποι τις, πηγαί τινές εἰσιν αἱ
 τῇ ὑψηλοῦς γονιμώταται, αὐτοῦ ποικιλῆς ὥστερ
 ἑδάφους πρὸς κοινῷ ταῖς πέντε ταύταις ἰδέσθαι τῇ ἐν τῷ λέγειν
 δυνάμει, ἥς ὁ ἴσως χαρὲς ὁδόν. ~~Πρῶτον~~ μὲν γὰρ καὶ κράτιστον,
 ὃ αὖτε ταῖς νοήσεσι ² ἀδρεπτήβολον, ὥς καὶ τοῖς αὖτε ~~Ξενο-~~
 φῶντας ὠρυσάμεθα, δεύτερον δὲ, ὃ σφοδρὸν καὶ οἰουσιαστικὸν
 πάθος. Ἄλλαι αἱ μὲν δύο αὐταὶ τῇ ὑψέως καὶ τὸ πλέον αὐθιγε-
 νεὺς συσταεῖς, αἱ λοιπαὶ δ' ἡδὴ καὶ ἀπὸ τέχνης, ³ ἥ τε ποιὰ
 τῶν σχημάτων πλάσις, διατὰ δὲ πού τῶντα, ταῖς μὲν νοήσεως,
 γὰρ περὶ δὲ λέξεως, ὅτι δὲ τούτοις ἡ γενναῖα φράσις, ἥς

S E C T I O VIII.

Quinque esse Sublimitatis veluti fontes.

HUJUS in dicendo virtu-
 tis quinque potissimum
 sunt, ita ut dicam, fontes uber-
 rimi: qui sicuti cognitu neces-
 sarii sunt, ita nisi dicendi facul-
 tas adfuerit, quæ tanquam com-
 mune quinque illis formis sub-
 sternatur fundamentum, per se
 nihil profuerint. Prima eaque
 luculentissima præstantissimaque
 Sublimitatis scaturigo, est nobilis
 & felix in concipiendis grandi-
 bus ac excelsis sensibus animi
 magnitudo: quemadmodum et-
 iam id ipsum in Commentario

de scriptis Xenophontis uberius
 exposui. Altera est vehemens
 & ad concitandos perturbandos-
 que animos efficax affectus: at-
 que hæc quidem duæ Sublimitatis
 scaturigines maxima sui parte
 homini ingentæ sunt & natura-
 les; reliquæ jam artis habentur
 atque disciplinæ. Quarum illa,
 cui tertius debetur locus, in apta
 figurarum conformatione confi-
 sit, duplici; capite exurgit: aliæ
 namque figuræ dicuntur senten-
 tiarum, aliæ verborum. His ac-
 cedit quarta, gravis & splendida

¹ Quod longissima sit hæc periodus, cujus ἀντιπαραβολὴς demum cum
 τῷ φέρε δὲ incipit, in vertendo se alia ratione usum esse dicit *Tollius*.

² In *MS.* ἀδρεπτήβολον, ut in *Polybii* Excerptis *Valesianis* μεγαλεπτήβολον.
 Sed utramque vocem per ἡ scribendam esse, docet *Eustath.* ad *Il.* 9.
 p. 611. & ad *Od.* β. p. 1448.

³ Notandum hanc figurarum varietatem
 tertium constituere divisionis membrum.

Elocutio:

μέρη πάλιν ὀνομάτῳ τε ἐκλογῇ, καὶ ἡ προπικὴ καὶ πεποιημένη
λέξις, πύμπη δὲ μεγέθους αἰτία καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸς
ἑαυτῆς ἅπαντα ἢ ἐν ἀξιώματι καὶ ἀξίωσιν συνήσεις· φέρε δὴ,
τὰ ἐμπεριεχόμενα καὶ ἐκείνην ἰδέσθαι τῶν ὀπίσκειν ὁμῶς,
ποῦτοι θεωροῦντες, ὅτι τῇ πέντε μορίων ὁ Καμήλιος ὅστις
ἀπὸ πρὸς ἑλπίων, ὡς καὶ ὁ πάθος ἀμέλῃ. Ἀλλ' εἰ μὲν, ὡς ἐν π
ῖ τῶν ἄμφω, τὸ τε ὑψὺ καὶ ὁ παθητικόν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ
πάντῃ συνυπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, ἀφμαρ-
ταίνει. καὶ γὰρ πάθος πᾶσι διεστώτα ὑψὺς καὶ ταπεινὰ εὐείσκει,
καὶ ὅσον οἰκτοῖ, λύπαι, φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὑψηλὰ διχα-
σθῆναι, ὡς, πρὸς μὲν ἄλλοις, καὶ τὰ περὶ τῆς Ἀλωά-
δας καὶ Ποιτῆς ὁρατολογημένα,

Οὐρανὸν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμαρξ' ἵμεν· αὐτὰρ ἐπ' Οὐρανῷ

Elocutio: quæ vel in delectu
verborum, vel in commutata
factaque dictione consumitur.
Quintus, itque ultimus, ac cete-
ros priores omnes velut obse-
rans, magnitudinis fons est ma-
gnifica elataque Compositio.
Enarratis igitur Sublimitatis ca-
pitibus, ipsa mihi res exigere
videtur, ut, quæ in illis sigilla-
tim consideranda sint, explicem-
us: id unum præfati, unam
harum partium sive formarum
à Cæcilio neglectam esse &
omissam; affectus scilicet vehe-
mentiores, quibus hominum ani-
mos commoveri superius dice-
bamus Qui si Sublimitatem &

hanc animorum perturbationem
rem unam esse censuit, & cum
natura tum constitutione ean-
dem, vehementer errat; nam &
affectus aliquot inveniuntur à
Sublimitate remotissimi, immo
humiles plane & abjecti; quod
genus miseratio, tristitia, metus:
& vice versa Sublimia multa
omni omnino affectu destituta;
veluti (arripiam enim quod è
sexcentis occurrit primum) ubi
Poëta de Aloidis, sensu meher-
cle ingentis animi ac peraudaci,
ita loquitur,

*Offam voluehant animis im-
ponere Olympo,*

1 Post τῶν ἄμφω verbum ἐνὸς μίξις excidisse suspicatur Tollius; quod
τὸ ἰδὲν ad priora, nisi duriter & perobscure, referri nequeat. Ego (in-
quit Schwartz.) cum in MS. Ambr. invenerim τῶν ἄμφω, legerem liben-
tius, ut nihil excidisse credatur, τῶν ἀφ' ἑαυτῶν. 2 De Aloidis (Oio sc. &
Ephialte) vide Homerum in Odyss. λ. γ. 314. & Virgilium in Georg. 1. γ. 281.
& Æneid. 6. γ. 582.

Rursus

Πήλιον εἰσοσίφυλλον, ἢ ὕδατος ἀμδατὸς εἶη.
Καὶ ὁ τῆ τοῖς ἐπὶ μῦθον ὀπιφρεόμενον,

Καὶ νύ κεν ἔξετέλεσαν. -----

Παρεῖ γε μὴν τοῖς ῥήτοσι ἐγκώμια, καὶ τὰ πομπικὰ, καὶ ἐπι-
δεικτικὰ, καὶ μὴ ὄγκον, καὶ γὰρ ὑψηλὸν ἔξ ἀπαντὸς ἀφίεχθαι,
πάθος δὲ χρεῖναι καὶ τὸ πλεῖστον ὅθεν ἤκιστα τὸ ῥητόραν οἱ
περιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοί, ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαμνητικοὶ περιπα-
θεῖς. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἔξ ὅλου μὴ εἰσόμεναι ὁ Καρχήλιος ὁ
ἐμπαθὲς ἐς τὰ ὑψηλὰ ποτὲ σωτελεῖν, καὶ ἀφ' αὐτῶν ἔχῃ ἡγή-
σατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διηπάτη). Θαρρῶν γὰρ ἀφορισάμενον
αὖν, ὡς ὁδὸν ἔταως ὡς τὸ γυναικὸν πάθος, ἐνθα χρὴ, μεγαλή-
γορον, ὡς περ ὑπὸ μαλίας πινός, καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικῶς
ἐκπνέον, καὶ οἷον ἐφοιδάζον τὰς λόγους.

*Rursus & umbrosum superad-
dere Pelion Ossæ,
Scandere quo cæli fastigia cel-
sa valerent.*

Ac velut cogitasse non suffice-
ret, statim, quod longe etiam
grandius est, subiicit, *Quin quo-
que fecissent*. Præterea illud quo-
que orationis genus, quod ad
laudationes pertinet, & ad so-
lam pompam atque ostentatio-
nem componitur, quanquam ex
omni parte magnificentia &
Sublimitate vestitur, plerumque
tamen affectibus caret: atque ea
est ratio, siue causa, cur pleri-
que oratorum, qui hac moven-
dorum affectuum facultate præ-
ter alios plurimum valent, mi-
nime ad laudationes facti sint &
accommodati; illi contra, qui
in laudativo genere excellunt,

remissiores esse deprehendantur,
& ad inflammandos eorum, qui
audiunt, animos prorsus inepti.
Cæterum si diversæ Cæcilius
sententiæ fuit, affectusque nil
omnino ad Sublimitatem facere
existimavit, atque ideo ne com-
memoratione quidem dignos
putavit, longe etiam majore in
errore versatus est. Ego vero
sine ulla dubitatione confirma-
verim, nihil egregio nobilique
affectu in oratione esse grandius,
præsertim quum in loco adhibe-
tur; nihilque majus asferre vim
orandi posse: quippe qui mente
oratoris, quasi sacro, ut ita lo-
quar, ac cœlesti spiritu afflata ex-
æstuans, eodem divini imperus
ardore orationem simul & in-
flammet, & in ipsam velut arcem
Sublimitatis evehat & attollat.

1 Illud ἐς (siue ἐς) quod antea exciderat reposuimus, ex conjectura
Fabri & simili locutione sub initium *Seest.* 38. 2 Al. ἐνθουσιαστικῶς.

Τ Μ Η Μ Α Θ'.

Περὶ νοήσεως.

ΟΥ μὴν ἄλλ' ἐπεὶ τ' ¹ κρατίστη μοῖραν ἐπέχῃ τ' ἄλ-
λων ὁ πρῶτον, λέγω δὲ ὁ μεγαλοφύνης, χρὴ καὶ
ταῦτα, εἰ καὶ δωρητὸν ὁ πρῶτος μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὅμως,
καθ' ὅσον οἶόν τε, ταῖς ψυχαῖς ἀνατρέπει πρὸς τὰ μεγάλα,
καὶ ὥσπερ ἐγκύμονας αἰεὶ ποιεῖν γενναίᾳ πρῶτον ἰσχύος. Τίνα
¹ φύσιν τις πρόπον; γέγραφα πού καὶ ² ἐτέρωθι, τὸ ποιῶτον
ὑψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Οἷον καὶ φωνῆς δίχα θαυ-
μάζεται ποτε ψαλὴ καὶ ἑαυτὴν ἢ ἔννοια, δι' αὐτὸ ὁ μεγα-
λόμενος ὡς ἡ Ἑλπίς ³ ἐκ Νεκύας σωπῆς, μέγα καὶ παντὸς
ὑψηλότερον λόγῳ. Πρῶτον οὖν ὁ, ὅς ἐστι γένεσι, θεωροῦσθαι
πάντας ἀναγκάζον· ὡς ἔχειν ⁴ δεῖν τ' ἀληθῆ ῥήτορα μὴ

S E C T I O IX.

De sensuum altitudine.

TAmeſſi autem primum il-
lud, quod in sensuum alti-
tudine positum cæterisque omni-
bus præstantius esse diximus, non
ab arte & disciplina est, sed na-
turæ donum: nihilominus hac
quoque in parte elaborandum,
quantum ejus fieri potest, ut
animus noster ad Sublimitatem
enutriatur, elatisque semper &
cellis spiritus cogitationibus im-
pleatur. Quæres fortasse, quo-
modo? memini me & alibi in-
dicasse, sublimitatis hocce ge-
nus veræ animi magnitudinis
tanquam imaginem quandam
esse, seu repercussum sonum.
Unde nonnunquam accidere vi-
demus, ut nudus ac sine voce
sensus ob hanc erecti sublatique
spiritus altitudinem per se admi-
rationem habeat. Exemplis sit
nobis Ajacis illud in Necyoman-
tia silentium, grande, si quid
usquam, & omnem orationis
facultatem sublimitate exsupe-
rans. Ante omnia igitur, quo-
niam inde ortum trahit, illud sta-
tuendum est: animum humilem
& abjectum ab eo, qui veri ora-

1 Διήσας τις in Edit. pr. In Cod. Vat. τίνα φύσεις πρόπον; quod melius.
Toll. In MS Beſarionis, ante voces τίνα φ. τ. π. asterisco aliquid deesse
notatum est. 2 Malim ἐτέρωθι, ὅπ. Id. 3 Rectius Vat. & Ambr. ἐν τῇ
νεκύᾳ, in tractatu de Manibus, vel ἐν τῇ νεκυομαντείᾳ. Homeri enim poemata,
antequam in unum corpus collecta erant, distinctis olim gaudebant no-
minibus, quibus nonnunquam à Veteribus insigniri & dignosci solent.
Id. Vide Il. λ'. v. 561. 4 Abest à tribus MSS. toris

ταπεινὸν φρόνημα καὶ ἀγενές. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε μικρὰ καὶ δου-
λοφρεπῇ φρονέειν καὶ ὀπιτηδεύοντα πρὸ ὅλον τὸ βίον, θαν-
μαστὸν πὶ καὶ τῷ παντὸς αἰῶνι ἔξειν καὶ ἀξίον· μεγάλοι
δὲ οἱ λόγοι τούτων, καὶ ὁ εἶκος, ὃν ἀνὴρ ἐμβραθεὺς ὥσιν αἱ ἐν-
νοιαί. Ταύτη καὶ εἰς τὰς μάλιστα φρονηματίας ἐμπίπτει τὰ
ὑποφυσά. Οὗ γὰρ Παρμενίωνι φήσονται, “ἐγὼ μὲν ἠρκέσθην,

* * * * *

[“² εἰ Ἀλέξανδρος ἦμην,” “Καὶ γὰρ ἢ δία, εἰπὼν εἰ Παρ-
“μενίων ἦμην,” τὸ αὐτῷ μεγαλόφρονι δείκνυσιν ὡς καὶ τὸ
Ομήρου παρέρχεται μεγαλοφύες, οὗ γὰρ “³ Οὐρανῷ ἐστράξε
“χάρη, καὶ ὅππῃ χθονὶ βάνει,”] ὃ ἐπὶ ἔρατον ἀπὸ γῆς ἀφ’

toris tueri nomen velit, abesse
debere quam longissime. Etenim
fieri nequit, ut, qui nil nisi de-
missum ac servile per omnem
vitam sapiunt fataguntque, ex
hoc animo tam parvo ac tam
degeneri quidquam proferant,
quod universæ posteritatis plau-
sum mereatur atque admiratio-
nem: at contra magnificam illo-
rum orationem esse verisimile
est, quorum generosa erectaque
mens animi nil nisi grande cogi-
tat & excelsum. Et hinc fit, ut
quæ maxima sunt in eos potissi-
mum cadant, quorum animi ma-
gnitudo est quam excellentissima
altissimaque. Hinc ille vere ma-
gnus Macedonum rex Parme-
nioni dicenti, *Ego vero, tam*

*bonas condiciones acciperem, * **

* * * * *

* * * [*si Alexander essem;*
Et ego, respondit, si Parmenio
essem: atque ita, quid inter
suam omnino regii ac universi
terrarum orbis imperium agi-
tantis animi celsitatem, & Par-
menionis modo non servile &
assuetum ministeriis regum, id-
eoque nec tantæ fortunæ capax
ingenium, discriminis esset, o-
stendit: ita nec immensam illam
Homeri ingenii altitudinem ali-
unde facilius quam ex hac Eridis
descriptione cognoveris, In-
grediturque solo, & caput inter
nubila condit;] cui quum tan-
tum spatii tribuit quantum inter

1 In Cod. Vat. ἐγὼ μὲν ἠρκέσθην. In ora MS. Ambr. ἐν τῷ θνατῷ ἐκείνῳ
αὐτῷ πρὸς τὴν φύσιν. Sch. 2 Quæ uncis inclusa dedimus, ad supplendam
lacunam, addidit Gabr. de Petra, ex Plutarchi Alexandro, & loco Homeri,
quem in animo habuit Longinus: non probante Boivinio, quod hic loci
major sit, quam existisse credidit G. de Petra, hiatus in MS. Regio; qui sex
ingentes lacunas nobis repræsentat, viz. p. 7. 24. 43. 67. 89. 112. 3 Il. d.
v. 443. atque ita fere de Fama Virgiliana in Æn. 4. v. 177.

σημα· καὶ τῷτ' ἀν' εἴποι τις ἔμᾶλλον ἢ Εὐριπιδος, ἢ Ομήρου
μέτρον. Ω, ἀνόμοιόν γε ὁ Ησίοδεον ὅππῃ ἢ Ἀχλύθῳ, εἴγε
Ησίοδου καὶ ἢ Ἀσπίδα γεγόνος,

¹ Τῆς δ' ὅκ μ' ῥινῶν μύξαι ῥέον.

ἔ γ' δεινὸν ἐποίησε ὁ εἰδῶλον, ἀλλὰ μισητόν. ² Ο δὲ πῶς με-
γεθύνει τὰ δαίμονια;

Οἶσσι δ' ³ ἡερείδες ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν

Ημεῖς δ' αἰ σκοπιῇ, λεύσων ὅππῃ οἶνοπα πόντον·

Τόσσι δ' ὅππῃ θρόσκεισι θεῶν ⁴ ὑψαύχενες ἵπποι.

Τὴν ὁρμὴν αὐτῶν κοσμικῶ ἀφ' ἑαυτῶν καταμετρεῖ. Τίς
οὖν ἐκ ἀν' εἰκότως ἀφ' ἢ ὑπερβολῇ τῷ μεγέθει ἐπι-
φλέγεται, ὅτι ἀν' δις ἐξῆς ἐφορμήσωσιν αἱ τῶν θεῶν ἵπποι,
ὅκ ἐθ' εὐρήσουσιν αἰ κόσμῳ τόπον; Ὑπερφυᾶ καὶ τὰ ἐπὶ ἢ
γεομαχίας φονεύματα,

terram & cœlum aëris est inter-
vallum, non tam illius hanc mon-
stri quam ipsius Poëtæ mensu-
ram esse merito dixeris. At vide
fodes, quam dissimile sit illud ex
Aspide Hesiodium de Tristitia,
si tamen hoc Hesiodi poemati-
on est,

*Hujus ab humenti pendebat
stiria naso.*

non enim tam horribilem no-
bis ejus imaginem objecit, quam
ingratam odiosamque. Quanta
contra, Dī boni! in his, quæ ad
Deos pertinent, amplificatione
usus est Homerus! ut,

*Quantum purpurei prospectans
æquora ponti*

*Aëris insidens speculæ vir lu-
mine lustrat,*

*Tantum animosa Deum spatii
prospicit equum vis.*

Saltum scilicet eorum ipso mun-
di spatio dimetitur. Quis igitur
ad hanc tantam magnitudinis ex-
aggerationem non ē vestigio ex-
clamer; si alterum istiusmodi
saltum Deorum equi fecerint, lo-
cum iis dehinc in orbe defutu-
rum? Sed nec minus grandes il-
las esse dixeris visiones, quibus
Deorum pugnas exprimit,

¹ Vide Hesiodum in Scuto Herc. v. 267. ² Ο δὲ ὑπερμεγεθύνης edidit
Manut. ³ Utrum ἡερείδες de aqua an de aëre accipiendum sit, in diver-
sas abeunt Langb. & Faber. Versus sunt in Iliad. ε'. v. 770. ⁴ Ὑψαύχης in
MS. Amb. & vulgatis Homeri Editi.

¹ Ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγγεν μέγας ὕδατος, ὕλυμπος τι.
καί,

² Ἐδδυσεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Αἰδωνεύς.

Δείσας δ' ὅκ θρόνον ἄλτο, καὶ ἴαχε, ³ μή οἱ ἔπειτα

Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φαιείη,

Σμερδαλέ, εὐρώεντα, τὰ τε τυγέσσι θεοὶ περ.

Ἐπβλέπεις, ἑταῖρε, ὥς, ἀναρρήγνυμένης μὲν ὅκ βάδραον γῆς,
αὐτὸς δὲ γυμναμδύς ταρτάρου, ἀνατροπὴν δὲ ὅλας καὶ ἀλγίστα-
σιν τῷ κόσμῳ λαμβάνοντος, πάνθ' ἅμα, ὕδατος, ἄδης, τὰ
θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμῇ καὶ συγκιν-
διωεῖ μάχῃ; Ἀλλὰ τοῦτα φοβερὰ μὲν, ⁴ πλὴν εἰ μή καὶ
ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, ⁵ καὶ παντάπασιν ἄγεια, καὶ ὁ σώζοντα
ὁ βλέπων. Ομηρὸς γάρ μοι δοκῇ, ὡς διδύκῃς πρᾶγμα ἰα
θεῶν, γάσεις, πτωχεῖαι, δαίρυα, δεσμοὶ, πάθη πάμφυρτα,

Insinuere Deum sedes, & va-
stus Olympus.

item:

Exavit nigri Pluto domina-
tor Averni;

Exsiluitque tremens solio, me-
tuensque ruinae,

Horrendum inclamat, ne con-
quassata tridenti

Neptunus solvat divulsæ vi-
sæ terra,

Et cælo ac superis pateant in-
formia regna,

Regna situ squalientia, & ipsis
horrida divis.

Vides, mi Terentiane, ut ab
ipsis terra emota fundamentis,

reductisque inferorum sedibus,
tota denique hujus universi mole
divulsa diruptaque, coelum, terra,
superi, inferi, mortalia, immor-
talia, cuncta simul huic prælio
immiscantur, idemque pericu-
lum subeant atque aleam dimica-
tionis? sunt hæc sane terribilia;
veruntamen, nisi ea allegorice
accipias, omnino impia, quæque
Deorum immortalium majestati
minime convenient. Videturque
Homerus, quum Deorum vul-
nera tradit & factiones, quum
pœnas, quum lachrymas, quum
vincula, aliaque id genus varia
enarrat mala & incommoda,

¹ Multo aliter in vulgatis *Homeri* Edit. *Il. φ'. v. 388.* ² *Il. υ'. v. 61.*

³ *Il. υ'. v. 62.* μή οἱ ὑπέρθε. ⁴ Πλὴν ἄλλως ἐμὴ in *Cod. Vat. & Edit. prima.*
Πλὴν ἄλλ' ἐμὴ *Vat. & Mamis.* quod malit *Schurz.* ⁵ In *Cod. Vat. & Ed.*
Bas. & Ven. deest καί, & potest abesse. *Toll.* ex

τῆς μὲν ἐπὶ τῆς Ἰλιακῶν ἀνθρώποις, ὅσον ἐπὶ τῇ δουάμει,
 θεὸς πεποιηκέσθαι, τῆς θεὸς δὲ ἀνθρώποις. ἀλλ' ἡμῖν μὲν
 δυσδαιμονῶσιν σπόκει) λιμὲν κακῶν, ὁ θάνατος. ἢ θεῶν δ'
 ἢ τῶ φύσιν, ἀλλὰ τῶ ἀτυχίᾳ ἐποίησεν αἰώνιον. Πολὺ δὲ τῶ περὶ
 τῶ θεομαχίαν ἀμείνω τῶ ὅσα ἀχραντόν τι καὶ μέγα ὁ δαιμόνιον,
 ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀκρατὸν παρίσθῃσιν, οἷα (πολλοῖς δὲ τῶ
 ἡμῶν ὁ ² τόπος ἐξείργασθαι) τῶ ἐπὶ τῶ Ποσειδῶνι,

— ³ πρέμε δ' ἔρεα μακρὰ, ⁴ καὶ ὕλη,

Παλιν τῶ ἀθανάτοισι Ποσειδάωνι ἴοντος.

καί,

Βῆ δ' ἐλάαν ὅππὶ κύμασι. ἀταλλε δὲ κήτε' τῶ αὐτῷ

Πάντοθεν ὅκ κευθμῶν, ἔδ' ἠγνοῖσεν ἀνακλῖα.

Γηροσύνη δὲ γάλασσα δῖστατο τοὶ δὲ πέτοντο.

ex hominibus, qui Troico bello
 interfuere, quantum in ipso fuit,
 Deos, rursus è Dīs homines fa-
 cere voluisse, aut siquid etiam
 hominibus est miserius. nam
 nobis quidem infelicibus portus
 ac perfugium malorum paratum
 adest mors: Deorum autem non
 tam naturam ille, quam æru-
 mnas infinitas fecit atque semp-
 ternas. Quanto vero præltan-
 tiora sunt illa, in quibus Deos
 nobis, quales revera sunt, exhi-
 bet & describit, magnos, puros,
 ac nullis humanæ imbecillitatis
 sordibus contaminatos, nullave
 labe ac macula contactos? Ta-

lis est illa prænobilis, & à mul-
 tis ante nos tractata, de Neptu-
 no sententia:

— *montes magni, & nemo-
 ra alta tremebant,
 Qua sua Neptunus vestigia dia
 ferebat.*

& mox:

— *ille per undas
 Pergit agens currum. Languunt
 penetralia cete
 Æquoris, & dominum facto
 agmine circumfultant.
 Ipsum lætitia tumidas mare
 disjicit undas,
 Impeteque aligerum volucrum
 volat axis equorum.*

1 Forſan ἀκρόστον. Fr. Portus. 2 Ita cum Edit. pr. & Mamuii, Codd.
 Var. & Ambr. τὸπος in cæteris. 3 Vide Il. v. v. 18. 4 Post καὶ ὕλη in
 Edit. pr. duob. Codd. Var. in MS. Ambr. & Edit. Mamuii, hic verſus in-
 ſeritur, Καὶ κερυφαί, Τρώων τε πέλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν. Toll. 5 Il. v. v. 27.
 ubi in vulgatis Homeri Edit. v. i. τῶ αὐτῷ, & v. ult. τοὶ δ' ἐπίτοιο.
 Poſt quæ verba ſubintelligendum, & τὴν ἐξῆς. obſervatque Schurzſchleſchini
 in MS. Ambr. ſpatii aliquid vacui hunc in finem relictum eſſe.

¹ Ταύτη καὶ ὁ Ἰσδαίων θεομοθέτης, ² ἔχ' ὁ τυχὼν ἀνὴρ, ἐπει-
 δη καὶ ὁ θεὸς δύναμιν καὶ ἡ ἀξία ³ ἐγνώρισε, κατέξέφλυεν, εὐ-
 θύς αὖ τῇ εἰσβολῇ χράσας τῶ νόμων, "Εἶπεν ὁ θεός, φησί· τί;
 γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο· γενέσθω γῆ, καὶ ἐγένετο." Οὐκ ὀχληρὸς
 ἀν' ἴσως, ἑταῖρε, δόξαμι, ⁴ ἐν ἐπὶ ὅ ποιητῶν, καὶ τῶ ἀνθρωπίνων
 ὡσαύτε μιν, ὅ μαθεῖν χάριν, ὡς εἰς τὰ ἡρώϊα μεγάλα συνεμ-
 βάλλειν ἐρίξει· Αχλὺς ἀφ' ἧς, καὶ ἡ νύξ ἀπειρος αὐτῶν καὶ τῶ Ελ-
 λήνων ἐπέχθ' μάχην· ἔνθα δὲ ὁ Αἴας ἀμνηστῶν,

⁷ Ζεῦ πάτερ, (φησὶν) ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπ' ἡέρος ἤας Αχαιῶν,
 Ποίησον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

Εν δὲ φάτι καὶ ὄλεσεν.

Hac item mentis altitudine Ju-
 dæorum Legislator, vir minime
 contemnendus, Dei potestatem
 pro dignitate cognovit, & elo-
 quutus est. Nam in ipso statim
 legum suarum principio, DIXIT
Deus, inquit. Quid? FIAT
 LUX, & facta est; FIAT TER-
 RA, & facta est. Non ero tibi,
 puto, molestus, mi Postumi, si
 unum adhuc è Poëta nostro ex-
 emplum, idque, ubi illi de ho-
 minibus sermo est, protulero:
 ut hoc tantummodo ostendam,

quanto simul ipse spiritu æstuque
 animi, in exprimenda Heroum
 animi magnitudine, soleat do-
 ceatque intumescere. Caliginem
 fingit repentinam densissimas
 diei tenebras obducere Græcof-
 que offusa veluti nocte à pugna
 remorari: hinc Ajax, æstuans in-
 certusque consilii, exclamat,

*Jupiter, his noctis tenebris
 nunc eripe Achivos:
 Redde diem, lucemque oculis,
 hostemque tueri:
 Et vel perde datâ.*

¹ Contra quam Longinus de verbis Moysi sentit Huicius in *Demonstr.*
Evangel. Prop. IV. §. LIII. Vide *Indicem Auctorum* in voce *Moyses*. ² Id
 est, vir egregius. Figura est ληϊότης sive ἀντίφρασις. Vide *Hermodem* in
cap. ult. de Methodo, Pricum ad Act. c. 19. Rualdum in *Vita Plutarchi*,
 p. 58. & *Voss. I. IV. Instit. Orat. c. 10.* ³ Ita cum *Edis. Manusii.* ἐγνώρισε
 in *Edis. pr. & MS. Ambr.* unde ἐγνώρισε, cepit, mente complexus est, malit
Faber, ut & *Tollius*, qui vertit, dignam Deo potentie ejus cepit imaginem, digne-
 que eloquutus est. ⁴ En ἐπὶ καὶ ποιητῶν *Cod. Vat.* En ἐν ποιητῶν *Bas.* ⁵ Μα-
 λὴν καὶ τῶ ἀνθρωπίνων, de rebus non ad Deos, sed ad homines pertinenti-
 bus. *Toll.* ⁶ Νύξ ἀπειρος *Fr. Porius, Codd. Vat. & Ambr. & Ed. Bas.*
 quod cum ἀπεράτω σκοτεινῇ in sequentibus non male convenit. ⁷ *Il. p.*
v. 645.

Εστιν ὡς ἀληθῶς τὸ πάθος Αἴαντος. ἔ γ' ὅς τις ζῆν εὐχεται· ἦν γ' ὅς
 ὁ αἵτημα τῆ ἥρωος ταπεινότερον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀπράκτῳ
 σκότῃ τὴν ἀνδρίαν εἰς ὁδὸν γενναῖον εἶχε ἀφαιεῖσθαι, ἀφ'
 τῷτ' ἀναγκῶν, ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, φῶς ὅτι τάχιστα
 αὐτεῖται, ὡς πάντας τὴν ἀρετῆς εὐρήσων ἄξιον ἐντάφιον, καὶ
 αὐτὸς Ζεὺς ἀντιπάτην. Ἀλλὰ γ' Ὁμηρος μὲν ἐνθάδε δεικνύει
 συνημιπλὴ τοῖς ἀγῶσιν, καὶ οὐκ ἄλλό τι αὐτὸς πέπονθεν, ἢ
 'Μαίνε', ὡς ὅτ' Ἀρης ἐγχεσπᾶλος, ἢ ὁλοὸν πῦρ

Οὔρεσι μνήνῃ βαθεῖς ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης.

Ἀφλοισμὸς δὲ τοῦ τόμα γίνεσθαι.

Δείκνυσσι δ' ὅμως ἀφ' ὅς Ὀδυσσεύς (καὶ γ' οὗτα πολλῶν
 ἕνεκα πρὸς περὶ θεωρητέον) ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης
 ἡδὴ ἰδίῳ ὅστις ἐστὶν οἱ γῆρας ὁ φιλόμυθος. Διὸ γ' ὅς ἐκ πολλῶν

Vere hic Ajacis affectus est, non enim vitam rogat; (tam demissæ scilicet preces in tantum cadere Heroa nequeunt) sed ubi strenuitatis ac fortitudinis exferendæ sibi facultatem ab ignavis eripi tenebris videt, in ipso sese discrimine à pugna abstinere indignatus, diem sibi lucemque quamprimum restitui postulat, in ea quippe decorum prorsus virtuti suæ finem inventurus, etiam si ipsum sibi in acie adversarium foret habiturus Jovem. Quare, sicubi alias, hic mihi certe visus est Homerus, non secus ac ferens quidam & secundus ventus, una cum turbati æstuantisque in Ajace animi motu attolli, neque aliter

effervescere atque insanire,

*Quam solet infestum quum
 Mars hastile coruscans,
 Adversas acies sternit, ceu
 noxia densis
 Flamma furit sylvia, & late
 incendia spargit;
 Oraque spumanti deflagrant
 albida rictu.*

Veruntamen hoc ex Odyssæa perspicui ac intelligi potest, (neque vero & hanc adjecisse observatiunculam nonnullorum causa inutile erit) magnis id esse ingenii proprium ac peculiare, ut, quum jam declinare ac vergere in senium cœperint, fabulis potissimum ac narrationibus delectentur. Odyssæam enim post

1 Il. ο'. v. 605. ἢ ὁλοὸν πῦρ malit T. Eab. jungens hæc cum sequentibus. Sed in Homero est μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἀρης &c. nec opus est ut ἢ in ἢ mutemus; loquitur enim Poëta de Ajace, non de Marte. Toll.

Iliada

τε ἄλλων σκυτεθεικὼς τῷ τῇ δούτῳ τῇ ὑπόθεσιν, ἀτὰρ
 δὴ καὶ ἔχει λείψανον τῆς Ἰλιακῶν παθημάτων ἀφ' ὃς Ὀδυσ-
 σεύας, ὡς ἐπεισὸς διὰ πῆλα τῆς Τρωϊκῆς πολέμου, πρὸς περὶ
 ρεῖν· καὶ γὰρ δι' οὗ καὶ τὰς ὀλοφύσεις, καὶ τὰς οἰκτῆρας, ὡς πάλαι
 περὶ πρὸς γεγνωσμένους τοῖς ἥρωσιν, οὐταῦτα πρὸς σταποδι-
 δόνα. Οὐ γὰρ ἄλλο, ἢ τῆς Ἰλιάδος ἐπίλογός ἐστιν ἡ Ὀδύσ-
 σεια.

Ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δὲ Ἀχιλλεύς,
 Ἐνθα δὲ Πάτροκλος θεοφιν μῆτωρ ἀτάλαντος,
 Ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας, οἷμα, τῆς μὲν Ἰλιάδος γραφομένης ἐν
 ἀκμῇ πνεύματος, ὅλον δὲ τῆς συμμάχου δραματικὸν ὑπερῆσαν τὴν
 ἐναγώνιον· τῆς δὲ Ὀδυσσεύας δὲ πλέον διηγηματικόν, ὅθεν ἴδιον
 γήρας. ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσεύᾳ παρειαχάσαι τις ἀνὰ καταδυομένη τῇ
 Ὀμηρον ἡλίῳ, ἔχει δὲ τῆς σφοδρότητος τῆς φαντασίας τὸ μέγεθος.

Iliada conscriptam esse, cum ex
 aliis multis tum ex hoc quoque
 perspicuum esse arbitror; quod
 Poëta noster Iliacorum casuum
 reliquias, velut adventitias & ac-
 cessorias belli Trojani partes, in
 Odyssæam rejecerit: inde vero
 etiam vel maxime, quod quæ
 sibi mala, luctus, ac dolores eve-
 nisse Heroes in Odyssæa referunt,
 ea ita narrent, ut quibus jam
 olim defuncti fuerint. Odyssæa
 namque nil nisi quædam Iliados,
 ut ita dicam, peroratio est:

*Martius est illic Ajax situs:
 occidit illic*

Pelides; illic Diis magnis con-

*filio par
 Heros Patroclus, nostra & ca-
 rissima proles
 Occubere.*

Atque hæc eadem est, ut opi-
 nor, causa, quare tota Homeri
 Ilias activa sit & pugnax; quip-
 pe quam in ipso flore ac vigore
 composuit ingenii ac ætatis:
 Odyssæa vero maxima ex parte
 in narrationibus consumatur;
 quod senectutis proprium est.
 Adeo ut Poëtam hunc nostrum,
 quod ad Odyssæam, in occasum
 vergenti soli non male compara-
 veris, cujus citra vehementiam
 ardoris permanet magnitudo.

1 Odyss. γ'. v. 109. 2 Sic & Hesychius (voce Ἰλιάς) Iliadem Homeri
 ποιήσαν, & utrumque poemata duo corpuscula vocat Martinus Victorinus,
 notante Cyprio in Homeri Apotheosi. Toll.

Non

Οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς Ἰλιακοῖς ὁκείνοις ποιήμασιν ἴσον ἐνθάδε σώ-
ζει τὸ τοῖον, ὅδ' ἐξωμαλισμένα τὰ ὕψη καὶ ἰζήματα μηδαμῶς
λαμβάνοντα, ὅδ' ἔτι πλεονάζουσιν ὁμοίαι τῇ ἐπαλήλῳ παθῶν,
ἡ δὲ τὸ ἀγχιπρόπον, καὶ πολιτικόν, καὶ τὰς ὁκείας ἀληθείας
φορησάσας καὶ ἀπεπυκνωμένον· ἀλλ', οἷον ὑποχωρῶντος εἰς
ἑαυτὸν ὠκεανῶ, καὶ περὶ τὰ ἴδια τέματα ἑρμουμδίου, τὸ
λοιπὸν φαίνει τὴν μεγέθυς ἀμπώπιδες, καὶ τοῖς μυθώδεσι
καὶ ἀπίστοις πλάνοις. Λέγων δὲ ταῦτ' ἐκ ὀπιλέλυσμαι τῇ ἐν
τῇ Οδυσεΐα χιμῶνων, καὶ τῇ περὶ τὴν Κύκλωπα, καὶ πινὼν ἄλ-
λων· ἅλλα γῆρας διηγῶμαι, γῆρας δ' ὅμως Ομήρου. Πλὴν
ἐν ἅπασιν τέτοις ἐξῆς τῆς τραγικῆς κρατεῖ τὸ μυθικόν.

Non enim jam in Odyssæa idem ille, qui in Iliadæ, intenti spiritus elucet vigor: non illa sibi semper æqualis apparet granditas; non idem illud perpetuum sibi supervenientem affectuum occurrit flumen; non denique versatile illud & concitatum atque concertatorium adhibetur dicendi genus, vehementibus & ab ipsa petitis veritate visionibus exstructum & exaggeratum: verum non secus ac in sese recedente, interioreque rursus ambitu litorum se recipiente Oceano, ingens tamen late stagnantis ex eo soli apparet illuvies; ita & in Odyssæa immensa magnitudinis Homericæ æstuarium

agnoscuntur, & effusa per fabulosas atque incredibiles narrationes divagatio. Atqui hæc cum dico, mi Terentiane, non est, quod earum me censeas oblitum tempestatum, quæ in Odyssæa describuntur; uti nec earum visionum, quæ in illa de Cyclope narratione, aliisque id genus compluribus, *intensi spiritus impetu & vigore in immensum attolluntur*: sed quum senectutis hoc opus appello, Homeri tamen illam esse senectutem scito. Repeto nihilominus, quod ante dixi, in Odyssæa, si eam in universum spectes, plus inesse narrationis, quam negotii, five actionis. Sum autem huc

1 Ita cum *Manutio*. recte ut pronunciat *Schurz* fl. prius ἢ τὸ ἀγχι.
2 Sic *Tollius* ex MSS. [et ex *Sest.* x. p. 34.] antea τὰς τ' ἀλ. 3 In *Codd.* al. περὶ τὰ ἴδια μέτρα, in *Gallico* περὶ τὰ αἰδία τέλματα, id est, tenebrosa stagna, vel potius lutosas & immundas paludes. quod si admittamus verti potest; cum oceanus in se recedit, immundamque stagnantis soli illuvies relinquit. *Toll.* 4 Οὕτω παρ' Ομήρου ὡς ἐν τοῖς μυθώδεσι &c. post ἀμπώπιδες addenda putat *T. Fab.* Verum ἢ Ομηρικῶς, vel ἢ ἐν τῇ Ἰλιάδι στοιχεῖται post μεγέθυς subintelligi malit *Tollius*.

Παρεξέβην δ' εἰς τῶνδ', ἵνα δείξωμαι, ὥς εἰς λῆρον ἐνίοτε
 ῥᾶτον χτ' τὴν ἀπακμὴν τὰ μεγαλοφυῶν παρὰ τρέπεται οἷα
 τὰ¹ περὶ τ' ἄσκον, καὶ² τὴν ἐν Κίρκης συσφορβιζομένην, ὅς ὁ
 Ζώϊλος ἔφη χριεῖδια κλαίοντα, καὶ³ τὴν ὑπὸ τ' πελειάδων
 ὡς νεοσσὸν παρὰ τρεφόμενον Δία, καὶ⁴ τὴν ἐπὶ τ' ναυαγίᾳ δέχ'
 ἡμέρας ἄσιτον Ὀδυσσεύα, τὰ τε⁵ περὶ τ' μνηστροφονίαν ἀπί-
 θανα. Τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσамет τῶντα, ἢ καὶ ὅτι τ' ὁ⁶ Διὸς
 ἐνύπνια; Δευτέρως δὲ ἔνεχα περιστορεῖσθαι τὰ χτ' τ' Ὀδύ-
 σσειαι, ὅπως ἢ σοι γνώεμεν, ὥς ἡ ἀπακμὴ τ' παύσει, ἐν τοῖς
 μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἡδὺς ἐκλύει. Τοιαῦτα
 γὰρ που τὰ περὶ τ' τ' Ὀδυσσεύος ἡθικῶς ἀπὸ βιολογούμενα
 οἰκίαν, οἷον καμωδία πῶς ὅτιν ἡτολογημένη.

digressus, ut quemadmodum su-
 pra indicavi, ostenderem, quan-
 topere ingenia grandia & ad
 sublimitatem facta, ætate jam de-
 florescente, ad fabularum narra-
 tiones prona sint ac proclivia:
 cujuscumque sunt ea, quæ de ven-
 tis utri inclusis, deque Ulyssis
 fociis à Circe in porcos mutatis
 idem Poëta narrat, quos Zoïlus
ejulantes appellare *porcellos* sole-
 bat: item, quæ de Jove tradit
 ad instar pulli à columbis edu-
 cato; quæque de Ulyssæ jam de-
 cimum diem in naufragio ine-
 diam sustinente habet; ut &
 quæ de procorum cæde incre-
 dibilia prorsus refert. Illa si

quis mera *Jovis insomnia* dixe-
 rit, haud procul à vero aberrav-
 erit. Esto & hæc altera hujus
 digressionis ratio; nempe, ut
 hinc discas, quum concitatæ ille
 orationis vigor in præclaris cum
 solutæ tum ligatæ orationis scri-
 ptoribus per ætatem elanguescit
 ac remittit, ad moratum illos di-
 cendi genus plerumque decli-
 nare. Cujuscumque sunt illa, quæ
 de procorum in Ulyssis ædibus
 vivendi ratione ab Homero ad
 veritatem morum perquam nar-
 rantur accommodatæ; quæ mihi
 sana à bene morata Comœdia
 haud ita multum differre semper
 visa sunt.

1 Odyss. κ'. γ. 19. 2 Odyss. κ'. γ. 239. mox ἐν Κίρκης ἐν αἰσιν Circei
 pro ἐν Κίρκης quod antea obtinuit. Fab. 3 Sub finem Odyss. μ'. 4 Vi-
 de Odyss. μ'. 5 Δέχ' ἡμέρας in MS. Amb. 6 Vocem Ὀδυσσεύα addidit
 Tollius. 7 Odyss. κ'. 8 Id est, magnifica somnia, qualia essent Jovis ipsius
 si somnia videret. Fab.

ΤΜΗΜΑ Ι.

ΟΤΙ ἡ τῶν ἄκρων καὶ κατελιωπῶτων ἐκλογὴ τῆς ὕψους
αἴτιον, καὶ πῶς;

ΦΕΡΕ νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχομεν ὑψηλὸς ποιεῖν τῆς
λόγους διωάμενον, ὅπως κελεύει. Οὐκοῦν, ἐπειδὴ
πᾶσι τοῖς ποσὶν φῶς συνεδρεῖται πᾶσι μέρει
ταῖς ὕψους συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γένοιτ' ἂν ἡμῖν ὕψους
αἴτιον, τὸ τ' ἔμφερον ἐκλέγειν αἰετὰ κατελιωπῶτα, καὶ
ταῦτα τῇ ποσὶ ἀλλήλῃ. ὅπως γὰρ ἐν τῷ σώματι
ποιεῖν δύνασθαι. ³ Τὸ μὲν γὰρ ⁴ τῇ ἐκλογῇ τῆς λημμάτων τῶν
ἀκροατῶν, ὅ δὲ τῇ πυκνώσει τῶν ἐκλελεγμένων ποσὶν γὰρ.
Οἷον ἡ Σαπφὶς τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις πα-

SECTIO X.

Summorum & validissimorum consequentium collectionem, compositionemque, causam esse Sublimitatis; & quomodo?

Videndum nunc porro, ec-
qua etiam alia via modo-
que oratio nostra ad Sublimita-
tem elevari possit. Et potest sane.
Nam quum quibuscumque rebus ac
negotiiis particulæ natura quæ-
dam infideant, quæ cum ipsis
una rebus coorianur; quasque
Concomitantium vel Conse-
quentium nomine licet appel-
lare, fieri nequit, quin orationi
ea, quam desideramus, concilie-
tur altitudo, quum ex his & quæ
cum maxime principalia fuerint
atque validissima excerpserimus,
& ex iisdem inter se constructis
unum quoddam veluti corpus
fecerimus. Etenim summorum
& efficacissimorum consequen-
tium delectus, ipsaque postea
eorundem congeries atque coa-
cervatio, mira ad eos, qui au-
diunt, percellendos capiendosq;
vi pollet atque potestate. Exem-
plo nobis esto Poëtria Sappho,
quæ conjunctas ac familiares

† In MS. *Ambr.* ἔχομεν. quod plane rectum est. *Schurizfl.* 2 Sic
infra in *sektionē XII.* antea in *Edit.* omnibus ἐκλελεγμένων. *Tollius.* 3 In
MSS. & *Editione principe* ὁ μὲν γὰρ & mox ὁ δὲ. *Tollius.* 4 Τῇ ἐκλογῇ τῶν
λημμάτων *inalit Faber*; proxime veritatem: nam in *Cod. Gallico* legitur
τῇ ἐκλογῇ τῶν ἀκροατῶν λημμάτων, in reliquis τῇ ἐκλογῇ τῶν ἀκροατῶν τῶν
λημμάτων. Lege, τῇ ἐκλ. τῶν λημμάτων τῶν ἀκροατῶν, τὸ γὰρ &c. ita ut ejicia-
tur τῶν ἀκροατῶν. *Toll.* Legi potest, ὁ μὲν γὰρ τῶν ἀκροατῶν τῇ ἐκλ. τ. λημμάτων,
ὁ γὰρ τῇ πυκνώσει &c. *Schurizfl.*

θήματα ὅκ τῶν πρεπομένων, καὶ ὅκ τ' ἀληθείας αὐτῆς ἐχά-
 ροτε λαμβάνει. ¹ Πῦ δὲ ταύτῃ τ' ἀρετῇ ἀποδείκνυσι; ὅτε
 τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑφ' ὀρεταμένα δεινὰ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς
 ἄλληλα συνδύσαι.

² Φαίνεται ³ μοι κῆν ὅσος θεοῖσιν

Εμμεν ⁴ ὦνῃρ, ὅστις ⁵ ὁρατὶ τοι

⁶ Ἰζάνει, καὶ πλασίον ⁷ ἀδὺ φωνεύ-
 σας ὑπακύνει,

Καὶ ⁸ γλώσσας ἱμερῶν. ⁹ τὸ μοι τῶν

amatoris furoribus animi cor-
 porisque affectiones à conse-
 quentibus, adeoque ab ipsa undi-
 que petit veritate. Ubi ergo, in-
 quies, hanc illa ingenii sui vim
 ostendit? in eo, quod ex his
 non nisi summa quæque & ad al-
 tissimum intensiōnis gradum de-
 ducta sibi deligat, eaque apro

deinde inter sese nexu colliget
 atque coaduner:

*Ille mi par esse Deo videtur,
 Ille, si fas est, superare Divos,
 Qui sedens adversus identiden-
 tem te*

*Spectat & audit
 Dulce ridentem: misero quod
 omnes*

¹ Eo modo *Manutius Aliique*, πῦ δὲ τῇ in *Edit. pr.* ² Φαίνεται μοι non
 agnoscit *Edit. pr.* ³ Φοι κῆν pro μοι κῆν ex *Apollonio Alexandrino*
 in *Grammatica* rescriptit *Vossius* ad *Catullum*, p. 113. Contra Φοι faciunt
 omnes *MSS.* κῆνος vero habet *MS. Ambr.* ⁴ Ita primus, quod sciam,
 edidit *Voss.* ὦνῃρ *Æolicum* ponens pro ὁ ἀνὴρ. ὦνῃρ malit *Schurtzfleischius*,
 quod *Æolismus* tonum retrahat, densoque spiritu careat, *Εμπερίων ἥρωος*
Edit. pr. *Εμμεν ἢ μὲν Ven. Porz. & Faber.* *Εμμεν ἀνὴρ Steph.* *Εμμεν ἥρωος*
ps in MS. Ambr. ⁵ Sic *Manutius Aliique.* ὁρατὶ σοι *Edit. pr.* ἰνασπίον
τοι Steph. ⁶ Ἰσδάνει quam Ἰζάνει malit *Schurtzfl.* utpote *Ἀιολικώτερον*.
⁷ Sic vulgo. ἀδὺ φωνεύσας in *Edit. pr.* ἀδὺ φωνεύσιν *Ven.* ἀδὺ φωνεύσας *Æo-*
lum more malit *Tollius*; ἀδὺ φωνεύσας *Boivinius*, aut potius (cum ἀδὺ φων-
 εύσας habeat *MS.*) ἀδὺ φωνεύσιν ὁ dulce loqui te. ⁸ Vulgata est lectio à
Manutio profecta; & pro ea, aut γλώσσας, facit *Catullus*, qui vertit, dulce ri-
 dentem, γλῶσς δὲ ἱμ. *Edit. pr.* γλῶσς vel γλῶσς ἱμ. in plerisque *MSS.* γλῶσς
 réposuit *Voss.* è suo *Cod. MS.* quod *Æolibus* familiare sit, αἰς pro ἡν πο-
 nere; id quod se collegisse dicit ex *Etymol. M. Hesycho*, & iis qui de
Dialectis scripserunt. *Tollio* verisimilius videtur, ut γλῶσς poneretur pro
 γλῶσς, id est γλῶσς, ac deinde verteretur, ac suave rides. καὶ γλῶσς ἱμ. pr.
 præfert *Schurtzfleischius*, neque aliter *Catullum* legisse existimat. γλῶσς
 ἱμ. pr. edidit *W. Baxterius*. ⁹ Ita *Manut. Aliique.* τὸ μοι ἡμεῶν in *Edit.*
pr. τὸ μοι ἡμεῶν vel τὸ μὲ ἡμεῶν in *MSS.* unde malit *Tollius* τὸ μὲ ἡμεῶν, *Æo-*
libus μὲ pro μοι utentibus. τὸ μοι ἡμεῶν retinendum censet *Boivinius*, ut
 μοι ἡ una sit syllaba per σιωπὴν, aut τὸ μοι ἡμεῶν.

Eripit

Καρδίασ' οἱ σήψουσιν ἑπρόασιν.

Ὡς ἴδον σ', ὡς βρόγχον ἑμοὶ γδ' αὐδάς

Οὐδὲν ἔδ' ἤκει.

Ἀλλὰ χαμμεὶ γλῶσσαν ἔαγ'. ἂν δὲ λεπτὸν

Αὐτίκα χροῦ πῦρ ὑποδεδρόμακεν

Eripit sensus mihi. nam simul
te,
Lesbia, adspexi, nihil est super
mi,

* Quod loquar amens.
Lingua sed torpet; tenuis sub
artus
Flamma dimanat; sonitu suo pte

1 Επιστάσας Edit. pr. in Vett. Codd. ἐπτάσας more Æolico, quo ο in u mutatur. Tollius. 2 Ita Edit. Ven. quam sequuntur Portus & Faber. Ὡς ἴδον σ', βρόγχον ἑμοὶ γάρ &c. legunt alii. Melius Fabri filia, Ὡς ἴδον σ', βρόγχον ἑμοὶ &c. ut βρόγχον ponatur pro ἱς βρόγχου. In Cod. Vat. Ὡς γδ' ἴδω, βροχίως με φωνᾷς. "Οὐδὲν ἔτ' ἔκει." in Edit. prima Ὡς γδ' ἴδω σ', βροχίως με φωνᾷς. "Οὐδὲν ἔδ' ἤκει." Vossius ē Cod. Gallico, Ὡς γδ' εἶδω σ', βροχίως με φωνᾷς. "Οὐδὲν ἔδ' ἤκει." existimans βροχίως Æolice poni pro βροχίως. Jan. Douza & Ursinus legunt, Ὡς ἴδον γάρ σ', βροχίως ἑμ' αὐδάς. Sed malit Tollius partim ex Cod. Vett. partim ex conjectura, Ὡς γδ' εἶδω σ'. βροχίως ὡς με φωνᾷς. "Οὐδὲν ἔτ' ἔκει." cui βροχίως videtur poni Æolice pro βροχίως ut καχίζω pro καγχίζω: dein βροχί pro βροχίω. communiter autem βροχίως pro κα βροχίως, non enim ad fauces sed ex faucibus vox venit. mox ἔκει præfert τῷ ἤκει, quod solenne fuerit Æolibus mutare η in ε, & asperum in lenem. Ὡς γδ' εἶδον σ', βροχίως με φωνᾷς. "Οὐδὲν ἔτ' ἤκει legit Barnesius. Ὡς γδ' εἶδω σ', βροχίως με φωνᾷς. "Οὐδὲν ἔδ' ἤκει edidit Toll. 3 Hunc versiculum non agnoscit Edit. pr. in Veneta aliisque nonnullis eo modo legitur quo edidimus: nisi quod ἐν δὲ in Veneta, in altera ἂν δὲ occurat. Verum ut χαμμεὶ accipiatur pro καμῆ, & κατ jungatur cum ἔαγ', faciatque κατῆγας, præteritum medium Ionicum pro κατῆγας à verbo κατῆγνυμι, nos monuit Fabri filia doctissima. A vulgata lectione parum admodum discrepat illa Codicis Vat. Ἀλλὰ καὶ μὲ (vel μὲν) γλῶσσαν ἔαγ' λεπτὸν δ'. Sed Vossius ē suo Codice habet Ἀλλὰ χαμμεὶ γλῶσσαν σίσιγας, λεπτὸν δ' illud σίσιγας deducens à σίζω, auctoritate Hesychii, & auctoris Etymologici. Ἀλλὰ χαμμεὶ γλῶσσαν πίπην. λεπτὸν δ' &c. Barnesius. Videtis Plutarchum in libello, πῶς ἂν πρὸς αἰδοῖτο ἑαυτῷ περὶ πόντου ἐπ' ὄρεσιν. ubi hunc locum profert, p. 81. 4 Illud ἂν pro ἀνὰ positum per Apocopen Æolicam. si vero cum aliis eo legatur, dicendum Æolice poni pro ἄς: atque λεπτὸν potius quam λεπτὸν scribendum, accentu Æolum more retracto in priorem, de quo vide Apollonium Alexandr. l. 2. & l. 4. & Eustathium in Homeri Iliad. p. 75. Edit. Rom. Tollius. 5 Edit. prima habet καὶ αὐτίκα &c. quoad reliqua in hoc versu consentiunt omnes. * Carmen hoc Adonicum Parthenii est, qui lacunam in Casullo supplevit.

¹ Ορμάτῃσιν δ' ὁδὲν ὄρημι· ² βομβεῦ·

σιν δ' ἀκοαί μοι·

Καδδ' ³ ἰδρὼς ψυχρὸς χέεται· τρέμος δὲ

Πᾶσαν ⁴ αἶρβ· ⁵ χλωροτέρη δὲ ⁶ ποίας

Ερμεί· ⁷ πιδνᾶται δ' ⁸ ὀλίγῃ δέοισα

Φαίνομαι ⁹ ἄπνοος.

Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν· ἐπεὶ πένιζα —

Tinniunt aures; gemina teguntur

pallent

Lumina nocte;

Ora: spirandi neque compos, orco

** Manat & sudor gelidus; tremorque*

Proxima credor.

Occupat totam; velut herba

Non tamen despero: etenim indigentem &c.

1 Ita *Manutius, Faber, Aliique*. In *Edit. pr.* Ορμάτῃσιν οὐδὲν ὄρημι * * *. E *Cod. Gall.* (cui consentit *Var.* ut & *Ambr.*) Ορπάτῃσιν legit *Vossius*. & mox ὄρημι (ut in eodem *Cod.*) haud rejiciendum esse censet; quod apud *Æoles* μ in π saepe transeat. 2 Ita *Stephanus, Faber, & Vossius*, nisi quod *Fo.* pro μοι habeat. * κ' ἀπνοομένησιν δ' ἀκοαί * * * ἐκ δὲ μεῦ in *Ed. prima*. *Επνοομένησιν δ' ἀκοαί* in δὲ μοι in uno *Cod. Var.* *ἐπνοομένησιν δ' ἀκοαί* ἐκ δὲ μοι in altero. *βομβεῦσ' in δ' ἀκοαί μοι* *Ken.* Cl. *Boivinius*, vestigia *Cod. Regii* sequutus, praefert ὁδὲν ὄρημι ἐπὶ ῥοα — ὅμοι δ' ἀκοαί. 3 Hic conveniunt *Editt.* nisi quod in *prima*, *Ψυχρὸς ἰδρὼς ἐκχέεται· τρέμος δὲ πᾶσαν*. quo fere modo in *Cod. Var.* *ἰδρὼς ψυχ· ἐκχέεται· τρέμος δὲ πᾶσαν*. Forfan (ut ait *Tollius*) ἰδρὼν scripserit *Sappho*, quod *Æoles* nomina in ωs definitentia per ωn efferant, ut apud *Sallustium* *Minonis* pro *Minois*. atque verisimile est ab ea esse τρέμος pro τρέμος, cum *Æoles* mutare soleant o in s, & os in op. 4 Sic fere in *Editt.* omnibus, praeter *primam*, quae habet “*Ἀρβι, χλωροτέρη ὃ ποίας ἔμμι*.” quo modo & in *Codd. Vet.* *Æolicum* ἄρβι pro αἶρβι probant *Vossius, Aliique*. Verum ἄρβι pro αἶρβι malit *Tollius*, quod *Æolum* mos erat consonantes duplicare. 5 *Χλωροτέρη* cum *Edit. prima* legendum esse censet *Barnesius*. 6 Πύας est in *Cod. Vet.* pro ποίας, id est ποίας. *Voss.* 7 Ita *Manutius, Portus, Faber, Aliique*. multum discrepat *Scriptura Vett. Codd.* *πιδνᾶται δ' ὀλίγῃ πιδνᾶται & πιδνᾶται & πιδνᾶται*. In *Edit. prima* “*πιδνᾶται δ' ὀλίγῃ δὲ, ἢν*” * *φαίνομαι* * *. verum in *Cod. Gall.* (quem sequitur *Vossius*) *πιδνᾶται δ' ὀλίγῃ πιδνᾶται*, id est, *πιδνᾶται δ' ὀλίγῃ πιδνᾶται*. illo *πιδνᾶται* (ut dicit *Vossius*) posito pro *πιδνᾶται*, à *πιδνᾶται*, quod à praeterito medio *πιδνᾶται* derivatum more *Æolico*, ut *ἐκπᾶται* à *ἐκπᾶται*. 8 *ὀλίγῃ πιδνᾶται* malint *Tollius & Barnesius*. *ὀλίγῃ πιδνᾶται* pro *ὀλίγῃ πιδνᾶται*, *Boivinius*. 9 Non aliter *Ed. Ven.* aliaeque fere omnes, excepta *prima*, in qua (pariter ac in *Codd. MSS.*) deest vox. Verum ἄλλα *Æolicum* pro ἀλλά *muta* amplectitur *Vossius*, non dissentiente *Barnesio*, contra quam *Tollius*, qui vulgatum ἄπνοος praefert. * Hactenus è *Cauallo*. quod seq. usque ad *Non tamen* (quod est ex *Versione Tollii*) debemus *H. Stephano*.

Miraris,

¹ Οὐ θαυμάζεις, ὡς ² ἔπ' αὐτὸ τ' ψυχρὸν, ὃ σῶμα, ταῖς ἀκοαῖς, τ' γλῶσσοις, ταῖς ὄφει, τ' χεῖρας, πάνθ' ὡς ἀλλότρια δριχόμενα ἐπιζητᾷ· καὶ καθ' ὑπερανπάσεις ἅμα ψυχῇ, χεῖρ, ³ ἀλογισεῖ, φρενὶ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ πρὸ ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἐν π. πρὸς αὐτὴν πάθος φαίνη, παθὼν δὲ σωσθῇ. Πάντα μὲν ἔα τοιαῦτα γίνεσθαι πρὸς τὰς ἐρῶντας· ἢ λήψις δ', ὡς ἔφην, τ' ἄκρων, καὶ ἢ εἰς ⁴ τωτὸ συναίρεσις, ἀπειργάσατο τ' ἐξοχὴν ὄντως οἴμην καὶ ἐπὶ τ' χεμῶνται τρόπον ὁ Ποικιτῆς ἐκλαμβάνει τὸν ὀρθολογιστὴν καὶ χαλεπώτατα. Ο μὲν γὰρ ⁵ Αεμῶσσεια ποιήσας, ἐκείνα οἶε' δεινά·

Θαῦμα ⁶ ἢ μὲν καὶ τῷ μέγα φρεσὶν ἡμετέρησιν.

Ανδρες ὕδωρ ναίεισιν ⁷ ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσιν.

Miraris, scio, atque adeo stupes, mi Terentiane, cum hæc legis, qua arte Poëtria hæc animam, corpus, aures, linguam, oculos, colorem denique vultus, atque omnia ea velut jam dilabentia ac diffugientia in unum quasi concilium rursus colligat; atque, contrariis agitata animi corporisque perturbationibus, eodem tempore & algeat, & ardeat, & desipiat, & resipiscat, quin & timore fatiscat misera, ac tantum non expiret: adeo ut non una aliqua perturbationum in eam incidisse, sed universæ factæ velut agmine irruisse videantur. Solent quidem hæc, & alia id genus plura, aman-

tibus obtingere: sed ille, uti dixi, valentissimorum consequentium delectus, eorumque in unum complexus, sive constipatio, illa sunt, inquam, quæ carmen hoc ad ipsum Sublimitatis verticem perduxere. Nec alia usus, puto, ratione Homerus ea potissimum in describendis tempestatibus decerpit, quæ in illis sunt quam asperriima, maximeque terribilia. Conatus est & Arimaspiorum Auctor, qui hæc gravia putat & horribilia:

Percussere animos sed & hæc miracula nostros.

Desertis homines terras habitant mare ponti.

I Vox ε̄ deest in Edit. prima. ε̄ θαυμάζεις in MSS. 2 Hoc est ἐπὶ τ' αὐτὸν χρόνον, sub idem tempus, simul. Langb. 3 Ita Manus. ἀλογισὶ φρενὶ in Ed. prima. 4 Malim ἐπὶ τωτὸ, ut mox ε̄ εἰς τωτὸ συναίρεσις, & in scd. xx. ε̄ ἐπὶ τωτὸ σωσθῇ. Tollius. 5 Vide Indicem, v. Arimaspiorum auctor. 6 Ita Faber. antea minus recta ἡμῖν. 7 Manusius malit ἀπὸ χθονὸς, procul à terra.

Hen

Δύσθιοί πνές εἰσιν· ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά·

Ομματα' οὐδ' ἀστροῖσι, ψυχὴν δ' οὐ πότιν ἔχουσιν.

Ἡ που πολλὰ θεοῖσι¹ φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες

² Εὐχόμεται ἀσπλάγχθοισι κακῶς³ ἀναβαλλομένοισι.

παντὶ⁴ μὲν οἶμα δῆλον, ὡς πλέον ἄνθρωποις ἔχει τὰ λεγόμενα,⁵ ἢ δέους. Ο δὲ Ομηρος πῶς; ἐν γὰρ ᾧ πολλῶν λεγέσθω.

⁶ Εὐ δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νηὶ πέσῃσι

Λάβρον ὑπὸ νεφέων, ἀνεμοτρεφές, ἢ δὲ τε πᾶσα

Αχὴν ὑπεκρύφῃ, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς αἴτης

Ἰσὶν ἐμβρέμεται· προμέμῃσι δὲ τε φρένα ναῦται

*Heu genus infelix! facies quos
dira laborum*

*Exercet: namque astra oculos,
animum occupat equor.*

*Sæpe supinatas tendunt ad si-
dera palmas;*

*Vota³ sed immanes discernunt
irrita venti.*

attamen nemini non liquere ar-
bitror, plus in his ineffe venu-
statis, quam terroris. Quam ve-

ro diversus ab hoc Homerus!
unum de multis exemplum po-
uisse sufficere:

*Ac velut insano servit quum
turbine pontus,*

*Insurgunt fluctus, celeri super-
imminet ingens*

*Unda rati, totamque infusæ
aspergine spumæ*

*Obruit, & fesso ventorum pon-
dera malo*

¹ Id est, ἰδίαι, suas, proprias; ut monuerunt Langb. & Faber. ² Græcos Latinosq; poetas in versione sequutus sum: alias vertendum, male subjicientibus exis; five, Incassum: votisque obstant ardentibus exta. nam ἀναβαλλομένοις accipere (cum Langbænio) pro ναυπηῶσι, non convenit huic loco, ubi loquitur de assuetis mari. Toll. ³ Verum (inquit H. Jacobus in Annotatis ad suum Philologie Ανακλυπητήριον) legendum plane censeo ἀναπαλλομένοισι subsilientibus: quod levicula unius literulæ commutatione sensum languentem mirifice erigit. dein vertendum ἀσπλάγχθοισι cordibus, non exis; quis enim extispicinæ locus in mari medio & procelloso? Elegans fragmentum ita Latiniffabis:

Quin mea portento quoque mens percellitur isto.

Terrigenæ sunt undicolæ: sic degener Ars est.

Pars hominum infelix, quibus ærumnabile tempus!

Astra tenent oculi, sed visa obnoxia ponto est.

Nempe Deos crebro, tensis ad sydera palmis,

Orani solliciti tremulâ (miserabile) fibrâ.

⁴ Min malit Tollius. ⁵ Antea κῆ ἰδῆος. Ex Odd. MSS. (qui ἰδῆος habuerant sine κ) ἰδῆος verti in κῆ δῆος. quin & paullo post φερέων vocat, quod hic δῆος, opponitque τῷ γλαφυρῷ, sicut hic τῷ ᾧδε. Tollius. ⁶ Iliad. ε. v. 624. &c.

Incum-

Δειδότες· τυτθὸν γὰρ ὡς ὅκα θανάτοιο φέρον·).

Επεχέρησε καὶ ὁ Αἰετός ὁ αὐτὸ τῷ το μετενεγκεῖν,

----- ὀλίγον δὲ ἀφ' ἑξέλου· αἰδ' ἐρύκει·

πλὴν μικρὸν αὐτὸ ἐγλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ φοβεῖν. ἔπ' δὲ
πῶς ὥστε τὸν κίνδυνον, εἰπὼν, “ἑξέλου αἰδ' ἐρύκει” ὅκιν
ἀπείρη. Ὁ δὲ ποιητὴς ἔχ' ἅπαξ παρέρχεται ὁ δεινόν, ἀλλὰ
τὸς αἰδ' ἐμοινοῦν καὶ πᾶν ἕνμα πολλάκις ἀπολυμνόμε
εἰκονογραφῶ καὶ μὴν τὰς περιήσεις, ἀσυνήτους ἔσας,
συνδραγμάσας ὡς φύσιν, καὶ εἰς ἀλλήλας² συμβιασά-
μεθα, “ὡς ὅκα θανάτοιο,” καὶ μὴ συνεμπίπτοντι πάθει
ὁ ἔπος ὁμοίως ἐβασταῖσιν, τῇ δὲ ἔ' ἔπης συνελίξεται ὁ πάθος
ἀκρως ἀπεπλάσσει, καὶ μονοῦν ἐνετύπτωσι τῇ λέξει ἔ' κιν-
δυνὸς ὁ ἰδῶμα, “ὡς ὅκα θανάτοιο φέρον·).” Οὐκ ἄλλως

*Incumbunt: gelidos nautis pa-
vor occupat artus;*

*Eripiuntur enim vix desub
faucibus Orci.*

Quod ultimum Aratus quoque
ad hunc modum æmulari cona-
tus est,

*Et letum exigui ligni compagi-
bus arcet:*

verum sententiam, quæ grandis
erat & magnifica, corruptit; fe-
citque pro terribili scitam & pu-
fillam. præterea periculum etiam
submovit; quum ait, *letum ligni
compagibus arcet*: igitur avertit,
quum augere debet. Homerus
autem non statim submovet id,
quod terrorem incutit, sed e

contra ad singulos ferme fluctus
de vita periclitantes nautas velut
in tabula depingit atque repræ-
sentat. Præterquam enim quod
præpositiones, quas ipsa sibi na-
tura jungi non patitur, violenter
cogendo, easque inter se con-
stringendo, (cum ait, *desub fau-
cibus Orci*) non secus ipsum ver-
sum torqueat, ac illos impenden-
tis mortis pavor; illo ipso etiam
vocum ac syllabarum sono un-
darum in navem irruentium illi-
sum, ac inde ortæ perturbationis
vehementiam efficacissime ef-
finxit, ipsique elocutioni jam su-
pra caput stantis periculi terro-
rem atque imaginem impressit,
sunt desub faucibus Orci. Non

1 In Edit. prima & Veneta, αἰδ' ἀπείρη; & mox ἑξέλου αἰδ' ἀπείρη,
omissis ἐρύκει & ὅκιν. & in proxime sequentibus ὅκα εἰς ἅπαξ habent;
quibus consentiunt MSS. Var. Est in Arati Phaenom. v. 299. 2 For-
san συμβιασάμεθα. Petra.

ὁ Ἀρχίλοχος ὅτι τῷ ναυαγίῳ καὶ ὅτι τῇ πρῶτα γελία ὁ
 Δημοσθένης, “² Εσπέρα μὲν γὰρ ἦν,”³ φησίν. Ἀλλὰ τὰς ἑξοχὰς,
 ὡς εἴποι τις, ἀρσένιδην ἐκχαθήσαντες, ὅπισυνέδησαν, ὅθεν
 φλοιῶδες, ἢ ἄσπεμνοι, ἢ⁴ χολικὸν ἐγκατατάθοντες ἀφ’ μέ-
 σου. Λυμάνεται γὰρ τῷτα ὁ ὅλον, ὥσανεὶ ψήγματα, ἢ
⁵ ἀραιώματα, ἐμποῖντα μεγέθι⁶ συνοικοδομούμενα, τῇ τε
 πρὸς ἄλληλα χέσθι⁷ συντετειχισμένα.

aliter Archilochus in naufragii
 descriptione: & Demosthenes
 in allati tristicii nuntii expo-
 sitione dicit; *Erat enim diei ve-*
spera &c. Immo eminentissima
 quæque nominatim, si ita loqui
 licet, evocantes, eadem sibi in-
 vicem superinædificarunt; nihil,
 quod frivolum esset, aut ine-
 ptum, puridumve infercientes.

His enim universum orationis
 corpus non secus læditur & de-
 venustatur, quam magnificæ sub-
 structiones solent, quum cōapta-
 tis inter se quadratorum lapidum
 ordinibus atque commissuris ra-
 menta quædam, complementa-
 ve, hiatus ac rimas explere solita,
 inculcantur, atq; uno velut ope-
 ris ligamine simul exstruuntur.

1 Verisimile videtur Langbænio & Fabro ad illud poëma respicere Lon-
 ginum, quod Archilochus de Sororis suæ marito, qui naufragio perierat,
 olim scripsit, ut ex Plutarchi libro de *And. poëis* notum est. Tollius existi-
 mat hujusce forte carminis fragmentum conservari in *Heraclide de Alleg.*
Homericis. 2 Est (ut prius monuit Langb.) in *Oras. de Corona*. Hunc
 locum (ut inquit Faber) produxit etiam *Hermogenes* lib. 2. de *Ideis*, c. 1.
 3 Καὶ τὴν λοιπὴν post φησίν subintelligenda esse existimat Schurtzfl. 4 Χο-
 λικὸν pro χολαπικόν ut placet *Petræ*. verum χολικόν idem significare vult
 Tollius cum eo quod exercitationem (ut ait Cicero) pene puerilem redolet.
 5 Ἀραιώματα malit Faber, quod *Hesychius* ἀραιῶνι vocat, ὅσα παραιοφ-
 νένται λιγύρεα εἰς τὰς ῥαγίδας. 6 Simile quiddam habet *noster* in *sect.* 38.
 Codd. MSS. habent vel συνοικοδομούμενα, vitiose; vel συγκροτούμενα pro συ-
 κροτούμενα, i. e. eodem opere testorio obliia. Puto verò alterutram vocem, vel
 συνοικοδομούμενα vel συντετειχισμένα, esse ab interprete, & è margine in te-
 xtum irrepsisse, una cum illa τῇ ψηγμάτων interpretatione, ἢ δραιώματα
 ἐμπούμενα μεγέθι. Fabri *Αραιώματα* probarem, si aliquod istius verbi
 daretur exemplum: aut, si conjecturæ indulgendum esset, mallem ὥσανεὶ
 ψήματα, τὰ δραιώματα ἐμπλύνει, τὰ μεγέθι τῇ πρὸς ἄλληλα χέσθι συντετει-
 χισμένα, sc. λυμάνει. Rectius, si pro ἀραιώματι substituamus *παραπληρώ-
 ματα* (quæ Cicero appellat *complementa verborum*) inserto καὶ post συνοικοδο-
 μύμενα, seu potius legendo τῇ πρὸς ἄλληλα. Toll. Forſan locus ita consti-
 tuendus, λυμάνεται γὰρ τῷτα ὁ ὅλον, ὥσανεὶ ψήματα, ἃ εἰς δραιώματα ἐμ-
 ποῖνται μεγέθι συνοικοδομούμενα τῇ πρὸς ἄλληλα χέσθι. ita ut ψήματα μεγέθι
 συνοικοδομούμενα sint *ramenta, quæ immissa in rimas, magnifica simul ædificia*
quasi substituunt atque constituunt. Schurtzfl.

Τ Μ Η Μ Α ια'.

Περὶ αὐξήσεως.

ΣΥνεδρός ἐστὶ τῆς παρεκκειμένης ἀρετῆς, ἡ καὶ ἢ καλῶς αὐξήσει, ὅταν, δεχόμενη τὴν παραμάτην καὶ ἀγώνων καὶ φιλόδοξας ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀναπαύλας, ἕτερα ἐτέρους ἐπαισκευάζοντα μεγάλῃ συνεχῶς ἐπιστάμῃ κατ' ἐπίδοσιν. Τῆτο δὲ εἴτε διὰ τοπικῆς, εἴτε δεινῶς, ἢ παραμάτην ἢ καλῶς ἐπαισκευάζοντα ἐπιδόσιν, εἴτε ἐπαισκευάζοντα ἔργων ἢ παθῶν, μείλας γὰρ ἰδέσθαι τῆς αὐξήσεως γίνονται, καὶ γινώσκουσιν ὅμως τὴν ῥήτορα, ὡς ὁδοὺν αὐτῶν καὶ αὐτὸ συστήναι καὶ ὑποεὶς τέλειον πλὴν εἰ μὴ οἱ οἰκτοὶς ἄρα καὶ δία, ἢ οἱ εὐτελισμοῖς. Τῶν δ' ἄλλων αὐξήσεων ὅτε καὶ αὐτὸς ὑψηλὸν ἀφέλῃς, ὡς ψυχρὸν ἐξαμρήσεις

SECTIO XI.

De auxesi, sive amplificatione.

IN earundem, quas tractavimus, virtutum concilio locum sibi quoque ea virtus orationis vindicat, quam Rhetores Amplificationem vocant; quum scilicet (ira ferente rerum atque causarum natura, ut in periodis plura cum initiatum clausulæ frequententur) illa, quæ per se magna sunt, ita sibi continuata serie ingeruntur, ut quasi per gradus adscendendo non modo ad summum, sed interdum quodammodo supra summum veniatur. Quod sive per loci communis fiat tractationem, sive exaggeratione, sive argu-

mentorum ac probationum corroboracione, factive alicujus aut affectuum uberiore explicatione & dispensatione, (sunt enim amplificandi formæ ferme infinitæ) illud inprimis orator nôrit oportet, nullam earum omnium formarum per se solam esse perfectam atque absolutam; immo nec subsistere posse, nisi sublimitate suffulta fuerit atque sustentata. unam tamen, atque etiam alteram excipio; quum nempe miseratio movenda, aut extenuandæ res erunt. Cæteris si granditatem detraxeris, haud secus feceris, quam si animum è

1 Illud καὶ rectius abesse potest. Toll. ἢ ἀρετῇ, ἢ καὶ καλῶς αὐξήσει in MS. Ambr. 2 Εἴτε παραμάτην malit idem.

σώματος. Εὐθὺς γὰρ ἀποτὴν καὶ κενῆται ὁ ἑμπαρκὼν αὐτῆς, μὴ τοῖς ὕψεισι συνεπιρρῶνι μύδρον. Ἡ μέντοι ἀφαιρέσει τὴν ἀρτίως εἰρημύων τὰ νῦν ὡδραγελλόμενα: ¹ περιγραφὴ γὰρ τις ἦν ἐκεῖνο τὴν ἀκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἐνότητα σὺνταξις: καὶ πῖνι χαρόλας τὴν αὐξήσεων ὡδραλλάττει τὰ ὕψη, ² τὴν σαφεινείας ἐνεκα σὺντόμως δρεῖται.

corpore evelleris. Nam si sublimitas defuerit, cujus illæ vigore ac subsidio fulciantur & firmentur, è vestigio quidquid in iis efficax est ac nervosum remittitur & evanescit. Quantum vero amplificatio, jam tractanda, ab eo, de quo paulo ante egimus, eminentissimorum

scil. consequentium delectu atque eorundem coadunatione, differat; ac rursus, quantum in universum Sublimitas ab amplificatione discrepet, quo res clarius percipi possit atque dilucidius, data hujus definitione breviter exponam.

Τ Μ Η Μ Α ιβ'.

Ὅτι ὁ τῆς αὐξήσεως ὅρος, ὁ ὡδρὰ τοῖς τεχνογράφοις, ὅς ἐστι ἀληθινός.

Ο Μὲν οὖν τὴν τεχνογράφων ὅρος ἐμοίγ' ὅς ἐστι ἀρετός. Αὐξήσεως ὅς ἐστι, φασὶ, λόγος μέγας περιπετής τοῖς ὑποκειμένοις. Διὸ γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψος, καὶ πάρος, καὶ πρόσθεν εἰς κοινὸς ὅτος ὁ ὅρος, ἐπειδὴ καὶ κῆνα τῶν λόγων ὡρι-

SECTIO XII.

Amplificationis definitionem apud Artis scriptores minus rectam ac veram esse.

NON possum namque non summopere improbare subjectæ materiæ magnitudinem concilians. Hæc enim definitio & Sublimitati & affectibus & translationibus æque bene convenit; quippe quæ & ipsa orationem suo quæque modo in al-

¹ Legendum putavi (inquit Langb.) περιγραφὴ γὰρ, τίς ἦν ἐμλογη τῶν ἀκρων λημμάτων; de his enim egerat duabus ultimis sectionibus. Sed nihil muto. Tollius. ² Τῆς σαφεινείας αὐτῆς ἐνεκα in aliquot libris. αὐτῆς pro αὐτῆς substituendum esse conjicit Schurzfl.

τίησι ποίοι π μέγας. Εμοὶ δὲ φαίνε¹) ταῦτα Ἀλλήλων
 ὁμιλλάσθην, ἢ κῆται τὸ μὲν ὕψος ἐν ἀφάρματι, ἢ δ'
 αὐξήσις καὶ ἐν πλήθει· διότι² ἐκεῖνο μὲν³ καὶ νοήματι ἐν
 πολλάκις, ἢ δὲ πάντως μὲν ποσότητι⁴ καὶ πειρασίαι πινὸς
 ὑφίσταται. Καὶ ἐστὶν ἡ αὐξήσις, ὡς τύπων περιλαβεῖν, συμ-
 πλήρωσις ἀπὸ πάντων τ⁵ ἐμφερωμένων τοῖς ἀρχήμασι² μο-
 εῖων καὶ τύπων, ἰσχυροποιῶσα τῇ ὁπμιονῇ³ τὸ χαλασκειαζό-
 μνον· ταύτη τῆς πίστεως διεγῶσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητούμενον
⁴ ἀποδείκνυσιν, * * * * *
 * * * * * πλυσιώτατα, καὶ ἄρα π πέλους εἰς ἀναπειλά-
 μέιον κέχεται πολλαχῇ μέγας. Οἷον, οἷμα, καὶ λόγοι δ

titudinem sustollant. Dicam igitur, quod sentio. Sublimitas & amplificatio in eo mihi semper inter se discrepare visæ sunt, quod illa in elatione, hæc autem in numero atque copia consistat: atque hinc evenire, ut in unico sæpe sensu Sublimitas effulgeat, quum amplificatio nonnisi in abundantia quadam & coacervatione compareat sententiarum. Erit itaque Amplificatio (ut veram ejus imaginem definiendo exprimam) exquisita eorum omnium collectio, quæ perso-

nis ac negotiis adjuncta sunt atque attributa; institutæ tractationi diutius inhærendo vim & robur concilians: differt autem eatenus à confirmatione, quod confirmatio veritatem rei, de qua quæstio est, demonstrat; [amplificatio vero, ut ea multo etiam major graviorque esse videatur, efficiat.] * * * * *
 * * * * * cujus magnitudinem ob amplissimam dicendi copiam non male cum oceano contuleris, quem æstus accedens in immensum extulit. Unde fieri arbitror,

1 Ita Faber. ante καὶ νοήματι, sensu diverso. 2 Ita Port. antea ὅριον ἐ τύπων. 3 Τὸ χαλασκειαζόμενον in MS. Ambr. 4 In Codd Vatt. & Edit prima ἀποδεί. sequente lacuna. Αποδείκνυσιν primus edidit Manutius: post quod vocabulum istiusmodi verba desiderari visa sunt Tollio, ἀληθὲς εἶναι· ἢ ὅτι τοῦ δεινότερου ἀπειράζεται καὶ παρηκώπτεται. 5 Non de Cicerone, ut volunt quidam, sed de Platone cum Demosthene comparato loquitur. nam ne vel Æschines vel quis alius Orator esse existimetur, inde colligi potest quod Demosthenem à Platone distinguat hisce verbis, ὁ μὲν ῥήτωρ. Unde alterum, qui cum Demosthene componitur, Oratorem non fuisse liquet: atque ex iis quæ sub initium sequentis Sectionis affert, Platonem fuisse constat; cum respondeant hisce, καὶ ἄρα τὸ πέλους κέχεται &c. Tollius.

μὲν ῥήτωρ, ἅτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ ἀγέφυρον ἔχει, καὶ θυμικῶς ἐκφλερόμενον· ὁ δὲ, καθεστὼς ἐν ὄγκῳ καὶ μεγαλο-
 τρεπῆς σεμνότητι, οὐκ ἐψυκται μὲν, ἀλλ' ἔχει οὕτως ἐπέ-
 γραπταί. Οὐ καὶ ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκῶ, φίλιτατε
 Τερεντιανέ, λέγω δὲ¹ εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεῖται π γινώ-
 σκειν, καὶ ὁ Κικέρων τῷ Δημοσθένει ἐν τοῖς μεγέθει πρᾶλ-
 λάττει. Οὐ μὲν γὰρ ἐν ὑψί ὁ πλέον ὑποτόμων· ὁ δὲ Κικέρων
 ἐν χύσῃ. καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος ἀγέ τὸ μὲν βίαις ἔχεται, ἐπὶ δὲ
 τάχους, ῥώμης, δεινότητι², ὅς³ καίεν τε ἅμα καὶ ἀγερπύ-
 ζειν, σκηπῶ πινι παρεικάζοιτ' ἀνὴρ ἡ κεραυνῶ. ὁ δὲ Κικέρων ὡς
 ἀμφιλαφής⁴ τις ἐμωρησμός, οἶμα, πάντῃ νέμε), καὶ ἀνελεί-
 ται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπιμόνον αἰεὶ τὸ καὶ, ἀγκληρονομούμενον
⁴ ἄλλοτ' ἄλλως ἐν αὐτῷ, καὶ καὶ ἀγαδοχὰς ἀνατρεφόμενον.
 Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἀνὴρ ἀμεινον ὅτι κείνοιτο. Καμρὸς δὲ ὅ

ut Demosthenis (quippe qui multo affectibus est commotior) exardescat oratio, animique accensa flammis exæstuet: illius autem eloquentia, ad magnificentiam & majestatem composita, non omni quidem calore careat, veruntamen non tanta sit vehementia atque animi ardore concitata. Neque alia est, me iudice, Terentiane charissime, (si qua & nobis Græcis de Latinis Oratoribus judicandi facultas permittitur) inter Cicero-
 nis & Demosthenis granditatem diversitas. Est enim hic prærupta Sublimitate strictior atque concisior: Cicero vero magis

sufus. nostrum, quod vi, celeritate, robore, vehementia animi denique cuncta inflammet simul & abripiat, procelloso cui-
 dam turbini, vel fulmini, recte comparaveris: contra ea Cicero, velut longe lateque serpens flamma, cunctaque depascens, & post multos gyros ac ambages in se semper revoluta, cum copiosum habet ignem tum qui perseveret, partitisque vicibus nunc hanc nunc illam materię partem corripiens non ante cesset, quam cuncta absumpserit, seque ipse expleverit atque satiaverit. Sed quoniam res hæc vestri, quod aiunt, fori est iudiciiue,

1 Vocula à deest in MS. Ambr. 2 Καίαν τι αἶμα καὶ ἀγερπύζων legit Tollius, non probante Schwitzfleischio. 3 Antea deerat πς, quod ex MSS. restituit Tollius. 4 In Codd. aliquot ἄλλοτ' ἀλλοίως. in MS. Ambr. καὶ δ' ἄλλοτ' ἀλλοίως. 5 Ὑμεῖς, i.e. Vos, qui Latini estis: nam de uno non loquitur; sed, per communicationem, de omnibus. Faber. rectius

Δημοσθενικῷ μὲ ὕψος, καὶ ὑψοῦται μέν, ἐν τε ταῖς δεινώ-
 σεσι, καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι, καὶ ἐνθα δὲ τ' ἀκροατὴν ὁ σύνο-
 λον ἐκπληξαι· τ' δὲ χύσεως, ὅπως χρὴ καταντλήσθαι. Ἡ το-
 πηρείαις τε γὰρ, καὶ ἐπιλόγοις καὶ ὁ πλέον, καὶ ὡς ἀβάσει,
 καὶ τοῖς φραστικαῖς ἀπασι καὶ ἐπιδεικτικαῖς, ἰσορείαις τε, καὶ φυ-
 σιολογίαις, καὶ ἐκ ὀλίγοις ἄλλοις μέρεσιν ἀρμόδιον.

rectius quoque ipsimet de Cice-
 rone pronunciaveritis. Est au-
 tem Demosthenicæ atq; inten-
 sissimæ Sublimitatis usus præci-
 piuus in amplificationibus, atque
 animi moribus gravioribus; &
 ut verbo dicam, quum auditor
 rapiendus est: at fuso dicendi
 generi tum opportunior videtur
 locus, quum fovendus ille, &
 amabili ac jucunda verborum &
 sententiarum copia irrigandus,

animorumque ulcera emollien-
 da sunt atque lenienda. Quare
 & locorum illud tractationibus
 atque epilogis cum maxime, nec
 non digressionibus; item om-
 nibus expositionum ac demon-
 strationum generibus, histo-
 riis, ac rerum naturalium e-
 narrationibus, aliisque id ge-
 nus formis orationis valde-
 quam aptum est & accommo-
 datum.

Τ Μ Η Μ Α ιγ'.

Οτι ὁ Πλάτων μεγαθυώετα· ἔπειτα τ' μιμήσεως.

ΟΤΙ μέντοι ὁ Πλάτων, (ἐπ' αὐτοῖς γὰρ,) ² χεῦμα πῖ-
 νι ἀφορητὴν ῥέαν ὅθεν ἦτον μεγαθυώε), ἀνεγνω-
 κὼς τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ, ³ τ' τόπον ὅθεν ἀγνοῖς. “Οἱ ἄρα

S E C T I O XIII.

De sublimi dicendi genere Platonis: nec non de imitatione.

SED (ut ad institutum su-
 pra sermonem revertamur) quod vel ex hisce illius de Rep.
 quamvis leni hujusmodi ac (si legeris) apprime tibi liquere
 tranquillo flumine Platonis ora- existimo, ubi ait: *Qui quidem*
 tio decurrat, non tamen ideo *prudentiæ ac virtutis expertes*

¹ Lege πηγερείαις αὐτῇ γαίᾳ. *Tollius.* ² In Cod. Gallico τοῦτο πρὶ χεῦ-
 ματι, in *Vat.* τοῦτο πρὶ χήματι. Illud autem prius rectius. *Tollius.* In
MS. Ambr. τοῦτο πρὶ χήματι. unde τοῦτο πρὶ χήματι primam fuisse le-
 ctionem sibi persuadet *Schurizfleischius.* ³ Hæc verba, τ' τόπον, (licet ferri
 possunt) post *Fabrum* eliminanda esse censet *Tollius.*

“φρονήσεως, φησί, καὶ ἀρετῆς ἀπειροί, εὐαχάρως δὲ καὶ τοῖς
 “ τοῖς τοῖς αἰετῶν, ὡς εἴποι, φέρονται, καὶ τῶν
 “ πλαιῶνται ἀφ’ αὐτοῦ. Πρὸς δὲ τὸ ἀληθὲς ἀνα οὐτ’ ἀνέ-
 “ βλεψαν πῶποτε, οὐτ’ ἀνιένχθησαν, οὐδὲ βεβαίου τε καὶ
 “ χαθαρῶς ἡδονῆς ἐγεύσαντο. Ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην καὶ
 “ αἰετῶν, καὶ κεκυφότες εἰς γλῶσσαν καὶ εἰς τραπέζαν,
 “ βόσκοντες χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες, καὶ ἔνεχα τὴν τῶν πλεο-
 “ νεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίηοντες ἀλλήλους σιδνηροῖς κέ-
 “ ραισι καὶ ὀπλοῖς, ἀποκτενίσαντες δὲ ἀπλησίαν.” Εἰσδύκοντες
 δ’ ἡμῖν ὅστις ὁ ἀνὴρ, εἰ βελομένη μὴ καταλιγερῆται, ὡς καὶ
 ἄλλη τις ὥστε τὰ εἰρημνῶα οὐδὲ ὅτι τὰ ὑψηλὰ τείνει. Ποία
 δὲ, καὶ τίς αὕτη; ἢ τὸ ἔμμετρον μεγάλων συγγραφέων καὶ
 ποιητῶν μίμησις τε καὶ ζήλως. Καὶ τῶν γε, φίλτατε,
 ἀπείρ’ ἐχόμεθα τὸ σκοπεῖν. Πολλοὶ γὰρ ἄλλοτεῖα θεοφορῶνται

conviviis & computationibus, aliisque id genus voluptatibus perpetuo indulgentes, deorsum, uti par est, feruntur, atque ita in continuo vitam errore transigunt. Ad veritatem vero nec suspexere quidem unquam, nec adspiravere; immo nec veram unquam voluptatem sensibus suis animi gustavere: sed veluti bruta animantia prono semper in terram vultu, defixisque in mensas & conviviorum luxur oculorum luminibus, epulis sese & venere expleant; quarum rerum insatiabili accensi cupiditate, calcibus

semet invicem & cornibus ferreis impetentes atque ferientes, in mutuas ruunt caedes. Ad hæc & aliam nobis eximius hic scriptor viam indicavit, qua, nisi socordia nos retardet aut ignavia remoretur, ad ipsum Sublimitatis apicem evadere possimus. Quænam, inquires, illa est? sublimium, qui ante nos vixerunt, utriusque generis scriptorum cum æmulatione conjuncta imitatio. Teneamus igitur hoc propositum, mi Postumi, & hoc vestigium tota mente atque cogitatione insistamus. Multi enim

1 Vulgata Platonis paululum variant à Longini exemplaribus. Videtur I. 9. de Republica, p. 586. Editionis Stephanicæ. 2 Post verba δὲ ἀπλησίαν satis magnam lacunam esse observat Schurz fleischius, quod verba quæ sequuntur non ad Platonem spectent, sed aliquem Rhetorem veterem.

sacro

πνεύματι τ' αὐτὸν τρέπον, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχει
 τρέπονδι πλησιάζουσιν· ἐνθα ῥῆγμά ἐστι γῆς ² ἀναπνέον, ὥς
 φασιν, ἀτμὸν ἐνθεον, αὐτόθεν ἐγκύμονα τῆς δαμσίης κατι-
 σαμένῳ διωάμῳσι πᾶσι τέχναις χρησιμεύειν καὶ ὀπίπνοισιν.
 Οὕτως ἀπὸ τ' τῆς ἀρχαίων μεγαλοφυΐας εἰς τοὺς τῆς ζή-
 λήντων ὁκείνους ψυχὰς, ὥς ἀπὸ ἱερῶν τομίῳν ἀπορροαί πινες
 φέρονται, ὅφ' ὧν ὀπιπνεόμενοι, καὶ οἱ μὴ λίαν φοβαστικοί, πρὸ
 ἐτέρων σιωπῶσι καὶ μετὰ τῶν. ³ Οὐ γὰρ μόνος Ἡρόδοτος Ομη-
 ρικώτατος ἐγένετο, Σπυσιχόρος ἐπὶ πρῶτον, ὁ, τε Αρχίλο-
 χος· πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τ' Ομηρικῆς
 ὁκείνῃ γάματος εἰς αὐτὸν μύθῳσι ὅσας πᾶσι τέχναις ἀποχε-
 τεύσασθαι. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξειν ἔδει, ⁴ εἰ μὴ καὶ τοῖ

sacro alieni spiritus afflatu non
 aliter efferuntur, ac Pythiam
 fama est, tripodi appropinquan-
 tem, ab exhalante illuc, ut per-
 hibent, ex hiatu quodam terræ
 anhelitu, divino spiritu impleri,
 coelestique mentis instinctu a-
 gitatam consulentibus responsa
 dare. Non aliter ab illa vete-
 rum animi magnitudine, velut
 sacro Apollinis specu, quædam
 quasi effluvia in æmulantium a-
 nimos deferuntur, quibus inci-
 tati etiam hi, quos iniquior na-
 tura ad istum animorum ardo-

rem non satis instruxerat, cum
 aliena simul granditate ad Sub-
 limitatis fastigium auferuntur.
 Itaque non solus Herodotus
 granditatis Homericæ presso pe-
 de vestigia calcavit; sed & an-
 te eum Stefichorus hoc fecit, fe-
 cit etiam Archilochus: omnes
 tamen longo post se reliquit in-
 tervallo divinus Plato; qui ab
 uberrimo illo Homericæ magni-
 tudinis fonte innumeros ad se
 in hortos Academiæ rivulos de-
 duxit. Erant hæc autem exemplis
 fortasse mihi nonnullis confir-

1 Vide Diodorum Siculum, l. 16. p. 427. Strab. lib. 9. p. 419. & Justini Hist. lib. 24. c. 6. 2 Schurtz fleischius malit ὁ ἀναπνέειν φασιν, ex MS. Amb. 3 Ita ex emendatione Tollii. Antea, μόνος Ἡρόδοτος sine ἡ γὰρ. Legendum monuit Faber, Ο μὲν Ἡρόδ. dein Σπυσιχόρος δὲ ἐπὶ &c. Malit Schurtz fleischius, Μῶν [vel μῶν μόνος] Ἡρόδοτος Ομηρικώτατος ἐγένετο; Σπυσιχόρος ἐπὶ γὰρ πρῶτον. 4 Sic ex conjectura Fabri, probante Tollio. Male in Edit. omnibus, εἰ μὴ τοῖ ἐπ' Ἰνδὸς καὶ οἱ, vel εἰ μὴ * * * τοῖ ἐπ' Ἰνδὸς καὶ οἱ.

ἐπ' εἶδες οἱ θεῖ ¹ Αμμώνιον ἐκλέξαντες ἀνέγραψαν. Εἴ
 δ' ἔ κλοπὴ τὸ ῥᾶγμα, ἀλλ' ὡς ὑπὸ χαλῶν ² ἡρώων, ἢ πλα-
 σμάτων, ἢ δημιουργμάτων ὑποτύπωσις. Καὶ ὅθ' ³ ἀν' ἐμ-
 βιάσαι μοι δοκᾷ τηλικαῦτά πνα τοῖς τ' φιλοσοφίας δόγμα-
 σι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχῶ σιωπεῖν καὶ φράσεις,
 εἰ μὴ θεῖ ῥοστέων ἢ δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ομηρον,
 ὡς ἀνταγωνιστὴς νέος πρὸς ἡδὴ τεθνασμασμένον· ἴσως μὲ φι-
 λονεικότερον, καὶ οἶονεὶ ἀφ' αὐτοῦ ⁴ τοῦ, ὅτ' ἀνωφελὲς δ'
 ὁμῶς, διεκτείνετο,

----- ⁴ ἀγαθὴ γὰρ (καὶ τ' Ησίοδον) ἔρις ἡδε βροτοῖσι.

καὶ τῷ ὄντι χαλὸς ὕτος, καὶ ἄξιονικώτατος εὐκλείας ἀγῶν τε καὶ
 τέφαιος, οἱ δ' καὶ τ' ἡτῶσθαι τ' πρὸς γενετέρων ἔκ' ἀδύξον.

manda, ni jam figillatim ea Am-
 monius collegisset notassetque.
 Quæ quidem imitatio tantum
 abest, ut furti nomine infimu-
 landa videatur; ut potius velut
 quædam excellentium seu for-
 marum, sive simulacrorum, aut
 operum existimanda sit expres-
 sio atque exemplum. Præterea
 & illud constare puto non alia
 Platonem de causa tam multa ex
 hoc genere Philosophiæ placitis
 immiscuisse, tamque liberaliter
 falcem suam in Poëricam cum
 rerum tum verborum messem
 immisisse; quam quod tota men-
 te animoque cum Homero, (ad
 instar novi cujusdam antago-
 nistæ cum eo qui jam fuerit

omnibus admirationi) decerta-
 turus in arenam descendere de-
 creverat; forte quidem juveni-
 lius aliquanto, & concitatore,
 quam par erat, ac tantum non
 hostili in eum animo invecus;
 non tamen frustra, nec inutiliter.

— nam mortalibus hæc con-
 tentio prodest,

ut est apud Hesiodum: neque
 ulla certe pulchrior aut præstan-
 tior, seu dimicatio, seu palma,
 reperiri aut excogitari potest,
 quam quum de laude atque glo-
 ria decertatur; quippe in quo
 certamine ne vinci quidem ab
 antiquioribus inglorium sit at-
 que inhonorum.

1 Totus in eo est *Langbænius*, ut *Ammonius Alexandrinus* hic intelligatur.
 Forte (ut *T. Galei* verbis utar, quæ mecum communicavit *R. Galeus*
fil.) pro *Αμμώνιον* legendum *Νεμῶνιον*, quem ex *Syriano* didicimus *Platoni-*
cum fuisse, & scripsisse θεῖ ἰδιῶν. 2 *Εἰδῶν formarum* malit *Tollius*. 3 In
Codd. MSS. & Edit. prima ἐπακμῶσιν, & inox συνεκδῶσιν pro σιωπεῖν, mi-
 nus recte *Toll.* 4 In *Operibus & Diebus*, v. 24. 5 *Ἀξιονικώτατος* in *MSS.*

SECT.

Τ Μ Η Μ Α ἰδ'.

Οπὶ δὲ ἡ προτίθεσθαι σοι τὰς ἐξοχωτάτας συγγραφαίς.

ΟΥκὲν καὶ ἡμᾶς, ἡνίκ' ἀνὰ βιβλίου ἐψηροῦμεν ἐν
μεγαλοφροσύνης δόμῳ, ἡ γὰρ ἀναπλάττειται
ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἀνὰ τύχαι, ταυτὸ τῷ Ὁμήρῳ εἶπαι,
πῶς δ' ἀνὰ Πλάτωνα καὶ Δημοσθένους ὑφῶσαι, ἢ οὐ ἰστορεῖται Ὀυ-
κωδίδης. Προσπίπτονται γὰρ ἡμῖν καὶ ζήλον ἐκείνα τὰ πρῶτα
πα, καὶ οὕτως ἀφωρῶνται, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πῶς πρῶς
τὰ ἀνειδωλοποιούμενα ἑκτά. Ἐπὶ δὲ μᾶλλον, εἰ καὶ κείνο
τῇ διανοίᾳ πρῶτον γράφοιμεν, πῶς ἀνὰ τὸ πρῶτον ἐμὴ
λεχόμενον παρὼν Ὁμήρῳ ἤκησιν, ἢ Δημοσθένους, ἢ πῶς ἀνὰ
ὅππῃ τῷ διατεθῇ. Τῷ γὰρ ὅτι μέγα τὸ ἀγῶνισμα, τοῦ-

SECTIO XIV.

*Optimos nobis scriptores in scribendo velut ante oculos
constituendos esse.*

ERgo & nos, ubi quid mo-
liemur, quod grandiloquen-
tiam atque animi elationem exi-
gat, rectissime faciemus, si co-
gitatione informaverimus, quo-
modo si res ita casu tulisset,
Homerus idipsum fuisset elocu-
turus: aut, qui vel Plato, vel De-
mosthenes vel, si res erit histo-
riæ, Thucydides id ad magnifi-
centiam admovisset. Quod si
enim istiusmodi nobis viros imi-
tandos exprimendosque propo-

suerimus, illa ipsa assidua ex-
cellentium hominum cogitatio
animum ac mentem nostram ad
eam, quam nobis ante oculos
posuimus, Sublimitatem effingeret
atque conformabit. Tum vero
multo magis, si & illud animo
repræsentaverimus, in quam
partem hoc illudve dictum no-
strum vel Homerus, vel Demo-
sthenes, si adessent, accepturi,
quidve de eo existimaturi fo-
rent. Nam tale sibi fingere &

I Magnam hujus sectionis partem ex initio libelli *Dionys. Halic. de
Vet. Scriptorum censura* desumpsisse videtur *Longinus*. Hac de re vide
Junium de Pictura Vett. p. 34. *Edis. Ros.* 2. Quod μέγεα (fines, terminos,
mensuram, non versum) ἀνειδωλοποιούμενα vocat, sic explicandum puto,
ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς φαντασίαις ἐν τῇ ψυχῇ ἀναπλάττειν καὶ οἰοῦν ἐκταπῆναι, ter-
minos illos quos nobis quadam & grandi visione in animis nostris imprimimus,
ubi admirabili alicujus exemplaris amore correpti sumus. Vir doctus pro μέγεα
voluit μετρίως. Sed τὰ μετρίως à Rhetore nostro vituperantur. *Faber,*

τοι ὑποτίθεσθαι τῷ ἰδίῳ λόγῳ δικαστήριον καὶ ἡγεῖσθαι, καὶ οὐ τη-
λικύτοις ἥρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τὴν γραφομένην
εὐθύνας, καὶ μὴ πλῆσσαι. Πλέον δὲ τῶν παρρημητικῶν, εἰ
πορρωθέως, πῶς αἰ ἐμὴ βῶτα γράψαιτος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς
ἀκρόσσει αἰών. Εἰ δὲ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ ἔἴδῃ βίην καὶ χρό-
νῳ φθίγγαιτό τι ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα
ὑπὸ τῶν τῶν ψυχῆς ἀτελῆ καὶ τυφλὰ, ὥσπερ ἀμβλῦσθαι πρὸς
τὸ ὑπεροφημίας ὅλης μὴ τελεσφορέμενα χεῖρον.

oculis animi intueri forum ac
tribunal; &c, in tam præstan-
tium cum judicum tum testium
corona, de scriptis suis velut
causam dicere, suffragiaque au-
ferre cunctorum, certamen re-
vera & arduum est, & palmæ
præ cæteris nobilis ac decoræ.
At hoc tamen omnium multo
acerrimum incitamentum est &
gravissimum, si & illud animo
recurfarit, quid de his illisve scri-

ptis nostris universa sit existima-
tura posteritas. Nam si quis ita
sibi protinus diffidat, ut iisdem
scriptorum suorum fata regioni-
bus terminet quibus vitæ nostræ
spatium circumscriptum est; fie-
ri nequit, quin ea, quæ tali men-
te conceperit, ad instar imper-
fecti cæcique foetus aboriantur,
priusquam legitima perennaturæ
ad posteros famæ partus tempo-
ra attingere potuerint.

T M H M A ιε'.

Περὶ φαντασίας.

Ο Γκου, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶνος ὅτι τῶν τοις, ὡ
καί, καὶ αἱ φαντασίαι πῶς ἐκδοστικώτα. εἰδω-

SECTION XV.

De visionibus.

PRæter ea, quæ recensuimus, tiones, ut nonnulli malunt,) ad
Visiones quoque sunt, Juve- conferendam orationi cum gran-
nis elegantissime, (sive Imagina- ditatem, tum vero & splendo-

1 Ita ex conjectura Cl. Langbani. antea καὶ μὴ παύσαι, & in Cod. Vat.
εὐθύνας παύσαι. In Edit. prima lacunula est inter εὐθύνας & πλέον, quam
vocius εἰ μὴ παύσαι supplevit Manutius. In MS. Amb. π. στήλαι, sine
duabus prioribus vocibus, cum lacunula unius alteriusve literæ. Fortasse
πῶς ἐπὶ τῇ vel simile quid substituendum. Schmitzfl. 2 In MS. Amb.
ἐπεὶ καὶ τυφλὰ ὥσπερ μολῶν. Forſan ἐπεὶ καὶ τυφλὰ ὥσπερ κνήμης
τα ἀμολῶν. Schmitzfl.

λοποιίας αὐτὰς εἶποι λέγουσι. Καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς φαι-
τασία, ¹ πᾶν εἰκόνημα λόγῳ γεννητικὸν ὅπως οὖν παριστάμενον
ιδίως δ' ὅτι τῶν κακῶν τῶν τενομα, ὅταν αὖ λέγῃς, ὥς
ἐνδοξασμῶν καὶ πάθους βλέπειν δοκῇ, καὶ ὥς ὅτι πῶς
τοῖς ἀκράτοις. Ὡς δ' ἑτέρον τι ἢ ῥητορικὴ φαιτασία βέλεται,
καὶ ἑτέρον ἢ ὡς πωληταῖς, ὅς ἐν ἀλάτοις, καὶ ὅτι ἐμὲ
οἱ ποιῶσι τέλει ὅσον ἐκπληξίς, καὶ δ' οἱ λόγοις ἐνάργεια.
ἀμφοτέρω δ' ὅμως τῶν ὅτι πληξίσι τὸ συγκεκαμημένον.

² ὦ μήτερ, ἱκετεύω σε· μὴ πίσειέ μοι

Τὰς αἱματωπὰς καὶ δρακοντώδεις κόρας·

Αὐταὶ γὰρ, αὐταὶ πλησίον θρώσκουσί μου.

καί,

³ Οἱ μοι, κτανέ με· ποῖ φύγω;

Εὐαὐτ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἔκ εἰδεν ἐμινύας· ⁴ ὅ δ' ἐφαιτά-

rem, atque vim & contentio-
nem, longe omnium appositif-
simæ. Definitur vulgo Visio,
quavis conceptus mentis oratio-
nem generans, undecunque ille
excitetur: peculiariter autem in
illis nomen obtinuit, quum quis
earum, quas dicit, rerum imagi-
nes adeo efficaciter cogitatione
depingit sua, ut affectuum ve-
hementia, velut instinctu quo-
dam numinis, extra se raptus,
cernere eas oculis, ipsiq; osten-
dere auditoribus videatur. Ne-
que vero latere tibi arbitror,
aliud Oratoriam intendere, aliud
Poëticam visionem: uti nec il-
lud, Poëticæ id esse propositum,
ut eorum, qui audiunt, animos

terrore percellat; Oratoriæ ve-
ro, ut, quidquid dicitur, non tam
dici videatur, quam sub adspe-
ctum ipsum subjici: utramque
vero in hoc uno conspirare, quod
audientium animos egregie com-
moveant atque perturbent. [Ex-
emplo fit hoc Euripidum:]

O mater: obsecro te, ne incu-
tias mihi

Has sanguinoculas, anguico-
masque virgines.

Ipsæ, ipsæ etenim jam proxime
mi accursitant.

Et post paullo:

Jam, jam me interimet. Hei
mihi! quo fugio miser!

Hic enim poeta non ipsas reve-
ra videbat Furias: verumtamen

¹ Πᾶν τὸ ὅπως οὖν εἰκόνημα γεννητικὸν λόγῳ παριστάμενον, quavis, undecunque
demum sit, conceptus mentis, orationem generans, rebus, quas sibi geri imaginatur,
quasi adstantem. Schurtzfl. ² Ex Euripidis Oreste, v. 255. ubi in vulgatis
ὦ μήτερ &c. ³ Ex Iphigenia T. v. 408. ⁴ Ita Manu. pro ὅτι φαιτάσθῃ in
Edit. pr.

αθη, μικρὸν δὲ ἰν ἡσάσατο καὶ τὰς ἀκρόασις ἡνάχθησεν. Ἐπὶ μὲν
 οὖν φιλοπονώτατος ὁ Εὐριπίδης δύο τριῶν πᾶσι, μαλίας τε καὶ
 ἔρωτα, ὁκτραφιδίσηται, καὶ τῶν τοις, ὡς ἐκ οὐδ' ἔἰ τις ἕτερος,
 ὅπτιν χέστατος ἔμνην ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις ὅπτιν ἡσάσατο φαια-
 σίας ἐκ ἀπολμος. Ἡκιστὰ γὰρ τοι μεγαλοφυῆς ὢν, ὅμως ἔμνην
 αὐτῶν φύσιν ὅτι πολλοῖς γενέσθαι τραγικῶν πορροπιάσθησεν,
 καὶ πρὸ ἑκαστα ὅπτι τῶν μεγαλῶν, ὡς ὁ Ποιητής,
 Οὐρῇ δὲ πλευρῆς τε καὶ ἰσθμῷ ἀμφοτέρωθεν
 Μαίνεται, ἐπὶ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Τῶ γὰρ Φαέθοντι ὡδιδιδούς τὰς ἡνίας ὁ Ἡλίου,
 ἢ Ἐλα δὲ, μήτε Λιβυκὸν αἰγέρ' εἰσβαλὼν
 Κεῖσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχον ἀσπίδα σὴν
 Κάτω δὲ δῖος, —————

quam earum conceperat imagi-
 nem, eam non tam in auribus
 quam in oculis defixit audito-
 rum. Videturque mihi Euripides
 in duabus hisce animi perturba-
 tionibus, furore nempe & amo-
 re, tragice exprimendis inprimis
 studiosus; &, si quis alius, ita me
 Diament, insigniter felix: quin-
 etiam in aliis omnibus visis con-
 cipiendis non inaudax. Nam
 licet suapte natura minime ad
 grandiloquentiam factus sit, mul-
 tis tamen in locis naturæ suæ
 vim facit, eamque ad cothurni
 Tragici altitudinem adigendo,
 quod non est, esse cogit; præ-

cipue ubi argumentum Sublimi-
 tatem postulat: sic ut de eo non
 inepte illud Poëtæ usurpaveris;

*Et latera & lumbos violento
 verberare cauda
 Concutit, atque animos ad pu-
 guam sumit ab ira.*

Hinc nata illa Phœbi, ubi Phaë-
 thonti habenas tradit:

*Neque vero equos ages per
 athera Libycum:
 Namque hic temperie destitu-
 tus humida
 Pondus ruentis axis in præ-
 ceptis dabit.*

1 Ita Stanleius in notis ad Æschylum p. 706. prius erat εἰ ποτὶ ἑτέροις.
 Εἰ τις ἀν' ἑτέροις, vel εἰ τις ποτὶ ἑτέροις. Schurtzfl. 2 Iliad. v. 170. atque ita
 fere Hesiodus in Aspidē, v. 430. 3 Ex Euripidis, ut videtur, Phaëthoni.
 De qua Tragedia vide Cl. Fabricium in Bibl. Gr. l. 2. c. 18. p. 623. 4 Ita
 Faber: antea δῖος, minus recte.

φισίν. Εἰς' ἐξῆς,

Ἰα δ' ἐφ' ἐπὶ Πλειάδων ἔχων δρόμον.

Τοσαῦτ' ἀκέσας¹ εἴτ' ἐμαρψεν ἡνίας²

Κρύσας δὲ πλευρᾶν περισφόρων, ὀχημάτων

Μεθῆκαν· αἱ δ' ἐπλαντ' ἐπ' αἰθέρος³ πτυχάς.

Πατὴρ δ' ὅππασε ἰῶτα³ Σειεί⁴ βιβῶς

Ἰππευε πᾶντα ἰσχυρῶν, ὅκεις⁴ ἔλα,

Τῇ ῥα γρέφ' ἄρμα, τῇ δέ. ———

Ἀρ' οὐκ αἶν εἰποις, ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχραφοντος στανεπιβάνου ἔ
ἄρματος, καὶ συλκινδυεύσας τοῖς ἵπποις στανεπιέρω; ἔ γάρ

Et mox:

*I, vade, septem flecte cursum
ad Pleiadas.*

*Hæc cum audiisset ille, habenas
corripit*

*Latusque equarum verberans
volucrum*

*Dimittit. hæ convexa ad æ-
theris volant.*

Sed pone dorso Sirii conscen-

so pater

*Equitabat gnatum admonens,
heus isthac age:*

Hæc verte currum; hæc —

*Quid? nonne hic ipsum, Teren-
tiane, dixeris animum poetæ
una cum Phaëthonte currum il-
lum conscendere; idemque sub-
eundo periculum non minus ala-
tum esse, atque ipsi sunt equi So-*

1 In Eurip. fragmentis p. 499. & in Eiusdem vita, p. 20. πᾶσις ἐμαρψεν edidit Barnesius, in Longini Ed. prima ἰς ἐμαρψεν. 2 Parum refert utrum legas πτυχάς an πτύχας. video nonnullis placere πτύχας. Ruigersius (Var. Lect. l. i. c. 10.) αἰθέρ³ πτυχάς ætheris convexa (non juga) significare ex Hesychio annotavit. 3 In Edit. prima, aliisque scriptis, pro quo Ruigersius (loco jam citato) reponit σερπῆν. Σειεί⁴ malit Faber; cui σειεί⁴ nil aliud hoc loco videatur, quam equus aliquis è celestium equorum numero: nam omnes planeta suos habuerunt equos. Σειρί⁴ autem est plane astricus, nam Σειρ ut veteres monent Sol est, σείρος astrum; unde & Latinorum sydnus. Si vero Equus ille, quo Sol vehebatur, erat σερπῆν⁴ finalis, ut vult Ruigersius, non dixisset poeta ὅππασε, cum nequaquam is a tergo esse potuerit, qui currum trahebat. Σειεί⁴ probat Dacerius, atque verba in constructione hoc modo disponenda esse censet, πατὴρ δέ, βιβῶς ἰῶτα Σειεί⁴, ἔππει⁴ ὅππασε, πᾶντα ἰσχυρῶν. 4 In Edit. prima, ἔππει⁴ πᾶντα ἰσχυρῶν ἰλατῆρα, οὐκ οἶσι γρέφ' ἄρμα τῇδε. in Veneta — ἰσχυρῶν, οὐκ οἶσι ἔλα " Τῇ δὲ ἔππει⁴ ἄρμα, τῇδε. — unde Portus (probante Fabro) corrigit Τῇδε γρέφ' ἄρμα, τῇδε. — & Tollius ex Codicibus " Τῇ ῥα γρέφ' ἄρμα τῇδε. — Barnesius, nescio qua auctoritate, ἔλα γ' οὐκ οἶσι " Σειεί⁴ ἄρμα τῇδε.

lis?

αἶν, εἰ μὴ τοῖς ἔρμηνόις ὀκείνοις ἔργοις ἰσοδρομῆσαι ἐφέρετο,
τοιαῦτ' αἶ ποτε ἐφορτάσθην. Ομοία ἔξ' ἑπὶ τῷ Καοσάν-
δρᾳ ² αὐτῷ,

Αλλ' ὦ φίλιπποι Τρῶες. -----

³ Τῷ δ' Αἰσχύλῳ φθυσίας ἔπιτολμῶντ' ἠρωϊκῶτάταις,
(ὥσπερ οἱ ἑπὶ τῷ Θέῳι πρὸ αὐτῷ,

Ἄνδρες, φησὶν, ἐπὶ θύροις λοχαγέται;

Ταυροσφραγῆντες εἰς μελάνδρετον σάκος,

Καὶ θηγνάνοντες χερσὶ ταυρεῖς φόνος,

Ἀρην τ', Εὐρώ, καὶ φιλαίμαλον Φόβον

Ορκωμώτησαν, -----

⁴ τὸν ἴδιον αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους δίχα οἴκτου συνομνύμενοι
θάνατον), οἷοτε μέντοι ἀχατεργάτοις, καὶ οἷον ποικιλεῖς
τὰς οἰοίας, καὶ ἀμαλάντοις φέροντος, ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐρι-

lis? nam nisi eodem atque illi
curfus impetu ablatu actis illis
coelestibus interfuisset, nunquam
profecto istiusmodi visum cogi-
tatione informasset. Non alius
generis sunt & hæc ejusdem in
Castandra;

At Τρῶες ὁ Μαρτυρίου &c.

Quinetiam, quum Æschylus
audaci animi magnitudine visio-
nes sectetur perquam magnificas
ac vere Heroicas, (ut quum in
Tragedia Septem ad Thebas,

Tum Principes septem viri,
bello inclyti,

Taurum super scuto jugulan-

tes æreo,
Manibusque sacrum contingen-
tes sanguinem;
Mavortem, Enyo, & sangui-
narium Metum
Furant, suisque testes precibus
advocant;

& in suam ipsorum mortem se
invicem absque ulla sui misera-
tione sacramento adigunt) quum
Æschylus, inquam, tam nobiles
& elatas sibi mente visiones in-
former, sed rudibus eas nonnun-
quam & impexis, si ita loqui li-
ceat, ac nondum subactis sen-
tentiis vestiatur; Euripides ambi-

1 Quæ & Alexandra dicitur. 2 Cur non πρὸ αὐτῶν; Tollius. 3 Co-
hærent hæc (longo interjecto Hyperbato) cum sequentibus οἷοτε μέντοι,
ἀχατεργάτοις. quod interpretes non videntur animadvertisse. Tollius. 4 Sep-
tem versus omisit Longinus, eorumque sententiam expressit. ii, quos in
animo habuit, incipiunt à versu 46.

πίδης καὶ κείνους ὑπὸ φιλοπείας τοῖς κινδύοις προσβιά-
ζει. Καὶ ποῦ μὲν Αἰσχύλῳ παρὰ δόξας τὰ τῷ Ἀγκύρῳ
Βασίλειᾳ χεῖρ τὴν ἐπιφάνειαν ἔχει Διονύσου γεγορηται,

Εἰθυσσῶ δὲ δῶμα, βακχεύει τῆν·

ὁ δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τῷ ἑτέρῳ ἑφιδυῖας ἐκφράσσει,

Πᾶν δὲ ξυμβάλλουσ' ὄρες.

Αἰσώης δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ἐπὶ τῷ Θήσποντος Οἰδίπῳ καὶ ἑαυ-
τὸν μὲν διοσημεῖας πρὸς γάπλοντος, πεφάνταται, καὶ χεῖρ τὸν
ὑπόπλυν τῷ Ἑλλήνῳ, ἔπειτ' Ἀχλῆως προφανομένης τοῖς
ἀναγρομένοις ὑπὲρ τῷ τάφῳ. Ἦν οὐκ οἶδ' εἰ τις ὅλῳ ἐκφρά-
σειν εἰδωλοποιήσει Σμυνίδου. Πάντα δ' ἀμήχανον παρὰ π-
ροσῶν. Οὐ μὲν ἄλλα τὰ μὲν παρὰ τοῖς ποιηταῖς μυθικῶ-

tiosa incitatus æmulatione hæc
quoque accedere propius & at-
trectare gaudet pericula. Velut,
quum Æschylus Lycurgi regiam
inopinata Liberi patris appar-
itione concitari fingit, & hac
utitur sententia;

*Insaniunt jam tecta, baccha-
tur domus:*

Euripides hanc ipsam aliter, &
multo quidem mollius ac suavius
expressit, hoc modo;

*Mons totus illis consomat bac-
chantibus.*

Sed & præclara sunt Sophoclis

visa atque plane admirabilia, qui-
bus vel morientem Oedipum
atque semet cum prodigiosa
quadam tempestate sepelientem;
vel Græcorum discessum, & A-
chillem oram solventibus in
tumulo apparentem describit.
Quam quidem imaginem nemo,
quantum ego quidem judico,
melius atque efficacius Simonide
imaginatus est. Verum omnia
apponere exempla cum opero-
sum nimis, tum vero & fastidii
plenum est. Cæterum poetarum
visiones fabulosæ, & omnem

1 Thracem illum intelligit, Edonorum regem, Baccho infestissimum,
de quo fabulam scripsit Æschylus, unde desumptum quod hic subji-
tur. 2 Hac de voce eruditissime, ut solet, *Il. Spanhemius*, in præclaro
opere *De usu & præstantia Numism.* p. 425. &c. *Edit. Lond.* 3 Majoris
in Euripide suavitatis causa est, iudicio *Fabri*; quod *εἰθυσσῶ* usurparit
Æschylus, *εὐμὲα χεύειν* autem Euripides: sententiâ vero *Tollii*, quod *βακ-
χεύειν* Æschyli in *εὐμὲα χεύειν* mutarit Euripides. 4 Locus est in *Oedip.*
Colon. ubi *Chorus* in tempestate illa prodigiosa ita loquitur, *Εκτοπι αἰ-
θήρ, ὦ Ζεῦ, ἰδὲ μέλα μέγας* &c. dein paulo infra, *Εκ, Εκ, ἰδὲ μέλ' αὐδῆς*
&c. 5 Pro *εἰσὶ* malim *ἐπὶ τῷ*. *Tollius*.

ferme

τέραν ἔχει τ' ὑπερέκπαισι, ὡς ἔφλω, καὶ πάντα τὸ πιστὸν
 ὑφαίρειται· τ' δὲ ῥητορικῆς φαντασίας, καλλιπὴν αἰ τὸ
 ἔμμετρακτοι, καὶ ἐνάληγες. Δεινὰ δὲ καὶ ἔκφυλοι αἱ παραβά-
 σεις, ἡνίκ' αἱ ἢ ποιητικὸν ὅ τῷ λόγῳ, καὶ μυθώδεις τὸ πλᾶ-
 σμα, καὶ εἰς πᾶν ὑπερσεκρίπτοι ὁ ἀδυνάτοι. Ως ἦδ' ἡ
 Δία καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, κατὰ τὸ οἱ τραγωδοί,
 βλέπυσιν ἐρυνύαι· καὶ ὅτ' οὐδεὶς ἐκείνο μαθεῖν οἱ γενναῖοι δυνάμει,
 ὅτι ὁ λέγων Ορέστis,

² Μέγας, μὴ ὅσα τῶν ἐμῶν ἐρυνύων,

Μέσον μ' ὀχμαίσεις, ὡς βάλης εἰς τάρταρον,
 φοντάζεται τῷδ', ὅτι μένεται. Τί ἐν ἡ ῥητορικῇ φαντασία
 δυνάται; πολλὰ μὲν ἴσως καὶ ἄλλα τοῖς λόγοις διαγώνια, καὶ
 ἐμπαθῇ ὑπερσυσφύρει· χαλακισμένη μὲν τοῖς ταῖς τρα-

ferme fidem excedentibus ca-
 bus auditorum animos exterrere
 atque consternare solent, uti
 supra dixisse memini: Rhetorica
 vero imaginatio illa pul-
 cherrima est ac præstantissima,
 quæ sibi res, voces, actus deni-
 que omnes evidentissime & ad
 ipsam veritatem fingit, atque
 auditoribus ante oculos ponit.
 Turpis autem ac parvus, & pla-
 ne, quod ajunt, extra lineas pro-
 currens error est, quum in ora-
 tione civili ac pedestri ad poë-
 ticas & fabulosas, adeoque im-
 possibiles fictiones proceditur.
 Sicut nostri illi solent grandilo-
 qui, si Dis placet, & vehemen-
 tes oratores, qui mihi Tragico-

rum more Furias vident; neque
 tamen (ὁ homines acutos sane
 & perspicaces!) illud videre
 possunt, Orestis illa,

*Dimitte me, quæ es una mea-
 rum Erinnyum:*

*In Tartara ut jacias, medium
 amplecteris:*

Orestis esse infanientis, cujus
 sensus morbo perturbati hanc il-
 lius oculis imaginem objiciant
 Furiarum. Quænam igitur vi-
 sionis Rhetoricæ natura est ac
 facultas? nempe hæc quod non
 modo velut in re præsentī ver-
 fari, iisdemque animorum mo-
 tibus concitari faciat eos, qui
 audiunt; verum etiam negotia-

1 Παραδόσεις legendum censet *Petra*, ὑπερέκπαισι *Faber*: uterque male,
 ut censet *Tollius*, qui παραδόσεις vult accipi pro eo quod consistit in τῇ
 παραδοξαίοντι ἀλλοτρίῳ γένει. 2 Vide *Empiridem* in *Oreste* v. 264.

ματιχῶς ὀπιχειρήσουσιν, ὃ πείθει τὴν ἀκρατήν μόνον, ἀλλὰ καὶ δουλεύεται. “Καὶ μὲν εἰ τις, φησὶν, αὐτίκα δὴ μάλα κραυγῆς ἀκούσειε παρὰ τῆς δικαστηρίου, εἴτ’ εἴποι τις, ὡς “ἀνέωκ’ τὸ δεσμωτήριον, οἱ δὲ δεσμῶται φεύγουσιν, ὅθις ἔ-“τως, ἔτε γέρον, ἔτε νέου, ὀλίγους ὅστιν, ὅς ἐχὶ βοηθήσῃ καὶ ὅσον δύναται. εἰ δὲ δὴ τις εἴποι παρελθόν, ὡς ὁ τέτυς “ἀφείδ’ ἑτὸς ὅστιν, ὅδε λόγος τυχὸν παλαιῶν ἀνὴρ σπόλοιτο.” Ὡς νῦν Δία καὶ ὁ ὕπερίδης κατηγορήματος, ἐπειδὴ τὸς δέ-λως μὲν τὴν ἡττῶν ἐλευθέρως ἐμφίσατο, “τὸ τοῦ ψήφισμα, “εἴπει, ὅτι ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ’ ἡ δὲ Χαίρωνεία μάχη.” Ἀμα γὰρ τῷ παραματιχῶ ὀπιχειρεῖν ὁ ῥήτωρ πεφάνταται. διὸ καὶ τὸ ὅτι πείθειν ὅσον ὑποβέβηκε τῷ λήμματι. Φύσις δὲ

libus admista tractationibus cum ea, quæ vult, persuadeat, tum & nolentes invitoque audito- res subigat, cogatque sequi qua rapt. Quod si quis (inquit ora- tor) derrepente ante tribunal cla- morem audiat; nunciet autem aliquis, effractas carceris fores, revulsa claustra, inclusos fugere: nemo, scio, tam negligens fuerit, nemo tam lentus, quamlibet se- nex, quamlibet puer, quin è ve- stigio ad ferendam pro viribus opem occurrat. Quod si vero quis alius superveniens dixerit, hem tibi scelus, qui vinctos è

custodia eripuit, hem tibi! *quis vestrum est, iudices, qui dubitet, quin is statim indicta causa ma- lus male pereat?* Eiusdem indo- lis sunt & illa Hyperidis, qui in iudicium vocatus, quoddam post acceptam apud Chæroneam cla- dem rogationem ad populum de manu-mittendis servis tulisset, Hanc rogationem, inquit, non orator, sed Chæronensis pugna tulit. Negotiali namque tracta- tioni pugnae illius visionem ad- miscuit: quocirca, persuasionis terminos sententiæ sublimitate longissime transcurrit. Naturā

1 In Oratione contra Timocratem, non procul à fine; ubi in *Vulgaris* verba sic se habent; καὶ μὲν αὐτίκα δὴ μάλα κραυγῆς ἀκούσῃ [al. ἀκού- σαι] παρὰ τῆς δικαστηρίου, εἴτ’ — . ὅθις, ἔτε νέου, ἔτε γέρον, ἔτ’ ὀλίγους ὅστιν, ὅς ἐχὶ βοηθήσῃ ἀνὴρ, καὶ — . ἐπὶ ἑταρῶν, ὅδε λ. τ. εἰδὺς ἀνὴρ ἀπαχθεὶς θανάτῳ ζημιώσῃ. 2 Demetrius Phalerens [p. 62. Ed. Oxon.] dictum hoc, aliquantulum immutatum, Demadi tribuit. Verum Hyperidis esse testa- tur Demosthenes, in Orat. secunda in Aristogitona, ubi huius iudicii me- minit: item Plutarchus in Hyperidis vita; & Rutilius Lupus, lib. 1.

H

enim

πως ἐν τοῖς τοιούτοις ἅπασιν αἰεὶ ἔκρείτην· ἀκούμεν· ὅθεν
ἀπὸ ἑὸς ἀποδευκτικῆς φριελκόμῃς εἰς τὸ κτ' φθουτασίαν ἐκ-
πληκτικόν, ὃ ὁ θεωρηματικὸν ἐγκρύπτει· φειλαμπόμῃς.
Καὶ τῷτ' οὐκ ἀπεικότως πάρομεν· δυοῖν γὰρ σωπατισμῶν
ὑφ' ἐν, αἰεὶ ὁ κρείττων εἰς ἑαυτὸ τὴν θατέρω διώαμιν φρασῶ.
Τοσαῦτα φεῖ τ' κτ' τὰς νοήσεις ὑψηλῶν, καὶ ὑπὸ μεγαλο-
φροσύνης, ἢ μιμήσεως, ἢ φαιτασίας ἀπογνημῶν, ἀρκέσι.

enim ita comparatum est, ut,
quæ sunt in negotiis valentissi-
ma, ea aures quoque nostras
fortissime percillant: unde fit,
ut animus objectarum imagi-
num intuitu à fide demonstra-
tionis abductus ad id converta-
tur, quod imaginationem ferit;
cujus fulgore altera illa pars, quæ
negotialis, offunditur & occul-
tatur. Quod quum accidit, non
sane præter rationem accidere

dicendum est: quandoquidem
de duabus rebus secum compo-
sitis ea semper, quæ potior est ac
præstabiliior, alterius imbecillio-
ris omnem vim atque efficaciam
ad se trahit ac sibi adjungit. At-
que hæc de Sublimitate, quæ in
sensuum consistit amplitudine,
& vel ab animi magnitudine,
vel ab imitatione, aut etiam à
visione proficiscitur, dicta suf-
ficient.

Τ Μ Η Μ Α 15'.

Περὶ σχημάτων.

ΑΥτόν μὲντοι καὶ ὁ φεῖ σχημάτων· ἐμφορὴς τέτακται
τόπος· καὶ γὰρ τῶντ', ἀν' ὃν δεῖ σκαδάζηται πρόπον,
ὡς ἐφίω, οὐκ ἀν' ἡ τυγχῶσα μεγέθους εἶναι μερίς. Οὐ μὲν
ἀλλ', ἐπεὶ τὸ πάντα ἀφ' ἀκριβοῦν πολὺ ἔργον οἱ καὶ παρόντι,

S E C T I O XVI.

De figuris.

TRanseo igitur ad figuras: lius partem constituunt. Verum,
quibustertium supra locum quod eas omnes persequi non
assignavi; hæc namque rite tra- modo in præsentī nimis magni,
ctatæ non exiguam, uti dixi, il- sed & alias infiniti res laboris

1 In Cod. Vat. & MS. Amb. ἐφεξῆς pro ἐμφορὴς.

μᾶλλον δ' ἀπειράετον, ὀλίγα τέττοι, ὅσα μεγαληγρείας
 ὑποτελεσπῆα, ἔ' πτωσάσθαι ὁ περ κείμενον ἔνεκα, ἢ δὴ
 δέξιμει. Ἀποδείξιν ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τῆ πεπολιτευμένων
 εἰσφέρει. Τίς δ' ἦν ἡ καὶ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; "ἔχ ἡμάρ-
 "τετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ ὑπὲρ τῆ Ἑλλήνων ἐλευθερίας
 "ἢ σωτηρίας κίνδυνον ἀρσάμενοι· ἔχπε δὲ οἰκῆα τέττω πρῶτα-
 "δείγματα. ὅθδ' ἔ' οἱ ἐν Μαραθῶνι ἡμαρτον, ἔδ' αὖ ἐν
 "Σαλαμῖνι, ἔδ' οἱ ἐν Πλαταιαῖς." Ἀλλ', ἐπειδὴ (καθάρ-
 "ωρ ἐμπιναθεῖς ἔξαρφνης ὑπὸ θεῶν, καὶ οἰονεῖ φοιβόληπῳ
 "γινόμενος) τὸ πᾶν ἀρεστέων τῇ Ἑλλάδος ὄρκον ἔξεφώνησεν, "ἔκ
 "ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ἔ' μὰ τῶν ἐν Μαραθῶνι περ κινδύ-
 "νεύσαντα", φαίνεται δὲ ἐνὸς ἔ' ὁμοπικῆς οἰήματος, ὅθ' ἐν-
 "θάδε ὑποστροφικῶν ἐγὼ καλῶ, τῶν μὲν περ κινδύους ὑποδείκνυσαι,
 "ὅπ' δὲ τῶν ἔ' τῶν ὑποδείκνυσαι, ὡς θεῶν ὁμνυῶν παρσάνων,

fit, paucas tantum ex omni illo
 numero, quæ grandem sublatam-
 que faciunt orationem, excer-
 pere, easque, confirmandi illo-
 rum gratia quæ dicuntur, paulo
 accuratius exponere visum est.
 Initium autem à Demosthene
 faciam, id agente, ut in reip. ad-
 ministratione nihil à se perperam
 admissum esse demonstraret. Sed
 ad hoc efficiendum quænam e-
 rat, inquires, consueta atque na-
 turalis in dicendo via & ratio?
 [Hæc nempe;] *Non peccavistis,*
Athenienses, quum pro fortunis
universæ Græciæ in illam dimi-
cationem descendistis. Habetis
enim præclari hujus consilii exem-
pla domi complura. Non enim,

qui ad Marathona depugnarunt
peccavere: non qui ad Sala-
mina: non qui ad Plataeas. Ve-
rum ille, [modo plane diverso,]
quoniam divino veluti quodam
mentis ablatu instinctu decan-
tatum illud per fortissimos Græ-
ciæ propugnatores jusjurandum
insonuit, Non peccavistis, Athe-
nienses, non, per eos, qui in
campis Marathonis pro salute
patriæ periclitati sunt, unica il-
la jurisjurandi figura (quam hîc
Apostrophem lubens appellârim)
& majores consecrare videtur,
docendo quod per eos, qui tam
clarum viæ exitum habuissent,
non secus ac per Deos jurare
oporteret; & iudicibus illam ad

1 Vide locum in Oratione de Corona, p. 124. Edit. Oxon. p. 175. Edit.
 Paris. & p. 508. Ed. Francof.

τοῖς δὲ κλίνουσι τὸ πῦρ ὅκῃ περικυκλωμένον ἐπιθεῖς
 φρόνημα, τίω δὲ τὴν ἀποδείξεως φύσιν μεγίστας εἰς ὑπο-
 βάλλον ὕψος καὶ πάθος καὶ ξένων καὶ ὑποφρυγῶν ὄρκων ἀξιοπι-
 στία, καὶ ἅμα παύνειόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς
 αἰσθάνωνται καθεῖς λόγον· ὥς ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος ἐπὶ τῷ ἔκω-
 μίον μηδὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον, ἢ ὅπῃ
 τοῖς ἑταίροις Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα νικηθεῖσι, παρίσταται
 φρονεῖν. οἷς πᾶσι τὰς ἀκροατὰς ἀφ' ἧς ὁ σχηματισμὸς συναρ-
 πάσας ὥχετο. Καὶ τοι πρὸς τὸν Εὐπόλιδι τὸ ὄρκου ὅ ἀνέ-
 μα φασὶν εὐρεῖσθαι,

Οὐ γὰρ μὰ τίω Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,

Χαίρων τις αὐτῷ τὸν ἄλγυνον κέαρ.

Ἐπὶ δὲ τὸ ὅπως πινὰ ὁμῶσαι μέγα, τὸ δὲ πᾶν, καὶ πᾶς,
 καὶ ἐφ' ὧν χαρῶν, καὶ πίνος ἔνεχα. Ἀλλ' ὅκῃ μὲν ὁδὸν ἐς εἰ μὴ
 ὄρκος, καὶ πρὸς εὐτυχῆσαι ἔπῃ, καὶ τὸ δοκῶν παρηγορεῖται,

Marathona caesorum animi ma-
 gnitudinem insinuare; naturam-
 que demonstrationis in eximiam
 Sublimitatem atque animi per-
 turbationem, inusitatique ac in-
 signis jurisjurandi religionem
 convertere; adhæc accepti si-
 mul vulneris medicatricem &
 noxiis propulsandis aptam au-
 dientium animis orationem in-
 fundere: ut laudibus elati non
 minores sibi ob infelix cum Phi-
 lippo prælium, quam ob præ-
 claras ad Marathona ac Salamina
 victorias, sumendos esse spiritus
 ducerent. quibus omnibus audi-
 tores, unius ope atque admini-
 culo figuræ, suam in sententiam

rapiuit & pertraxit. Est, fateor,
 quod nonnulli volunt, apud Eu-
 polidem hujus jurisjurandi pri-
 mum veluti semen, cum ait:

*Nec enim ille per meum ad Ma-
 rathona prælium*

*Lætabitur, qui me dolore af-
 fecerit.*

At non quovis jurare modo ma-
 gnum quid est, aut laudabile:
 verum quum locus, quum tem-
 pus, quum ratio, quum res ipsa,
 quum auditor postulat, tum vero
 inprimis præclarum est & ad
 commovendos animos efficax.
 Apud Eupolidem autem nil nisi
 simplex jusjurandum est, idque
 ad Athenienses tunc temporis

1 In Ven. Codd. Tollit κεφαλὴ τοῦ σώματος. Omnino legendum censeo κεφαλὴ τοῦ σώματος, ut cum παρίσταται jungatur.

2 Οὐδὲν ἔτι, εἰ μὴ ὄρκος in MS. Ambros. florentes,

τὴς Ἀθηναίους· ἐπὶ δ' ἔχ' τὴς ἀνδρᾶς ἀπαθανατίσας ὁ Ποιη-
τὴς ὤμοσεν, ἵνα τῆς ὀκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκούουσιν ἐντέκη
¹ λόγον ἄξιον, ἀλλ' ἀπὸ τῆς περικινδυνευσαίντων ἐπὶ ὃ
ἄψυχον ἀπεπλάσθη, πλὴν μάχην. Παρὰ δὲ τῇ Δημο-
σθένει περὶ τραγμάτων) πρὸς ἡττημένους ὁ ὅρκος, ὡς μὴ Χα-
ράνεια ἔτ' Ἀθηναίοις ἀτύχημα φαίνεσθαι. ² Καὶ καὶ ταῦτον,
ὡς ἐφίλω, ἅμα ἑπὶ δειξίς ἐστὶ ὃ μηδὲν ἡμαρτηκένα, καὶ παρὰ-
δειγμα, ὅρκων πίσις, ἐγκώμιον, περὶ προση. Καὶ περὶ δὲ
³ ὑπὸ τῇ τῇ ῥήτορι, “Λέγεις ἦται πολιτευσάμεθα, εἴτα
“νίκας ὀμνύεις,” ⁴ καὶ ταῦθ' ἐξῆς καλονίζε, καὶ δι' ἀσφαλείας
ἄλλ' καὶ ὀνόματα· διδάσκων, ὅτι καὶ βακχεύμασι νῆφεν ἀναλ-

florentes, ac rem feliciter ge-
rentes, adeoque consolationis
minime indigos: præterea ne-
que per viros, quos donat im-
mortalitate, juravit, ut ita dignos
illorum animi fortitudine spiri-
tus audientium animis inferat;
sed ab hominibus, vitæ pericu-
lum pro patria subeuntibus, ad
rem inanimam, id est, ad ipsam
pugnam, jusjurandum deflectit.
Multo secus à Demosthene fa-
ctum, qui & ad victos illud ad-
hibuit, effecitque ut illam ad
Chæroneam cladem non jam in-
ter adversa ducerent: sic ut si-
mul & demonstratio sit, uti dixi,

nihil ab ipsis in ea pugna sub-
eunda peccatum fuisse; & ex-
emplum, & jurisjurandi fides, &
laudatio, & cohortatio. Quin
&, ne vel hoc illi ab adversario
objici posset, *Tu mihi hinc de cla-*
de, quæ te auctore accepta est,
loqueris, & post illa per majorum
juras victorias, ipsa etiam, qui-
bus utitur, verba diligentissime
ad amissimæ artis atque rationis
exigit & examinat, eaque in
tutum deducit; (insigni orato-
ribus documento, ut cum ra-
tione insanire, atque etiam in
bacchationibus sobrios esse se
debere meminerint) illos, in-

1 Opinionem verte, non orationem. Langb. Hic loci λόγος ratio est,
non oratio, ut notavit Wolfius in Prolegom. ad Demosthenem suum. Faber.

2 Καὶ ταῦτον in Edit. prima & MSS. Vat. & Ambr. 3 Legerim ὑπὸ τῇ
καὶ τῇ ῥήτορι. Faber. 4 Ita primus interpunxit Langbænius, cum antea
in Editis esset, καὶ ταῦθ' ἐξῆς καλονίζε, καὶ δι' ἀσφαλείας ἄλλ' καὶ ὀνόματα διδά-
σκων, ὅτι &c. Verum ἐν ταῦθ' διδ. pro καὶ ὀνόματα διδ. legit Faber. Non
ita Tollius, qui verba juxta Langbæni distinctionem disponenda esse cen-
set: quod ut antea Schema Ἀλφειοῦ tractarat Longinus, hic & verborum
in Demosthene curam ὡς ἐν περὶ δειξίς ostendit. Mallet cum Fabro legere,
& vertere, atque docens hinc oratores, in cum &c. dein, illos (inquit) qui &c.
quiens,

χθῶν· “τὸς περικλυτεύσαντες, φησὶν, ἐν Μαραθῶνι τῶν
 “περσῶν, καὶ τὸς ἐν Σαλαμῶνι ναυμαχῆσαντες, καὶ τὸς
 “ἐπ’ Ἀρtemισίῳ, καὶ τὸς ἐν Πλαταιαῖς περὶ Ἰσχυροῦς.”
 ἔδαμν “νικήσαντες” εἶπεν, ἀλλὰ πάντα ὃ ἔσ’ τέλος ἀφ’ ἑκ-
 κλοφῇ ὄνομα, ἐπειδήν ἦν εὐτυχές, καὶ τοῖς χεῖ· Χαμρώνειαν
 ὑπεραντίον· διότι καὶ τ’ ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς ὑποφέρει,
 “² ὅς ἅπαντες ἔθαψε δημοσία, ³ φησὶν, ἡ πόλις, Αἰγίνη, καὶ
 “τὸς κατορθώσαντες μόνοις.

quiens, qui ē maioribus in campis
 Marattoniis pro patria periclita-
 ti sunt, quique ad Salamina na-
 vali praelio dimicarunt, quique ad
 Artemisium, quique ad Plataeas
 cum hoste conflixerunt: nusquam,
 qui vicerunt, memorans; sed,
 ubique victoriæ & eventus læ-
 tissimi nomine suppressio, quod

inauspicato ad Chæroneam præ-
 lio quam maxime erat contra-
 rium, prævenit eos qui audiunt,
 [atque ipsum etiam adversa-
 rium,] subjicitque è vestigio;
 Quos omnes, Æschine, civitas
 publice sepeliit; non eos tan-
 tum, queis feliciter rem gerere
 contigit.

Τ Μ Η Μ Α ιζ’.

Οἱ τῶ Ἰψὲ συμμαχεῖ πρὸς χήματα· πῶ, καὶ πῶς;

ΟΥΚ ἄξιον δ’ ἐπὶ τούτῳ ἔσ’ τόπον περὶ Ἰσχυροῦς ἐν π
 ᾧ ἡμῶν τελεωρημένων, φιλτατε, (ἔσται δὲ πάνυ σιῶτο.

SECTIO XVII.

*Figuras & Sublimitatem suppetias sibi invicem ferre; ubi, ac
 quomodo?*

HOC mihi loco minime rissime Posthumi, quod inter alia
 prætereundum videtur, cha- observasse memini: exponam

1 Τῶν περσῶν defunt in MS. Ambr. & salvo sensu abesse possunt.
 2 Hic locus paulo aliter apud ipsum Demosthenem legitur, ὅς ἅπαντες
 ὁμοίως ἡ πόλις τ’ αὐτῆς ἀξιώσασα πῆλ’ ἔθαψεν, Αἰγίνη, καὶ τὸς κατορθώσαντας
 αὐτῶν, nec sana videntur esse exemplaria hodierna: nam in iis vox δη-
 μοσίᾳ desideratur, in qua tota vis orationis sita: deinde ὁμοίως glosse-
 ma, ut & τ’ αὐτῆς ἀξιώσασα πῆλ’ denique αὐτῶν substitutum pro μόνης.
 Faber. 3 Commode abesse potest vox φησὶν.

vero

μω). ὅτι φύσις πῶς ἑσσυμένως καὶ ὑφείκει τὰ ὅπλα, καὶ
 πάλιν ἀντισυμμάχεται θαυμαστῶς ὑπὸ αὐτῶν. Πῇ δὲ καὶ
 πῶς, ἐγὼ φράσω. Ὑποπτόν ἐστιν ἰδίως ὅ ἄλφ' οὐκ ὀφείλουσαν πα-
 νουργεῖν καὶ προσβάλλον ὑπονοοῖαι ἐνέδρας, ἐπιβουλὰς, ὀφθαλ-
 μοποιήματα καὶ τῶνδε, ὅταν ἡ πρὸς κριτικὴν κύριον ὁ λόγος,
 μάλιστα δὲ πρὸς τυράννους, βασιλέας, ἡγεμόνας ἐν ὑπερ-
 χῆς. Αἰσθανόμενος γὰρ εὐθὺς, εἰ, ὡς πᾶς ἄφρων, ὑπὸ τεχνί-
 τῶν ῥήτορες οὐκ ἀποφύγεται καὶ εἰς καὶ ἀφροσύνην
 ἑαυτοῦ λαμβάνων τὴν παραλογισμὸν, εἴητε μὲν συνεπιπείθεται
 τὸ σφάλμα, καὶ ἐπικρατήσει δὲ τὸ θυμὸν, πρὸς τὴν πε-
 ρὴν τῶν λόγων πάντως ἀντιδιείη. διότι καὶ τότε αἰσθάνεται
 καὶ ὁ οὐκ ὀφείλουσαν, ὅταν αὐτὸ τῷτο ἀφελανθῇ, ὅτι οὐκ ὀφεί-
 λει τὸ τοῦτο ὑφείκει καὶ πάρος τ' ὅτι τὸ οὐκ ὀφείλουσαν ὑπονοοῖαι

vero quam potero brevissime ;
 Figuras videlicet ac Sublimi-
 tem mutuis natura suppetiis mi-
 rifice sublevari ; neque minus
 illas ab hac adjuvari, quam ipsæ
 illam vicissim corroborarent &
 adaugeant. Ubi vero & qui hoc
 fiat, jam nunc dicam. Callidus
 ille & solers figurarum usus
 res præ cæteris omnibus per-
 quam suspiciosa est, metumque
 insinuat insidiarum, doli, &
 fraudis : præsertim ubi apud ju-
 dicem res agitur vitæ necisque
 dominum : multo etiam magis,
 si tyrannus is fuerit, vel rex, vel

provinciæ præfes. Statim enim
 is indignatur, quum se velut im-
 prudentem puerulum ab astuto
 oratore figurarum peti videt ma-
 chinis atque fallaciis ; easque in
 sui contemptum atque contume-
 liam accipiens ita sæpenumero
 exasperatur, & oratori immuta-
 tur, ut, quamvis iram suam co-
 hibeat atque moderetur, animo
 tamen & auribus à sermone ora-
 toris sit averfissimis : quapro-
 pter ea demum censenda est
 optima figura, quæ effectu appa-
 ret, habitu latet. Hanc vero in
 iudice attentatæ figuris fidei suæ

1 Εμμελίζεται αὐτὸν συμμαχῆται in MSS. Ipse potius συμμαχῆται τε lege-
 rim. Schenitzfl. 2 Mallet ἡγεμόνας τὸς ἐν ὑπ. αὐτὸς τὸς ἐν ἐπαρχίαις, πρε-
 σβυτοῖς provinciarum, proconsules, prætores. Fab. In Edit. pr. & Ven.
 ἡγεμόνας, ἐν ὑπ. 3 In Ed. pr. & MS. Amb. καὶ ἐπικρατήσει ἢ τὸ θυμὸν πρὸς τὴν
 περὴν τῶν λόγων, πάντως &c. in Veneta καὶ ἐπικρατήσει ἢ τὸ θυμὸν &c. Particu-
 larem τὴν (quam nec agnoscit Edit. pr. nec duo Codd. MSS.) deleuit Tollius,
 distinguens eo modo quo Lambaninus distinguendum esse ostendebat.
 suspicionem

ἀλέξημα, καὶ θαυμασὴ τις ἐπικρυφαία κατὰ τὴν καὶ πῶς
 ὡς θαυματοποιεῖται ἢ πανουργεῖν τέχνη² τοῖς καλλιτέχναις καὶ μεγάλ-
 ροις ὁ λοιπὸν ἐποπιδύκε, καὶ πᾶσαι ἐποπιδύκων ἐκπέφυ-
 γιν. Ἰαχρὸν δὲ τεκμήριον τὸ περιηρημένον, “ὅ μὰ τῆς ἐν
 “Μαραθῶνι.” Τίνι γὰρ ἐν τῷ ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε ὁ ὄχλος;
 δῆλον, ὅτι τῷ φωτὶ αὐτοῦ. Σχεδὸν γὰρ, ὡς καὶ ταῖς μυθολογίαις
 φέρεται ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαιγύμενα, ὅπως τὰ τῆς
 ῥητορικῆς σοφίσματα ἑξαμαυροῖ περικυλῶν πάντοθεν ὁ μέ-
 γας. Οὐ πόρρω δ’ ἴσως τέταρτος καὶ ἐπὶ τῇ ζωγραφίᾳ π τοῖς
 το συμβαίνει ἐπὶ γὰρ ὅτι αὐτῶν κειμένων ἐπιπέδου παραλλή-
 λων ἐν χρώμασι τῇ σκιάς τε καὶ τῇ φωτὸς, ὅπως περιπαύσασθαι
 τε τὸ φῶς ταῖς ὁφείσι καλύμενον ἔξοχον, καὶ ἐν γλυπτῇ πρᾶπο-
 λὺ φαίνεται. Οὐκ ἔστι καὶ τῷ λόγῳ τὰ πάθη καὶ τὰ ἔμφαντα ταῖς

suspicionem mirum in modum
 lenit tollitque conjuncta cum
 animi concitatione Sublimitas :
 ac si quandoque contigerit, ut
 illa calliditatis ars ab oratore ad-
 hibeatur, subit hæc è vestigio
 fulgidum Sublimitatis & præ-
 stantium affectuum lumen, &
 sub umbra magnarum virtutum
 delitescens effugit oculos, quam-
 vis acutissimos suspicionis. Ex-
 emplum aliud idoneum magis &
 illustre, quam quod attuli, dari
 vix ullum potest : *Non per eos,*
qui in campis Marathonis &c.
 Qua enim re figuram hîc orator
 occultavit ? ipso Sublimitatis ful-
 gore, ut cuiusvis perspicuum. E-
 quidem Rhetoricis mihi figuris

idem accidere videtur, quod
 ignibus ac luminibus minoribus:
 nam quemadmodum sol exortus
 splendore suo aliis omnibus si-
 deribus tenebras obducit, ita &
 figuris circumfusa Sublimitatis
 lux penitus illas obscurat & ab-
 condit. Nec multum differt
 quod in pictura evenire solet :
 nam quamvis umbra lumenque
 juxta se invicem, & in eadem
 tabellæ planitie, coloribus ex-
 pressa fuerint; tamen id quod
 luminosum est, oculos nostros
 validius feriens, eminere & ali-
 quatenus exstare, & multo quam
 umbra propius esse videtur. Ad
 eundem modum & qui in ora-
 tione adhibentur affectus & om-

1 In *Vet. Cod.* παραληφθεῖσιν. Forte fuit παραληφθεῖσιν ἢ τῇ πανουργίᾳ, vel ἢ ἐν τῇ πανουργίᾳ τέχνη. *Tollius.* 2 Τοῖς καλλιτέχναις καὶ μεγέστοις omnino legendum esse contendit *Tollius*; quod paulo antea præcesserit ὁ ψῶς καὶ πᾶθος, atque καλῶς parum huic loco convenire videatur.

ψυχᾷς ἡμῶν ἐγλυτέρα κείμενα, ἀφ' τε φυσικῶν πνα συλ-
γίνεαι καὶ ἀφ' λαμπρότητα αἰετ' ὀχημάτων περιμεμφό-
μεται, καὶ τῶν τέχνων αὐτῶν ἀποσπάζει καὶ οὗ ἐν καὶ α-
καλύπτῃ τηρεῖ.

nis Sublimitas, animis nostris
cum necessitudine quadam atque
cognitione naturæ tum etiam
spendore suo propinquiora, cla-
ritate sua figuras multis partibus

antevertunt & in oculos no-
stros validius incurrunt; artem-
que offusa nocte, quasi vela-
mine quodam, obtegunt & oc-
cultant.

Τ Μ Η Μ Α ιη'.

Περὶ πύσεως καὶ ἐρωτήσεως.

ΤΙ δ' ὅκῃνα φῶμεν, ἡ τὰς πύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις;
ἄρα ὅκ αὐταῖς ταῖς ὀχημάτων εἰδοποιήσεως πῶρα-
πολὺ ἐμωρακτότερα καὶ σοβαρότερα συυτείνει τὰ λεγόμενα;
“² Ἡ βύλας, εἰπέ μοι, περὶόντες ³ ἀλλήλων πυρρᾶνεας,
“ λέγεται π καμὸν; τί δ' αὖ γένοιτο τέττε καμότερον, ἢ Μα-
“ κεδῶν ἀνὴρ Αθηναῖος κατὰ πολέμων, καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων

SECTION XVIII.

De interrogatione & percontatione.

QUID hic ego tibi, mi
Terentiane, Interrogatio-
nes & Percontationes recen-
seam? Quis enim est qui ig-
noret, orationem hisce figura-
rum conformationibus & con-
tendi quam fortissime, & ab
iisdem cum vehementiæ per-
multum atque acrimoniarum tum

dignitatis & magnificentiarum sibi
acquirere? *An vero, (inquit
alibi idem orator) alter alterum,
quæso, per circulos oberrantes
percontabimini, Ecquid novi?
At quid (Jupiter!) magis no-
vum ad aures unquam nostras
accidere possit, quam quod homo
Macedo Athenienses bello aggre-*

1 Technici ita distinguunt, ut ἐρώτησις sit interrogatio quæ pro responsio
assensionem tantum vel negationem requirit; πύσις autem fusio-
rem responsionem. *Langb.* 2 Petitus est hic locus è *Philippica* prima *De-*
mosthenis. 3 In vulgatis *Demosthenis*, αὐτῶν πυρρᾶνεας καὶ τῶν ἀλλήλων, λί-
γεται π καμὸν; γένοιτο δ' αὖ π καμότερον &c.

“Δοικῶν; τέθνηκε Φίλιππος; ἔ μά Δι’, ἄλλ’ ἀσθενῶ. ἢ
 “δ’ ὑμῖν ἀγαθέρει; καὶ γὰρ ἂν ἔτος τι πάθῃ, ταχέως ὑμεῖς
 “ἕτερον Φίλιππον ποιήσετε.” Καὶ πάλιν, “Ἰπλέωμεν ὅτι
 “Μακεδόνια, φησί· ποῦ δὴ προσορμυμέμδα; ἤρετό τις. εὐρήσῃ
 “ταῖ σαθρὰ τῷ Φιλίππῳ τραγμάτων αὐτὸς ὁ πόλεμος.”
 Ἡ δὲ ἀπλῶς ῥηθὲν τὸ τραγῆμα ὅ παντὶ κατὰδεύτερον· νυνὶ
 δὲ ὁ εἰδὼς καὶ ὁξυρόσπονδος πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ τὸ
 πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπανταῖν, ἔ μόνον ὑψι-
 λότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ ὃ ῥηθὲν, ἀλλὰ καὶ πιστότερον.
 Ἀλλὰ γὰρ ταῖ παθητικαὶ τότε μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ φαίνηται
 μὴ ἐπιτηδεύειν αὐτὸς ὁ λέγων, ἀλλὰ γενναῖν ὁ χαλεπός· ἢ δ’
 ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἀποκρίσις μιμνῆται ὅ πάθος ὃ
 ἐπίσχισεν. Σχεδὸν γάρ, ² ὡς οἱ ὑφ’ ἐτέρων ἐρωτώμενοι παρ-
 ξυώνται ἐκ τῷ τραγῆμα, πρὸς τὸ λεχθὲν οἰαζανίως καὶ

ditur, Græciæque res ordinat?
 Quid ais? obiitne Philippus?
 non sane, sed ei male est. Di
 boni! quid vestra id interest,
 vivatne an vixerit Philippus?
 qui, si quid ei acciderit, alium
 vobis Philippum brevi fitis in-
 venturi. Et rursus: In Mac-
 doniam, inquit, navigemus. Sed,
 quo appellemus? quærat aliquis.
 Ipsum bellum infirma regni ac
 rerum Philippi aperiet. Hæc si
 orator simpliciter fuisset elocu-
 tus, dignitatem ac pondus rei
 verbis minime adæquasset: nunc
 autem æstus ille mentis, & con-
 citata illa veloxque Percontatio-
 nis & Responsionis reciproca-

tio, illaque ipsi sibi velut alteri
 cuiusdam reposta Subjectio, non
 modo Sublimitatem figurato hoc
 loquendi modo orationi attulit,
 verum multo quoque eam red-
 didit credibiliorem. Nam tum
 demum concitata affectibus ora-
 tio audientes commoveret, quum
 eam orator non domo afferre,
 sed in arena, quod aiunt, inve-
 nire videretur: atqui illa sui ipsius
 Interrogatio, & ad eam Sub-
 jectio, repentini & ex ipsa velut
 occasione nati affectus extempo-
 ralitatem mirifice imitatur. Sic-
 ut enim illi, qui ab aliis inter-
 rogantur, irritati, ad ea ipsa,
 quæ rogantur, extemplo cum

I Ex eadem Oratione. In nostris tamen Exemplaribus, ἐπὶ τῷ οἰκνῶν
 πλοσυρόμενος; & mox οἰκνῶν pro Φιλίππῳ. Vide Hermogenem de Ideis l. 2.
 c. 7. 2 Ita Faber pro vulgato ὅσαι, quod in ὅσαι, parum recte, mutan-
 dum esse censuit Petra. Ως ἂν οἱ ὑφ’ ἐτέρων malit Schurz fl.

animi

ἀπ' αὐτῆς ἡ ἀληθεία ἀνθυπαντῶσιν· ἔπειτα δ' οὐ γῆμα ἡ πύ-
 σεις καὶ ἀποκρίσεις, εἰς τὸ δοκεῖν ἔχαστον τῷ ἐσκεμμένῳ ἔξ
 ὑπογίγῃς κεκινῆσθαι τε καὶ λέγεσθαι, τὸν ἀκροατὴν ἀπάγῃ
 καὶ ὀξυλογίῃ. Ἐπὶ τοῖσιν, (ἐν γάρ τι τῷ ὑψηλοτάτῳ τὸ
 Ἡροδότῳ πεπίπτει,*) εἰ ἔτι * * * *

animi quadam concitatione re-
 spondent; adeoque, quæ ipsa
 dicat affectuum veritas, rege-
 runt: ita & hæc Interrogationis
 atque huic redditæ Responsio-
 nis figura auditorem minus cau-
 tum decipit atque circumvenit;

sicut, quæ ab oratore diu & ac-
 curate meditata afferuntur, ex
 tempore illi subnasci dicique
 existimet. Præterea (nam &
 hoc Herodoti è maxime subli-
 mibus semper habitum fuit) si
 ita * * * *

Τ Μ Η Μ Α ιθ'.

Περὶ ἀνωδέτων.

* * * * *
 * * * ἀπλοχὰ ἐκπίπτει, καὶ οἷον ἐπὶ οὐρανῷ ταὶ λε-
 γόμενα, ὀλίγῃ δὲ φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸν λέγοντα. “Καὶ
 “συμβαλόντες, φησὶν ὁ Ξενοφῶν, ταῖς ἀσπίδας, ἐωθύντο,
 “ἐμάχοντο, ἀπέκλεινον, ἀπέθνησκον.” Καὶ ταὶ τῷ Εὐρυλόχῳ

ἢ Ὁμερον, ὡς ἐκέλευε, ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Εὐρεται ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης.

SECTIO XIX.

De asyndetis, seu dissolutis.

* * *
 * * adeo non impedita, adeo
 omni vinculo exsoluta provol-
 vuntur, ut ipsum tantum non
 præveniant dicentem. Collisique
 (inquit alicubi Xenophon) clypeis
 impellebantur, pugnabant, cæde-

bant, cædebantur. Neque minus
 incitata sunt illa Eurylochi;
 Vivimus, ut jussim, per sylvas,
 inclyte Ulysse,
 Vidimus exstructas pulchras in
 vallibus ædes.

1 In Edit. prima, * * ἐπὶ τοῖσιν. * * ἐν γὰρ &c. dein, εἰ ἔτι * * ἐπλοχὰ ἐκ-
 πίπτει. 2 In Oratione de Agesilao Rege, p. 22. & l. 4. Rerum Græc. p. 219.
 Ed. Oxon. 3 Homeri Odys. x. v. 251. sed in secundo versu pro δώματι Κίρκης
 (ut in Codd. Vat. & Homeri exemplaribus) male δώματα Κίρκης. quippe in
 ista narratione (ut ait Faber) Eurylochus testatur ignorasse se primum
 cujusnam ædes illæ essent.

Τὰ δ' ἀλλήλων ἀφ' ἀποκομμένα, καὶ ὁδὸν ἥτιον ἡ καππαευ-
σμένα, φέρει τ' ἀγωνίας ἔμφρασι, ἅμα καὶ ἐμποδιζέσης τὴν
συνδιακρίσεως. Τοιαῦθ' ὁ Ποιητὴς ἐξηγεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ
δύτων.

Hæc enim ad hunc ab se invi-
cem modum abscissa, nihiloque
fecius accelerata, istiusmodi per-
turbationis vehementiam expri-
munt, quæ simul & orationis

cursum nonnihil impedit, &
eundem tamen magis adhuc in-
citet. Quare in rebus hujusce-
modi Poeta Diffolutione usus
est.

Τ Μ Η Μ Α κ'.

Συνόδος τῶν χημάτων.

Α Κρως δὲ καὶ ἡ ὅτι ταυτὸ συνόδος τῶν χημάτων εἶωθε
κινεῖν ὅταν δύο ἢ τρία, ὧν καὶ συμμορία ἀνα-
κρινάμενα, ἀλλήλοις ἐρανίζῃ τὴν ἰσχυρὰν, τὴν περὶ τὸ χέλλο.
Οποῖα καὶ τὰ εἰς τὴν Μειδίαν, ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ ἀφ-
τυπώσῃ συναισθηματικῇ ἀσύνδετα. “Πολλὰ γὰρ αὖ
“ποιήσκειν ὁ τύπων, ὧν ὁ παθὼν ἕνα ἔσθ' αὖ ἀπαγγέλλει
“δυνάμει ἐτέρῳ, καὶ χήματι, καὶ βλέμματι, τῇ φωνῇ.”

SECTIO XX.

De figurarum coacervatione, seu congerie.

SED & Coacervatio figura-
rum auditores summove-
re solet atque perturbare:
quum scilicet duæ pluresve, quasi
societate inita inter se nexæ &
jugatæ, acrimoniam sibi invicem
& robur, ac persuadendi vim,
cultumque & ornatum, veluti
symbolam, conferunt. Quod

genus sunt illa Demosthenis in
Midiam, ubi Repetitionis, De-
scriptionis, ac Diffolutionis exor-
nationes mire inter se implicatæ
sunt & permixtæ: *Multa nam-
que, inquit, is, qui quem verberat,
patrat, quorum ille, qui vapulat,
ne referre quidem aliis aliquam
partem possit; gestu, vultu, voce.*

1 Καππαευσμένα malit Schurzfl. ex MS. Ambro. 2 Ita post Fabricium
edidit Tollius. prius erat συνδιακρίσεως. 3 Locus occurrit p. 337. Ed. Paris.
apud Jac. Duprins. Eundem tractavit Quintilianus, sed aliquanto aliter,
Instis. l. 6. c. 1. Historiam videbis apud Plutarchum in vita Demosthenis in-
ter X. Rhetores. Vide & Eundem in Platonicis Quæst. p. 101. Ed. Paris.

Deinde,

Εἰδ', ἵνα μὴ ὅτι τῶν αὐτῶν ὁ λόγος ἰὼν εἴη, (ὡς τάξει γὰρ τὸ ἡρημῶν, ὡς ἀταξία δὲ τὸ πάθος, ἐπεὶ φορεῖ ψυχῆς καὶ συγκίνησις ὅστις), εὐθὺς ἐπ' ἄλλα μεθέλατο ἀσωδέϊα, καὶ ἐπαναφορεῖς, "ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρὸς, ὅταν κονδύλοις, "ὅταν ὅτι κόρησι". Οὐδὲν ἄλλο ἀφ' ὧν ὁ ῥήτωρ, ἢ ὅτι ὁ τύπων, ἐργάζεται, τὴν ἀφαινοῖαι τῆς διχαστῶν τῇ ἐπαλλήλω πλήτων φορεῖ. Εἰτ' ἐντεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταγίδια, ἄλλω ποιέμεν ² ἐμβολιῶ, "ἄντα κινῶ, ταῦτα ³ ἐξίσησι ³ ἀνθρώποις, ἀήθεις ὄντα τῷ τροπικακίζεσθαι. "ὅδ' αἰς, ἄντα ἀπαγγέλλων, δυνάμει δὲ δεινὸν παραστῆσαι." Οὐκ ἔν τινι μὲ φύσιν τ' ἐπαναφορῶν καὶ ἀσωδέτων πάντη φυλάττει τῇ συνεχῇ μεταβολῇ. ἔπειτα αὐτῇ καὶ ἡ τάξις ⁴ ἀτακτον, καὶ ἐμπαλιν ἡ ἀταξία ποῖαν ἀφαινομένη τάξιν.

Deinde, ne in earundem pergens figurarum continuatione orationis impetus resistat & quiescat, (tranquilli namque & compositi animi est servare ordinem; at affectionis, quæ mentis quædam commotio est atque concitatio, proprium perturbare omnia & confundere) statim ad alia transfilit Inconnexa, & ad alias Repetitiones: *quum ut insultans, quum ut inimicus, quum pugno, quum in malam*. Neque aliter variato isthoc consequentium sese invicem figurarum concursu judicum animos ferit ac percutit, atque ipse ab Midia pugnis antea percussus fuerat.

Deinde alium rursus, in ruentis omnia procellæ morem, impetum faciens, subjicit è vestigio; *hæc sunt, quæ commovent: hæc sunt, quæ rapiunt homines non assuetos contumeliis extra se: quæ quidem nec verbis quisquam satis consequi possit; multo vero minus injuriæ acerbis alii ostendere*. Quare, dum ad hunc modum Repetitionum & Dissolutionum naturam atque indolem crebra variataque ubique iteratione observat; & ordo ei sine ordine est, & vice versa quod inordinatum certo quodam ordine digestum & conclusum continetur.

I Ita Faber ex conjectura, quam firmat Cod. Vat. antea τῇ ἐπαλλήλων πλήτει φορεῖ. 2 Post ἐμβολῇ repetunt duo Vaticanæ ea quæ præcessere, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρησι, φησὶ ταῦτα &c. Tollius. 3 In vulgatis Demosthenis post ἀνθρώπους additur αὐτῶν. 4 Mallet ἀτακτὸν τι. Tollius.

Οποῖοι συνδέσμοι ἀκέντρων ποιῶσι τὸν λόγον.

Φερε ὅν τωράδες τῆς συνδέσεως, εἰ γέλοις, ὡς ποιῶ-
σιν οἱ ἰσοκράτειοι, “¹ Καὶ μὴν οὐδὲ τῷ το χρη
“² ὠρελιπέν, ὡς πολλὰ ἀν ποιήσκειν ὁ τύπλων,
“³ τρεῖτον μὲ τῷ οἰήματι, εἶτα δὲ τῷ βλέμματι, εἶτα γε μὴν
“⁴ αὐτῇ τῇ φωνῇ.” καὶ εἴση, καὶ ὁ ἐξῆς ὅπως πρᾶξάφωι,
ὡς ὁ πάθος ὁ συνδεδωγμένον καὶ ἀποτραχυομένον ἐάν
τοῖς συνδέσμοις² ἐξομαλίσῃς εἰς λειότητα, ἀκέντρον τε τρεσ-
πίπῃ καὶ εὐχὺς ἔσβῃ. Ὡσπερ γὰρ, εἰ τις συνδήσειε τὸ γόντων
τὰ σώματα, τίω φορὰν αὐτῶν ἀφῆρη, ὅπως καὶ τὸ πάθος
ὑπὸ τῶ συνδέσμων καὶ τῶ ἄλλων τρεσθηκῶν ἐμποδίζόμενον
ἀνακταῖ. τίω γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει ὁ δρόμος, καὶ ὁ ὡς
ἀπ’ ὀργάνου πρὸς ἀφίεσθαι.

SECTIO XXI.

Copulas orationem enervare.

AGE, si lubet, adde his, Terentiane, vincula Con-
junctionum, uti solent Ifocratei;
*Verum neque illud silentio præ-
tereundum est, non unam à ver-
berante injuriam fieri; ac pri-
mum quidem gestu, deinde ex-
vultu, ac tandem ipsa quoque
voce: atque senties, pergens
ita in cæteris, rapidum illum &
exasperatum concitati affectus
impetum (si conjunctionibus
orationem quasi complanando
& emolliendo in æquabilita-
tem redigas) sine aculeis ad aures*

accidere & continuo exstingui.
Quemadmodum enim revin-
ctis & alligatis cursorum corpo-
ribus omnis simul eorum pro-
cursus contentio impeditur; ita
& ille commoti affectus fervor
conjunctionum vincula, cætero-
rumque, quibus retineri queat,
additamentorum impedimenta
respuat atque indignatur: quip-
pe queis libera ipsi procurrendi
facultas eripitur, visque illa re-
tenditur atque relaxatur, qua,
sicuti telum è machina nervo so-
let, in adversarios emittitur.

¹ Locum *Demosthenis* supra allatum p. 68. hîc paululum immutatum
affert, ut ostendat quam remissa & iners oratio futura est, si addantur
sermonis vincula. ² Ita ex *Scriptura Edit. prima*: quam firmat similis
usus τῶ συνάπτειν in *Secl.* 29. & 38. Al. ἐξομαλίσῃς, εἰς λειότητι ἀκέντρον
τε (aut ἀκέντρον) τρεσθ. vel ἐξομαλίσῃς εἰς λειότητι ἀκέντρον, τρεσθ. &c. εἰς
λειότητι ἀκέντρον τινὰ malit *Schütz*.

SECT.

Τ Μ Η Μ Α κβ'.

Περὶ ὑπερβατῶν.

ΤΗΣ δὲ αὐτῆς ἰδίας καὶ τὰ ὑπερβατὰ θετέον· ἔστι δὲ λέξεων, ἢ νοήσεων, ὅκ' ἔχει ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις, καὶ οἷοιτο χαρακτηριστὴρ οὐαγωνίας πάθος ἀληθέςτατος. Ὡς γὰρ οἱ τῶ ὄντι ὀργιζόμενοι, ἢ φοβόμενοι, ἢ ἀνακακτῆντες, ἢ ὑπὸ ζήλοτυπίας, ἢ ὑπὸ ἄλλου πνὸς (πολλὰ γὰρ καὶ ἀναείδημια πάθη, καὶ ὅσα δὲ εἰπεῖν τις ὅποσα δύναται) ἐχάστοτε παραπίπτοντες, ἄλλα θεωρούμενοι πολλάκις ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσι, μέσα πνὰ πρὸς ἐμβολόντες ἀλόγως, ἔτι αὖθις ὅπῃ τὰ θεωρῶτα ἀνακυκλῶντες, καὶ πάντα πρὸς τὴν ἀγωνίαν, ὡς ὑπὸ ἀσάτου πνεύματος, τῇδε καὶ κεῖσε ἀλχηρόφως ἀντισπώμενοι, τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις, πλὴν ὅκ' ἔχει φύσιν εἰρμού παντοίως πρὸς μωρίας προπὰς οὐαλλάγησι τάξιν· ἔτω ὡς τοῖς ἀείστοις συγγραφεῦσι ἀφ' ἧς τὸ ὑπερβα-

S E C T I O XXII.

De hyperbati, sive transgressionibus.

Iisdem annumeres licet & Transgressiones: est autem *Transgressio* verborum sententiarumque emota ordine naturali dispositio, natique è re præsenti affectûs velut nota quædam certissima. Quemadmodum enim iis, qui revera irascuntur, aut metuunt, aut indignantur, aut obtrectatione, æmulatione, aut qua alia affectione animi (est enim numerus earum infinitior, quam ut recenseri omnes possint) transversi aguntur, accidere solet ut, quum aliunde orationem inchoaverint, ab e-

jisdem subinde continuatione delabentes ad alia sæpe transfiliant, & his præ animi impotentia ita perturbate interjectis ad institutum rursus sermonem revertantur, & quoquoque ab animi impetu, velut ab instabili vento, nunc huc nunc illuc, æstu reciprocante jaçtati, verba, sententias, omnemque adeo naturalis compositionis ordinem varia prorsus atque multiplici ratione commutent; ita passim optimos quosque scriptores ad hunc naturæ morem suas componere videas orationes, eum-

ἢ Τῶν ἑ λέξεων ἢ νοήσεων ὅκ' ἔχει φύσιν εἰρμού &c. malit *Tollius*.

que

τῶν ἢ μίμησις ἐπὶ ταῖς τῆς φύσεως ἔργα φέρεται· (ἴ τὸτε γὰρ ἢ τέχνη τέλειος, ἢνίκ' αὖ φύσις εἴη) δοκῇ, ἢ δ' αὖ φύσις ὅπι-
τυχής, ὅταν λαμβάνουσα περιέχῃ τὴν τέχνην·) ὥσπερ² λέγει
ὁ Φωκαεὺς Διονύσιον παρὰ τῷ³ Ἡερόδωτῳ, “⁴ Ἐπὶ ξυρῶ γὰρ
“⁵ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν ταῖς παλάμαις, ἄνδρες Ἴωνες, ἢ εἴη
“ἐλδόμενοι, ἢ δ' ἄλλοι, καὶ τέτοιοι, ὡς δροπέτησι. Νῦν αὖ
“ὕμεες, ἢν μὲν βέβλησθε θαλασπείρας ἐνδίκασται, τὸ πᾶν
“χρῆμα μὲν πόνον ὑμῖν ἔσται· οἷοι τε δὲ ἔσσεσθε, ὑπερβαλ-
“λόμενοι τὰς ἐνδοτίδας, εἴη ἐλεύθεροι.” Εἰταῦθ' ἦν τὸ χε-
τάξιον, “Ὡς ἄνδρες Ἴωνες, νῦν χαμρὸς ἔστιν ὑμῖν πόνος ἐνδ-
“χεῖς· ἐπὶ ξυρῶ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν ταῖς παλάμαις.”
Ὁ δὲ τὸ μὲν, “ἄνδρες Ἴωνες,” ὑπερβέβασεν⁶ ὑπερβέβασεν

que elegante ac tempestivo Hyperbatorum usu exprimere atque imitari; (nam tum demum Ars consummata est atque absoluta, quum Naturæ speciem induit; & vicissim Natura tum denique felix & emendata dicenda est, quum ab Arte latenter adjuvatur) quemadmodum facit Dionysius Phocaënsis apud Herodotum, quum dicit, *In ipso vobis discrimine res vestra versantur, Iones, ut vel aetatem omnem liberi sitis, vel servitutem servia-*

tis acerbissimam. Itaque si jam nunc æquis animis ærumnarum nonnihil ac laborum pati sustinueritis, initio quidem ea res molesta vobis accidet: ac deinceps, superatis hostibus, perpetua libertas exigui temporis patientia præmium ac fructus erit. Ordo hic erat; O Iones, nunc tempus est, ut labores æquis animis perpetiamini: nam in ipso res vestra discrimine versantur. At ille primum compellationem istam, O Iones, trajecit (statim enim post

1 Verba omnia à τὸτε inclusive usque ad ὥσπερ parenthesi includenda curavi. Prius ita distinguebatur, φέρεται. Τότε &c. dein τέχνην. ὥσπερ &c.
2 Vox λέγει deest in uno Codicum Vaticanorum. 3 Lib. vi. c. xi. 4 Hanc sententiam ἐπὶ ξυρῶ ἀκμῆς, vel ut in Cod. Ambr. & Edit. prima, ἐπὶ ξυρῶ ἀκμῆς, (quod vertendum in ipso discriminis articulo, atque Livii exprimit, sub istu teli) ab Homero (ex Iliad. x. v. 178.) mutuati sunt posteri, ut notavit Tollius. 5 Ita cum Mamnio & Herodoti libris. Perperam Tollius Alii- que (hic loci & infra) ἡμῖν ediderunt, & dialectum Herodoteam in plerisque neglexerunt. 6 In Cod. Vat. ὑπερβέβασεν ἔν τῷ εὐχῇ δὲ τὸ φῶς αἰμαδ' ἀρχὴν φησὶν ὡς τὸ ἐφεσὺς δὲ. Nec aliter in Ed. prima. Verum in Veneta προσέβασεν γὰρ εὐχῇ δὲ τὸ φῶς φησὶν, ὡς &c. προσέβασεν γὰρ malit Sch.

ἢ εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου φράσαι, ὥς μὴδ' ἀρχὴν τοῦ
 ἔφετος δέος παραγρεῦσαι τῆς ἀκρόνειας· ἔπειτα δὲ πλὴν
 τῆ νοημάτων ἀπέσπρεψε τάξιν. τοῦτο γὰρ ἔστιν ὃ τοῦδε κελεύεται, ἔμμετρον
 ἀποδίδωσι πλὴν αἰτίας, δι' ἣν ποιεῖν δεῖ, “ὅτι ξυρῆ ἀκμῆς,
 “φῆσας, ἔχεται ὑμῖν τὰ πρῶτα· ὥς μὴ δοκεῖν ἐσκεμ-
 μένα λέγειν, ἀλλ' ἡναγκασμένα. Εἰ δὲ μάλλον ὁ Θουκυδί-
 δης, καὶ τὰ φύσει πάντως ἡνωμένα καὶ ἀδιαίρετα ὅμως ταῖς
 ὑπερβάσειν ἀπ' ἀλλήλων ἄγειν δεινότητος. Ο δὲ Δημο-
 σθένης ἔχει ὅπως μὴ αὐθάδης, ὡς περ ἔτος, ἵ πάντων δ' οἱ τοῦ
 γένει τῷ κατὰ κοινὸν· καὶ πολὺ δ' ἀγωνιστικὸν ὅτι τῷ
 ὑπερβιάζειν καὶ ἐπὶ τῇ Δία δ' ἐξ ὑπογῆς λέγειν συμε-
 φάνων, καὶ τοῦς τέτοις εἰς τὸ κίνδυνον τῶν μακρῶν ὑπερ-
 βασιῶν τῆς ἀκρόνειας συνεπιπῶνται. Πολλάκις γὰρ τὸν

metum incussum adjici curavit;
 ac si periculi super caput stantis
 terrore foret praepeditus, quo
 minus eos in principio oratio-
 nis, uti factum oportuerat, com-
 pellasset) deinde & ipsum sen-
 tentiarum pervertit ordinem.
 priusquam enim ærumnas illis
 tolerandas esse dicat (quod hu-
 jusce est adhortationis proposi-
 tum) causam, ob quam eas per-
 peti necesse sit, exponit, inquit;
*in ipso res vestrae vobis discrimi-
 ne versantur*: adeo ut non
 diu ante meditata, sed quæ ipsa
 ex tempore eliciat & extundat
 necessitas, in medium proferre
 videatur. In his autem multis

partibus frequentior est, ac pene
 totus, Thucydides: in iis etiam
 quæ natura ita conjunxit ut se-
 jungi non posse videantur, per
 Transgressionem divellendis ad-
 mirandus artifex. At illo parci-
 or Demosthenes: cæte-
 roquin in hoc genere ad satieta-
 tem usque omnium creberri-
 mus: tum & in exhibendis &
 exprimendis per Transgressionem
 animi perturbationibus, & in
 illa jam quasi subita ac velut ex
 ipsa re nata loquendi ratione ef-
 fingenda valdequam multus &
 efficax; ad hæc ut & ipsum si-
 mul auditorem sæpe in illud pro-
 lixarum Transgressionum rapiat

I Hoc cum sequentibus Thucydidi tribuit Dacierius in secunda Versio-
 nis Gallicæ editione, quasi legisset, ὅς πάντων οἱ τοῦ γένει, vel πάντων ἐν τοῦ
 γένει &c. Verum illa, πολὺ τοῦ ἀγωνιστικῶν καὶ τὸ ἐξ ὑπογῆς λέγειν, plane indi-
 cant verba intelligenda esse de Demosthene.

K

periculum.

νῆν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας, καὶ μετὰ ζῆλον, ὡς εἰς ἀλ-
 λόφυλον καὶ ἀπεικῆσαι τάξιν, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις ἀφ' ἑαυτοῦ μέσου
 καὶ ἑξωθεν ποθεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὴν ἀκροατὴν,
 ὡς ὅτι παντελὲς ὁ λόγος ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ συναποκινδυνεύει
 τῷ ἀγωνίᾳ τῷ λέγοντι συναναγκάσας, εἴτα ὡς ἀλόγως
 ἀφ' ἑαυτοῦ μακροῦ τὸ πάλας ζητούμενον εὐχάρις ἐπὶ τέλει πῶς
 πορροποδοῦς, αὐτῷ τῷ κατὰ τὰς ὑποθέσεις παραβόλῃ
 καὶ ἀκροσφαλῇ πολὺ μᾶλλον ἐκπλήτῃ. Φειδῶ δὲ τὴν παρα-
 δειγμάτων ἕξω διὰ τοῦ πληθύνου.

periculum. Frequenter enim
 accidit, ut, (dum sententiam,
 quam inchoaverat, suspendit,
 &c., ad alieni generis interim
 ac omnino diverſi sermonis tra-
 mitem deflectens, alia aliis in-
 termedia & forinsecus alicunde
 arceſſita aggerit) ubi jam au-
 ditoribus illum incuſſit metum,
 ac ſi proruſ ab inſtitura ſit
 oratione aberraturus, eaque tre-
 pidantes ſollicitudine una ſe-
 cum periclitari cōēgit, longo

tandem poſt tempore, quod
 dudum deſideratum fuerat ex
 inopinato ſed opportune ſub-
 jiciens, felici quidem illa, ſed
 ancipiti ac periculofa, in tranſ-
 ponendis verbis & ſententiis
 audacia, multo illos, quam alias,
 vehementius commoveat ac per-
 cellat. Et hujus quidem gene-
 ris exemplorum tanta vis eſt
 atque copia, ut eorum mihi af-
 fendorum labore ſuperſeden-
 dum exiſtimem.

Τ Μ Η Μ Α κγ'.

Περὶ πολυπλότων, καὶ ἄλλων τοιούτων σχημάτων· περὶ
 ἐνικῶν τε καὶ ἀληθινῶν.

ΤΑ γὰρ μὲν πολύπλωτα λεγόμενα, ἀθερσμοί, καὶ
 ἀντιμεταβολαί, καὶ κλίμακες, πάντοτε ἀγωνιστικά, ὡς

SECTIO XXIII.

*De polyptotis, aliisque id genus figuris: item de singularibus,
 & pluralibus.*

JAM vero exornationes il-
 læ, quæ vulgo Polyptota di-
 cuntur, item Coacervationes,
 Commutationes, Gradationes

¹ In duob. Codd. (quibus usus est Tollius) μεταβολαί. atque ita in Cod.
 Ambr. que,

οἶδα, ¹ κόσμος τε, καὶ παντὸς ὕψους, καὶ πάσης συνεργά. Τί
 δὲ αἱ τῶ πλώσεων, χερῶν, πορσῶπων, ἀειθμῶν, γενῶν ἐναλ-
 λάξεις, ² πῶς ποτε χαλκῶποικίλλας, καὶ ἐπεγείρσιν τὰ ἔρμη-
 νευπιά; Φημὶ δὲ τῶ χῆ τῶς ἀειθμῶς ὁ μόνος τῶτα κο-
 σμεῖν, ὅποσα τοῖς τύποις ἐνιχαὶ ὄντα τῇ διωάμει χῆ τῶ
 ἀναγνώρῃσιν πλῆθυντικά εὐρίσκεσθαι. “³ Αὐτίκα, φησὶ, λαὸς
 “ ἀπείρων ⁴ ὄντων ἐπ’ ἡϊόνεσι διίσταμένοι κελεύει.” ἀλλ’ ἐκείνα
 μᾶλλον ὡς ἀληθῆς ἀξία, ὅτι ἔοδ’ ὅπως πορσῶπῳ τὰ πλῆ-
 θυντικά μεγαλορρήμονέστερα, καὶ αὐτῶ δοξοκομπῆντα τῶ ὅχλῳ
 ὁ ἀειθμῶ. Τοιαῦτα παρὰ τῶ Σοφοκλέους τὰ ὅτι ὁ Οἰδίπῳ.

que, plane sunt, uti nosti, ad
 contentionem aptissimæ, & ad
 ornatum, omnemque cum ora-
 tionis granditatem, tum animo-
 rum concitationem vehementer
 accommodatæ. Quid? nonæ
 & Casuum quoque, & Tempo-
 rum, & Personarum, Numero-
 rumque, & Generum mutatio-
 nes elocutionem veluti luminum
 quadam varietate mirifice distin-
 guunt & illustrant, jacentemque
 excitant & attollunt? Cæterum,
 quum de Numeri loquor muta-
 tione, non ita hæc velim acci-

pias, Terentiane suavissime, ac
 si ea sola exornare censeam ora-
 tionem, quæ, singulariter termi-
 nata, potestate, si penitius confi-
 deres, pluralia deprehenduntur:
 (quod genus; *Statim infinitus
 populus ad littora ruebant, &
 divisi clamaverunt*) verum illa
 potius animadvertenda & se-
 quenda judicem, quæ termina-
 tione plurali multo sæpe elatio-
 rem & ipsa numeri multitu-
 dine augultiores reddunt ora-
 tionem. Talia sunt hæc Oedipi
 apud Sophoclem;

1 Illud, πάντος ὕψους, falsum est de polyptosis. Lege κόσμος τε πάντως, καὶ
 ὕψους καὶ πλάτους συνεργά. Faber. Hac una ratione defendi potest Longinus:
 sc. has figuras ad conciliandam orationi altitudinem non parum prodesse,
 si raro & commode usurpentur. Tollius. 2 Ita Faber. antea πῶς, πῶτι.
 3 Langbænius putavit esse poetæ alicujus, atque versum cum acroteleutio
 formavit, ad hunc modum — αὐτίκα λαὸς ἀπείρων ὄντων ἐπ’ ἡϊόνεσι διίστα-
 μένοι κελεύει. Verum si legas ὄντων, necessario erit legendum καὶ διίστα-
 μένοι, atque ita corruat versus necesse est. Hinc arbitror locum esse Heca-
 tæi, qui veteri Ionismo usus fuerat. Faber. Hoc non obstante Langbæ-
 nium sequitur Gallicus Interpres, dissentiente Dacerio. qua de re nihil Tol-
 lius, licet verat, Mox immensa ruens dispersa ad littora plebes Horrendum in-
 fonuere: quasi poetæ alicujus verba esse existimasset. 4 ὄντων in MS.
 Ambr. Quid si ΘΥΜΟΝ legeretur? Sch. 5 In Oedipode Tyranno, v. 1417.

ὦ γάμοι, γάμοι,
 Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
 Ανεῖτε τὸν σπέρμα, καὶ πεδείξατε
 Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, ἅμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναικας, μητέρας τε, ¹ καὶ ὅποσα
 Αἴχας ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα ᾔδ.

Πάντα γὰρ ταῦτα ἐν ² ὀνομάῳ ἔστιν, Οἰδίπυς, ὅτι δὲ πατέρης
 Ἰοκάστη. Αλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πλεθυστικὰ ὁ αἰεθμός
 συνεπλήθυνε καὶ τὰς ἀτυχίας, ³ καὶ ὡς ἐκεῖνα πεπλεόνασαι,

⁴ Εἰσὶν οὖν Εκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες·

καὶ τὸ Ἑλληνικόν, ὃ καὶ ἐτέρῳ παρατιθείμεθα, ἐπὶ τῇ Ἀθη-
 ναίων, “Οὐ γὰρ Πέλοπες, ὅδ' ἐκ Κάδμοι, ἔδ' Αἴγυπτοί τε, καὶ
 “Δαῖοι, ἔδ' ἄλλοι πολλοὶ φύσιν βάρβαροι συνοικῶσι ἡμῶν,
 “ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνες, ἔμμενοι βάρβαροι, οἰκῶμεν”, καὶ τὰ ἐξῆς.

*O nuptiæ! O mihi execrandæ
 nuptiæ!*

*Vos, vos genuistis nos, satosque
 jam semel*

*Iterum refuso reddidistis se-
 mine,*

*Fratres, patres, natos, pro-
 pinquum sanguinem;*

*Sponsas, maritas, matres, &
 quæcunque apud*

*Homines facinora patrantur
 fœdissima.*

Hicce etenim nominibus omni-
 bus unus tantum hinc Oedipus,
 illinc Jocasta designatur. Verum,
 effuso ac dilatato in pluralem ter-
 minationem numero, ipsæ quo-

que Oedipi ærumnæ augeri quo-
 dammodo & multiplicari viden-
 tur: quemadmodum & illa nu-
 mero amplificata sunt;

*Et Heciores exierunt & Sar-
 pedones:*

nec non illa Platonis (quæ &
 alibi à me adducta sunt) de A-
 theniensibus; Non enim aut Pe-
 lopes, aut Cadmi, aut Ægypti,
 aut Danaï, aliivæ id genus ori-
 gine barbari, una nobiscum ha-
 bitant; Græci meri sumus, nul-
 la barbarorum permixtione con-
 taminati, qui hanc civitatem in-
 colimus &c. Natura enim om-

¹ In vulgatis Euripidis γάμοι, quod præfert Schenck. ² Deesse hic videtur ἰφ' ἑτέρῳ μ, cui mox respondet ἐπὶ τῇ πατέρῳ. Tollimus. ³ Lege ὡς καὶ ἐκεῖνα. Idem. ⁴ Videtur esse Æschyli. ⁵ In Menexeno (qui ab aliis Επητάριος) p. 245. Ed. Paris. Verum in vulgatis aliquanto plenius, ἐδ' ἄλλοι πολλοὶ, φύσιν μὲν βάρβαροι ὄντες, νόμον δὲ Ἕλληνες, συνοικῶσι ἡμῶν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληες. &c.

Φύσις δ' ἑκατέταται τὰ ὁράγματα κομπιδέστερα, ἀγεληδὸν
 ἕτως ᾧ ὀνομάτων ὅπισυντιμεδύων. Οὐ μὲν τοι δὲ ποιεῖν αὐτὸ
 ἐπ' ἄλλων, εἰ μὴ ἐφ' ὧν δέχεται τὰ ἑποκείμενα αὐξήσιν, ἢ
 πληθύν, ἢ ὑπερβολὴν, ἢ πάθος, ² ἐν τι τῶτων, ἢ τὰ πλείονα.
 ἐπεὶ τοι ὁ πανταχῶς κώδωνας ἔξῃφται, ³ λίαν σοφιστικόν.

nia illa, quæ nominibus ad hunc
 modum in multitudinem com-
 positis effertur, grandiora mul-
 to & magnificentiora ad animos
 audientium solent accidere. At
 non ubivis hoc exornationis ge-
 nere utendum est, nec semper;
 verum tum demum, quum sub-

jecta materia vel amplificatio-
 nem, vel multitudinem, vel su-
 perfectionem, vel affectum, seu
 singula, seu plura simul, admit-
 tere videbitur. siquidem passim
 & ubique purpureos vesti clavos
 affluere, ineptum plane est & So-
 phistam sapiens.

Τ Μ Η Μ Α. κδ'.

Οτι ἐνίοτε πρὸ ἐνικὰ ὑψηλοφανὴ ἐστίν.

Α Λ Λ Α μὲν ὅ τιναιτίον, τὰ ὅκ τῶν πληθυντικῶν
 εἰς τὰ ἐνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα.
 “⁴ Επειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα διεσκήκει”, φησί. “Καὶ δὴ
 “Φρυγίῳ δρᾶμα ⁵ ΜΙΛΗΤΟΥ ΑΛΩΣΙΝ διδάξαιπ,

S E C T I O XXIV.

Singularia quandoque suppeditare Sublimitatem.

Contra ea contingere non- partibus ampliora videantur; ut,
 nunquam videmus, ut illa, *Adhæc omnis Peloponnesus in fa-*
 quæ ex plurali numero in singu- *ctiones discesserat.* item, *Quum*
 larem coarctantur, multis sæpe *Phrynicus Milesi excidium in*

1 Ita primus edidit *Petra*. antea ὑπερκείμενα. 2 Lubens sane lege-
 rem, ἢ ἐν τι. sed hinc quoque πρὸ ante πλείονα debet deleri. *Faber*. 3 Hoc
 est; Cum ineptum plane est, tum doctrinæ ostentationem redolet &
 exercitationem pene puerilem; si orator ubique & sine delectu figuris
 utatur & splendidioribus Rhetoricæ ornamentis, quæ tantum adhiberi
 debent, ubi rei argumentum tale quid postulat. *Faber*. Vide *Quintil.*
l. 8. c. 5. 4 Locus integer (in *Demosthenis* orat. de *Corona* p. 17. *Ed.*
Oxon.) sic se habet: Οἱς δὲ εὐτοχικιστὴν ἐν Λαοκτεῖσι, ἢ μετρίως ἐκίχλυτο.
 Επειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα διεσκήκει. 5 Vide *Strab.* l. xv. p. 635.

scena

τῇ ἐς δάκρυά τε ἔπερξ' ὁ θέντερον". Τὸ γ' ἐκ τῆς διηρημένον εἰς
 τὰ ἡνωμένα ἐπισυγρέψαι τὸν ἀειδμόν, σωματικώτερον. Αἴτιον
 δ' ἐπ' ἀμφοῖν τοῦ κόσμου τῷ οἴμῳ· ὅπου τε γὰρ ἐνικὰ
 ὑπάρχει τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ, ² ὡς
 δόξαν ³ ἐμπαθοῦς· ὅπου τε πληθυντικὰ, τὸ εἰς ἓν π' εὐήχον
 συλκορυφῶν τὰ πλείονα, ἀφ' ἧς εἰς τέναντίον μεταμόρφω-
 σιν τῶν πραγμάτων, οἷον τῶν θεολόγων.

*scena exhiberet, univcrsum thea-
 trum in lachrymas effusum est.*
 Ea namque, quæ in plura divisa
 sunt, si ad singularis numeri con-
 traxeris unitatem, grandiore
 quandam quasi corporis molem
 præ se ferunt. Cujus utriusque
 ornatus unam eandemque esse
 opinor rationem. ubi namque
 vocabula, quæ singularis numeri
 sunt, pluralia reddideris, majo-
 ris hisce amplitudinis speciem

conciliaris, quia id præter con-
 suetudinem fit atque expecta-
 tionem, & ab homine, ut vide-
 tur, mirifice perturbato: ac ubi
 vice versa pluralia in sonoram
 collegeris atque contruxeris u-
 nitatem, eadem illa rerum in
 contrarium commutatio, quia &
 ipsa præter opinionem atque
 usum loquendi quotidianum ac-
 cidit, multo quoque illa, quæ di-
 cuntur, augustiora repræsentabit.

1 Ita ex *Herodoto* (lib. 6. c. 21.) textum restituendum esse censuit
Faber, cum antea male editum esset ἐς δάκρυα ἔπεισι οἱ θέντεροι. En
 locum integrum! Ἀδελφαῖοι μὲν γὰρ δὴλον ἐποίησαν ὑπερχηιδόντες τῇ Μι-
 λήτυ ἀλώσει, τῇ τε ἄλλῃ πολλαγῇ, καὶ δὴ ἐποίησαντι Θρωνίφῳ δρᾶμα, ΜΙ-
 ΛΗΤΟΥ ΑΛΩΣΙΝ, καὶ δίδουσι, ἐς δάκρυά τε ἔπεισαν τὸ θέντερον,
 καὶ ἐξημίσωσάν μιν, ὡς ἀναμνήσαντα οἰκίᾳ κακῇ, γλίσσοι δρωχμηῶσι· ἐπὶ τα-
 ξαν, μηκέτι μηδὲνα χροῖαζ' ἑτάρα τῶν δρᾶματι. Ad ea, quæ hac de re differit
Longinus, adde quæ ex *Homero* affert auctor libelli de *Schemais* ejusdem;
 five is *Plutarchi* γήσιος, five (ut suggerit *Cl. Langbænius*) potius *Apollo-*
nii Alexandrini. 2 Si τὰ παρὰ δόξαν cum præcedentibus junxeris; illa
 præter expectationem singularium in pluralia mutatio ideo sublimem effi-
 cere videbitur orationem, quod incredibili quadam animi commotione
 videantur perturbati, qui eam adhibent: sin cum τῶν ἐμπαθῶν copulave-
 ris, tum non tam mutatio numeri, quam commotio oratoris audienti-
 bus accidet præter expectatum. 3 Ita ex *Seet.* 26, & 27. vel ἐμπαθῶν,
 quod ejusdem notionis est, ex *Seet.* 28. legendum esse monuerunt *Faber*
 & *Tollius*; cum prius esset ἐνπαθῶν, non ita recte.

Τ Μ Η Μ Α κέ'.

Οτι παρεληλυθότα διηγητόν ὡς παρόντα, ἢ γιγνόμενα.

ΟΤΑΝ γὰρ μὲν τὰ πρὲληλυθότα τοῖς χερίοις εἰσά-
γῃς ὡς γινόμενα & παρόντα, οὐ διήγησις ἔ' λόγον,
ἀλλ' ἐναγώνιον ὡραῖμα ποιήσεις. "Πεπληκὼς δὲ τις, φησὶν
"ὁ Ἕξνοφῶν, ἔ' πρὸ τοῦ Κύρου ἵππῳ, & πατόμενος, παύει εἰς
"τὴν γαστέρα τῇ μαχαίρᾳ ἔ' ἵππον ² αὐτόν. ὁ δὲ σφραδάζων
"ἀποσείεται ἔ' Κύρον, ὁ δὲ πίπτει". Τοῦτο εἰ τοῖς πλεί-
στοις ὁ Θυκυδίδης.

S E C T I O XXV.

Præterita, ac si in præsentì gerantur, exponenda.

QUOD si porro quæ jam-
dudum gesta, veluti præ-
sentia, exposueris, & qua-
si eo ipso, quo narrantur, fiant
tempore; non jam amplius re-
rum actarum exhibueris narra-
tionem, sed, ut in ipsis velut
auditorum oculis geri videan-
tur, effeceris. Tale est illud
Xenophontis: Tum miles qui-
dam, ab equo Cyri prostratus
proculcatusque, ferit equi ven-
trem gladio: equus, dolore ex-
sternatus & subsultans, excutit
& effundit Cyrum; Cyrus autem
humì provolvitur. Ad hunc
modum pleraque sunt Thucy-
dida.

Τ Μ Η Μ Α κς'.

Περὶ προσώπων ἀντιμεταθέσεως.

ΕΝΑΓΩΝΙΟΣ δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀντιμετάθεσις,
& πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιῶσα ἔ' ἀχροα-
τῶν δοκεῖν σφέεσθαι.

S E C T I O XXVI.

De personarum commutatione.

Personarum quoque commu-
tatio sensum ferit, & est ad
rem, quæ geritur, ante oculos po-
nendam mire efficax; facitque
ut in ipsis sibi sæpe, qui audiunt,
versari periculis videantur. Ut,

1 De Cyri Institutione l. vii. p. 408. Ed. Oxon. ubi in vulgatis ὁ δὲ πίπτει
non occurrit, videturque excidisse; & ante σφραδάζων inseritur ἵππος
πλάγεις. 2 Αὐτὸν desiderat MS. Amb. & commodè abesse potest.

Ærea

¹ Φαίης καὶ κμῆτας ὃ ἀτειρέας Ἀλλήλοισιν
 Ἀντιοῦ ὃ πολέμῳ ὡς ἐστυμένως ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ ² Ἀρετος,

Μὴ κείνῳ ἐνὶ μίλῳ περικλύζοιο θαλάσῃ.
 Ωδὲ πρὸ καὶ ὁ ³ Ἡρόδοτος, “ Ἀπὸ δὲ Ελεφαντίνης πόλιος
 “ ἄνω ἰόντι, --- καὶ ἐπεὶ ἀπίξεαι ἐς πεδίον λεῖον --- διεξελθὼν
 “ δὲ τῷ τοῦ χρεῖν, αὐτὸς ἐς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς, δωδέκα
 “ ἡμέρας πλεύσας καὶ ἐπεὶ ἴξεαι ἐς πόλιν μεγάλην, ⁴ ἢ
 “ ὄνομα Μερὴν. Ὁρᾷς, ὦ ἐταῦρε, ὡς περὶ θαλάσῃ σου τιῶ
 ψυχῇ, ἀλλ’ ὅτι τόπων ἄγει, τὸ ἀκούειν ὅτι ποιῶν; πάντα
 δὲ τὰ τοιαῦτα πρὸς αὐτὰ ἀπεριδόμενα τὰ ὅτι πρὸς ὅσα,
 ἐπ’ αὐτῷ ἴσῃσι τὸ ἀκροατῇ τὸ ἐνεργηδύνει. Καὶ ὅταν ὡς
 ὅτι πρὸς ἅπαντας, ἀλλ’ ὡς πρὸς μόνον πνὰ λαλῇς,

Ærea, dixisses, telisque imper-
via nactus

Corpora, pugnantes hostili oc-
currere ferro.

Tanto quisque virum pugnae
flagrabat amore.

Nec dissimile illud Arati;

Hoc temet ponto caveas com-
mittere mense.

Ad eundem quoque modum
Herodotus alicubi; Quum vero
ab urbe Elephantina sursum ten-
dere volueris, — in peramplam
venies planitiem: quam emensus
aliud iterum conscendes navi-
gium: dein, ubi duodecim dies

navigaveris, ad magnam tan-
dem urbem pervenies, cui nomen
est Meroë. Viden’, Terentiane
dulcissime, ut animum tuum per
ipsa illa scriptor abducat loca;
quæque tibi audire videbare,
jam oculis tuis uti cernas, effi-
ciat? nimirum omnis, quæ ad
hunc modum instituta est, ora-
tio, ut ad ipsas eorum, qui au-
diunt leguntve, personas con-
vertatur, ita eos afficit, ut ipsis
sibi interesse rebus videantur.
Inprimis autem id fiet, si non
tanquam ad universos, sed velut
ad singulos orationem deflexe-
ris, ut,

¹ *Iliad.* ο. v. 698. ubi in vulgatis Φαίης καὶ κμῆτας &c. ² In *Phæno-*
menis, v. 287. verum in aliquibus *Arati* Editt. Μὴ κείνῳ ἐνὶ μίλῳ περικλύ-
 ζοιο, θαλάσσης περὶ αὐτῆς πλάγῃ κερχηδύνος —. ³ *Lib.* 2. c. 29. ex
 cujus lectione deprehendes multa de industriâ à *Rhetore* nostro omiſſa,
 quia locus æquo prolixior erat. ⁴ Rectius in *Herodoti* exemplaribus,
 τῇ ὀνομασίᾳ ἐστὶ Μερὴν. ⁵ *Πρὸς ὅσα* pro *πρὸς ὅσα* à duobus Codd. MSS. repo-
 ſuit *Tollins*.

Τυδείδην ἴδ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέρῃσι μετέη.

ἐμπαρέτερόν τε αὐτὸν ἅμα, καὶ προσεκτικώτερον, καὶ ἀγῶνος
ἐμπλεων ἀποτελέσῃς, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσῃσι ² ἔξε-
γυρόμενον.

*Fervidus at quibus in Tydides
partibus esset,*

Haud facile agnōsses:

ita enim & auditorem commōris
vehementius, & multo etiam fe-

ceris attentiores; tum quoque,
veluti rerum, quæ aguntur, par-
ticipem, studio curaque imple-
veris ejusmodi compellatione
excitatum.

Τ Μ Η Μ Α κζ'.

Περὶ ἀντιμεταστάσεως ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον.

ΕΤΙ ³ γε μὴν ἴδ' ὅτι περὶ προσώπου διηγέμεθα ὁ
⁴ συγγραφεὺς, ἔξαιφνης πρηνεχθεὶς εἰς τὸ αὐτο-
πρόσωπον ἀντιμετίσταται· καὶ ἐπὶ ὁ τοῦτον εἶδος ⁶ ἐμβολή-
τις παύσας,

⁷ Ἐκτὼρ δὲ Τρώεσιν ἐκέλετο, μακρὸν αὖσας,

SECTIO XXVII.

De personæ in personam aliam commutatione.

Accidit præterea nonnun-
quam, ut scriptor in me-
dia, quam de aliquo instituit,
narratione, suas derepente lo-
quendi partes prætervectus, per-
sonam commutet, & ipsum il-
lum, de quo agit, loquentem in-

ducatur: quæ quidem exornatio
irruentis & impetuosi affectus
certa quædam & legitima pro-
les est, ut,

*At magnis Troas compellans
vocibus Hector*

¹ *Iliad.* ε. v. 85. ² Ita pro ἐξεγυρόμενος, ex *Fabri* conjecturâ; quam
auctoritate *Codd. MSS.* firmat *Tollius*. ³ Exemplum hoc noster accepisse
videtur, uti & illud de *Diomede* in priorī sectione, ab auctore vitæ *Homeri*,
p. 309, 310. in *Opusc. Mytholog.* denuo editis à *T. Galeo*. ⁴ Συγγραφεὺς
hic non pro *Historico*, sed pro quolibet fumitur scriptore. ⁵ Ita *Tollius*,
cum antea esset αὐτὸ πρόσωπον. ⁶ Quamvis ἐμβολή pro impetu hic accipi
possit, mallet tamen (ex *Vet. Cod.*) legere ἐκβολή τις πύδης. tum quod
ea voce utatur *Longinus* in *sect.* xxx. tum quod huic loco apprime con-
veniat impetus affectus egredientis terminos præscriptos; quando se-
oratio ab una persona ad aliam deflectit, *Tollius*. ⁷ *Iliad.* ο. v. 346.

L

Hostilem

Νηυσὶν ὀπίσσεύεσθαι, ἔξιν δ' ἔναρξ βροτένια·

Οἱ δ' αὖν ἐγὼν ἀπάνδρε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,

Αὐτῷ οἱ θάνατον μητίσσομαι. — — —

Οὐκ ἔν τι μὲ διήγησιν, ἅτε ᾠρέπυσαν, ὁ Ποιητὴς ᾠροῦν φει-
 ἰαυτῶ. ὃ δ' ἀπότομοι ἀπειλιῶ τῷ θυμῷ ὃ ἡγεμόνος ἔξα-
 πίνης, ὅθεν ᾠροδιλώσας, ᾠεῖσθαι. Εἰσύχεται γὰρ, εἰ πα-
 ρενεπῆς, “Ελεγε δὲ τοῖα πια καὶ τοῖα ὁ Ἐκπρ.” νυνὶ δ'
 ἔφθακεν ἄφνω τὸ μεταβάλλοντα ἢ τῷ λόγῳ μεταβάσις. ¹ Διὸ
 καὶ ἡ ᾠροχρησις ὃ οὐκ ἄλλος τότε, ἡνίκα ὅξυς ὁ χαρὸς ὦν
² ἀφαιμένειν τῷ γράφοντι μὴ διδῶ, ἀλλ' εὐθὺς ἐπαναγχα-
 ζῇ μεταβάλλειν ἐκ ᾠροσώπων εἰς ᾠροσώπα. ὡς καὶ ᾠρο
 τῷ Ἐκπρῶ, “³ Κῆρυξ δὲ τῶντα δεινὰ ποιούμενος, αὐτίκα

*Hostileis jubet exuvias, spolia
 alma cadentum,*

*Negligere, & classi totos in-
 cumbere Achivæ.*

*Quod si quem procul hinc ab
 classe advertero, ego illum*

*Hoc ferro lectum exuvias ad
 Tartara mittam.*

Præclare sane Homerus: nam &
 decenter narrationem, quæ sua-
 rum erat partium, sibi sumpsit;
 atque abscissam illam & abru-
 ptam comminationem, absque
 ulla prævia commutatæ personæ
 significatione, fervori ducis sub-

ito attribuit. Elanguisset enim
 oratio, siquid hujuscemodi in-
 culcasset, *Talia dicere exorsus est
 Hector*: at nunc ea est in ora-
 tione transitionis celeritas, ut
 ipsum etiam in transeundo Poë-
 tam repentino procurfu anteve-
 niat. Quare tum præcipue fi-
 gura hæc tempestive adhibetur,
 quum præceps temporis mo-
 mentum moras in scriptore non
 fert; sed in continenti mutare
 personam jubet, & ad aliam re-
 licta priore transire adigit: quod
 genus & hæc sunt Hecataei;
Perculsus his auditis Ceyx, edicit

¹ Malim δὲ καὶ ἔσται ἡ ᾠροσις. *Fab.* nihil mutandum: subintelligitur
 enim verbum substantivum. *Tollius.* ² *Δαίμονες* pro *ἀφαιμένειν* (quod
 antea obtinuit) e *duob.* *Codd.* *MSS.* reposuit *Tollius*, ³ Ita, verba e *Dia-*
lecto communi in *Ioniam* transferens, primus legebat *Faber*, nisi quodd
κῆρυξ retinuerit. Verum *Κῆρυξ* ex *Cod. Vet.* legendum esse olim docuit
Victorius in *Var. Lect.* l. 27. c. 13. quod ex *aliis Codd.* firmavit *Tollius*,
 adjiciens de *Ceyce* testimonia ex *Apollodoro*, *Antonino Liberali*, & *Pan-*
sania in *Anticis*: quos videlicet.

Hera-

“ἐκέλευε τοὺς Ἡρακλείδων ἀπογόνους ἐκχωρεῖν” ἔ γάρ
 “² ὑμῖν δωατὸς εἰμι ἀρήγειν. Ως μὴ ὦν αὐτοί τε ³ ἀπόλη-
 “αθε, καὶ μὲ ἐξώσῃτε, ἐς ἄλλον πινὰ δῆμον ἀποίχεσθε.” Ο
 μὲ γὰρ Δημοσθένης κατ’ ἄλλον πινὰ πρόποι’ ὅτι ἔ ⁴ Αἰστογέ-
 τος ἐμπαῖς ὁ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχιτροφον πῆρῃσεν.
 “Καὶ ἔδεις ὑμῶν χολῶν, φησὶν, ἔδ’ ὀργῶν ἔχων ὡς εὐρεθήσῃ,
 “ἐφ’ οἷς ὁ βδελυρὸς ἔτος καὶ ἀναδὴς βιάζεται; ὅς, ὦ μια-
 “ρώτατε ἀπάντων, κεκλεισμένης σοι τῆ παρρησίας, ἔ κιγλί-
 “σιν, ἔδ’ ἰδύρας, ἀ καὶ πᾶσιν οἷς ἐστιν ἄν τις.” οἱ ἀπελθὲ τῷ
 ἰὼ παχὺ ἀφ’ ἀλλάξαι, καὶ μονονδὲ μίαν λέξιν, ἀφ’ ἧς τὸ θυμὸν

Heraclidis, ut ē vestigio regni
 sui terminis excedant: non enim
 ego vos tueri possum. Quare,
 ne & ipsi pereatis, & me quo-
 que vestro involvatis exitio, ad
 alium quemlibet populum demi-
 grate. Cæterum Demosthenes
 alio quodam modo in Aristoteli-
 tionem hac personarum commu-
 tatione usus est, eamque & sum-
 me versatilem fecit & egregio
 affectu implevit: Et nemo ve-
 strum invenietur, inquit, qui
 vel ira vel indignatione exar-

descat, ubi effrenatam hanc im-
 purissimi & impudentissimi homi-
 nis viderit audaciam ipsis vim
 legibus inferentem? qui (ὁ mor-
 talium impurissime!) præclusa ti-
 bi dicendi libertate, non cancel-
 lis, non januis; nam & has ali-
 quis fortean effregerit &c. in
 sententia, ut vides, necdum ab-
 soluta mutans repente orationis
 faciem, & unam dictionem
 [qui — ὁ bipedum nequissime] ef-
 fervescens iræ impetu tantum
 non in duas divellens personas,

1 Ηρακλείδης ἐπὶ τῶν Cod. Var. & Edit. prima. quo modo legit &
 Victorius. in Veneta aliisque Ηρακλείδων ἀπογόνους. Quod ad ἐπὶ τῶν at-
 tinet, Vide Stanleyi notas ad Æschylum, p. 710. ut & Var. Lect. & An-
 not. ad Dionysii Halic. Vol. 1. pag. 5. Edit. Oxon. Adde Diodor. l. 5. c. 4.
 Pausaniam in Corinthiacis, & Euseb. in præp. Evangel. l. 5. 2 Ἡμῖν in Edit.
 prima, Veneta, aliisque. 3 ἀπόληδε καὶ τῶσθε in Ed. prima. in uno Cod.
 Var. τῶσθε & ad oram πτώσθε. Lectionem vulgatam (inquit Tollius)
 præfero, licet illud ἐκτῶσθε valde efficax esset, ut significaret veluti ab-
 ortum ex hac regione expelli facietis. 4 Orat. prima p. 486. Edit. Paris &
 p. 832. Ed. Francof. 5 In vulgatis φανίσται ἐφ’ οἷς ὁ βδελυρὸς & ἀναιδὴς
 ἄνθρωπος ἐτὼς βιάζεται τὸς νόμους; ὅς, ὦ μιαιφόνος πῶτον τῶν ὄντων ἀν-
 θρώπων, κεκλεισμένης σοι τῆ παρρησίας, &c.

εἰς δύο ἀφασπάσας ὁρώσωπα, ¹ "ὅς, ὦ μαρῶτατε," εἶτα ἄ
 πρὸς Αἰσχρογείτονα λόγον ἀποτρέψαι, καὶ ἀπολιπεῖν δοκῶν,
 ὅμως ἀφ' ὅ παύσης πολὺ πλέον ² ἐπέσρεψεν. ³ Οὐκ ἄλλως
 ἢ Πηνελόπεια,

Κήρυξ, ⁴ τίπτε δέ σε πρέσσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 Ἡ εἰπέμεναι δ' ἠμῶσιν Οδυσσῆϊ θείοιο
 Εργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δ' αὐτὰ πένεα;
 Μὴ μνηστῆσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
 Ὑστατα καὶ πύμαλα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
⁵ Οἱ γὰρ ἀγχιρόμοι βίοτον χαλινάειρετε πολλόν,
 Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονι. ὅδ' ἐπὶ πατρῶν
 Ὑμετέρων ⁶ τ' ἔχ' ὡς ὅθεν ἀκύνετε παῖδες ἐόντες,
 Οἷον Οδυσσεὺς ἔσκε.

ipsam deinde orationem ab in-
 stituto ad iudices cursu ad Ari-
 stogitonem avertens, & ab his
 eam deflexisse visus, illum hac
 ipsa concitati animi vehementia
 validius ad eosdem retorquet &
 convertit. Ad idem exemplum
 Penelope :

Cur te, præco, ferox præmisit
 turba procorum?
 Anne ades ancillis magni edi-
 cturus Ulyssi,

Lauta sibi immunes operum
 convivia adorent?
 Jupiter; hæc illis sit nunc,
 precor, ultima cæna,
 Uti quæ hæc hodie nobis
 commercia linguæ!
 Qui mihi non parvas multi
 laceratis opes, &
 Parta meo (heu frustra!) gna-
 to bona. Nonne parentum
 Audistis quondam pueri ex ser-
 monibus, esset
 Qui vir Ulysses?

¹ Illud ὅς est dictio ista, quam in duas personas, tertiam nempe &
 secundam, divelli innuit Longinus. quum enim tertie primum esset per-
 sonæ, per illam Apostrophen ad secundam deflectitur. Tollius. ² Viden-
 tur hic aliqua deesse: quare legere malim, & τὸς κρατὶς ἀπολιπεῖν δοκῶν,
 ὅμως ἀφ' ὅ το παύσης πολὺ πλέον πρὸς αὐτὸς ἐπίσρεψεν, delendo articulum
 τὸν ante πρὸς Αἰσχρογείτονα. ³ Ita Faber. antea ὅς ἄλλως ἢ Πηνελόπεια.
⁴ Homeri Odyss. δ. v. 681. ⁵ Al. Οἱδ', ἅμ' ἀγχε. ⁶ Τὸ πρὸθεν ma-
 lit Schwartz.

Τ Μ Η Μ Α κή.

Περὶ περιφράσεως.

ΚΑΙ μύηται ἡ δειφρασις ὡς ὑψηλοποιόν, ἔδειξ
 ἀν, οἶμα, διατάσσει. Ως γὰρ οἱ Μουσικῇ ἀφ' ἑαυτῶν
² παραφρώνων χαλκμύων ὁ κύριος φρόνησις ἡδίων ἔσπετε-
 λῆται, ἔπας ἡ δειφρασις πολλάκις συμφέρεται τῇ κυ-
 εολογίᾳ, ἡ εἰς κόσμον ὅτι πολὺ σωηχέι· καὶ μάλιστα, ἀν
 μὴ ἔχη φουδῶδες π καὶ ἄμουσον, ἀλλ' ἡδῶς κεχεραμύον.
 Ιαθρὸς δὲ τῷ τεκμηριῶσαι ἡ Πλάτων καὶ τὴν εἰσοβολίαν
 τῷ ὅτι παφίς, “³ Εργῶ μὲ ἡμῖν οἶδ' ἔχουσι τὰ περσῆκοιτα
 “ σφίσι αὐτοῖς, ὡν τυχόντες πορεύονται τὴν εἰμαρμένην πο-

S E C T I O XXVIII.

De circumlocutione.

QUOD si Periphrasin quo-
 que altitudinem orationi
 conferre dixero, neminem fore
 arbitror qui repugnet. Quem-
 admodum enim in Musica so-
 nus ille, qui *Princeps* dicitur, ab
 illis, quos *Paraphonos* vocant,
 multum accipit suavitatis: ita
 & Periphrasis sæpenumero locu-
 tionis propriæ concinit, & ad
 exornandam & attollendam ora-
 tionem egregie cum ea conspi-
 rat: præsertim, quum nihil in
 ea inflati reperitur, nil diffoni;
 verum concinnitas quædam ora-
 tionis reliquæ suaviter & elegan-
 ter attemperata. Idoneus nobis
 in hanc rem testis est divinus
 Plato in principio concionis Fu-
 nebris: *Et his quidem re ipsa*
nos iusta omnia percoluimus;
quæ consecuti fato destinatum

¹ Ab utroque Cod. *Vat.* duæ hæ voculæ & ἡ absunt. *Toll.* ² Περι-
 φωνοὶ φρόνησι sunt voculæ istæ, in quas vox integra solvitur; ut quum
 in quatuor, octo, pluresve minutas voculas frangitur. Nam sic demum
 instituta cum iis periphraseos comparatio procedit, (ut è sequentibus
 mox liquet) quæ rem unam multis verbis circumloquitur. *Falsas*
voculas hæc appellare videtur *Cicero*, lib. III. de *Oratore*: cum ait;
quanto molliores sunt & delicatiores in cantu flexiones & falsæ voculæ. *Tollius.*
³ Hic locus examinatur à *Dionysio Hal.* περὶ συνήσεως ὁνομασίαν, p. 31.
Edit. Oxon. sed ibi tantum pedes requisivit: at in lib. περὶ τῆς Δημο-
 κρίτους δεινότητος, p. 290. mire cavillatur, & id carpit quod alii miran-
 tur. *Faber.*

iter

“ρείαι, τροπεμφθείες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆ πόλεως, ¹ ἰδίᾳ δὲ
 “ἐκαστος ὑπὸ τῆς τροσσηκόντων.” Οὐκ ἔν τῇ θάνατον εἶπεν
 “εἰμαρδύλιου πορείαν,” τὸ δὲ τετυχημέναι τῆς νομιζομένων,
 “τροπομπήν τινα δημόσιαν ὑπὸ τῆ παρίδης.” ² Ἀρα δὴ τῶ-
 τοις μετεώως ὠγκώσε τῇ νόησιν, ἢ φιλῶν λαβὼν τὴν λέξιν
 ἐμελοποίησε κατὰ τὴν ἀρμονίαν τινα, τὴν ἐκ τῆς περιφρά-
 σεως ἀριχάδου ὡς ἐμέλειαι; Καὶ ³ Ξενοφῶν, “Πόνον δὲ
 “τῷ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε· κέλαισι δὲ πάντων καὶ
 “πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμεσθε·
 “ἐπαγνύμενοι ὅδ’ μᾶλλον, ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν χαίρει.” ἀντὶ
 τῷ “πονεῖν θέλετε,” “πόνον ἡγεμόνα ὅς ζῆν ἡδέως ποιῶσθε,”
 εἰπὼν, καὶ τὰ ἄλλ’ ὁμοίως ἐπεκτείνας, μεγάλῳ τινα ἔννοιαν τῷ
 ἐπαγνῶ τροσπελωείσας. Καὶ ὁ ἀμίμητον ἐκεῖνο ὅς ⁴ Ηρό-

iter proficiscuntur, solenni de-
 ductionis officio cum à civitate
 publice universi, tum à suis pri-
 vatim quisque necessariis cohò-
 nestati. Mortem scilicet iter
 fato destinatum vocat; & exse-
 quias ac iusta funerum, publicum
 deductionis officium. Nonne his-
 ce igitur sententiam egregie am-
 plificavit & sublimiorem reddi-
 dit; ac nudam, prout ad manum
 erat, elocutionem, veluti carmen
 quoddam, jucunda & suavi cir-
 cumlocutionis modulatione ex-
 ornavit atque convestivit? Pari-
 ter & Xenophon in hisce, *La-*
borem vobis, ad ingrediendam

jucundæ vitæ viam ducem pro-
 ponitis: quæ vero res omnium
 pulcherrima est, & viris bella-
 toribus maxime conveniens, ea
 vestras vos animas armasse atque
 instruxisse video; quippe qui lau-
 de magis, quam re quavis alia,
 ducamini; pro simplice illa sen-
 tentia, laborare vultis, hac cir-
 cumlocutione usus, laborem vo-
 bis ad ingrediendam jucundæ vi-
 tæ viam ducem proponitis, cæ-
 teraque eodem modo dilatan-
 do exsecutus, laudationi suæ
 grandem etiam quendam &
 magnificum sensum superaddi-
 dit. Necnon & illud Hero-

¹ In vulgatis Platonis, ἰδίᾳ ὑπὸ τῆς εἰκείας. ² Ita ex Cod. Vat. antea
 ἀρα δὲ. mox malim ἐ μετεώως. Tollius. ³ In Lib. primo de *Institutione*
Cyri, p. 54. Edit. Oxon. πόνος & ἡγεμόνας νομίζετε. dein, paucis præter-
 missis, κέλαισι &c. ⁴ Lib. 1. *sect. cv.* Τοῖσι δὲ τῷ Σκυθίῳ συλησασσι τὸ
 ἱερὸν τὸ ἐν Ἀσπιδωνί, καὶ τοῖς τετρίῳ αἰεὶ ἐκζητοῖσι εὐδοκίαν ὁ θεὸς θήλειαν ὑἷον.

δύλον, ὅπ' ἐρεβάτειον αἰ καὶ βόειον πλεῖτον ἔλεγον. ¹ Ἀλλὰ
 γὰρ ἄλλος ὑπὲρ τῶ εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶ σχημάτων χρήσεως ἐκ παρεν-
 δήκως ² τοσαῦτα ³ περιφιλολογήται· πάντα γὰρ ταῦτα παθη-
 κωτέρως καὶ συγκεκνημένως ἀποτελεῖ τῆς λόγους. Πάθος δὲ
 ὑψὺς μετέχῃ τοῦτον, ⁴ ὅπόσον ἦθος ἡδονῆς.

spicuum est etiam *ovillas* aut *bu-
 bulas* dicturum fuisse? Sed hæc
 pro figurarum ad ornandam &
 attollendam orationem usu, vel-
 uti per viam, disputata suffi-
 ciant: omnes namque istiusmodi
 exornationes & multo excitatio-

rem reddunt orationem, & af-
 fectibus magis exardescentem,
 commotio-remque. Affectus au-
 tem, mi Terentiane, tantum ha-
 bent sublimitatis ac splendoris,
 quantum moratæ orationi dul-
 cedinis adest atque jucunditatis.

Τ Μ Η Μ Α Λ'.

Περὶ ἐκλογῆς τῶ ὀνομάτων.

Επειδὴ μὲν τοι ἡ τοῦ λόγου νόσις, ἢ τε φράσις, τὰ
 πλείω δι' ἑκατέρω ¹ διέπληξι, ἴσθι δὴ, φεῖ δ' φρα-
 σικοῦ μέγας, εἰ τινα λοιπὰ ἐπὶ, προσεπιθεασώμεθα. Οτι μὲν
 τοίνυν ἡ τῶ κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ
 θαυμαστὴς ἄρα, καὶ χαλακὴ τῆς ἀκρίβειας, καὶ ὡς πᾶσι τοῖς

SECTIO XXX.

De verborum delectu.

Quoniam vero sensuum in
 oratione Sublimitas, & di-
 ctionis, sive elocutionis, ma-
 gnificencia, altera alterius ope
 potissimum explicatur & expan-
 ditur, agendum, ecqua etiam
 nunc, quæ ad elocutionem per-

tinere videbuntur, supersint,
 consideremus. Quod autem pro-
 priorum & illustrium verborum
 delectus mirifice eos, qui au-
 diunt, permulceat atque deli-
 niat; isque ab oratoribus aliis-
 que scriptoribus summo studio

¹ Malim *ἀλλὰ μὲν ἄλλος*. Toll. ² Illud *τοσαῦτα*, ut monuit *Tollius*,
 supervacaneum esse videtur. ³ *Πεφιλολογήσθαι* *Schurzfl.* ⁴ Ita *Faber*.
 prius in *Editis* omnibus *ὅπόσον ὑψὺς ἡδονῆς*. ⁵ *Διελθύνεται*, *dirigitur*, ma-
 lit *Tollius*; quod præsens tempus, non præteritum, hic requiratur.

affectetur,

ρήτοροι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἑπιπλήδωμα, μέγας
² ἄμα, χάλλος, ³ σαφινύειαν, ⁴ ἢ βάρϑ, ἰσχυρὸς, κράτος, ἐπὶ
 δὲ τάλλα, ἀν' ὧσι πνα, τοῖς λόγοις, ὡς ἀγάλασαι
 χαλίστοις, ⁵ δι' αὐτῆς ἐπανθεῖν ὡς ἀσχευάζουσα, καὶ οἶονεῖ
 ψυχὴν πνα τοῖς πρᾶγμασι φωνητικῶς οἰπθεῖσα, ⁶ μὴ καὶ
 περιττὸν ἢ ⁷ πρὸς εἶδός τε διεξίεναι. Φῶς γὰρ πρὸ ὅλλι ἰδίου ἔ
 ἵς τὰ χαλὰ ὀνόματα. Ο μέντοι γε ὅγκος αὐτῶν ἔς πάντη
 χρειώδης. ἐπεὶ τοῖς μικροῖς παραματίοις περιττεῖναι μέγα
 καὶ σεμνὰ ὀνόματα τωτὸν ἀν' φαίνοντο, ὡς εἰ τις τραγικὸν
 προσωπεῖον μέγα παιδί φησὶν νηπίω. ⁸ Πλὴν οἱ μὲ ποιή-
 σθαι καὶ * * * * *

affectetur, (utpote qui cum gran-
 ditatem, tum dignitatem, orna-
 tum, perspicuitatem, pondus,
 vim, robur, cæterasque id genus
 alias virtutes orationi, velut dis-
 tinctam fulgentibus gemmis ve-
 stem pulcherrimæ cuiusdam ima-
 gini, conferat atque circumjiciat;
 adhæc & rebus ipsis animam ac
 vocem quasi suppeditet.) actum
 agam, si te, *Posthumi suavisime*,
 cui hæc esse scio cognitissima,

docere velim. Pulchra namque
 & electa verba proprium men-
 tis esse lumen vere dixeris. Non
 tamen in omni eapropter ge-
 nere ut parte orationis splen-
 dor eorum atque amplitudo lo-
 cum habet: nam de rebus exili-
 bus uti verbis magnificis atque
 amplissimis, perinde est ac si
 prægrandem personam tragicam
 infanti puero adaptaveris. At in
 Poësi & * * * * *

1 Nonnulli ita vertunt, ac si legissent ἐπιπλήδωσιν. Sed (ut inquit
Tollius) melius ἐπιπλήδυνται, nisi is subintelligatur. 2 Καὶ post ἄμα in-
 ferendum esse monet *Tollius*. 3 In duob. Codd. εὐπινύειαν, i. e. nitorem, ele-
 gantiam. in tertio εὐπινύειαν, forte pro εὐκρίνειαν distinctionem, de qua
Hermogenes l. i. de *Formis*, capp. 3. & 4. 4 Illud ἢ tollendum, utpote pro-
 fectum à Librario, qui in margine ad explicationem ἔς εὐκρίνειαν scripse-
 rat ἢ σαφινύειαν. *Tollius*. Forſan ἐπιπνοίαν, solertiam in cogitando. *Schuriz fl.*
 5 Ita *Tollius*. antea δι' αὐτῆς. 6 Particulæ sunt μὴ & dubitationi infer-
 vientes, non redundantes, ut quidam censuerunt. *Faber*. 7 Prius πρὸς
 εἶδός τε, quod in πρὸς εἶδός τε mutavit *Tollius*. 8 In Edit. prima & Codd.
MSS. statim post νηπίω habemus lacunam, post quam sequitur πλὴν ἐν μὲ
 ποιήσθαι καὶ ἑπιπλάττειν, καὶ γήμιον. τὸ δ' Ἀνακρ. &c. In *Veneia* Aliisq. νη-
 πία. πλὴν ἐν μὲ ποιήσθαι καὶ. dein, post hiatum, ἑπιπλάττειν, & γήμιον. τὸ δ'
 Ἀνακρ. &c. Una autem vocola ἑπείκειν auctior est *Ver. Cod. Parisinus*; & in
 eo ἑπιπλάττειν pro ἑπιπλάττειν. Lacunam hanc (inquit *Tollius*) ita ego

Τ Μ Η Μ Α λα'.

Περὶ ἰδιωπισμῶ.

* * * ὑπὲρ πάντων, καὶ γνήσιον τὸδ' Ἀνακρέοντος. "ἔχει
 "² Θρηϊκίης ἐπιτρέφουσα." Ταύτη καὶ ὁ Θεοπόμπος ἐκείνο τὸ
 ἐπαίγιον, ἀλλὰ τὸ ἀνάλογον, ἔμοιγε σημαντικώτατα ἔχειν
 δοκεῖ. ὅπερ ὁ Καρχήλιος οὐκ οἶδ' ὅπως χαταμέμφεται.
 "Δεινὸς ὢν, φησὶν, ὁ Φίλιππος ἃ ἀναγκοφαγῆσαι πρᾶγμα-
 "τα." Ἐστὶν ἄρ' ὁ ἰδιωπισμὸς εἴοτε τοῦ κόσμου ὡς πολλὸν
 ἐμφανιστικώτερον ἐπὶ γινώσκεται καὶ αὐτόθεν ὅτι καὶ κοινῶς βίβ,

SECTIO XXXI.

De idiotismo, seu de verbis vulgaribus.

* * * projectissimum quidem, at- *versa rerum devoranda à natura*
 tamen fecundum *Sublimitatis* *factus.* Accidit igitur nonnun-
 est hoc Anacreontis; *Threissa* quam, uti de medio sumpta &
non me vexat amplius. Sic & protrita verba exquisitis atque
 illud Theopompi laudabile, quo- ad ornatum comparatis multo
 niam ipsi rei admirabiliter con- significantiora sint, multoque il-
 venit, significantissimum mihi lustriora: illico enim per se ex
 semper visum est; quod nescio ipso quotidiani sermonis usu in-
 quid fit ut à Cæcilio carperetur. telliguntur; quicquid autem fa-
Erat, inquit, *Philippus ad ad-* miliare est & consuetum, jam hoc

aliquando suppleveram: Πάλιν ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἰστορεῖ ὁ ἰδιωτισμὸς πολλὰκις,
 εἰάν μὲ τοῖς πρᾶγμασι ἀνάλογον ἦ, πάντοτε σημαντικόν τι, καὶ ὅτι γνησίως ὁ ψυχο-
 γρηπτικώτατος, καὶ γνήσιον ὡς τὸδ' Ἀνακρέοντος. Verum in MS. Veneto S.
Martii margini adscriptum, εἰ ταῦτα λείπει ὑπὲρ δύο φύλλα. Adeo ut no-
 vam sectionem effecerimus, quâ de verbis agatur abjectis & vulgaribus.
 1 Lege cum *Tollio* ὑπὲρ πάντων, nam *Hermogenes* (ut idem notavit)
 ὑπὲρ πάντων in sermone agnoscit, l. 2. de *Ideis* c. 1. præterea aliquoties oc-
 currit ὑπὲρ πάντων apud *Dionysium Halic.* 2 In Cod. *Vat.* Θρηϊκίης, ut in
Anacreontis Ode LXI. πᾶσι Θρηϊκίη. Vide Cl. *Barnesi* notas ad *Anacr.*
 p. 280. 3 Vis hujus metaphora non in comedendi significatione (ut cen-
 sent alii) sita est, sed in necessitatis in edendo expressione; cum scilicet *Phi-*
lippus, quod nolenti adigente necessitate faciendum erat, ingenii flexi-
 bilitate devorata molestia lubens faciebat. Est enim ἀναγκοφαγία *Aristo-*
teli βίαιος τροφή, Fabioque appellatur certa lex ciborum. Nullo igitur jure
 verbum hoc ἀναγκοφαγῆσαι *Cæcilii* carpebat, *Tollins.*

ipso

τὸ δὲ σῶντες ἤδη πιστότερον. Οὐκ ἔνι ὅτι τὰ αἰχρᾶ καὶ
 ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μεθ' ἡδονῆς ἐνέχεα πλεονεξίας καρτε-
 ριωτός, τὸ "ἀναγκοφαγεῖν τὰ πρῶτα" ² διαργέταια
 πρὸς αἰσχύνην. Ωδὲ πως ἔχει καὶ τὰ ³ Ἡερδοτεια. "ὁ Κλεο-
 " μόνος, φησὶ, μανὲς τὰς ἑαυτῷ σάρκας ξιφιδίῳ κατέταμεν
 " εἰς λεπτά, ἕως ὅλον χαλαροθεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν." Καὶ,
 " ⁴ ὁ Πύθης ἕως τῷδε ὅτι τὸ νεὸς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατε-
 " κρεουργήθη." Ταῦτα γὰρ ἐγγὺς τῷ Ἰσχυρῷ τῷ ἰδιώτῳ, ἀλλ'
 οὐκ ἰδιωτεύει τῷ σημαντικῷ.

ipso evadit credibilis. Quare
 de homine ignominiosa ac for-
 dida quæque non patienter mo-
 do, sed etiam, ad explendam
 ambitionem & dominandi libi-
 dinem, cum voluptate quadam
 concoquente, significantissime
 usurpatum est illud, *adversa re-
 rum devorare*. Hujus classis sunt
 & illa Herodoti: *Tum vero
 Cleomenes insania correptus cul-
 tello corpus suum minutim disci-*

dit, donec totus in segmenta dis-
sectus animam efflavit. Item
 hæc: *At Pytheas eo usque in*
pugnando navi resistit, donec mi-
nutim concideretur. Sunt enim
 hæc istiusmodi, ut ad sermo-
 nem vulgi quam proxime ac-
 cedere videantur, eumque vel-
 ut adradere; veruntamen signi-
 ficationis evidentia à plebeja vi-
 litate longissime remota sunt at-
 que disjuncta.

Τ Μ Η Μ Α λβ'.

Περὶ πλῆθους μεταφορῶν.

ΠΕΡΙ δὲ τῶν πλῆθους μεταφορῶν, ὁ μὲν Κακίλιος
 εἰκοὶ συγχαλαπῆτος τοῖς δύο, ἢ, τὸ πλεῖστον, τρεῖς

SECTIO XXXII.

De metaphorarum multitudine.

SED neque quod ad Transla- mibi judicium Cæcilius unquam
 tionum multitudinem suam approbaverit, illorum subscri-

1 Ita ex Cod. Vat. antea ἐπὶ τῇ αἰχρᾷ. 2 Εὐργίστω in Codd. Vat.
 3 In lib. 6. sect. LXXV. à Longino tamen aliquantulum mutata, & in
 compendium redacta. 4 Herodoti lib. 7. sect. CLXXXI. ubi est ἐς τὸ
 ἀπὸ τοῦ μαχόμενου, ἕως &c. 5 In Editionibus istam Tollei præcedentibus

ὅππῃ ταῦτ' νομοθετοῖσι τάττειται. Ὁ γὰρ Δημοσθένης ὄρεσι καὶ
 τῇ τοῖς ἄλλων ὁ τῆς χρείας δὲ χαμῶσι, εἶτα τὰ πάντα χιμαῖρ' ἔχον
 δίκην ἐλαυνεταί, καὶ τῇ πολυπλήθειαι αὐτῶν ὡς ἀναγκῆσαν
 οἰταῦθα συνεφέλκεται. " Ἀνδρῶποι, ² φησὶ, μαερί, καὶ ἀλά-
 " τρες, καὶ κόλακας, ἡρωθιεύσμενοι τοῖς ἑαυτῶν ἔχαστοι πα-
 " τρίδας, τῇ ἐλευθερίαι προπετωκότες, προτέρων Φιλίπ-
 " πῳ, νυνὶ δ' Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ μετῴντες καὶ τοῖς αἰ-
 " χίοις τῇ εὐδαιμονίαν τῇ δ' ἐλευθερίαν καὶ ὁ μηδὲνα ἔχειν
 " διαπότῃ αὐτῶν, ἀ τοῖς προτέροις Ἑλλήσιν ὅροι τῇ ἀγαθῶν
 " ἦσαν καὶ χαυρόνες, ἀνατετραφότες." Εἰ ταῦτα τῷ πλήθει τῶν
 προπικῶν ὁ καὶ τῇ ποροδοτῶν ³ ὅππῃ ποροδοτῶν τῷ Ρήτορος θυμός.
 Διότι ὁ μὲν Λειστοτέλης καὶ ὁ Θεόφραστος ⁴ μελίσματα φασὶ

bens sententiae, qui duas tantum, aut summum tres, in una re adhibendas esse Translationes existimant. Equidem, ut in aliis omnibus, ita & in hac re Demosthenem nobis, tamquam certissimam normam ac regulam, sequendum existimo: adeoque plurium simul Translationum usum tum praecipue esse tempestivum, quum affectus adinstar hiberni torrentis praecipites ruunt, earumque copiam velut adhibita vi propellunt ac provolvunt. Homines, inquit, impuri, & scelerati, & adulatores; qui, & suam patriam quisque suam

fæde lacerarunt, libertatem [tam publicam quam suam ipsorum] Philippo primum, nunc autem rursus Alexandro propinarunt: quique, ventre ac libidinibus probrosissimis summum vitæ bonum ac felicitatem metientes, libertatem, nullique servire domino, quæ majoribus bonorum omnium fines erant ac regulæ, funditus everterunt. Hic, ut vides, Terentiane dulcissime, ipsa illa Translationum congeries à fervente Oratoris in proditores propulsa proruit ira atque indignatione. Alioquin cum Aristoteles tum Theophrastus au-

πλήθους καὶ μεταφορῶν. τῇ pro καὶ reponi jubet Faber. Forſan vox τόλμης excidit: nam paulo infra habemus ἑμῶς 3 πλήθους καὶ τόλμης μεταφορῶν. Tandem vero malim, περὶ δὲ πλήθους τῶν καὶ μεταφορῶν, quod probant ſequentia. Tollius. 1 Potius ὁ 3 Δημοσθένους. Eadem fere in Plinii L. IX. Epist. xxvi. Idem. 2 In Orat. pro Corona, p. 188. Edit. Paris. & p. 169. Edit. Oxon. ubi in vulgatis ἐκλάκας καὶ ἀλάτρες, & mox πεσέτεροι μὲν Φιλίππῳ, νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ. 3 Ita in Edit. prima. poſtea ἐπιπρόδω. ſcil. (ut inquit Petrar.) φανερὸς. 4 Vide Cicer. de Orat. l. 3. c. 41. & Quintil. l. 8. c. 3. dadium

πνα τῶν¹ θρασυῶν εἰ ταῦτα μεταφορῶν, ταῖ, “ὡς περὶ
 “φάναι,” καὶ, “οἰονεῖ,” καὶ, “εἰ χρὴ τῷτον εἰπεῖν τὸ τῶτον,”
 καὶ, “εἰ δὲ² παρὰ κινδυνώτερον λέξαι.” Ἡ δὲ ὑπο-
 πίμποις, φασίν, ἰαταὶ τὰ πολυμερῆ. Εἰ δὲ καὶ ταῦτα μὲν
 ἀποδέχονται, ὅμως δὲ³ πλήθους καὶ τόλμης μεταφορῶν, ὅθεν
 ἔφην, καὶ περὶ τῶν χημάτων τὰ εὐχεμαὶ καὶ τὰ σφοδρὰ πάθη,
 καὶ τὸ γενναῖον ὕψος εἶναι φημι ἰδιά τινα ἀλεξιφάρμακα. ὅτι
 τῷ ῥοσίσῳ τὸ φορῶνς τῷ πένθει ἀπαντᾷ τὰ ἄλλα παρὰ
 ρεῖν καὶ παρὰ τῶν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναγκῶν πάντως εἰσπράτ-
 τεσθαι τὰ παρὰ τὸν, καὶ οὐκ εἶναι τὸν ἀκροατὴν χαλᾶν
 παρὰ τὸν πλήθους ἐλεγχον, ἀλλὰ τὸ συνεθεσθῆναι τῷ λόγῳ.
 Ἀλλὰ μὲν, ἐν γὰρ ταῖς τοπικαῖς καὶ ἀφαιρετικαῖς οὐκ
 ἄλλο πᾶσι κατὰ σημειωτικόν, ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι

dacium, atq; proxime periculum
 accedentium, Translationum
 hæc ajunt esse lenimenta quæ-
 dam, ut ita loquar; vel, quasi:
 vel, si ita loqui liceat: item, si
 verbum audacius concedatur, &c.
 Hæc enim correctio, inqui-
 unt, emollit ac mitigat quic-
 quid in iis durius aut audacius
 occurrerit. Ego, uti ea quidem
 non improbaverim, ita copiar
 & audaciæ Translationum, sic-
 ut & figurarum, (quemadmodum
 superius dixisse memini, ita et-
 iam nunc) peculiare & egregium
 remedium esse confirmari tem-
 pestive adhibitos & vehementes
 affectus, cum vera ingenuaq; Sub-
 limitate conjunctos: quorum

hæc natura est atque indoles, ut
 impetus sui vehementia cætera
 omnia secum abripiant ac pro-
 pellant, & audacissima quæque
 ac præcipitia veluti adigente
 prorsus necessitate adsumant;
 audientibus autem, quod eodem
 illos concitatæ mentis impetu,
 veluti quodam sacri furoris affla-
 tu, una cum oratore auferri fa-
 ciant, ne otium quidem aut la-
 xamentum examinandæ hujusce
 aut reprehendendæ Translatio-
 num multitudinis permittant.
 Quid? quod, & in locorum tra-
 ctationibus & descriptionibus,
 nihil illa Translationum frequen-
 tia atque congerie significantius
 esse potest? Quarum ope huma-

1 Ita Faber. prius erat θρασίων. 2 Malim παρακινδυνώτερόν τι
 λέξαι. Toll'us. 3 Ita Tollius ex MSS. pro πλήθους καὶ τόλμης. & mox ex in-
 genio, ὕψος pro ὕψους. 4 Respicit ad ea quæ dixerat p.63. v.13. 5 Ar-
 ticulum τὰ ante σφοδρὰ ejicit Tollius, contra quam Schmitz fl.

τῶποι. Δι' ὧν καὶ ὡς ἔχει Ἰ Xenophῶντι ἡ τὰν θρωπίνην σκλήνους
 ἀνατομή πομπικῶς, καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἀναζωγραφεῖται θείως
 παρὰ τῷ Πλάτῳ. ^{in venarum} “² Τὴν μὲν κεφαλὴν αὐτῆς φησὶν ^{in pectore} ἀκρό-
 “ πολιν. ^{in pectore} “⁴ ἰσθμοὶ δὲ μέσσοι διωκομένησθαι μέλαξιν ἔστι θῆρας
 “ τὸν αὐχένα, ^{in pectore} “⁵ σπονδύλους τε ὑπερχειλῆσαι φησὶν οἷον σπό-
 “ ριγῆας καὶ ^{in pectore} “⁶ τὴν μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποις ^{in pectore} ἐστὶ κακῶν δέλεαρ,
 “⁷ γλῶσσοισι δὲ γούστῳ δοκίμοι. ^{in pectore} “⁸ αἱματὶ δὲ τῶν φλεβῶν
 “⁹ καρδίαν, καὶ ^{in pectore} “⁹ πηλὴν τῆ περιφερομένης καὶ πάντα τὰ
 “ μέλη σποδρῶς αἵματος, εἰς ^{in pectore} “¹⁰ δρυφοεικὴν οἰκισιν κατατε-
 “ ταγμένῳ. τὰς δὲ ἀφροδισίας ^{in pectore} “¹¹ πορὰν οἰομαί ^{in pectore} “¹⁰ τειν-
 “ πῆς, ^{in pectore} “¹¹ τῇ δὲ πηδύσῃ ^{in pectore} “¹² καρδίας οἷον τῇ τῶν δεινῶν τροσ-
 “ δοκίᾳ καὶ τῇ ^{in pectore} “¹³ θυμῷ ^{in pectore} “¹² ἐγέρσῃ, ἐπειδὴ ἀφ' αὐτῆς ἦν, ὅτι
 “¹⁴ καὶ αἱ μηχανώμενοι, ^{in pectore} “¹³ φησὶ, τὴν ^{in pectore} “¹⁴ πλεῦμονος ἰδέαν

ni tabernaculi anatome à Xeno-
 phonte quidem apparate ac ma-
 gnifice; at à Platone omnino
 divine depingitur. Ut quum
 caput hominis arcem appellat,
 isthmum vero inter hoc & pe-
 ctus medium interjectum collum,
 vertebraeque tanquam cardini-
 bus suffultum esse dicit: tum
 & voluptatem hominibus escam
 ait existere malorum, linguam
 saporum exploratricem ac judi-

cem: cor venarum nexus origi-
 nem, & fontem sanguinis, uni-
 versum cum impetu quodam cor-
 pus permeantis, in sua velut in
 corporis custodum statione collo-
 catum: meatuum autem vias ac
 transitus angiportus vocat: por-
 ro cordis subsultationi, ubi vel
 terrore offuso trepidat vel ira
 inflammatum concitatur, Dii,
 inquit, auxilium molientes pul-
 mones fabricarunt, molle & ex-

1 Locum (ut monuit Cl. Langbænius) forte intelligit Απομνημονεύμα-
 ταν, l. i. p. 35. Edit. Oxon. 2 In Timæo: ubi illa humani corporis
 descriptio tres amplius paginas occupat. Longinus autem ea selegit quæ
 visa sunt splendidiore, verbis plerumque mutatis. Vide Ciceronem de Nat.
 Deor. l. 2. c. 54, 55, 56, &c. 3 Pag. 70. v. 8. Edit. Paris. 4 P. 69. v. 40.
 5 Pag. 74. v. 2. 6 Pag. 69. v. 32. 7 Hisce nihil simile reperio præ-
 ter ea quæ habentur, p. 65. v. 29. ὅτι μὲν γὰρ εἰσὶν αἱ περὶ τοὺς φλεβῶν, οἷον
 αὐτῶν δοκίμοι καὶ γλῶσσος. 8 Ita ex Cod. Vat. & Platonis verbis (τὴν δὲ καρ-
 δίαν αἷμα καὶ φλεβῶν, p. 70. v. 9) locum restituit Tollins. cum
 antea editum esset, αἷμα καὶ φλεβῶν absque τῇ καρδίᾳ. 9 P. 70. v. 10.
 10 Ibid v. 17. 11 Ibid v. 21. 12 Melius in duob. Codd. Vat. ἐγέρσῃ.
 Tollins. 13 Male φασὶ in Edit. ante Tollianam. 14 Πλεῦμονος [live πνεύ-
 μονος]

“οἰεφύτθισαν, μαλακίῳ καὶ ἀναμνον καὶ ὀσφραγίσαι ἐντὸς
 “ἐχέει, ² οἷον ἄλμα μαλακόν, ἢ, ὁ θυμὸς ὁπότε οὐ αὐτῇ
 “³ ἀκμάζει, πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον μὴ λυμαίνηται. καὶ τὸ μὲν
 “τὸ ἐπιθυμῶν οἴκησιν ὠροσεῖται ὥς ⁴ γυναικωνίτην, τὸ δὲ θυ-
 “μῷ δὲ ὡς ἀνδρωνίτην. τὸν γὰρ μὴν ἀσπλῆνα τὸ οὐτὸς ὁκ-
 “μαγείον, ὅθεν πληρέμενος τῶν ἀποκαθαρομένων μέγας καὶ
 “⁶ ὑπερλῶς ⁷ αὐξεται. ⁸ μετὰ δὲ ταῦτα ⁹ σαρξὶ πάντα
 “αὐτὰ, φησὶ, κατεσκίασαν ἀνωθεν, τὴν δὲ σάρκα ὠροδο-
 “λίῳ μὲν καυμάτων, ὠροδλίῳ δὲ χειμῶνι, ἐπὶ δὲ πῶ-

sangue & cavernis [spongiæ ad instar] intus instructum corpus, veluti molle solum saltationi accommodatum, ut cor, ubi in ipsa a efferveret, ad id quod [præ moluita] cedit subsultans, haud læderetur: & cupidi atum sedem conclave appellat feminarum; iræ autem domicilium, atrium virorum: lienem vero

intestinorum tersorium, quorum purgantem adimpletus in molem excrescit subtumidam. post illa, inquit, omnia hæc undiquaque carne vestiverunt & sepeferunt, ut & adversus omnes nimios caloris & frigoris impetus vallum quasi quoddam ac tegmen esset, & contra quosvis ictus aut casus, instar coactilium, leniter molli-

μῶν] ἰδίῳ pro pulmone, ut & alibi ἡπατὶ ἰδίῳ pro hepate, loquendi modo Platoni & aliis familiari, ut notavit Faber. 1 Utrum σφραγίσαι cum aliis, an σφραγίσαι ex Platone legamus, haud inultum refert. 2 Ita ex Platone (p. 70. v. 32.) in Edit. nuperrimis pro αἷμα μαλακόν, quod placuit Porro & Petræ. Οποῖον μέλαγμα habet Edit. prima, ut & Codd. MSS. Malim cum Langbænio, οἷον μέλαγμα; quod vox μέλαγμα id aliquando significet, quod ferendis oneribus subternimus, ne humeri lædantur. 3 Ita Tollius ex Platone p. 70. v. 32. In duobus Codd. MSS. ζῆσι, πηδῶσα &c. in Edit. prima ζῆσι, εἰς ὑπὲκον μὴ λυμαίνηται. in Veneta, aliisque ἀκμάζει, εἰς ὑπεῖκον μὴ λυμαίνηται. 4 Quod Platoni (p. 70. v. 1.) γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησις, hoc à Longino γυναικωνίτις & ἀνδρωνίτις appellatur. 5 Ita ex Platone p. 72. v. 25. In Edit. prima, Veneta, aliisque μαγειρίον, & in Codd. MSS. μαγαῖον. De voce ἐμαγαῖον videbis Voßium ad Casullum p. 97. 6 Vox hæc (in Platone p. 72. v. 30.) non significat hic loci, quod vulgo solet, partem suppuratam; sed tralate accipitur pro molliter tumida. Tollius. 7 Platoni αὐξάνεται. 8 P. 74. v. 40. 9 Ita primus (ex Platone p. 70. v. 30.) edidit Porro: quem sequuti sunt ceteri. In Edit. prima & Veneta, — σαρξὶ πάντα, φησὶ, κατεσκίασαν, ὠροδλίῳ τὸ ἔξωθεν τὴν σάρκα, οἷον τὰ πηδήματα ὠροδλῆροι. — τοιούτῳ δὲ &c. atque ita, teste Tollio, in Codd. MSS.

terque

"μαίτων, ¹ οἷον τὰ πηλητὰ, ἔσονται, σώμασι μαλακῶς καὶ
 "πράως ὑπαέκουσαν. ² νομιμὸν δὲ σαρκῶν ἔφη τὸ αἷμα,
 "τῆς δὲ προφῆς ἔνεχα, φησί, ³ διωχέουσιν τοῦ σώματος, τε-
 "μινοντες ὥσπερ ἐν κήποις ὄχτεις, ὡς ἐκ πινος ἰάματος ⁴ ἐπι-
 "όντος, ἀραιῶν ὄντος ὡς αὐλῶνος τοῦ σώματος, τὰ τῷ φλεβῶν
 "ῥέοι ἰάματα. ἡνίκα δὲ ἡ τελευταία ὥρεται, ⁵ λύεται φησί
 "τὰ τῇ ψυχῆς, οἰοῦναι νέως, πείσματα, μεθεῖσθαι τε αὐτὴν
 "ἐλευθέραν." Ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια μυεῖ ἅπαν ὅτι
 ἔξῃς. ἀπόχρη δὲ τὰ δεικλωμένα, ⁶ ὥστε διᾶσαι, ⁷ ὡς με-
 γάλα τε τῇ φύσει εἰσὶν αἱ ⁸ τροπαί, καὶ ὡς ⁹ ὑψηλοποιὸν αἱ μελα-
 φοραί, καὶ ὅτι οἱ παθητικοὶ καὶ ἐκφραστικοὶ καὶ ὁ πλεῖστον αὐ-

*terque corporibus incidentibus ce-
 dens: sic & sanguinem corporis
 pabulum appellat; alimenti vero
 gratia, inquit, venarum illud
 canalibus, non secus ac hortum
 inductis rivulis irrigarunt; sic
 ut tanquam ex fonte perenni,
 per rarum & exilibus distinctum
 meatibus corpus, venarum lati-
 ces fluant. ubi vero mors ap-
 propinquaverit, solvi ait ruden-
 tes animæ, non secus ac navis,*

*illamque liberam dimitti. Hisce
 similia addit alia innumera quæ
 ibidem sequuntur: ea autem, quæ
 nunc inde excerpta retuli, suffi-
 cere ad probandum existimo,
 Translationes omnes (inprimis
 autem illas, in quibus similitudo
 spectatur) & ipsa natura gran-
 des esse & insignem orationi
 Sublimitatem suppeditare; eas-
 que cum in affectibus explican-
 dis, tum in narrationibus ac de-*

1 Antea ex Platone (p. 74. v. 8.) ediderunt *Petra, Portus, aliique*, — οἷον τὰ
 πηλητὰ ἔσονται κτήματα, σώμασι &c. Sed vocem κτήματα ejici jussit *Faber*,
 utpote ex glossmate natum. nam cum ad πηλητὰ in margine adscriptum
 erat πηλήματα inde κτήματα formarunt exscriptores. 2 Pag. 77. v. 27.
 3 In Platone, loco jam citato, διωχέουσιν. & in *Edit. prima* διωχέουσιν το
 σώμα. 4 In Platone ibidem post ἐπιόντος sequitur ἀραιῶν, pro quo (ut
 censet *Faber*) illud ἀραιῶν. dein ὄντος αὐλῶνος τῷ σώματι in *Edit. prima*,
 aliisque. Verum ὡς (quod absorptum erat à præcedente ὄντος) ante αὐ-
 λῶντος reposuit *Tollius*, & πέν (ex Platone p. 79. v. 5.) pro ῥέοι substituen-
 dum esse pronuntiat. 5 Pag. 81. v. 38. 6 Illa ὥστε διᾶσαι defunt in *Edit.*
prima & Codd. MSS. 7 Ita in *Edit. pr. & uno Cod. MS.* unde μεγάλα καὶ φύ-
 σος legendum esse conjicit *Tollius*. μεγάλα πᾶσι φύσιν in *Ed. Veneta, aliisque.*
 8 Τροπικαί in *Ed. prima & MS. Ambr.* ut forsan exciderit vox λίξεις. 9 Ita
 censet *Dionys. Hal.* ut & *Quintil.* l. 8. c. 6. modo rarius adhibeantur.

scriptio-

ταῖς χαίρεισι τόποι. Οπ μὲν τοι καὶ ἡ χρῆσις τῷ πρόπῳ, ὥσ-
 ὡς τὰλλα πάντα καλὰ εἰς λόγους, τραγωδῶν αἰεὶ πρὸς
 τὸ ἄμετρον, δῦλον ἦδυσ, καὶ ἐγὼ μὴ λέγω. Επὶ γὰρ τέ τοις
 καὶ τῇ Πλάτῳια ἔχῃ ἡκιστα ἀφασύρουσι, πολλάκις, ὥσπερ ὑπὸ
 βακχείας πινὸς τῷ λόγῳ, εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς
 καὶ εἰς Ἀλληγορικὸν τόμον ἐκφερέμενον. “¹ Οὐ γὰρ ῥαῖδιον
 “² ὄνοειν, ³ φησὶν, ὅτι πόλιν ⁴ εἶ) δὲ δίκλιν κρατῆρος ⁵ κε-
 “⁶ κραμένην· ὅ μνημόμετον μὲν οἶνος ἔγκεχυμένος ζῆ, κολα-
 “⁷ ζόμετον δὲ ὑπὸ νήφοντος ἐτέρῃ θεῷ, καλλιῶ κοινωνίαν
 “⁸ λαβὼν, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεσθαι.” ΝΗΦΟΝΤΑ
 γὰρ, φασί, ΘΕΟΝ τὸ ὕδωρ λέγειν, ΚΟΛΑΣΙΝ δὲ τιῶ
 κράσιν, ποιητὴν τινὲ τῷ ὄντι ἔχῃ νήφοντός ὅστις τοῖς τοῖς-
 τοῖς ἐλαττώμασιν ἐπιχειρεῖν. Ομοῦς αὐτόθεν ὁ Κακίλιος, ὅτι

scriptioribus, insigniter esse op-
 portunas. Veruntamen, uti cæ-
 tera solent omnia, quæ in elo-
 cutione pulchra sunt atque lau-
 dabilia, ita & hæc orationis or-
 namenta ad excessum prona esse
 & proclivia. etiam me tacente
 res ipsa loquitur. Unde & hoc
 præcipue nomine idem à non-
 nullis exagitari & reprehendi so-
 let Plato, quod persæpe, velut
 instinctu quodam & quasi bac-
 chatione dicendi abreptus, ad
 immodicas ac duras Translationes
 & ad allegoricum tumorem

auferatur. Non enim, inquit, fa-
 cile intelligi potest, civitatem
 temperatam esse oportere instar
 crateris: in quo furons vinum ef-
 fusum ebullit; sed ab alio deo
 sobrio castigatum, præclara cum
 eo inita societate, bonum & mo-
 deratum potum exhibet. Siqui-
 dem aquam sobrium vocare De-
 um, temperiem vero castigatio-
 nem, aliaque id genus dehonestam-
 enta, potius quam ornamenta,
 orationis confectari, poetæ ali-
 cujus esse, ajunt, non satis sobrii.
 Et hinc, puto, illa nata Cæcilio

1 Lib. vi. de Legibus p. 773. v. 30. Edit. Paris. 2 In duobus Codd.
 Vat. & MS. Ambr. ἐπνοεῖν. 3 Lege φασί, sc. Platonis obtrectatores.
 Tollius. Sed cum ipsissima sunt Platonis verba, non est cur à vulgata le-
 gione recedamus. 4 Κεκραμένην in MS. Ambr. 5 ἔγκεχυμένος malit
 Tollius. ἐκκεχυμένος in MS. Ambr. 6 Post ἐπὶ in V. C. inserta erat ἔδῃ,
 ita ut plura excidisse videantur. Alias levi transpositione, & addita co-
 pula, totus hic locus restitui possit, hoc modo: νήφοντα γὰρ, φασί, θεὸν τὸ
 ὕδωρ λέγειν, κολασιν δὲ τιῶ κράσιν, τοῖς τε τοῖς τοῖς ἐλαττώμασιν ἐπιχειρεῖν, ποιη-
 τὴν τινὲ τῷ ὄντι ἔχῃ νήφοντός ἐστι. Tollius.

τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν, ἀπεθάρρῃσι τῷ πρὸς τὴν
 Λυσίαν ἀμείνων Πλάτωνος ἀποφάνεσθαι, δυσὶ πάρεσι χρη-
 σάμενοι ἀκρίτοις. Φιλῶν γὰρ ἡ Λυσίαν, ὡς ἔδ' αὐτὸς αὐ-
 τὸν, ὅμως μᾶλλον μισῶ τῷ παντὶ Πλάτωνα, ἢ Λυσίαν φι-
 λῶ. Πλὴν ἡ ἔτος μὲν ὑπὸ ² φιλονεικίας, ³ ὅθεν τὰ θεά-
 ματα ὁμολογούμενα, καθάπερ ὤντη. ⁴ Ὡς γὰρ ἀναμάρτητον
 καὶ καθαρόν ἡ ῥήτορα θεωρεῖ πολλὰ χηρὰ διημαρτημένον τὴν
 Πλάτωνα. Ὡς δ' ἡν ἄρα ἔχει τοῦτον, ὅθεν ὀλίγον δειν.

fiducia est, ut, * in suis pro Ly-
 sia commentationibus, Platoni
 eum anteferre ne quidem dubi-
 tarit; duobus, iisque perpravis
 ac periniquis, affectibus impul-
 sus, amore nempe & odio. Nam,
 præterquam quod Lydiam tan-
 tum amarit, quantum nec ipse
 se, majore tamen omnino odio
 Platonem, quam amore Lydiam

prosecutus est. Adde, quod præ
 contentionis studio ea etiam,
 quæ concessa non sunt, quali
 jam concessa sibi sumat. Ita e-
 nim Lydiam Platoni anteponit,
 ac si ille ab omni prorsus vitio
 purus sit ac immunis; hic autem
 in plurimis labatur. quod utrum-
 que tam à vero alienum est,
 quam quod maxime.

1 Forfan ἔτως vel ἴσως, quod *Petræ* versionī congruit, *Verum fortasse*
hæc animo contendendi affirmavit, quæ tamen (uti voluisse videtur) certæ non
sint & indubitæ observationes. 2 Post *φιλονεικίας* deesse videtur vox *ισοφά-*
λη, aut quid simile. *Toll.* 3 Nota *θεάματα* hoc loco positum pro *θεω-*
ρήματα, qualiter antea usus est *Longinus* verbo *θεωρητέον*. *Faber.* In
uno Cod. Vat. θεάματα, πὶ τιθεμένα, ea quæ ab ipso ut vera sunt posita: in-
 fra tamen est *σπίμματα*, sc. p. seq. & sub finem *sect. xxxvi. Toll.* Aliquid
 deesse suspicor, quod in *Edis.* prima asteriscus ponatur inter *θεάματα* &
ὁμολογούμενα. 4 Verte, etenim tanquam inculpatum & purum *Rhetorem* *Pla-*
toni, qui in multis errat, præfert. *Faber.* 5 Similiter & *Longinus* s. xiv.
 aliique quamplurimi: adeo ut cum *Fabro* & ex *Cod. Vat.* non necesse sit
 substituere ὀλίγον *δι.* *Toll.* * Non suis in *Lydiam* commentariis, prout vertit
Tollius. Nam nullibi legitur *Cæcilium* in *Lydiam* commentatum esse.
 Verum laudavit *Lydiam* præ *Platone Cæcilio*, ut suspicor, *περὶ τῆς χαρακτι-*
ρος τῆς ῥητορίας, cujus libri meminit *Suidas* in voce *Καικίλιος*. Nec abso-
 lutum videtur conjicere eundem, qui *Δημοθέους* καὶ *Κικίριον* σύγκρατον
 scripserat, scripsisse etiam σύγκρατον Πλάτωνα καὶ Λυσίαν. *Schneitz.*

Τ Μ Η Μ Α λγ'.

Πότερον κρεῖττον ἢ τὸ ἀδελφώτων ἐν κατορθώμασι ἀνδρῶν
Υψος, ἢ τὸ διημαρτημένον Υψος;

ΦΕΡΕ δὴ λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνεγκλήιον. ² Ἀρ' οὐκ ἄξιον ἐπὶ ἀξιοποῆσαι τοῖς αὐτοῦ τέττα καθολικῶς· πότερόν ποτε κρεῖττον, ὡς ποιήματα καὶ λόγους, μέγεθος ὡς ὀνόμας ³ διημαρτημένον, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντα καὶ ἀδελφώτον; Καὶ ἔτι, νῦν Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ ὁ θεωρεῖται ὡς λόγους, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἀνὰ φέροντο; Εἴ ποτε αὐτ' οἰκεῖα τοῖς ὅροις ὑψος σκέμματα, καὶ ἐπεκρίσεις ἔξ ἅπαντος δέοντα. ⁴ Εἰ γὰρ οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερβολαὶ μεγέθους φύσιν ἔχουσιν καθαρά. Τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκρίβεις, ⁵ κίν-

SECTIO XXXIII.

Utrum potior sit ac præstantior oratio, omni quidem vitio, sed & Sublimitate carens, an Sublimis aliquando peccans?

AGE igitur, jam scriptor aliquis sumatur vere purus & ab omni parte inculpatus. Nonne & de hoc ipso in universum quærere operæ pretium est; utrum, siue in ligata siue in soluta oratione, Sublimitas potior sit atque præstantior, quæ in nonnullis aliquando peccet; an vero mediocritas omnibus numeris absoluta & omni vitio carens? Nonne item & illud, plures-

ne an majores in elocutione virtutes primas jure ferant? Hæ namque disquisitiones ad hanc mihi de Sublimitate disputationem cum primis pertinere videntur, nostramque de iis sententiam omnino exigere. Equidem non ignoro, Sublimia, quæ ad summum sunt evecta celsitatis fastigium, minime pura esse atque emendata. Nam quod usquequaque accuratum est, hu-

1 Illa φῆσι δὴ &c. usque ad Ἀρ' οὐκ &c. à præcedente sectione primus separavit *Tollins*. 2 Illustrem quæstionem ponit; idque per digressionem paulo sane prolixiorē. Ad rem redibit tēmate XXXVII. *Faber*. 3 In *Edis. prima* & *MS. Ambr. διημαρτημένους* quod ferri potest. 4 Præclare in hanc sententiam *Plinius*, l. IX. Ep. 26. *Quintil.* l. X. c. I. *Dionys. Hal.* in Epistola ad *Pompejum* & *Seneca* in Epist. CXIV. *Toll.* 5 In *Edis. prima* & *MS. Ambr. κινδύους*, & in alio Cod. *MS. κινδύους*.

διωος σμικρότητος· ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ οἱ τοῖς ἄλλαν
 πλέτοισ, εἰνά τι χρὴ καὶ πρὸς λιγυρόμενον. Μὴ ποιε δὲ τῷ-
 το καὶ ἀναγκάσθον ἢ, τὸ τὰς μὲν ταπεινάς καὶ μέσας φύσεις,
 ἀλλὰ τὸ μηδαμῇ ὥσκειν διωεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τὸ ἄκρων,
 ἀναμαρτήτης ὡς ὅτι ὁ πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας ἀφαιμένει·
² τὰ δὲ μεγάλα ὁπισθοκαλῶν δὲ αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος.
 Ἀλλὰ μὲν οὖν ἐκείνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσι πάντα
 τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ³ αἰεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκειται,
 καὶ τῷ μὲν ἀμαρτημάτων ἀνεξάλειπτον ἢ μνήμη ὥσκειν,
 τὴν καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρέει. Παραπτεγμένους δ' οὐκ ὀλίγα
 καὶ αὐτοὺς ἀμαρτήματα, καὶ Ομήρου καὶ τῶν ἄλλων ὅσοι μέγιστοι,
 καὶ ἡμεῖς τοῖς παισίμασιν ἀρεσκόμενοι, ὅμως δὲ ἔχοντες ἀμαρτή-
 ματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκρούσιν καλῶν, ἢ παρορμήματα δι'
 ἀμέλειαν, εἰκὴν που καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ μεγαλοφύας ἀνε-
 πιστάτως παρηλυγμένα· ὅθεν ἦν τὸν οἶμον τὰς μείζοντας

militatis effugere periculum vix
 potest: in ejusmodi autem sub-
 limitate non secus ac in ma-
 gnis opibus, esse aliquid oportet
 quod negligatur. Immo nec ali-
 ter fieri potest, quin humilia ac
 mediocria ingenia, quod magna
 cum audacia nusquam pericula
 adeant, nec summa affectent, &
 à vitiis plerumque sint immunia
 & tutius ingrediantur: quum
 Sublimia hac ipsa, quam con-
 scendunt, altitudine magis in
 præceps vergant, & periculo
 propiora sint. Sed nec illud al-
 terum me fugit, ita esse à na-
 tura comparatum, ut in omni-
 bus humanis actionibus, quod

pravum est recte factis conspe-
 ctius sit atque notabilius: utque
 peccatorum indelebilis in ani-
 mis hominum hæreat memoria;
 pulchrorum contra cito excidat
 atque evanescat. Quare licet &
 ipse non pauca, cum in Homero
 tum in aliis scriptoribus præ-
 stantissimis, peccata observarem,
 hisque eorum maculis ita offen-
 dar ut nemo magis; tamen ea
 non peccata vocarim voluntaria,
 sed hallucinationes potius, per
 incuriam, alicubi temere ac for-
 tuito admittas, dum grandiori-
 bus intentus animus minutula
 hæcce minus sollicitè devitat:
 nihilominus cenfeo, majoribus

¹ Lege ταπεινάς ἢ μέσας. ² Ita fere & Plato l. 6. de Rep. p. 497. v. 37.
 Edit. Paris. ³ Ita ex MS. Ambr. rescripti pro αἰεῖ.

ἄρεταις, εἰ καὶ μὴ οὐ πᾶσι διομαλίζοιεν, τὴν τῷ ὀρθοτέρῳ
 ψῆφον μάλλον αἰε φέρεσθαι, καὶ εἰ μὴ δι' ἐνὸς ἐτέρου, ὃ μεγα-
 λοφροσύνης αὐτῆς ἐνεκα. Επεὶ τοι γὰρ καὶ Ἀπώλιος ὁ Ἀπολλώ-
 νιος ὁ ἄρ' ἔν' Ὀμηρος ἀν' Ἀργοναυτικῶν ποιητής, καὶ τοῖς βουκολικοῖς, πλὴν
 ὀλίγων ἄρ' ἔξωθεν, ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέστατος. ² ἄρ' ἔν' Ὀμηρος
 ἀν' Ἀπώλιος, ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοις γινέσθαι; ³ Τί δὲ Ερατο-
 σθένης ἐν τῇ Ημερόνῃ, ἀλλὰ πάντων ὃ ἀμώμητον ὁ ποιη-
 μάπον, Ἀρχιλόχῳ, πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα παρασείρονται,
⁴ καὶ κεῖνα ὃ ἐκβολῆς ἔσ' ὁ δαμονίῳ πνεύματι ὁρμή, ἢ ἔτι
 νόμον τάξαι δύσκολον, ἄρα δὴ μείζων ποιητής; Τί δ' ἐν
 μέλει μάλλον ἀν' εἰ) Βακχυλίδης ἔλαιο, ἢ Πίνδαρος. καὶ
 ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χίος, ἢ ἢ Δία Σοφοκλῆς; ⁵ ἐπεὶ τοι οἱ
 μὲν ἀλλήλοισι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφη-

virtutibus, inæquali licet tenore
 decurrentibus, primam plane
 palmam semper deberi, vel ob
 hanc ipsam solam animi magni
 & erecti celsitudinem, etiam si
 cætera omnia defuerint. Quan-
 doquidem autem Apollonius,
 Argonauticorum scriptor, nul-
 lius affinis est peccati; & Theo-
 critus in Bucolicis (exceptis pau-
 culis, quæ non tam Bucolici,
 quam alterius sunt argumenti)
 felicissimus est: utrum igitur,
Terentiane, Homerus esse cu-
 pias, an vero Apollonius? Quid?

an Eratosthenes in Erigone (quo
 carmine nil inculpatius inveniri
 potest) Archilochō, confusa
 multa & nullo ordine distincta
 (idque divini illius spiritus im-
 petu, quem legi subijcere dif-
 ficile est) trahente ferenteque,
 præstantior poëta tibi videar-
 rur? Quid? in Lyricis Bac-
 chylidem tunc te esse malis,
 quam Pindarum; aut in Tra-
 goedia Ionem Chium, quam So-
 phoclem? siquidem poëtæ isti
 in nulla labuntur vitia, & in
 polito scitoque scribendi genere

1 Ita *Petra & Faber* ex *sect.* 34. v. 3. cum antea esset αἰτίας. 2 Puto à
Longino scriptum, Ἀρ' ἔν' Ὀμήρῳ ἀν' Ἀπώλιος ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοις γινέσθαι, ἢ
 Ὀμήρῳ; ideone aut Apollonius esse potius cupias, aut Theocritus, quam Home-
 rus? Tollius. Ἀρ' ἔν' Ὀμηρος, Θεόκριτος ἀν' Ἀπώλιος ἢ Ἀπολλ. *Schuritzfl.* 3 Τί
 δὲ; legit *Sch.* 4 Καὶ κεῖνα malit *Portius*: sicut in *MS. Ambr.* & uno *Cod.*
Vas. in altero καὶ κεῖνα. sed melius καὶ κεῖνα. quod dictum (ut notavit *Fa-*
ber) per resumptionem, ut *Latini* dicunt, ita se gerebat, IDQUE inser amicos.
Καὶ κεῖνα malit *Schuritzfl.* ut ejiceretur vox ὁρμή. 5 Ita *Tollius*. ἐπεὶ δὲ
 si alii omnes.

μένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτι μὴ οἷον πάντα ἐπι-
φλέγῃσι τῇ φορᾷ, ¹ σβέννῃ δ' ἀλόγως πολλάκις, καὶ πί-
πτουσιν ἀτυχέστατα. ² Ἡ ἑδὲ αὖ ἐν φρονέων ἐνὸς δράματος ἔ-
Οἰδίποδος εἰς αὐτὸ σωθεὶς τοὺς Ἴωνος ἀντιλήμισμα ³ ἔξῃς.

sane quam elegantissimi sunt :
Pindarus autem & Sophocles
nonnunquam, rapidæ ad instar
flammæ, suo impetu cuncta cor-
ripiunt & inflammant ; verum,
ubi minime expectes, sæpe re-

stinguuntur, caduntque infelici-
sime. Neminem certe, qui sanæ
mentis fuerit, inventum iri credi-
derim, qui non unum Sophoclis
Oedipum universis simul Ionis
tabulis longissime anteponat.

Τ Μ Η Μ Α λδ'.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ· ἢ τοῦ Δημοσθένους ἐν τῷ εἰδὲς σύγκρισις.

ΕΙ δ' ἀειδμῶν, μὴ τῷ ἀληθείᾳ, κείνοιτο τὰ κατ' ὁρμή-
ματα, ἔτι αὖ καὶ τῷ εἰδὲς ὅτι παντὶ προσέχῃ Δημο-
σθένης. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρεταῖς ἔχων,
καὶ σχεδὸν ⁴ ὑπαρκτός ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ ⁵ πένιανθλος, ⁶ ὅς γε τῷ μὴ
σφαιρίων ἐν ἅπασιν τῷ ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεται, σφαιρίων δὲ τῷ

SECTIO XXXIV.

De eodem argumento: Demosthenis & Hyperidis comparatio.

Porro, si virtutes numero po-
tius quam sua æstimandæ
sint præstantia & magnitudine,
ideo omnimodo Hyperidem su-
perioiorem esse Demosthene fa-
tendum est. Nam & sonorus
magis est Hyperides, & pluri-
bus abundat virtutibus ; estque

in omnibus ferme summus, &
tanquam quinquertio aliquis :
qui, quanquam iis, qui in sin-
gulis cujusque generis certami-
nibus exercitati sunt, palmam
concedere necesse habet ; cæte-
ros tamen sui generis athletas
superat atque antecellit. Hype-

¹ Dicendum foret, ὅτι ὁ σβέννῃ. sed id non potuit propter τὸ πολλάκις.
Faber. ² Αἱ ἑδὲ αὖ quidem τῷ ἢ certe præfert *Tollius.* ³ Sic jungi de-
bet, τὸ Ἴωνος ἔξῃς. *Faber.* Ἀντιλήμισμα τοῦ Ἴωνος malit *Tollius.* ⁴ Qui summus
erat, ἄνευ, qui ei proximus ὑπαρκτός dicebatur. *Toll.* ⁵ Imitatio est
ut arbitror, *Platonis* in *Dialogo* qui inscribitur *Εραστῇ*, ἢ τοῦ φιλοσοφίας.
Locum vide in pag. 135. v. 40. *Edit. Paris.* *Faber.* *Platoni* adde *Suidam*
in *Ερατοσθένει* ; qui (ut notavit *Tollius*) pauca habet huic loco illu-
strando aptissima. ⁶ In uno *Cod. Vat. & MS. Amb.* ὡς, dein λείπειται
& σφαιρίων. rectissime, ut censet *Schwarz.*

rides

¹ ἰδιωτῶν. Ο μὲν γὰρ ὑπερίδης ² πρὸς τῷ πάντῃ, ἔξω γὰρ δὲ
 σιωπῆσθαι, μιμνήσκῃ τὰ Δημοσθένεια χαλορθώματα, ³ καὶ τὰς
 Λυσιακὰς οὐκ περιττοῦ περιέλαβεν ἀρεταίς τε καὶ χάρισι.
 Καὶ γὰρ ⁴ μαλακίζεται, ἀφελείας ἔνθα χρὴ, καὶ ὅ πάντα ⁵ καὶ
 ἑξῆς μοιροτόνως, ὡς ὁ Δημοσθένης, ⁶ λέγει, τό τε ἡθικὸν ἔχει
 μὲν γλυκύτης ἡδὺ, ⁷ λιπὼς ἐφηνδυόμενον ἀφαλοί τε καὶ
 αὐτοὶ εἰσιν ἀπεισμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, ὅ καὶ
 τὰς εἰρωνείας εὐπάλαστρον, σκώμματα οὐκ ἄμυστα, ⁸ ὅδ'
 ἀνάγκη καὶ τὴν Ἀθηναίων οὐκείνους, ἀλλ' ἐπικείμενα, ἀφ' ἧ-

rides enim; præterquam quod
 cuncta Demosthenis decora, una
 excepta compositione, feliciter
 exprimit; insuper etiam sibi ad-
 scivir, quidquid præterea in Ly-
 sia virtutum est atque venustat-
 um. Nam & ubi simplicitate
 opus est, remittitur; nec omnia
 una contentione ac spiritu dicir,
 ut Demosthenes; & in morata
 oratione suavitatem obtinet exi-

mia quadam dulcedine, absque
 satietatis ac fastidii periculo, le-
 niter imbutam: adhæc innu-
 meræ apud ipsum urbanitates, ac
 immensa salium copia; natus fo-
 rensis; festivitas liberalis; in de-
 jiciendis faceta irrisione adver-
 sariis mira facilitas; dicta nec
 insulsa, nec frigida, aut arcessi-
 ta, sed, cujusmodi veterum illa
 Atticorum, ingenua & è re na-

¹ Quos Longinus hic ἰδιώτας appellat, ii sunt (inquit Tollius) οἱ ἰδιῶ-
 τῶν ἀθλητῶν, qui ad Pentathlon adspirabant. Demosthenem hic Longi-
 nus comparat *Athletæ*, qui in uno certaminum genere cæteris omnibus
 palmam præripiebat; *Hyperidem* autem, *Quinquersioni*, qui id genus cer-
 tatores omnes (τῶν ἰδιώτων) superabat; ei tamen cedebat qui in singulari
 aliquo certaminum genere primas ferebat. ² Πρὸς τὸ π. in MS. *Ambr.*
 probante *Schuriz*. ³ Hoc modo legit & distinguit *Schuriz* fl. καὶ τὰ Λυ-
 σίακα, οὐκ περιττῶν. ⁴ Λακισμάτα pro μαλακίζεται in MS. *Ambr.* unde forsan
 legendum λακισμάτα, & ejicienda vox ἀφελείας, tanquam è *Glossa* orta:
 & λακισμάτα accipienda ἀπὸ τῆς ἀφελῆς περιέλαβεν, quæ μοιροτόνως opponun-
 tur. *Schuriz*. ⁵ Καὶ deest in MS. *Vat.* & *Ambr.* idque recte, ut censent
 Tollius & *Schuriz*. ⁶ Λέγει in MS. *Ambr.* unde λέγει τε, τό τε ἡθ. con-
 jicit *Schuriz*. ⁷ Illa λιπὼς ἐφηνδυόμενοι videntur è margine in textum ir-
 replisse. Toll. ⁸ Οὐδ' ἀναγκῆ, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀθηναίων οὐκείνους ἐπικείμενα ma-
 lit Tollius. ipse scilicet rei (sive argumento) inhærentia, qualia ἀναγκῆ-
 ρως (inaptis & frigidis) opponuntur. Vulgata lectione retenta, ἀναγκῆ
 reddit procacia & petulantia, qualia esse solebant Atticorum scommata.

συρμός τε ἐπιπύξις, καὶ πολὺ δὲ κωμικόν, καὶ μὲν παιδίᾳς
 εὐτόχῃ κέντρον, ἀμίμητον δὲ¹ εἶπεν δὲ ἐν πᾶσι τύτοις ἐπα-
 φροδίτον· οἰκτίσαδά ποτε τρασφρέατος, ἐπὶ δὲ μυθο-
 λογῆσαι κεχυμένος, καὶ ἐν ὕψῳ πνεύματι διεξοδεύσαι ἐπὶ εὐ-
 χαμπῆς ἄκρας, ὥσπερ ἀμέλει² τὰ μὲν παρὰ τὴν Λητώ ποιη-
 τικώτερον, τὴν δὲ Ἐπιτάφιοι ἐπιδεικτικῶς, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις
 ἄλλος, διέθετο. Ο δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, ἀβίαχτος,
 ἡκιστα ὕψος, ἢ ἐπιδεικτικός, ἀπάντων ἐξῆς τῶν θεωρημένων
 καὶ δὲ πλέον ἁμιορῶς.³ Εἴητα μέντοι γαλοῖος εἶ) βιάζεται
 καὶ ἀπείος, καὶ γέλωτα καὶ μάλλον, ἢ καὶ αὐτοῦ αὐτῶν· ὅταν δὲ
 ἐγγίξῃ γέλωτι τῷ ἐπιχαρῆς εἶ), τότε πλέον⁴ ἀφίσταται). Αλλ'

ta: eludendi, nasque suspen-
 dendi dexteritas illi incredibilis,
 aceti Comici vis magna, * &
 in altercando cum aliquo aculeo
 multus lepos; quæ cuncta ini-
 mitabili, ut ita dicam, gratia at-
 que venultate coniunguntur: ad
 misericordiam eliciendam inter-
 dum propensissimus apertissimus-
 que, item in fabulosis narratio-
 nibus fusus, digrediendi quoque
 cum amena quadam facilitatē
 & reflexu summus artifex;
 quemadmodum in illa de La-
 tona digressionē poëticis floscu-
 lis ac pigmentis ornatissima, at-

que in oratione Funebris tanto
 cum apparatu & ostentatione
 composita, ut, an quisquam al-
 lius talem concinnare potuerit,
 nesciam. Contra ea Demosthe-
 nes in effingendis hominum mo-
 ribus infelix plane est, minime
 fusus, rigidus, ad omnem osten-
 tationem ineptissimus; omni-
 busque fere istis, quas recensui,
 virtutibus maximam partem de-
 stitutus. Quin, ubi facetus esse
 studet & dicax, non tam risum
 movet quam cachinnos irriden-
 tium: & quo magis festivita-
 tem affectat, eo longius ab ea

1 Pro αἰς εἰπῶν, ut sæpe αἶμα pro αἰς εἶμα. 2 Ex Deliacō forsan Hy-
 peridis: quod indicare videtur Hermogenes l. i. de Formis: ἐπεὶ τὰ ἐν Δελίᾳ
 καὶ Ἰωνίᾳ ποιητικῶς μᾶλλον καὶ μυθικῶς εἰρηται. Faber. 3 Vide Quintil. l. 6.
 c. 3. p. 305. Edit. Oxon. 4 Post ἀφίσταται in Edit. prima & plerisque Codd.
 MSS. glossēma hoc non ineruditum, τὸ γὰρ τοῦ περὶ Φρυγῆς Ἀθηναίου λο-
 γίδου ἐπιχειρήσας γράφειν, ἐπὶ μᾶλλον ἀνὰ Ὑπερίδην σιωπῆσθαι. Vera lectio, τὸ
 γὰρ τοῦ ὑπὲρ Φρυγῆς ἢ κατ' Ἀθηναίους λογίδου ἐπιχειρήσας ὁ γράφειν — Sch.
 * Cum certo nec in isto joco aculeus vertit Petra.

ἐπειδή τ' οἱ μὲν πατέρ' ἀγαθὰ, καὶ εἰ πολλὰ, ὅμως
ἀμεγέθη¹ καὶ καρδίῃ νήφοντες, ἀργὰ καὶ τ' ἀκροατικῶς ἡρεμῶν
ἔσονται. ὅδεῖς γὰρ ὕπερδ' ἀναγινώσκων φοβεῖται. Ο δὲ
² ἐνθ' ἔστι³ λαβὼν τ' ἔ⁴ μεγαλοφρονεῖται καὶ ἐπ' ἀκρῶν⁵ ἀρετῶν
συντετελεισμένος ὑψηλῶς τόνον, ἐμφυχὰ πᾶσι, περιου-
σίαν, ἀλγίνοιαν, ⁶ τάχος, ἐνθ' ἔστι⁷ δ' ὁ κύριον, τ' ἀπασιν⁷ ἀπορί-
στον δεινότητα καὶ δυνάμει. ⁸ ἐπειδὴ ταῦτα, φημί, ὡς θεό-
πεμπτά πνα δωρήματα, (οὐ γὰρ εἰπὼν θεμίων ἀνθρώπινα,
ἀθρόα ἐς ἐαυτὸν ἔπαυσε, διὰ τὸ οἷς ἔχει χαλοῖς ἀπαντῶν
αἰνικᾶ, καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, ὥσπερ καταβροχθῶν καὶ
¹⁰ κατὰφύγει τὰς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας καὶ γὰρ τὸν αἰετὸς κα-

aberrat. Sed quoniam (meo qui-
dem iudicio) Hyperidis virtutes
quamvis multæ, nihilominus
Sublimitatis expertes sunt, &
velut ex hominis cum maxime
sobrii pectore profectæ, ignavæ
& sine nervis, quæque auditorem
minime perturbent; (etenim
quotusquisque, quum Hyperid-
em legit, commoveretur?) De-
mosthenes autem, hinc quidem
adjuncto sibi elatissimæ & ad
summum virtutis oratoricæ cul-
men productæ magniloquentiæ
spiritu, tum & affectibus ani-
matis, ubertate orationis, ver-

futia, celeritate; illinc vero,
quod præcipuum est, inaccessibleia
omnibus dicendi gravitate & vi
admiranda: quoniam hæc (in-
quam) tanquam divinitus con-
cessa munera (neque enim hu-
mana ea appellare fas est) con-
fertim undique ad se attraxerit:
quocirca, iis, quas possidet, di-
cendi virtutibus universos sem-
per vincit, & ne illæ aliorum,
quibus ipse caret, adversus se
quidquam valeant, eloquentiæ
suæ tonitru & fulgore attoni-
tos reddit & percellit omnes
omnis ævi oratores. adeo ut

1 Καὶ deest in MS. Ambr. Quid si legeremus, ἔν' Δία νήφοντες; an
potius dicamus ἀμεγέθη esse à glossa? Sch. Forſan ex Proverbio Gr. [τὶ ἐν τῇ
καρδίᾳ ἔν' νήφοντες, ἐπὶ τ' ἡλίου ἔν' μεθύοντες] cujus meminit Plutarchus περὶ
ἀδελφείας, ut & Diogenianus in Cent. VII. Prov. 43. 2 Vocabulum μ post
ἐνθ' excidisse suspicatur Tollius. 3 In duob. Codd. MSS. ἔστιν ἔν' μεγαλ. &c.
Vide Dionys. Hal. Vol. 2. p. 288. Edit. Oxon. 4 Scribe τ' μεγαλοφρονεῖ-
ται. alias vocula deesse videatur Tollius. 5 Pro δεινότης συντετελεισμένος,
ex Poëta Dorico aut Æolico. Faber. 6 In Edit. prima, τάχος, & κύριον
(forſan pro τάχος, & ὁ κύριον, τὸν &c.) absque illo ἐνθ' ἔστι⁷ in MS. Ambr.
ἐνθ' ἔστι⁷ δ'. 7 Vide Quintil. l. VI. c. 2. & Dionys. Hal. Vol. 2. p. 238. Edit.
Oxon. 8 Ita in Edit. omnibus præter Tollianam, quæ habet ἐπείτοι, ut in
MS. Ambr. 9 Ita Faber. ante καὶ ὥσπερ. 10 Πάντας post κατὰφύγει
excidisse putat Toll.

ραυνοῖς φερωμένοις ἀνταποδίδωμι τὰ ὄμματά διώκον, ἢ ἀντοφθαλμῶσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ὁκέιναι πάρεσιν.

facilius aliquis erumpentium nubibus fulminum ictus apertis tibus affectibus immoto & impersulso animo obistere.

Τ Μ Η Μ Α λέ.

¹ Περὶ Πλάτωνος ὁ Λυσίας.

ΕΠΙ μέντοι τῷ Πλάτωνος καὶ ἄλλῃ τίς ὅστις, ὡς ἐφίλω, ἀγαθοῦ. Οὐ γὰρ μεγάλῃ τῷ ἀρετῇ, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμην ὁ Λυσίας. ² καὶ, ὃ πλεῖον ἐπὶ τοῖς ἐμαρτήμασι φησὶν, ἢ τῶν ἀρετῶν λείπεται. Τί ποτ' ἐν εἶδον οἱ ἰσόθεοι ὁκέينوι, καὶ τῷ μεγίστῳ ἐπορεζάμενοι τῷ συγγραφεῖ, καὶ δ' ἐν ἅπασιν ἀκριβοῦς ὑπερφρονήσαντες; Πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ὁκέينو· ὅτι ἡ φύσις ἐταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον, ὅδ' ἀγεννὲς ἔκρινε τὸ ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς εἰς μεγάλῳ πινά

SECTIO XXXV.

De Platone et Lysia.

SED, ut ad Platonem & Lysiam revertamur, est & alia quædam inter eos, uti dixi, differentia. Non enim magnitudine tantum, verum etiam numero virtutum longe Platone inferior est Lysias: & quod amplius est, pluribus vitiis abundat, quam virtutibus deficit. Quidnam igitur spectasse divinos illos scriptores dicemus; aut

quid secutos summum granditatis in dicendo fastigium affectasse, accurata hac in omnibus sprete diligentia? Ut multa alia omittam, hoc eos præcipue intuitos existimo: Naturam non humile nos quoddam, aut contemptum animal reputasse; verum quum in hanc vitam & in hunc universum terrarum orbem, seu in amplissimum quod-

¹ De his vide Platonem in Phædro, & Phavorinum apud Gellium. l. 2. c. 5. ² In uno Cod. Vat. ἐ δ' ὃ μὲν πλ. in MS. Ambr. ἐ δ' ὃ μὲν πλ. rejecta copula. unde ὅθεν πλ. legit Sch. καὶ πλεῖον legebat Tollius. Sic non opus erit ut vel μὲν πλ. substituamus vel subintelligamus.

¹ πανήγυριν, εἰς τὸ βίον καὶ εἰς τὸ σύμπαντα κόσμον ἐπάγασα,
 θεαταῖς πῶς τῶν ὄλων αὐτῆς ἐσομένης, καὶ φιλοπρωτάτης
 ἀγωνισαῖς, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα δέφυσεν ἡμῖν ταῖς ψυχαῖς
² παντὸς αἰὲς ὁ μέγας, καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαίμονιότερον.
 Διότ' τῇ θεωρίᾳ καὶ ἀφαινοίᾳ τὸ ἀνθρωπίνης ὀφθαλμοῦς ὁδὸν
 ὁ σύμπας κόσμος ἀρκᾷ, ἀλλὰ καὶ τὸς ὅς περ ἐχέοντος πολ-
 λάκις ὅρας ἐκβαίνουσιν αἱ ὀπίνοια· καὶ εἰ τις περιεβλέψαιτο
 εἰς κύκλῳ τὸν βίον, ³ ὅσον πλέον ἔχει τὸ περὶ τὸν ⁴ εἰς πᾶσι
 καὶ τὸ μέγα τῷ καλῷ, ταχέως εἴσεται πρὸς αὐτὸν γένομεν.
⁵ Εἴδεν φυσικῶς πᾶς ἀρόμενοι μὲν Διὶ τὰ μικρὰ ῥέθρα θαυ-
 μάζομεν, ⁶ εἰ καὶ διαυγῇ καὶ χρήσιμα· ἀλλὰ ⁷ τὸ Νεῖλον, καὶ

dam nos mitteret amphithea-
 trum, (in quo partim eorum
 quæ hic gererentur futuri esse-
 mus spectatores, partim actores
 ipsi, magnoque animo de laude
 dimicaturi) invictum una simul
 & inexsuperabile mentibus no-
 stris omnis magnæ rei, & hu-
 manam conditionem exceden-
 tis, adeoque diviniore, ingene-
 ravisse desiderium. Atque hinc
 fieri, ut humanæ mentis con-
 templationi & conjectui ne to-
 tus quidem orbis sufficiat; sed
 ipsos sæpenumero ambientis o-

mnia coeli terminos immensa a-
 nimi agitatione transcendat: qua-
 re si quis undequaque vitam hanc
 omnem consideraverit, & quan-
 tum quod grande est & excel-
 lens in cunctis rebus pulchro ni-
 tidoque prævaleat, intelliget è
 vestigio, cui nos rei nati sumus.
 Itaque instinctu illo ducti na-
 turæ non exiles miramur rivu-
 los, quamvis puro pellucidiores
 vitro & humanis magis apti sint
 usibus: verum ad conspectum
 vel Danubii vel Rheni resisti-
 mus attoniti; maxime omnium

¹ Pythagoras dixit, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum
 qui haberetur maximo ludorum apparatus totius Græciæ celebritate &c. Vide Cic.
Tusc. Quest. l. 5. non procul ab initio. ² Ἐρωτα παντὸς καλῷ καὶ μεγα-
 λῷ voluit Faber, contra quam Tollius, & Schurzfl. qui αἰεὶ sæpe apud Lon-
 ginum περιελατᾷ notavit. ³ Ita ex duob. Codd. MSS. restituit Tollius, an-
 tea ὅς πλέον ἔχει, pro quo ὡς πλ. maluit Faber. ⁴ In Cod. Vat. καὶ μέγας
 & καλόν. unde feci καὶ τὸ μέγα & καλῷ. Tollius. In Edit. prima aliisque εἰς
 πᾶσι & μέγα, ταχέως &c. ⁵ Vide Cornificium ad Herenn. l. 3. c. 22. & Cic.
 ad Brutum, c. 28. ⁶ Ita primus Faber, cujus conjecturam firmavit Cod.
 Vet. antea ἡ καὶ, perperam. ⁷ Articulum τὸ ἐ Cod. Vat. inseruit Tollius:
 qui & mox pro καὶ ἱερὸν malit ἢ ἱερὸν.

Ἰστρον, ἢ Ρῆνον, πολὺ δ' ἐπὶ μᾶλλον τ' Ωκεανόν. Οὐδὲ γὰρ τὸ
 ὑφ' ἡμῶν τυτὴ φλογίον ἀναχρόμενοι, ¹ ἐπεὶ κατὰρ σῶζει
 ὃ φέγγει, ἐκπληττόμεθα τ' ὕδατων μᾶλλον, ² καίτοι πολ-
 λάκις ἐπισκοτεμύων. ὅδ' ἐπὶ τῷ δ' Αἴττις κατὰρ ἀξιο-
 θαυμαστότερον νομίζομεν, ἥς αἱ ἀναχραὶ πέτραι τε ἐκ βυθῶ
 καὶ ὅλοις ὄχλοις ἀναφέρουσι, καὶ ποταμούς ἐπίοι ³ τῷ γένει
 ἐκείνῃ καὶ αὐτῷ μόνῃ παρέχουσι πυρὸς. ΑΛΛ' ὅτι τ' τοιούτων
 ἀπάντων ἐκεῖν' αἱ εἵπομεν ὥς ἐνύπνοισι μὲν ἀνθρώποις τὸ
 χρεῖδες, ⁴ ἢ καὶ ἀναγκῆον, ⁵ θαυμαστὸν δ' ὅμως ⁶ αἰ τὸ
 παρὰ δόξον.

autem ad ipsius intuitum Oceani.
 Ad eundem modum non igni-
 culum aut flammulam, cujus-
 modi nobis in focis quotidie ac-
 cendi solet, quamvis puro illi-
 batoque diu niteat splendore,
 ita admiramur atque stupemus,
 sicut illa duo fulgentia suspicere
 solemus coeli lumina, tamen si hæc
 obscurantur nonnunquam & de-
 ficiant: immo & longe infra
 Ætnæ montis craterum sunt ad-
 mirationem, cum ejus montis

fauces ingentia ex imo fundo
 saxa atque totos adeo scopulos,
 & ardentia nonnunquam ful-
 phuris ac liquidi ignis flumina
 eructant. Quapropter de his o-
 mnibus illud mihi statuendum
 videtur; Parabile & obvium cen-
 seri quidquid homini utile est,
 atque etiam necessarium; contra
 ea illud admirabile videri, quod
 præ cæteris insigne, & præter
 opinionem expectationemque
 grande est atque magnificum.

1 Εἰς τὸ κατὰρ τὸν πρᾶξον Τολλίος. 2 Ita in Edit. prima, in aliis minus
 recte καὶ τ' ποταμ. 3 Illa δ' γένει ἐκείνῃ καὶ ἐπίοι pro glossam habenda:
 aut saltem legendum, καὶ ποταμὸς δέσιν [sulphuris] ἐπίοι & δ' μόνῃ παρέχουσι
 πυρὸς. Faber. 4 Ei δ' ἀναγκῆον malit Tollius. 5 Legendum putat Faber
 θαυμαστὸν δ' ὅλως ἐπὶ τὸ παρὰ δόξον. atque locum integrum ita vertit: sed in
 his aliisque ejus generis rebus dixerim; Quod utile, quod necessarium sit, id pa-
 rabile esse; quod autem præter opinionem expectationemque videatur, id prorsus
 admirabile judicari. Verum Fabri emendationem minime admittendam
 esse censet Tollius, sed τὸ ὅμως præcedenti ὥς μὲν respondere. 6 Vocem αἰ
 sæpiuscule apud hunc nostrum Cassium redundare observavit Schützfl. id
 quod in Dione Cassio notavit Jos. Scaliger ad Propertium, p. CCIII.

Τ Μ Η Μ Α λς'.

Περὶ τῆς ἀπαιήτου ἐν λόγοις, ἢ περὶ μεγαλοφροσύνης.

ΟΥκὲν ἐπὶ γε τῇ ἐν λόγοις μεγαλοφύῳ, ἢ ἐφ' ᾧ ἔκέτ' ἔξω τῆς χρείας καὶ ὠφελείας πίπτει τὸ μέγεθος, ὥσπερ οἱ τηλικῶτοι, ὅμως πάντως εἰσὶν ἐπάνω τῷ θνητῷ, καὶ, τὰ μὲν ἄλλα τῆς χρωμένους ἀνθρώπου ἐλέγχει, τὸ δ' ὑψοῦ ἐγγὺς αἶρει μεγαλοφροσύνης γε, καὶ, τὸ μὲν ἀπαιήτου ἢ ψέγει, ὃ μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται. Τί χρὴ πρὸς τύποις ἐπιλέγειν; ὡς οὐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἔχοντας ἅπαντα τὰ σφάλματα ἐν ἑξουσίᾳ πολλάκις ὑψοῦ, καὶ καθάρωματι, καὶ, τὸ κυριώτατον, ὡς εἰ τις ἐκλέξας τὰ Ομήρου, τὰ Δημοσθένους.

SECTIO XXXVI.

De carente vitio oratione, & Sublimitate [in oratione vitii non carente.]

ERGO de hujuscemodi viris, quorum tam excellens in scribendo est Sublimitas, (quanquam neque hujus quidem apud illos ratio ab utilitate atque commodo separata est) ita colligendum & pronunciandum est: Licet ab inculpa & exacta perfectione longe absint, mortale nihilominus illos fastigium omnino excedere; & Cæteras quidem virtutes hominem reficere, Sublimitatem vero hos, qui illa utantur, ad divinæ mentis altitudinem quamproxime at-

tollere; ac tandem, Quicquid delicti expers fuerit culpam quidem vitare, verum illud quod grande est atque amplum, concitare admirationem. Estne, mi Terentiane, quod ad hæc addi possit amplius? est sane: videlicet, Unumquemque horum scriptorum cuncta peccata sua una sæpe Sublimitate, uniusque sententiæ magnificentia redimere: atque illud, quod præcipuum maxime, adjungo; Etiam si quis universa Homeri, vel Demosthenis, vel Platonis, seu

1 Locum hunc cui (sine ope Codd. MSS. mederi neminem posse censuit Faber) hoc modo refingit Dacierius, ἐφ' ᾧ ἢ δὴ τ' ἴστω τῆς χρείας καὶ ὠφελείας πίπτει τὸ μέγεθος. Verum lectionem vulgatam non sollicitandam esse putat Tollius. 2 Ita Tollius pro ὅμως πάντως. 3 Redundat καὶ ideoque ejiciendum. Toll. 4 Ita Faber, cujus conjecturam firmat Cod. MS. perperam antea ἔκαστον. 5 ὡς εἰ τις ἐκλέξας in MS. Ambr.

cujusvis

νῆς, τὰ Πλάτωνος, τὰ τ' ἄλλων, ὅσοι δὲ μέγιστοι, ᾧ
 πτώματα πάντα, ὁμοίᾳ συναθροίσαι, ἐλάττω ¹ ἢ π,
 μᾶλλον δ' ὅδ' πολλοσημόριον ἂν εὐρεθῇ τ' ὀκείνοις τοῖς
 ἥρωσι πάντῃ καὶ ὁρῶμεν. Διὰ τοῦτο ὁ πᾶς αὐτοῖς αὐτῶν
 καὶ βίος, ὃ διωάμεθα ὑπὸ τῶ φθόνῳ ᾧ ἡμεῖς ἀλῶμεν,
 φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια, καὶ ἄλλοι νῦν ἀναφαίρετα φυ-
 λάττει, καὶ ἔοικε τηρήσειν,

² Εἰς τ' ἂν ὕδωρ τι ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῇλη.

Πρὸς μέντοι γὰρ τ' ῥεῖα, ὡς ὁ Κολοσσὸς ἡμαρτημένῳ
 ὃ κρείττων ἢ ὁ Πολυκλείτης ³ Δορυφόρος, ᾧ ἡμεῖς ᾧ
 πολλοῖς εἰπὼν ὅτι ὅτι μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ ἀκρίβ-
 εστατον, ὅτι δὲ τ' φυσικῶν ἔργων ὁ μέγεθος. Φύσις δὲ λο-
 γικὸν ὁ ἄνθρωπος· καὶ πῶς μὲν ἀνδριάντων ζητεῖται ὁ ὁμοῖον
 ἀνθρώπων, ⁴ ὅτι δὲ λόγος τὸ ὑπερᾶν, ὡς ἐφύω, τὰ ἀν-

cujusvis alterius ejusdem granditatis scriptoris, delicta in unum contulerit, minimam ea, immo ne millesimam quidem horum adæquaturam partem, quæ ab divinis illis hominibus præclare & magnifice cogitata & dicta reperiuntur. Qua de causâ omnis quoque ætas, omnesque omnis memoriæ mortales, quos livor fascinare nunquam potuit, victricis illis palmæ honorem ac præmium lubentes meritoque concessere: quæ ipsis etiam nunc illibata manet, manebitque, *non vanus vates sum*,

Flumina dum terris surgent, arborque virescet.

Cæterum scriptori nostro, qui Colossus, si quod in eo vitium insit, Polycleti Doryphoro præstare negat, præter alia multa & hoc respondere in promptu est; *scilicet* in arte perfectionem suspici & laudari, at in operibus naturæ magnitudinem. Hominem namque natura oratione, non secus ac ratione, instruxit: unde in statuis quidem humani corporis similitudo exigitur; at in oratione, id quod humanum, uti dixi,

¹ Mox iterum sequitur ἂν, quod Atticis non inusitatum. ² Vide locum integrum in libello de *Vita Homeri*, qui vulgo *Herodoto* adscribitur. Versumque hunc laudat *Plato* in *Phædro*. ΠΟΙ ΚΑΙ ΤΕΘΗΛΟΙ apud *Homerum*. ³ *Doryphori* hujus (quem *molliter juvenem* fecisse *Polycletum* narrat *Plinius* l. 34. c. 8.) meminit etiam *Cicero* circa initium *Oratoris*, sicut & *Galenus*, l. 2. πρὸς Σωκράτην. ⁴ In uno *Cod. Vat.* ἐπὶ τῷ λόγῳ. Malim ἐπὶ τῷ λόγῳ. quod eo numero noster hac in voce plerumque utatur. *Toll.*

fastigium

θρώπινα. Περιοχή δ' ὁμῶς· (ἀναγκάμπη γὰρ ὅτι ἢ ἀρχὴν
 ἡμῖν ἔ' ὑπομνήματος ἢ παραμένους,) ἐπειδὴ δ' μὲ ἀδιάπλιον ὡς
 ὅτι τὸ πολὺ τέχνης ὅτι κατόρθωμα, δ' δ' εἰ ὑπερῶς
² πολλῇ ἔχ' ὁμότονον μεγαλοφυΐας, βοήθημα τῇ φύσει ³ πάντῃ
 πορίζεται ἢ τέχνην. ⁴ Τῇ γὰρ ἀλληλογίᾳ τῶν ἴσως γίνοιτ'
 ἂν δ' τέλειον. Τοσαῦτα ἦν ἀναγκῶν ὑπὲρ τῶν ὁριζουμένων
 ἐπικεῖναι σεμνιάτων· χαίρετω δ' ἕκαστος οἷς ἡδέται.

fastigium excedit. Præstiterit
 tamen, (ut hæc nostra disputa-
 tio eo, unde profecta fuit, re-
 vertatur) quoniam omni omni-
 no vitio carere artis cum maxime
 fructus est atque decus, Subli-
 mitas autem eximia plerumque
 existit inæqualis, nec eadem sem-
 per intensione elevatur, præsti-
 terit, inquam, artem naturæ
 auxiliatricem adjungere. Ubi

namque hæc duæ amice conspi-
 raverint, fieri nequit, quin id
 ipsum, quod communi opera ef-
 fecerint, omnibus suis numeris
 sit absolutissimum. Atque hæc
 sunt, *Terentiane charissime*, quæ
 mihi de positis in medio quæ-
 stionibus dicenda statuendaque
 visa sunt necessario: sed ita ta-
 men, uti suo cuique iudicio li-
 bere frui liceat.

Τ Μ Η Μ Α λζ.

Περὶ ὁμοιοτήτων καὶ εἰκόνων.

ΤΑΙΣ δὲ μεταφοραῖς γενησὶν (ἐπανιτήν γὰρ) αἱ
 ὁμοιοτά καὶ εἰκόνες, ⁵ ἐκείνῳ μόνον παραλλάττουσαι,

* * * * *

SECTIO XXXVII.

De comparationibus & imaginibus.

TRanslationibus (reverten- sunt comparationes & imagines;
 dum enim in viam) vicinæ hoc uno diversæ, * * * *

1 Foran παρέκθεσις, digressio ab instituto sermone. Toll. 2 Ita in *Edis.*
Manut. & cæteris eam sequentibus. in *Edis.* prima & *Codd.* MSS. πάλιν ἔχ'
 ὁμότονον, μεγαλοφυΐας βοήθημα &c. sed minus bene: nam distinctio post
 vocem μεγαλοφυΐας est ponenda, subintelligendo ἐν κατόρθωμα. Idem.
 3 Ita *Tollius.* antea παντί. 4 Sic quidem *Tollius.* prius erat ἢ γὰρ ἀλλη-
 λογία. 5 Ita in *Edis.* *Ven.* ἐκείνῃ in plerisque MSS. & forsan recte, cum in-
 certum sit quænam fuerint sequentia verba. In *MS. Ambr.* lacuna est
 capax

ΤΜΗΜΑ λη'.

Περὶ ὑπερβολῶν.

* * * * *

* * ' σοι καὶ αἱ τοιαῦται, " ² Εἴτω ὑμεῖς τ' ἐγκέφαλον οἷ
 " τοῖς κροτάφοις, καὶ μὴ οἷ τὰς πτέριας καταπατηθῆναι
 " φορεῖτε." Διότω εἰδέναι χρὴ ὅ μὴχει πρὸς ἄριστον ἔκα-
 ρον. Τὸ γὰρ ἐνίοτε περαιτέρω περισπᾶσθαι ἀναγκὴ τὴν ὑπερ-
 βολὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτενόμενα χαλᾶται· ἐοικ' ὅτε
 δὲ καὶ εἰς ὑπερκατὰσιν ἀντιπείσεται. Ο γὰρ Ἰσοκράτης,
 οὐκ οἶδ' ὅπως, παρθὸς ὄντα ἔπαθεν, ἀφ' ἧς τ' τὰ πάντα
 αὐξητικῶς ἐθέλειν λέγειν φιλοτιμίαν. Εἴ μὲν γὰρ ὑποθέσιν

SECTIO XXXVIII.

De superjectionibus.

* * * * *

* * sed & illæ sæpe periculo
 proximæ sunt : ut, *Siquidem vos*
cerebrum in capite, non autem
substratum plantis pedum geri-
tis. Quamobrem diligenter a-
 nimadvertendum est, quousque
 quidve exaggerari possit. Sæpe
 namque evenire solet, ut Super-
 jectio, quum ultra modum at-
 tollitur, corrumpatur atque vim

suam amittat ; non secus ac illa,
 quæ nimium intenduntur, laxari
 solent : immo vero nonnun-
 quam evenit, ut nimia exagge-
 ratio auctoribus vertat in con-
 trarium. Quemadmodum Iso-
 crati accidit, qui, præ nimio
 singula augendi atque amplifi-
 candi studio, puerile nescio quid
 passus est ac plane ineptivit.

capax trium verficulorum & dimidii alterius. Quod vero nobis (in hac
 sectione) perit, suppleri potest ex *Demetrio Phalereo*, ubi *περὶ ἁκροῦς καὶ πα-*
ραβολῆς agit, & ἐν *Quintil.* l. 5. c. 11. 1 Alterius hoc sectionis fragmen-
 tum est, de *Hyperbola*, aliisque *Figuris* ad rei exaggerationem spectanti-
 bus. 2 Sub finem Orationis de *Haloneso*, quæ (ut ait *Faber*) potius
 est *Hegeſippi* quam *Demosthenis*; etsi aliter sentit *Hermogenes* l. 1. de *For-*
mis, id ipsum laudans, quod reprehendit *Longinus*. Vide *Libanii* argu-
 mentum. 3 In *Panegyrico* sub initium, hisce verbis : *ἵνα δὲ οἱ λόγοι*
τοιαῦτά τε ἔχουσιν τὴν φύσιν, ὥς δ' οἶόντ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλοῦ ἐξηγήσασθαι.
Ἐπεὶ μὲν γὰρ ταπεινὰ ποιεῖται, Ἐπὶ τοῖς μικροῖς μὲν ἄνθρωποις ὁδοῦν &c. Idem fe-
 re, id quod notavit *Tollius*, de *Isocrate* pronunciat *Hermogenes* l. 2. de *Ideis*.

Est

αὐτῷ ἔ Πανηγυρικῷ λόγῳ, ὡς ἡ Ἀθηναίων πόλις ταῖς εἰς
τῆς Ἑλλήνας εὐεργεσίαις ὑπερβάλλει τῇ Λακεδαιμονίων. Ο
δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα πείθουσιν. “ Ἐπειδ’ οἱ λόγοι
“ ποσαὐτῶν ἔχουσι δυνάμιν, ὥσθ’ οἷόν τ’ εἶναι καὶ μεγάλα
“ ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς περιδεῖναι μέγιστος, καὶ τὰ
“ παλαιὰ κακῶς εἰπεῖν, καὶ περὶ τῆ νεωστὶ γεγενημένην ἀρχαίως
“ διελθεῖν.” Οὐκ ἔν, ² φησὶ τις, Ἰσόχρητες, οὕτως μέλλεις
καὶ τὰ περὶ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἀναλλάττειν; Σχεδὸν
ᾧ ὅ τ’ ὁ λόγος ἐγκώμιον ἀπείσας ³ καὶ κατ’ αὐτῇ τοῖς ἀκρότοις
⁴ προὔφημα καὶ προοίμιον ἔξεδηκε. Μὴ ποτ’ οὖν αἰεταί
τῷ ὑπερβολῶν, ὡς καὶ ὅτι τῷ σχηματῶν περιέπομεν, αἱ αὐτὸ
τῷ τοῦ ἀφελανθάνουσα, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνετ’ δὲ τοιόνδε,
ἐπειδὴν ὑπὸ ἐκπαθείας μεγέθει πρὶ συνεκφρασίῃ περι-
στάσεως. ὅτ’ ὁ Θυκυδίδης ἐπὶ τῇ ἐν Σικελίᾳ φειρομένην

Est enim illi hoc ejus Panegy-
rici sermonis argumentum; A-
theniensium civitatem benefi-
ciorum in Græcos magnitudine
Lacedæmonii plurimis partibus
antecellere. At in ipso statim
orationis ingressu hanc ponit
sententiam; *Ad hæc ea vis est
orationis, ut hujus ope magna
extenuari, parva amplificari,
vetusta exponi nove, & nova ac
recens facta vetuste explicari
possint.* Siccine igitur, inquit
aliquis, & tu nobis, Isocrates, de
Lacedæmoniiis & Atheniensibus
omnia immutaturus es?

Etenim ista orationis, five elo-
quentiæ, commendatio, quasi
præmonitio quædam atque præ-
fatio videri possit, ne quam sibi
auditores habere fidem velint.
Ergo id ipsum de Superjectioni-
bus quoque dicendum, quod
& de figuris supra à nobis di-
ctum est; eas esse optimas, quæ
nullam Superjectionis speciem
præ se ferant. Quod evenit, quum
ab animo commotiore una cum
ipsa diri alicujus casus enarra-
tione profluunt: qualia sunt illa
Thucydidis, ubi Atheniensium
in Sicilia cladem cædemque de-

1 In vulgatis Isocratis, ἐπειδὴ δ’ οἱ λόγοι ποσαὐτῶν ἔχουσι τὴν δύναμιν, ὥσθ’
οἷόν τ’ εἶναι καὶ τὰ παλαιὰ κακῶς διελεῖν, καὶ τὰ μεγάλα ταπεινὰ ποιῆ-
σαι, & τοῖς μικροῖς μέγιστος περιδεῖναι, & τὰ παλαιὰ κακῶς διελεῖν, καὶ ὥσθ’
τῇ νεωστὶ γεγενημένην ἀρχαίως εἰπεῖν. 2 Potius φησὶ, vel φησεν αἱ πρ. Tollunt.
3 Τῆς κατ’ αὐτῇ MS. Ambr. & Edit. Ven. 4 Προὔφημα malit Faber.

ποιδ. “¹ Οἱ τε γὰρ Συρακούσιοι, φησὶν, ὅτι καὶ ἀνέστησαν τὸς ἐν ᾧ
 “ποταμῷ μάλιστα ἡσφάζον. Καὶ δ’ ὕδωρ εὐχὴς διέφθαρτο· ἀλλ’
 “ἐδὲν ἦσαν² ἐπ’ ἵετο ὁμῶς ᾧ πηλῷ ἡμαλωμένον, ³ καὶ περιμάχῃον
 “ἦν τοῖς πολλοῖς.” Αἷμα καὶ πηλὸν πνέόμενα ὁμῶς εἶ) περιμά-
 χηται, ⁴ ἐπὶ ποῖς πτόν ἢ δ’ πάθης ὑπεροχὴ καὶ περίστασις. Καὶ δ’
 Ηροδότειον ὅτι τ’ ἐν Θερμοπύλαις ὁμοιον, “Εἰ τῶν σφίαις ᾧ
 “χώρῳ, ἀλεξομδύς μαχαίρησι τῇσιν αὐτῶν, ταὶ ἐτύχωνον ἐπὶ
 “περιέσσει, καὶ χροὶ καὶ τόμασι, χαλεχῶς οἱ βάρβαροι βάλλοντες.”
 Εἰζαῖθ’ οἷον ὅτι δ’ “καὶ τόμασι μάχεσθ’ ὡρὸς ἀπλισμένους, καὶ
 ὁποῖόν τι δ’ “χαλαχεῶς βέλεσιν,” ἐρεῖς; ⁶ πλὴν ὁμοίως ἐχθ

scribit. *Syracusani vero* (inquit) *illuc descendentes trucidaverunt eos præcipue, qui in flumine erant. Et aqua confestim est corrupta: sed quamvis & cæno simul & sanguine esset inquinata, nihilominus tamen bibebatur, & de ea multi inter se digladiabantur. Ut hic sanguinem luto mistum bibi credibile sit, tantaque cum aviditate ut de eo dimicaretur, ipsa mali fa-*

*cit atrocitas atque magnitudo. Nec dissimilia sunt illa Herodoti de trecentis ad Thermopylas: Hic illos, & gladiis, qui adhuc supererant, & manibus ac dentibus sese defensantes, barbari sagittis tumulavere. Quam supra fidem est, ore ac dentibus contra armatos pugnare; atque, sagittis tumulari, dices? * nihilominus credibilia hæc ut sint, casus ipse facit. Non enim fa-*

¹ Apud *Thucyd.* Οὗτοι Πειλοποννήσιοι ἰπποκράδαντες &c. I VII. p. 466. §. 85. Edit. Oxon. ² In *Thucyd.* ἐπὶ ἵετο τε. ³ Numerosius in *MS. Ambr.* καὶ τοῖς πολλοῖς ἐπὶ ἡ ἀεμαχίαν. ⁴ Illud ἐπὶ cum ποῖς jungitur in *Edit. prima.* ⁵ In *Edit. pr. & MS. Ambr.* μαχαίρησιν ὅσοι αὐτῶν ἐπὶ ἐτύχ. περ. &c. moxque κατήχωνον οἱ βάρβαροι, voce βάλλοντες omissa; atque ita fere in uno *MS. Vulgata Herodoti* lectio (I. VII. §. 225.) cum nostra *Longini* omnino consentit, nisi quod ταὶ ante ἐτύχωνον in *Editionibus* omnibus desideretur, præter *Gronovianam*, quæ habet αὶ pro ταὶ. *Faber* (cum duob. *MSS. Bodl.*) legit μαχαίρησιν, τοῖσιν (pro οἷσιν) αὐτῶν ἐπὶ. dein (sine auctoritate alicujus *MS.*) χερμαδίοισι καὶ δόχοι κατήχωνον. Verum *Lucius & Dierus* præfert *Dacernius*: τοῖσιν διςτύμασι vel τοξόμασι. aut βέλεσι & τοξόμασι malit *Tollius* in notis *Gallicis*, prius tamen lectionem *Herodoteam* amplectebatur, τῇσιν pro αὶ (constructione *Auicis* familiari) positum existimans. *Vulgata Herodoti* forsan hoc modo interpungenda, ἐν τῶν σφίαις τῷ χώρῳ, ἀλεξομδύς μαχαίρησιν τῇσιν αὐτῶν ἐτύχωνον ἐπὶ ἀεμαχίαν, (sc. *μάχησιν*) καὶ χροὶ & τόμασι, κατήχ. &c. ⁶ Πλὴν ὁμοίως malit *Schurizfl.* * *Al.* Verum similiter atque superius illud *Thucydidis* fidem habet.

. Etum

πίπιν. Οὐ γὰρ τὸ πρῶτον εἶχε; ὑπερβολῆς πρὸς ἀνεοσάμ δοκῇ, ἢ ὑπερβολῇ δ' εὐλόγως γενναῶς πρὸς τὴν πρῶτον. Ἐπὶ γὰρ, ὡς ἔ' ἀφ' αὐτοῦ λέγων, παντὸς πολυμήματος λευκῶν¹ λύσις καὶ πανάκεια² πῆ, τὰ ἐγγύς ἐξετάσεως ἔργα καὶ πάντα. Οἷον καὶ τὰ κομικὰ, καὶ τοὶ δ' εἰς ἀπίστειν ἐκπίπτονται, πιθανὰ δ' αὖ τὸ³ γαλοῖον [ὥσπερ δ,]

Ἀρξὸν ἔχ' ἐλάττω ὑπερβολῆς⁴ Λακωνικῆς.

Καὶ γὰρ ὁ γὰρ πᾶσι δὲ ἡδονῇ. Αἱ δ' ὑπερβολαὶ κατὰ τὸν ὅτι μείζον ἔστω καὶ ὅτι τὸ ἐλάττω, ἐπεὶ δὲ κοινὸν ἀμφοῖν ἢ ἐπίτασις καὶ πῶς ὁ ἀφ' αὐτοῦ ταπεινότητος ὅτι αὐξήσις.

etiam ipsum Superjectionis gratia arcessiri; verum contra Superjectio recte ac merito ex ipso facto nasci videtur. Est autem (neque vero me id repetisse piguerit) certa hæc cujuscunque in elocutione audaciæ medela & quædam veluti panacea, quum ab ipsa rerum videtur & perturbationum natura proficisci. Et hinc fit, ut dicta Comica, quamvis ad incredibile prolabantur, probabilia tamen sint, propter

ridiculum: ut,

Ager hinc erat Epistola minor Laconica.

Nam & risus ab animi quadam commotione proficiscitur, verum læta atque hilari propter voluptatem. Superjectio autem sicut ad augendum valet, ita & ad minuendum; utrique enim generi intendere & exaggerare commune: adeoque Dialyrmus nil aliud est, quam depressionis & extenuationis amplificatio.

1 Legendum omnino ἴσως. *Faber.* Sed quid si λύσις τῶν πολυμήματων Longino dicatur, ut Platoni λύσις τῶν ἀδικημάτων, expiatio scelerum. vide p. 93. v. 4. & *Hermog.* de *Ideis* l. 2. c. 1. 2 Confer p. 113. v. 13. & p. 93. v. 8. &c. unde hic forte ἐξετάσεως pro ἐξετάσεως legendum. cui conjectura favet locus *Hermogenis* l. 2. de *Ideis*, c. VII. τὸ μὴδὲ πὲ ἀκολυθίας οὐδεὶν τῶν λόγων χημάτων, ἀλλ' οἷον ἐξετάσεως δικαίῃ τῶν πάντων &c. 3 In *Edit.* prima aliisque, γαλοῖον, ἀρξὸν ἔχ' ἐλάττω γῆν * ἔχον γὰρ τολῆς. *Petra* autem ex ingenio post γαλοῖον addidit ὥσπερ τὸ, atque ex *Strabone* (l. 1, p. 36.) & *Casauboni* notis edidit, ἀρξὸν ἔχ' ἐλάττω γῆν ἐπιστάλης Λακωνικῆς. In versum hunc, Iambicum trimetrum, Ἐξ ὅτι ἐλάττω γῆν σκυτάλης Λακωνικῆς, verba disposuit *Faber*. Placuit autem *Follio*, vel legendum esse (prout edidit) Ἀρξὸν ἔχ' &c. qui integer *Senarius*; vel hoc modo, Ἀρξὸν ἔχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντα ἐπιστάλης Λακωνικῆς, qui versus est tetrameter Iambicus. Fortasse legendum, Γῆν ἔχ' ἐλάττω τῇ Λακωνικῆς σκλῆς, vel Ἀρξὸν * ἔχ' ἐλάττω γῆς ἔχοντα ἐπιστάλης Λακωνικῆς. *Sch.* 4 Qualis ista ad *Philippum*, Διονύσιος ὁ Κορίνθου, quâ illum ab affectata tyrannide detertere volebant Lacedæmonii. 5 Ita & *Quintil.* l. VII. c. VI.

Η Πέμπτη μοῖρα τῶν συντελεσθῶν εἰς τὸ ὕψος, ὣν γὰρ ἐν ἀρχῇ τὸ ῥυθμὸν, εἰς ἡμῖν λείπει, ὃ κρέσσον, ἢ ἀπὸ τῆς λόγων αὐτῇ ποσὶ συνθέσεως, ἢ παρὰ τῆς οἰκονομίας τῆν ἡμῖν ἐφικτὰ ποσὶν τῆς ἀνάγκης καταδείκνυται ἀν εἰς τὴν πρῶτην ὑπόθεσιν. ὡς ὁ μόνος ὅστις περὶ τῆς ἡδονῆς ἢ ἀρμονίας φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα, ἄλλα καὶ μετὰ ἐλευθερίας καὶ πάθος θαυμαστὸν πῶς ὄργανον. Οὐ γὰρ αὐτὸς μόνος ἐντίθησιν πᾶσι τοῖς ἀκροαμένοις, καὶ οἷον ἐκφρασεως καὶ κορυφαίου πασμοῦ πλήρης ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν ἐνδύς πᾶσι.

SECTIO XXXIX.

De compositione.

IAM pervenimus, O Terentiane præstantissime, ad eam in oratione Compositionem, quæ pars quinta mihi & ultima in dividendo earum partium fuit, quas in initio Sublimitatem constituere dixi; de qua tamen copiose satis, quantum diligenti licuit observatione assequi, duobus à me libris disputatum fuit, tamen illud instituto huic argumento adjiciendum videtur necessario: Harmoniam non modo natura ad persuadendum delectandumque esse accommodatam, sed & ad implendos generoso quodam celsoque spiritu, perturbandosque animos auditorum admirabiliter valere. Non sola namque tibia illorum, qui audiunt, animis affectus induit, & eos velut extra se raptos in furem agit; ac numeri adhibens modulum ad hu-

i De ea fuse agit Cicero in Oratore pers. c. 144. & Dionys. Hal. peculiari libello. 2 Legendum, ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας. Faber. 3 Vide Quintil. l. ix. c. iv. & l. i. c. xi. 4 Lege, ἀλλὰ ἐν τῇ ἐλευθερίας. Faber. Forfan & ἐν τῇ ἐλευθερίας πᾶσι. Sed magis placet ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἡμετέρας, quod noster ferè semper ὕψος καὶ πάθος jungat, ut scilicet 23. p. 77. v. 4. & scilicet 17. p. 64. v. 13. 5 In Ed. pr. & quibusdam Codd. MSS. αὐτὸς ἢ &c. 6 Ita Faber antea ἐπιτίθησι. 7 Ἀλλὰ καὶ in malit Sch. Vide Quintil. l. 8. c. 3. 8 Βάσις (inquit Pollux, l. 2. c. 3.) πᾶσι τοῖς Μουσικοῖς λίσσεται τὸ πᾶσι τὸ πᾶσι καὶ ῥυθμῷ. Vide Suidam voce ῥυθμὸς & H. Stephani Scholia in Ovum Simmiae Rhodij.

ῥυθμῷ πρὸς τούτῃ ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξο-
μοῦνται τῷ μέλῃ τὴν ἀκροατικῇ. ² καὶ ἄλλοις ὅσοι πάντα πασι
καὶ, ἢ Δία, φθόγοι κιθάραι, ὅθεν ἀπλῶς σημεύοντες, ταῖς
τῇ ἡχῇ μεταβολαῖς καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρήσῃ καὶ μίξει τὴν
συμφωνίαν, θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, ³ ὡς ὀπίσταται,
γελῶντες. Καὶ τοι τὰ τοιαῦτα εἰδῶτα καὶ μνησθέντες ἰδοῦτα
ὅτι περὶ αὐτῶν, ὅχι τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν, ὡς ἔφην, ἐνεργήματα
γίνονται. Οὐκ οἰόμεθα δ' ἄρα τὴν συνήθειαν, ἀρμονίαν πᾶσι ὅσων
λόγων ἀνθρώποις ἐμφύτων, καὶ τὴν ψυχῆς αὐτῆς ὅχι τὴν ἀκοῆς
μόνης ⁴ ἐφαπτομένην, ποικίλῃς κινῆσαι ἰδέαις ὀνομάτων, νοή-
σεων, τραγμάτων, χάλλας, εὐμελείας, πάντων ἡμῶν ἐν τρέ-
φῃ καὶ συγγένει, καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ τῇ ἰαυτῇ

jus illos gressum ac formulam
numeroſe itidem moveri cogit,
canticique flexus pari corporis
& animi motu ſequi: ſed &
omnes omnino ſoni, etiam illi,
qui cithara ſonantur, * licet nil
per ſe ſignificent, cum vocationis im-
mutationibus tum mutuo con-
curſu & concinentis harmoniæ
mixtura, mirifica, ut ſcis, audito-
rum mentes voluptate perfun-
dunt. Atque hujusmodi ſoni &
cantus ſpuria tantummodo &
illegitimæ quædam perſuaſionis
imagines ſunt atque ſimulacra;
non autem germani verique,

ſicuti dixi, humanæ naturæ ef-
fectus atque operationes. Quan-
to igitur magis Collocationem
conſeſtimus, quæ orationis ho-
mini à natura ingentæ, & non
aures tantum ſed & ipſum ani-
mum aurium nuntio pulſantem,
quædam quaſi harmonia eſt,
quum ea varias verborum, ſen-
tentiarum, rerum, elegantia, at-
que concinnitatis, quæ cuncta à
natura nobis inſita ſunt, formas
moveri atque excitari; unaque
cum varietate ac permittione
earum, quæ in oratione inſunt,
vocationis, ſeu ſonorum, dominan-

1 In Edit. prima & duobus Codd. MSS. ἀναγκάζει. 2 In Ed. pr. καὶ ἄλλοις
* ὅσοι. potius ὅσοις. Lego tamen, ἄλλως τε καὶ ἰπεί, ἢ Δία, οἱ φθόγοι τὴν κιθά-
ραν &c. Faber. Rectius, ut puto, Tollius, ἀλλὰ & ὅσοι πάντα πασι, ut ſit δῶ-
δους ad illa & γὰρ αὐτὸς μένει &c. Vide Dionys. Hal. περὶ συνήθειας p. 16.
& 17. Edit. Oxon. καὶ ἄλλως ὁ π. edidit Manus. καὶ ἄλλως ἡμεῖς ἴσμεν πάντα
πάντας legit. Schütz. 3 Ita Faber. antea ὡς ὀπίσταται. Forſan recte, ut
ſit πρὸς ὀπίσταται. 4 Εφαπτομένη malit Faber. Cui (inquit Tollius) ſi
conſentiamus, & proxime præcedens delendum, & ante ποικίλῃς ponen-
dum. 5 Ita in Ed. pr. in aliis τῇ ἰαυτοῖς unde τῇ ἐν αὐτοῖς conſecit Pe-
tra, probante Fabro. * Quamquam verba non exprimitur, vertit Faber.

φλόγιον δ' ἵππετος τῷ λήγοντι πάθος εἰς τοῖς ψυχᾶς τ' πέλας
 παρεισάγουσ', καὶ εἰς μετυσίαν αὐτῶς τὴν ἀκόντου αἰὲ καχι-
 στασαν, τῇ τε τ' λέξει ἐποικοδομήσας τὰ μέγιστα συναρμό-
 ζουσαι, ² δι' αὐτῶν τῶν κηλεῖν τε ³ ὁμῶς, καὶ τοῖς ὅγκοι τε,
 καὶ ἀξίωμα, καὶ ὕψος, καὶ πᾶν, ⁴ ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει,
 ἡμᾶς ἐκείνους συνδιαπύθεναι, παντοίας ἡμῶν τῆς ἀφαιρέσεως
 ἐπιμαρτυροῦσαι; Ἀλλ' εἴκοι μανία δ' οὐδὲ τ' ἔτις ὁμολογε-
 μέων ἀφαιροῦν. ἀποχρῶσα γὰρ ἡ πύρα πύρις. Ὑψηλὸν γὰρ
 τῷ δοκεῖν νόημα, καὶ ἐπὶ τῷ ὄντι θαυμάσιον, ⁵ ὃ τῷ ψήφισματι
 ὁ Δημοσθένης ἐπιφέρει. "Τὸ τῷ ψήφισματι τὸ τότε τῇ πό-
 λει ⁶ περὶ πάντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥσπερ νέφος."
 Ἀλλ' αὐτῆς τ' ἀφαιρέσεως οὐκ ἔλαττον τῇ ἀρμονίᾳ ⁷ πεφάνη.

res in oratore affectus in audi-
 torum animos transfert, eosque
 horum semper facit participes;
 quumque verborum structuræ
 sensuum amplitudinem atque
 granditatem conjungit & coadu-
 nat, *quanto magis, inquam, Col-
 locationem existimabimus* his ipsis
 simul & mulcere nos, & ad
 altitudinem, majestatem, Subli-
 mitatem, & quascunque porro
 in se continet & complectitur
 virtutes, componere atque con-
 formare: quippe quæ omni un-
 dique ex parte animi nostri im-
 perium obtineat, ejusque habe-

nas moderetur? Verum de re-
 bus tam notis tamque confessis
 dubitare ac disceptare velle, de-
 mentia sit; siquidem ipse illis
 rerum usus abunde fidem facit.
 Sublimis fane videtur, & est re-
 vera admirabilis illa Demosthe-
 nis sententia, quam ad defen-
 sionem plebisciti se auctore facti
 profert: Τοῦτο τὸ ψήφισμα τὸ τότε
 τῇ πόλει περὶ πάντα κίνδυνον παρελθεῖν
 ἐποίησεν ὥσπερ νέφος. Veruntamen
 non minus illa harmoniæ con-
 cinnitate, quam ipsius sensus
 granditate atque magnificentia,
 sonora est. Tota enim numeris

1 Rectius παρρησίας. Schützfl. 2 Καὶ δι' αὐτῶν malit Faber. 3 Ita
 Tollius ex Fabri sententia & cum MS. Ambr. quum prius esset, ὁμῶς πρὸς
 ὄγκον. & mox καὶ ἡμᾶς οἶν. 4 Εν αὐτῇ malit Tollius; qui & Fabrum repre-
 hendit, περιλαμβάνειν mutantem in περιλαμβάνειν. 5 Ex Orat. de Corona,
 p. 114. Edit. Oxon. & p. 505. Edit. Francof. 6 In Demetrio Phalereo (lo-
 cum hunc citante p. 157. Edit. Oxon.) ἐπὶ πάντα κινδ. verum apud Hermo-
 geneum (l. 1. de Ideis c. 9.) in quibusdam Edit. περὶ πάντα, in alijs (cum
 MS. Bodl.) ἐπιστάντα. 7 Id est φωνῇν μελῶνται. Tollius.

Ολοι τε ᾧ ἐπὶ τῷ δακτυλικῶν εἰρη) ρυθμῷ· εὐανέστατοι
 δ' ἔσται, καὶ μεγαλοποιοί. διὸ καὶ τὸ ἡρώον, ὃν ἴσμεν χαλλίτον,
 μέτρον² σιωπῶσιν. Επεὶ τοί γε οὐκ ἔῖδ' ἰδίας³ αὐτὸ χάραξ
 μετάφης, ὅποι δὲ ἐθέλεις, "Τὺτο δ' ψήφισμα ὥσπερ νέφθ"
 "ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν," ἢ νῆ Δία μίαν σπό-
 κοφοι συλλαβὴν μόνον, "ἐποίησεν παρελθεῖν, ὡς νέφος." καὶ
 εἰση, πόσον ἡ ἀρμονία τῷ Ὑψίστῳ. Αὐτὸ ᾧ δ', "ὥσπερ
 "νέφος," ὅπῃ μακρῷ τῷ ὡσπύτῳ ρυθμῷ βέβηκε, ⁴ τέτρασι
⁵ καταμετρήσμενοι χρονοῖς· ἑξαμετρείσης δὲ τῷ μιᾷ συλλα-
 βῆς, "ὡς νέφθ," εὐθὺς ἀκρωτηριάζει τῇ συγκοπῇ τὸ

constat Dactylicis; qui & per
 se præstantissimi sunt & ad Sub-
 limitatem appositissimi: unde &
 Heroicum carmen, omnium,
 quæ novimus, pulcherrimum,
 constituunt. Ut autem hoc per-
 spicue tibi, *mi Terentiane*, li-
 queat, aegedum trajice permuta-
 que verborum ordinem, ut lu-
 bet, *dicens*, Τὺτο τὸ ψήφισμα ὥσπερ
 νέφθ· ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελ-
 θεῖν, vel recide unicum tantum-

modo syllabam, *ut sit*, ἐποίησε
 παρελθεῖν ὡς νέφθ· & statim cog-
 nosces quam pulchre cum Sub-
 limitate harmoniæ dignitas con-
 spiret. Illud enim, ὥσπερ νέφθ,
 primo pede longo incedit, qui
 quatuor temporum dimensione
 constat: cui si syllabam detraxe-
 ris, *ut sit*, ὡς νέφθ, tota statim
 sententiæ magnificentia hac ve-
 uti imminutione mutilata eva-
 nescet. Contra ea, si rursus im-

I Falluntur (inquit *Faber*) qui putant *rythmum* & *pedes* idem esse;
 cum ex hoc loco *Demosthenis* constet, etiam, ubi *dactyli* non sint, *rythmos*
dactylicos esse: utpote qui plerumque ex pronuntiatione nascuntur. Vide
Arist. in *Rhet.* l. 3. c. 8. *Hermog.* περὶ σιμωπῆς, l. 1. c. 6. *Cicer.* de *Ora-*
tores, c. 93, & 70. *Quintil.* l. 9. c. 4. *Demetrium* *Phal.* p. 29. &c. *Ed. Oxon.*
Dionys. *Hal.* p. 7. & 14. *Tom. II.* *Ed. Oxon.* *Suidam*, v. *ρυθμός*, & *Is.* *Vossium*
 de *Rythmo*. 2 In *MSS.* σιωπῶσι τότε· ἐπείτοι γε. vel ἐπείτοι οὐκ ἔστι &c.
 Τὸ, ΤΟΤΕ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ἄγε οὐκ ἔστι ἰδ. legit *Sch.* 3 Lege αὖτε, & mox ἐθί-
 λους, & verte, *Quare rursus aliquid è propria sede transfer, quo ipse volueris.*
Faber. Ab eo dissentit *Tollius*, quod vox αὐτὸ respiciat τὸ ὥσπερ νέφος, de
 quo solo loqui videtur *Longinus*. Illud αὐτὸ ejiciendum censet *Sch.* 4 Il-
 lud ὥσπερ *spondæus* ex quatuor temporibus: additur νέφθ, ut numerus
 eo melius sentiat. *Toll.* 5 Lege καταμετρήσμενοι, ut referatur tantum
 ad ὥσπερ, vel dele vocem νέφος. nam *Spondæus* est primus numerus; sed
 ὥσπερ νέφος *Ionicus* major, in quo sex tempora. *Id.* 6 Lege ἀκρωτηριάζει-
 ναι, vel potius ἀκρωτηριάσει. *Id.*

ferta

μέγας. Ως ἔμπαιιν, εἰς ἐπεκταίνης, “παρελθεῖν ἐποιήσεν
 “¹ ὡς περὶ νέφος,”² τὸ αὐτὸ σημείνει, ὃ τὸ αὐτὸ δὲ ἐπὶ ὄρωσ-
 πίπται ὅτι τῷ μήκει τῶ ἄκρων χροῖων συνεκλύει) ὃ ἀφχα-
 λαταί³ τὸ τῷ ὕψους ἀπότομον.

serta pedem illum syllaba exten-
deris, ut sit, παρελθεῖν ἐποιήσεν
ὡς περὶ νέφος, eadem quidem erit
sententia, veruntamen non ea-
dem implebit aures sonoritate:

liquidem omnis illa contortæ
numeris Sublimitatis vehemen-
tia, una cum ista temporum ul-
timorum extensione, remittitur
atque elanguescit.

Τ Μ Η Μ Α μ'.

Περὶ μελῶν ὀπισωθέσεως.

² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷
ΕΝ δὲ τοῖς ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ¹²⁵⁶ ¹²⁵⁷ ¹²⁵⁸ ¹²⁵⁹ ¹²⁶⁰ ¹²⁶¹ ¹²⁶² ¹²⁶³ ¹²⁶⁴ ¹²⁶⁵ ¹²⁶⁶ ¹²⁶⁷ ¹²⁶⁸ ¹²⁶⁹ ¹²⁷⁰ ¹²⁷¹ ¹²⁷² ¹²⁷³ ¹²⁷⁴ ¹²⁷⁵ ¹²⁷⁶ ¹²⁷⁷

ἑαυτοῖς συνδιαφορεῖ καὶ τὸ ΥΨΩΣ. σωματοποιούμενα δὲ τῇ
κοινοσίᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ δεσμῷ ¹ ἡ ἀρμονίας περικλειόμενα, αὐτῷ
τῷ κύκλῳ φανήναι γίνεσθαι. καὶ σχεδὸν οἱ ταῖς περιόδους ἑτα-
ίος ὄντι. πλήθους τὰ μεγάλῃ. ² Ἀλλὰ μὲν ³ ὅτι πολλοὶ καὶ
συγγραφῆσαι καὶ ποιηταῖν, ὅτε ὅντις ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ
καὶ ἀμεγάρθεις, ὅμως κοινοῖς καὶ δημόδιοι τοῖς ὀνόμασι, καὶ ὅθεν
ἐπαγομένους περὶ τοῖς, ὡς τὰ πολλὰ συγγράμματα, ⁴ ἀφ' ἑ-
μῶν δ' ὡς συνθεῖναι καὶ ἀρμόσαι τῶντα, ⁵ ὅμως ὅγκον, καὶ ἀφ' ἑ-
σημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι, περιβάλλοντο (καθὰ τῷ
ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ ⁶ Φίλιππος, ⁷ Λειστοφάνης τε εἰπὼν, οἱ δὲ
τοῖς πλείστοις Εὐριπίδης) ἰσχυρῶς ἡμῖν διδόναι. Μετὰ γὰρ
τοῖς ⁸ τεχνολογίας Ηρακλῆς φησι,

invicem dissipantur, una quo-
que ipsam distrahunt Sublimita-
tem; at ubi in unum collecta
fuerint coactaque corpus, atque
insuper harmoniæ vinculo con-
stricta, hoc ipso juncturæ am-
bitu vocalia evadunt ac sonora;
adeo ut in periodis orationis
Granditatem velut symbolam
quandam esse jure dixeris, à plu-
rium membrorum coadunatione
collatam. Quinetiam permultos
tam solutæ quam ligatæ oratio-
nis scriptores; quamvis natura
minime sublimes fuerint, immo
potius Sublimitatis sæpenumero
expertes, ad hæc pervulgatis ac

de medio sumptis usi sint verbis;
nihilque exquisitioris elegantiae
præ se ferentibus; sola nihilo-
minus eorundem structura atque
coaptatione tantum orationi suæ
adscivisse majestatis & Sublimita-
tis, ut omnem omnino humilita-
tis suspicionem effugerint, (qualis
inter alios quamplurimos Philis-
tus, & in nonnullis Aristopha-
nes, atque etiam in plerisque Eu-
ripides.) abunde satis, in illo, de
quo agebam, opere, à me demon-
stratum esse puto. Ut quum, exem-
pli gratia, in Euripide Hercules,
postquam suos ipse sagittis con-
fecerat liberos, ita loquitur;

1 Vide Dionys. Hal. Tom. 3. p. 151. v. 27. Edit. Oxon. 2 Hisce ge-
mina habet idem Dionys. p. 20. §. 12, 13. Vide etiam Hermog. l. 2. de Ideis
c. 10. 3 Malim ὅτι γὰρ. Toll. 4 Vide Isocratem in Encomio Evagoræ, sub
initium, & Quintil. l. 1. c. 14. 5 Lege ὅμως ὅγκον αὐτοῖς &c. dein ἐπὶ
τῷ ταπεινῷ δοκεῖν εἶναι. Toll. 6 Utrum Φίλιππος an Φίλιππος; & si Philistum
malimus, utrum Historicus sit an Poëta, plane incertum. 7 Ita Faber.
antea Λειστοφάνης εἰπὼν, οἱ τοῖς &c. 8 Ita in Edit. prima. aliæ omnes
(præter Toll. nam) habent τεχνολογίας.

¹ Γέμω χακῶν δὴ, κακέτ' ἔοθ' ὅπῃ πεθῇ
σφόδρα θυμῶδες τὸ λεγόμενον, ² Ἄλλὰ γέρονεν ὑψηλὸν τῇ
πλάσῃ ἀναλογεῖν. Εἰ δ' ἄλλως αὐτὸ σωμαρμόσεις, ³ φαί-
σιταί σοι δῦλον, ὅτι τὸ σωμαρμόσεις ποιητῆς ὁ Εὐριπίδης μάλ-
λόν ὅστιν, ἢ τὸ γῆ. ⁴ Ἐπὶ δὲ τῆς συρρομένης ὑπὸ τῷ ταύ-
ρου Δίρκης,

— — — — — εἰ δὲ πῶ

¹ Τύχοι πέριξ ἐλίξαι, εἰλχ' ὁμῶ χαδῶν
Γνωῶχε, πέτραν, δρυῶ, μεταλλάσσων αἶε.
Ἐπὶ μὲν ⁶ γυναικὶ τὸ λῆμμα, ἀδρότερον δὲ γέρονε καὶ τῷ

*Plenus malis sum, nec novus
est ulli locus;*
sententiam, perquam sane ple-
bejis & abjectis concinnatam
verbis, ipsa tamen apta verbo-
rum constructio Sublimem fe-
cit ac sonoram. Quod si
orationis structuram mutata
verborum dispositione dissolve-
ris, statim agnosces, arte ma-
gis Euripidem atque verborum
compositione, quam sensuum

magnificentia excellere. Ad
hunc modum efficta sunt ea,
quæ Dircem à tauro raptari
narrat :

— — ac sicubi

*Huc semet aut illuc vagus con-
vertetur,*

*Querceta, petras, hanc simul
circumrotat.*

Est certe grandis ille sensus,
veruntamen multo evasit cla-

¹ In *Hercule furente*, v. 1250. juxta *Ed. B. Harnesianam*. ² Malim ἄλ-
λὰ γέρονε καὶ τῷ ὑψηλῷ τῇ πλάσῃ ἀναλογεῖν. aut, si ὑψηλὸν retineamus, non
cum *Fabro* vertendum, sed quia structuræ respondet, magnum & sublime
videatur. haud enim quia structuræ respondet dictum hoc, aut cantus
sono, sed quia compositione sublimitatem, quæ nulla erat, repræsentat,
sublime factum est, sic ut τὸ ἀναλογεῖν hic non respondere significet, sed
pavem sublimitatis gradum habere, idque propter structuræ pulchritudinem
& artificium. Toll. ³ Φαίνεται σοι διότι in *Ed. prima*. ⁴ De *Circe* ad
taurum crinibus religata egit *Euripides* in *Antiope*, ut conjicere est ex
Hygino, in *Fab. VIII*. Hujus rei ectypon expressum habemus apud *Bapti-
stam de Cavalleriis*, lib. 2. *Antiquarum Staurarum*, pict. III. *Langb.* ⁵ Sic
distinguit *Cl. Barnesius*, τύχοι, πέριξ ἐλίξαι εἰλχ' ὁμῶ &c. In *Ed. prima*, plerisque
minus recte, εἰλχ' ὁμῶ. Ad hos versus alludit *Plato* in *Sophista*, p. 246.
v. 5. *Ed. Paris.* ubi dicit, πείρα ἔλκεται ταῖς χερσὶν, ἀτίχως πείσας καὶ
δρυς ἀειλαμύωντες. ⁶ Γυναικὶ καὶ τὸ λῆμμα in *Ed. prima*, *Μαγνητιανῶν*,
& *ATSS.*

ἀρμονίας μὴ κατεπευῖσθαι, ¹ μὴδ' οἷον δ' ἀποκύλισμά τι φέρεσθαι. ² Ἀλλὰ σπριγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐξερείσματα τῷ χροῖον, πρὸς ἑδραῖον ἀφαιεῖσθαι μέγεθος.

tior, quod in eo non præcipitur numerus, neque velut volatile pondus impetum secum us

habeant ipsa verba inter se, gradusque ac fulcimenta temporum; quibus insistentia ad stabile Sublimitatis culmen enitantur,

Τ Μ Η Μ Α μά.

Τίνα ἀντιμάχεται τῷ ὁρῶν;

Μικροποιὸν δ' ὁδὸν ἔπαις οὗ τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένῳ ³ λόγῳ καὶ σεσοδημένῳ. οἷον δὴ πυρρίχιοι, καὶ προχαῖοι, καὶ διχόρειοι τέλειον εἰς ὀρχηστὸν συνεκπίπτοντες. Εὐθὺς γὰρ πάντα φαίνεῖται ⁴ κατάρυθμα κομψά, καὶ μικροχαρῆ, καὶ ἀπαθέτατα, ἀφ' ἧς ⁵ ὁμοειδίας ὅτι πολλάζοντα. Καὶ ἐπὶ τῶν οὗ χείριστον, ⁶ ὅτι, ὡς περ τὰ ἀδάρια

SECTION XL.

Quenam potissimum Sublimitati adversentur?

Contra ea nihil est, quod Sublimitati magis detrahat, quam numerus fractus in oratione atque conciratus: quo de genere Pyrrichii, & Trochæi, item Dichoræi, saltationi prorsus accommodati. Omnis enim istiusmodi numeris instructa oratio statim velut de industria compra & fucata videtur, & ar-

gutam potius festivitatem quam suspiciendam aliquam præ se ferre granditatem; quodque sine ulla commutatione in eodem semper genere versetur numerorum, animis audientium absque ulla ipsorum perturbatione velut leviter innatat. Ad hæc, quod omnium in oratione vitiorum pessimum est, sicut in canticis

¹ In uno MS & Edit. prima, μὴδ' οἷον μὴ δ' ἀποκ. in altero MS. μὴδ' οἷον δ' ἀποκ. κυλίσματος φέρεσθαι. ² Vide Dionys. Hal. Tom. 2. p. 27. & 38. Edit. Oxon. ³ Ita ex emendatione Fabri. antea λόγῳ. ⁴ Κατάρυθμα postulat ἡ τέχνη. Sch. ⁵ Potius ὁμοειδίας. Toll. ⁶ Ὅπως ὡς περ in Edit. pr. & MS. Ambr. Ὅτι πῶς ὡς περ malit Sch.

τὴν ἀκροατὴν ὅτι ὁ πρῶτος ἀφελκί, καὶ ἔφ' αὐτὰ
βιάζει. ὅταν καὶ ταῖς κατὰ ῥυθμισμόν τῶν λεγόμενων ἐν τῷ
λόγῳ πάθος ἐνδίδωσι τοῖς ἀκούσιν, τὸ δὲ ὅτι ῥυθμῶν, ὡς εἴηται
πρὸς τοὺς ἀκροατοὺς καὶ οὐκ ἀλλοτρίως αὐτὴν ἔκτασιν
τοῖς λέγουσι, καὶ φησὶν ὡς οἱ χρῶνται πρὸς τοὺς ἀκροατοὺς
βάσιν. Ομοίως δὲ ἀμεγάρη καὶ τὰ λίαν συγκεκμημένα, καὶ εἰς
μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὅσα ἐν γόμ-
φοις πρὸς ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητάς ἐπιποι-
εῖται.

evenire solet, ut, dum moduli dulcedinem attentis animis admirabundi excipiunt auditores, ipsa eos fugiat ac prætervolet cantici sententia: ita & quadrata illa ac modulata nimis oratio non ipsum pondus ac vim rerum & affectuum auditorum animis insinuat, verum blande suaviterque decurrentis numeri voluplate ita eos capit ac demulcet, ut prævisis sæpe aut a-

gnitis, quas consequi necesse est, sententiarum clausulis, prætorem præveniant, & velut in chorea quadam ipsius orationis gressum plaufibus suis antevertant. Sed & illa similiter altitudine destituta sunt, quæ nimis contracta, & in minutas ac brevissyllabas voces confusa sunt, continuifque veluti clavis incisum & aspere inter se compacta.

Т М Н М А μб.

Περὶ Φερίσεως συγγραφῆς.

ΕΤΙ γε μὴν Ὑψ³ μειωτικὸν ἢ ἡ ἄλγαν ² φερόσας
συγκοπή. ⁴ Πικρὸν γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν

SECTIO XLII.

De oratione nimis concisa.

Praeterea Sublimitatis minu-
endae vim habet curtum ad-
modum dicendi genus & concisum. Mutilatur enim granditas,

1 Desumptum ex *Arist. Rhet.* l. 3. c. 7. quo in loco verba nonnulla sic restituit Dacernius: πηλαῖσαι ἐ δακί & ἄμα τὰς ἀκούων ἐξέστη· αὐτοὶ-
χεν γ' οὐκ εἴδον· τότε πάλιν ἔχει, δ' οὗ φθάνοντες ἀναπαυδιῦσι. ὡστερεῖ
&c. 2 In Edit. prima aliisque ἐπ' αὐτά. Cum Petra ἐφ' αὐτὰ malit Faber.
3 Vide Cicer. in Oratore. c. LVII. & LXIX. Plin. l. 1. Ep. 20. & Quintil.
l. x. c. 1. 4 Male in Edit. prima πληροῖ.

quum

συνάγηαι βραχύ. Ακτέω δὲ νῦν¹ μὴ τὰ δόντας σωμα-
 γραμμένα, ἀλλ' ὅσα ἀπικρὲς μικρὰ καὶ χαλαροκερματι-
 σμένα. Συγκοπὴ μὲ γάρ² κωλύει τὸ νῦν, ³ συντομία δ' ἀγὰ
 ἐπ' εὐθύ. Δῆλον δ', ὡς ἑμπαλιν τὰ ἐκταδύν⁴ ἀψυχαί,
 ἀγὰ μῆκος ἀκαίρῳ ἀναχαλῶμεθα.

quum in nimias brevitatis an-
 gustias contrahitur atque coarc-
 tatur. Non tamen hæc de ejus-
 modi oratione accipi velim, quæ
 laudabili brevitate validius con-
 torta & concitata est: verum
 de illa, quæ plane ab hac di-
 versa, decurtata & claudicans,
 in minutas sententias dissecta

est. Abscissa namque oratio sen-
 sum impedit atque retardat;
 quem è contra succincta diri-
 git atque confirmat. Rursus nec
 hoc tibi, *Terentiane*, later; pro-
 ductam longius & quasi immo-
 deratius excurrentem elangue-
 scere, quod vires ejus ac vigor
 immodica prolixitate relaxetur.

Τ Μ Η Μ Α μγ'.

Περὶ μικρότητος ὀνομάτων, καὶ αὐξήσεως.

Εἰνὴ δ' αὐξήσασθαι τὰ μεγέθη καὶ ἡ μικρότης τῶν ὀνομά-
 των. Παρὰ γὰρ τῷ Ηρόδοτῳ καὶ μὲν τὰ λήμματα
 δαιμονίως ὁ χυμὼν πίφραται, πινὰ δὲ τὴν Δία φρίε-

SECTIO XLIII.

De verborum exilitate; item de amplificatione.

VIX item dici possit, quan- *ab ipso petito confirmabo* tem-
 tum quoque verborum pestatis descriptio magnificis ac
 exilitas Sublimitatis dehonestam-
 entum sit. Apud Herodotum
 igitur [*nam quod dico exemplo* infra dignitatem argumenti de-

1 In tribus MSS. [& Edit. prima] μὴ τὰ ἐ δόντας. Quæ si vera lectio
 est, vertendum erit, quæ iusto non sit ambitu conclusa. Verum τὰ δόντας
 συσπαραμμένα sunt verba missilium ad instar contorta, qualia sunt *Thucydidia*
 & *Sallustiana*. Toll. 2 Κολέει mutilat malit *Faber*. multum mihi (inquit
Tollius) arridet. potest tamen κωλύει defendi, ut impediri & obscurari vi-
 deatur sensus nimis concisa oratione. 3 Ita *H. Stephanus*. In Edit. pri-
 ma συντομία δ' ἐπ' εὐθύ. in Veneta συντομία δ' * εὐθύ. Ex *Petræ* conjectura,
 συντομία δ' ἐπιπύνη. 4 Ita locum egregie restituit *Faber*, qui tamen ἀπει-
 ρον infinitum τῶν ἀκαίρων præferendum censet. antea in Edit. prima (cui
 consentiunt Codd. MSS.) δότ' ψυχα, τὰ γὰρ ἀκαίρῳ μῆκος ἀναχαλῶμεθα. in
 aliis levi cum mutatione δότ' ψυχα τὰ γὰρ μῆκος ἀκαίρῳ ἀνακ.

missis

χη ἢ ὕλης ἀδοξότεραι· καὶ τὸ τοῦ μὴ ἴσως, “¹ ζεσάσης δὲ τῆς
 θαλάσσης.” Ὡς τὸ “ζεσάσης” ² πολὺ τὸ ΥΨΘ περιωαῖ,
 ἀφ’ ὃ ³ κακότεμον. Καὶ, “⁴ ὁ αἶμος, φησὶν, ἐκοπίασε”
 καὶ, “τὸς περὶ ὃ ναυάγιον βραχυσμένους ἐξεδέχετο πύλος
 “⁶ ἄχαι.” Ἀσεμνον γὰρ ὃ “κοπίασαι” καὶ ἰδιωτικόν· τὸ
 δ’ “⁷ ἄχαι” τηλικούτης πάθος ἀνοίκειον. Ομοίως καὶ ὁ
⁸ Θεόπομπος ὑπερφύως σκευάσας ἢ ὃ Πέρσου χαλκίσαν
 ἐπ’ Αἴγυπτον, ὀνοματίοις ποτὶ τὰ ὄλα διέβαλε· “Ποῖα γὰρ
 “πόλις, ἢ ποῖον ἐθιῖ τῆς χτὶ τ’ Ἀσίας, οὐκ ἐπεσεβύετο
 “πρὸς βασιλέα; τί δὲ τ’ ¹⁰ ὅκα τ’ γῆς γενομένων, ἢ τῆς

missis & abjectis non mediocri-
 ter deveniuntur: quale forte &
 hoc, *bulliente vero tempestate*.
 Quam insigniter vocola illa, *bul-
 liente*, humilitate sua ipsius, quod
 describitur, periculi magnitudi-
 nem convellit destruitque. Idem
 alibi, *ventus*, inquit, *fatiscēbat*:
 necnon, *qui naufragio conficta-
 bantur, ingratus exitum habue-
 re*. Hic & illud *fatiscēbat* exile
 verbum est ac pervulgatum: nec
 hoc *ingratus* ipsius mali magni-

tudini respondet. In eundem
 scopulum Theopompus etiam
 impexit: qui quum Persarum re-
 gis expeditionem in Ægyptum
 exitio splendore & orna u ora-
 tionis exposuisset, sordida dein
 quædam & abjecta verba ad-
 miscendo, hisce universam nar-
 rationis illius magnificentiam
 corripuit: *Nam quæ civitas, ait,
 aut quæ gens in universa fuit
 Asia, quæ non legatos miserit ad
 regem? Quidque eorum, quæ vel*

1 In lib. 7. c. 188. 2 Malim πολὺ ὃ ΥΨΘ περιωαῖ. Toll. 3 Forſan
 non ob humilitatem vocis ζεσάσης (ut exprimit *Interpres*) Herodotum re-
 prehendit Longinus, sed ob difficilem & ingratam pronunciationem, quod
 significat vox κακότεμον. Hoc admiſſo, forſitan & nonnulli aliter ſen-
 tiant quam Longinus, atque hanc ipſam aſperitatem quam maxime pro-
 bent: utpote quæ rem efficiat terribiliorem. nam (ut ait *Quint.* l. 8.
 c. 3.) rebus atrocibus verba ipſo auditu aſpera magis conveniunt. 4 In vul-
 gatis Herodoti (l. 7. c. 191.) ἐκοπίασε. 5 Δοξασομένης male in *Edit. pri-
 ma* & *Codd. MSS.* 6 Apud Herodot. l. VIII. c. 13. Verum in Longini
Edit. prima ἀχάριον, tam hic loci quam verſu ſeq. In *MSS.* autem ἀχάριον
 & mox ἀχάριον, & inſuper καὶ ante ἰδιωτικόν omittunt. 7 Hoc non de-
 buiſſe à Longino reprehendi exiſtimat *Faber*: quod vox ἀχάριον apud He-
 rodotum & *Arrianum* ſignificet moleſtiſſimum, graviſſimum, & in rebus atro-
 cibus exprimendis adhiberi ſoleat. 8 In *Herodoti Epitome*, ut cenſet
Alexand.; quem vide in notis ad *Heſychium Miſeſium*, p. 187. 9 Κατα-
 σκευάσας malit *Tollius*, 10 Suavius in *Cod. Vat. en* γῆς. Idem.

terra

“*ἔτι τῆς χιτῆος ἐπιτελευμένων, χαλῶν ἢ πμίων, οὐκ ὀκο-*
 “*μίαθῃ δῶρεσι ὡς αὐτόν; Οὐ πολλά μὲν καὶ πολυτελεῖς φρω-*
 “*μαὶ, καὶ χλανίδες, τὰ μὲν ἀργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταί, τὰ*
 “*δὲ λευκὰ; Πολλά δὲ σκυλαὶ χρυσῶν, κατεσκευασμένα*
 “*πᾶσι τοῖς χρησίμοις· πολλά δὲ καὶ ξυστίδες, καὶ κλῖναι πολυ-*
 “*τελεῖς; ἐπὶ δὲ καὶ κοῖλος ἀργυρεὺς καὶ χρυσοὺς ἀπειργασμένος,*
 “*καὶ ἐκπύματα, καὶ κρατῆρες, ὧν τὰς μὲν λιθοκολλήτους, τὰς*
 “*δ’ ἄλλας ἀκερῶς καὶ πολυτελεῶς εἶδες ἀνὴρ ἐκπεποιημένους;*
 “*Πρὸς δὲ τούτοις ἀναείδμητοι μὲν ὅπλων μυριάδες, τῶν μὲν*
 “*Ἑλλήνων, τῶν δὲ βαρβαρικῶν· ὑπερβάλλουσα δὲ ὁ πλη-*
 “*θος ὑποζύγια, καὶ πρὸς χαλαροπνίην ἱερέια σιτευτά. καὶ*
 “*² πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδωνοι, πολλοὶ δ’ οἱ θύλακοι, καὶ*
 “*σάκκοι καὶ χάρται βιβλίων, καὶ ³ τῶν ἄλλων χρησίμων. Το-*
 “*σαῦτα δὲ κρέα τεταρχειμένα παντοδαπῶν ἱερέων, ὡς*

*terra gignit, vel ars efficit, aut
 pulchritudine admirabile, aut
 raritate commendabile, quod non
 illi dono missum fuerit? Quanta
 vis, quæ copia stragulae, aliuf-
 que pretiosæ vestis, purpuræ
 partim, partim pictæ, partim
 candidæ? Quam multa taber-
 nacula aurea, cunctis ad usum
 rebus necessariis instructa? quam
 multæ vestes tricliniæ, ac le-
 cti sumptuosi? quantum cælati
 auri, argentique? quantum po-
 culorum; quantum vasorum,
 quorum pretium partim insertæ*

*gemmæ, partim docta et elegans
 artificis manus intenderat? Quid
 ad hæc infinitam armorum vim,
 cum Græcæ, cum Barbaricorum,
 commemorem? quid
 immensa jumentorum agmina?
 quid electissimorum ad epulas
 animalium numerum innumerum?
 quid, quam multi illic modii
 fuerint condimentorum? quan-
 ta panariorum, quanta sacco-
 rum, quanta voluminum libris,
 chartis, rebusque aliis, quæ vita
 indiget, differtorum abundantia?
 Carnium certe omnis generis sale*

1 Ita Canterus l. 2. Nov. Lect. c. 25. antea in Edit. prima, aliisque ἱερέια
 εἰς * ταῦτα. Recte Canterus, nisi (ut inquit Tollius) præstat legere ἱερέια
 ἐκρεῖα. 2 Apud Athenæum (l. 2. p. 67. F.) Theopompi verba citantur ad
 hunc modum: πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδωνοι, πολλοὶ καὶ σάκκοι καὶ θύλακοι
 βιβλίων, ἢ καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ πάντων τῶν χρησίμων ὥς τὸ βίον. 3 In uno Cod. Væ.
 τῶν ἄλλων ἀπάντων χρησίμων, & innox ὡς ποτὶ pro ὡς.

“σπαρὲς αὐτῶν γενέσθαι τηλικούτους, ὥτε τοὺς περὶ σπάρτας
 “πύρρωνι ὑπολαμβάνειν ὄχθους εἶναι καὶ λόφοις ἄνωγου-
 “μένους.” Εἰς τῶν ὑψηλοτέρων ὅτι ταπεινότερα συνε-
 δράσκει, δέον ποιήσασθαι τὴν αὐξήσιν ἑμπαλιν·² καὶ τῇ θαυ-
 μαστῇ τῇ ὅλης περικλυτῆς ἀρετῆς περικλυτῆς τῆς θυλά-
 κους, καὶ τὰ ἀρτύματα, καὶ τὰ σακκία, μαγειρεῖν πρὸ φα-
 τασίου ἐποιήσιν. Ωσπερ γὰρ, εἴ τις ἐπ’ αὐτῶν ὀκείων τῶν
 περικοσμημάτων, μετὰ τὴν χρυσοῖαν καὶ λιθοκολλήτων χρυ-
 σήων, καὶ ἀργύρεα κοίλα, σκίλων τε ὀλοχρύσει, καὶ ὀκπε-
 μάτων, φέρον μέσα ἔθηκε θυλάκια, καὶ σακκία, ἀπρεπῆς ἀν-
 ῆν τῇ περὶ τῆς ὁρῆς ὅς ἐργον· ὅτι καὶ τὴν ἐρμηνείαν τὰ τοιαῦτα
 ὀνόματα αὐτοῦ, καὶ οἰοῖται τίμαται κατὰ τὴν περὶ χαρὸν ἐγκα-
 ταλαττόμενα. Παρέκειτο δ’³ ὡς ὀλοχεῖος ἐπελθεῖν καὶ εἰς
 ὄχθους λέγει συμβεβλήκει, καὶ περὶ τῆς ἄλλης περικλυτῆς
 ὅτις ἀλλάξας εἰπεῖν “Καμήλους, καὶ πληθὺς ὑποζυγίων

*conditarum ea fuit copia, ut
 acervi earum procul intuentibus
 collium & aggestorum tumulo-
 rum speciem præbuerint.* Ab ela-
 tioribus descendit ad humiliora,
 * contra quam amplificationis
 postulat ratio: & præclare om-
 nis illius apparatus narrationi ad-
 miscens panaria, & condimen-
 ta, & sacculos, *ingratam* quan-
 dam culinæ legentium animis
 objecit imaginem. Quemadmo-
 dum igitur, si quis in tanto re-
 rum pretiosissimarum apparatu,
 inter aureos gemmatosque cra-
 teras, argentum cælatum, tento-

*ria poculaque aurea, utres im-
 misceret & saccos, indecorum
 mehercle id prorsus ac foedum
 visu spectaculum foret; ita &
 hæc intempestive narrationi isti
 inculcatæ verborum sordes de-
 honestamenta quædam sunt elo-
 cutionis, ac tanquam probrosæ
 notæ orationi inultæ. Potuerat
 enim summatim exponere etiam
 quos congestos narrat tumulos,
 atque de cætero apparatu parva
 facta immutatione ita dicere:
*Camelos ac iumentorum multi-
 tudinem, cuncta, quæ ad homi-**

I Forſan ἀπορροῦς. Sed in duob. MSS. ἀνωθεν ὁρῆς. Toll. 2 Ἀλλὰ
 τῇ θαυμ. in Edit. prima & Codd. MSS. 3 Atticus pleonasinus ὥς. Toll.
 * Ad verbum, quoniam ἐ contra augere & amplificare debetur.

“φορταγωγόντων πάντα τὰ ὡς προφύλῳ καὶ στίλλαιον
 “τραπέζων χορηγήματα.” ἢ “σωρὺς οἰομάσας παντοίων σπερ-
 “μάτων, καὶ τῷ ἅπτερ ἁγιάζει τοὺς ὀφιοποιίας καὶ ἡδυπα-
 “θείας,” ² μᾶλλον, ἢ πάντα, ὡς ἐβόλετο, αὐτάρκη οὕτως
 θείαν, “καὶ ὅσα ³ τραπέζοκόμων καὶ ὀφιοποιῶν ἡδύσματα.”
 Οὐ γὰρ δεῖ χαλινάειν οἱ τοῖς ὕψιστοι εἰς ῥυπαρὰ καὶ ἔξυβρι-
 σμένα, ἀν μὴ σφόδρα ὑπὸ τῆς ἀνάγκης συνδιωκόμεθα.
 Ἀλλὰ τῷ τραγμάτων ὡρέποι ἀν καὶ ταῖς φωναῖς ἔχειν ἁξίας,
 καὶ μιμεῖσθαι τὴν δημοκρήσασθαι φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ, ἢ τις οἷ
 ἡμῖν τὰ μέρη τὰ σπόρρητα οὐκ ἐθηκεν οἱ τρασώπῳ ὅθεν
 τὰ τῷ παντός ὄγκῳ ⁷ περιττώματα, ἀπεκρύφατο δὲ, ὡς ἐνῆν,

front

malls

the secret
habits
as usual
bit

num sustentationem atque men-
 sarum faciunt delicias, subve-
 ntantium: vel acervos appellare
 omnis generis frumenti, eorum
 etiam quæ præstantissima sunt
 ad lautum opsoniorum appara-
 tum & exquisitas epularum de-
 licias, aut, si adeo exacte expo-
 nere singula maluisset, & quæ-
 cunque alia structorum & cupe-
 diariorum condimenta excogitari
 possunt. Non enim in Gran-

dium rerum tractatione ad in-
 quinata & sordida descendend-
 um est; ni plane nos ipsa eo
 deducat adigatque necessitas:
 verum argumenti dignitati ver-
 borum quoque splendor respon-
 deat oportet, sic ut naturam vi-
 deamur imitari, quæ in humani
 corporis fabrica partes illas, quæ
 honeste nominari non possunt,
 aspectui oculorum non subjecit,
 uti nec totius corporeæ molis

1 Ita ex Cod. Vat. primus edidit Tollius. antea ὡς προφύλῳ. 2 Ad
 hunc modum in Edit. Veneta, aliisque eam sequentibus. in Edit. prima
 (& Cod. Parisino, teste Tollio) ἢ εἰς πάντα, ὡς ἐβόλετο &c. sine voce μάλ-
 λον. & recte (ut censet ille) nisi quod vocula ὡς ejicienda est. Sed &
 ὡς retineri posse videtur, ita ut ad antecedens περιττωται referatur. In
 Codd. Vat. μᾶλλον ἢ εἰς πάντα. in Veneto ἡδυπα. καὶ εἰς πάντα. unde le-
 gendum pronunciat Tollius, ἡδυπαθείας, μᾶλλον, ἢ (εἰς πάντα ἐβόλετο
 αὐτάρκη ἕως θείαν) καὶ &c. Foran ἢ μᾶλλον, εἰς πάντα ἐβόλ. &c. 3 In
 Edit. prima & Codd. MSS. Vat. εἰπὶν habetur post τραπέζοκόμων. nec plane
 (ut notavit Tollius) otiosum est; cum & supra dixerit εἰπὶν κομῆτας &c.
 4 ὕψιστοι ***** in Edit. prima. dein post vacuum spatium παρὰ.
 quo modo & in Cod. Vat. Verum particulam τὰ ante ῥυπαρὰ adjicit Cod.
 Paris. 5 In Ed. prima & Codd. Vat. & Ambr. rectius ἀξίαν. 6 Eadem
 fere habet Cicero de Nat. Deor. l. 2. c. 55 & 56. 7 Περιττώματα in Edit.
 prima & Codd. MSS.

R

reliquias;

καὶ χεῖρ ἡ ¹ Ξενοφῶνται, “ τὸς τῶν ὅτι πόρρωτά τω ὀχετὸς
“ ἀπέσπρεψε, ἔδαμῃ καταρχυάσατο ὃ ἔ’ ὅλῃ ζῶν χέλλος.”

however being gloriously shown to rebate specificity
³ Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ’ ἀναγκῆς ὅτι τὰ μικροπιδὰ ἀφαιρῶμεν.
Προϋποθεδευμένων γὰρ ὅσα εὐγενῆς καὶ ὑψηλῆς ἐργάζεται
τὸς λόγους, δῆλον ὡς τὰ οἰαντὰ τῶν ταπεινῶς ποιήσας
χεῖρ τὸ πλεῖστον καὶ ἀρχήμοναι.

reliquias; verum, quantum in ipsa fuit, occultavit, & ut Xenophontis verbis utar, *canales eorum, quam potuit longissime, avertit, ne totius formam & venustatem animalis ingrato ac fædæ spectaculo deturparet.* Sed hæc, & quæ id genus alia orationem diminuere solent atque

de fastigio detrahere, singula enumerare & excutere operæ pretium non est. Expositis enim, quæ liberalem & magnificam orationi formam conciliant; contrariis illam vitiis ut plurimum corrumpi ac debilitari, atque omni honore ac dignitate spoliari, abunde ac per se liquet.

Τ Μ Η Μ Α μδ’.

Ζήτημα λαμπρόν· Διὰ τί τοσούτη ἀφορία τῶν δεινῶν καὶ
γενναίων συγγραφέων;

love of learning
ΕΚεῖνο μέντοι λειπὸν, ἔνεχα ἡ ὅς τις χρητομαθείας, οὐκ
ὀκνήσομεν ὀπιωροθεῖναι, καὶ ἀφασαφῆσαι, Τερεντιανὲ

S E C T I O XLIV.

Quæstio nobilis: unde ea præstantium ac vere Sublimium scriptorum nunc sit penuria?

CÆterum & illud quod reliquum esse videtur, ut tuo discendi studio & cupiditati morem geram, non gravabor *tanquam corollarium huic nostræ de Sublimitate commentatiunculae subnectere, & tibi (Terentiane dilectissime) declarare, quod*

¹ In lib. 2. Απομνημ. pag. 45. Edit. Oxon. ² Τὸς τῶν in Edit. prima.
³ Ita ex emendatione Fabri. in Edit. prima * ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ’ ἀνάγκῃ ἐπὶ τὰ μ. in Venetia aliisque ἀλλὰ γὰρ οὐκ * ἐπ’ ἀνάγκῃ ἐπὶ τὰ μ. in Cod. Parisino & uno Vat. ἐπ’ ἀνάγκῃ pro ἐπὶ, & in altero Vat. ἐπ’ ἀνάγκῃ. unde Tollius (licet valde probet Fabri conjecturam) reponendum esse conjicit, ἀλλὰ γὰρ ἐδὲν καὶ ἡμῶς ἐπ’ ἀνάγκῃ ἑαυτὰ τὰ μ. seu potius ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ’ εἰδὸς ἡμῶν τὰ μικροπιδὰ ἀφαιρῶμεν, vel ἀλλὰ γὰρ ἐδὲν ἡμῶς ἐπὶ τὰ μ.

φίλτατε, ὅσῳ ἑξήτησέ τις τῶν φιλοσόφων ἀρεστία γῆρας,
 “Θαῦμά μ’ ἔχει, λέγων, ὡς ἀμέλει καὶ ἐτέρως πολλὰς, πῶς
 “ποτε καὶ τὸ ἡμέτερον αἶψα πῦρ αἰὲν ἔπ’ ἄκρην καὶ πο-
 “λιτικὰ, δριμυτέα τε καὶ ἐναργεῖς, καὶ μάστιγα πρὸς ἡδ-
 “νάς λόγων εὐφορεῖ, ὑψηλὰ δὲ λίσσεται καὶ ὑψομαγείδης,
 “πλὴν εἰ μὴ πᾶσι πᾶσι, ἔκτετι γόνυ φύσεις; ποσά τ’ ἡ λό-
 “γων κοσμητικὴ τις ἐπέχει τὸ βίον ἀφορία. Ἡ γὰρ Δί’, ἔφη, πῶς
 “στυγερὸν ἐκείνῳ τῷ θρυλλημένῳ, “ὡς ἡ δημοκρατία τῷ μα-
 “γάλῳ ἀγαθῇ πειρητὸς ἢ μόνῃ σχεδὸν καὶ σωτήριος οἱ τοῖς
 “λόγοις δεινοὶ καὶ συνάπτεται; ὅτε φασί, φασί, φασί,
 “ἰσχυρὰ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἢ ἐλευθερία, καὶ
 “ἔφελκυσται καὶ ἅμα διωκτὶν ὁ πρῶτος καὶ τὸ πρὸς ἀλλή-

non ita pridem Philosophus qui-
 dam nos quaesivit, dicens; Mi-
 rari satis nequeo una cum aliis
 multis, qui fiat, quod hac aetate
 nostra permulti reperiantur ora-
 tores apprimè diserti, ipsiusque,
 ut ita loquar, Suadae promi-con-
 di, & in forensi atque concio-
 nali dicendi genere exercitatis-
 simi, acres simul & perspicui,
 & ad omnem orationis elegan-
 tiam & suavitatem quasi facti;
 at nulli nunc amplius, nisi per-
 quam raro, proveniant & com-
 pareant oratores vere Sublimes,
 & ad summum eloquentiae cul-
 men evecti? Adeo magna, hac

tempestate, [velut in effectis pa-
 rentium] per universum terra-
 rum orbem grandium in eloquen-
 tia ingeniorum sterilitas est. An-
 hercle (inquit) vulgari isti ac-
 trito habenda est fides dicto:
 Esse scilicet popolare regimen ve-
 ram & genuinam magnorum in-
 geniorum nutricem; quicum una
 cuncti ferme viguerint & occi-
 derint, quotquot unquam elo-
 quentiae tenuere principatum?
 Est enim libertas, inquiunt, ad
 alendos & augendos erectae men-
 tis spiritus aptissima; & ad pro-
 lectanda atque ad urgenda mu-
 tuae contentione & in affectando

1 Hoc ipsum quaesiverunt alii quamplurimi, ut constat ex Cic. Tusc.
 Quaest. 1. 2 c. 2. Vellejo 1. 1. c. 17. Senec. in praefat. ad lib. 1. Controv. &
 Tacito sive Quintil. in Dialogo de causis corruptae eloquentiae. 2 Ita pri-
 mus Manutius. In uno Cod. Vat. ἀρεστία. in Edit. prima & Codd. aliis ἐ-
 πειρητὸς (acria, velocia ingenia) quod placet Tollo, qui & ἐπὶ ἀρεστίας (efficacia
 ad movendum) non rejiciendum existimat. 3 Ita Cic. in Bruto c. 12.
 & Auct. Dialogi de causis corr. el. c. 36 & 40. 4 In Edit. prima & MSS.
 minus recte ἐπὶ ἀρεστίας, & mox διωκτὶν pro διωκτῶν. 5 Vide Ciceronem in Tusc.
 Quaest. 1. 2, c. 2.

“ λυγρὰ ἔειδος καὶ τὸ θεῖον τὰ θεωρεῖα φιλοτιμίαι. Ἐπὶ γὰρ

“ μὴν ἀλλὰ τὰ προκείμενα ἐν ταῖς πολιτείαις ἔπαθλα, ἐκεί-

intellectual excellence
“ ὅτε τὰ ψυχικὰ θεωρημάτων τῶν ῥητόρων μελετᾶν μακάριον

“ ἀκούσθαι, καὶ οἷον ἐκτελεῖσθαι, καὶ τοῖς θεήμασι καὶ

“ τὸ εἶκος ἐλεύθερα συνεκλάμπει. Ὅτι δὲ νῦν εἰκόχαμεν, ἔφη,

“ παιδομαθεῖς (ἔτι) δουλείας δικαίας, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι καὶ ὅτι-

method
“ τηδεύμασιν ἔξ ἀπαλῶν ἐπὶ φρονημάτων μοινοῦν ὁρῶντων

“ γυνωμένοι, καὶ ἄγεστοι χαλίστου καὶ γονιμώτατοι λόγων νά-

“ μαρς, τίω ἐλευθερίαν, ἔφη, λέγω, διότι οὐδὲν ὅτι μὴ

“ κόλακες ἐκβαίνουσι μεγαλοφρεῖς. Διὰ τὸ τοῦτο μὲν ἄλ-

habits
“ λας ἔξεις καὶ εἰς οἰκείῳ πίπεις, ἔρασκεν, δούλον δὲ μη-

“ δένα γίνεσθαι ῥήτορα. Εὐθὺς γὰρ ἀναζεῖ ὁ ἀπαρρησίαστον,

any thing over which
“ καὶ οἷον ἐμφρεσθαι, καὶ τὸ συνηθείας αἰεὶ κεκοινωλισμένον

“ Ἡμῖς γὰρ τὴν ἀρετῆς, καὶ τὸν Ὀμηρον, ἀποκρίνεται

“ ————— Δύλιον ἡμᾶρ. —————

*eloquentia principatu emulatio-
nis studia maximopere accom-
modata. Huc accedit, quod, ob
proposita in reip. administratione
industriæ præmia, egregiæ illæ
in oratoribus animi dotes assidua
usquequaque exercitatione exa-
citantur, & quasi extunduntur;
adeoque, uti par est, cum ipsis
una negotiis eadem excitata li-
bertate clarissime effulgeant. At
nos (inquit) contra ea à prima
statim pueritia iusta videmur &
plena imbuti servitute, cunctis
illius moribus ac institutis ab te-
neris [non, quod ajunt, ungui-
culis, sed ipsius] animi sensibus
modo non tanquam fasciis invo-
luti; sic ut pulcherrimum illum*

*ac fecundissimum eloquentiæ fon-
tem (libertatem dico) ne primo-
ribus quidem labris degustemus.
Unde etiam fit, ut nil nisi ma-
gnifici adulatores evadamus.
Hanc item causam esse [affirma-
bat] cur, quum omnes alii etiam
in servum cadant vitæ habitus,
nemo tamen unquam servus ex-
stiterit orator. Prorumpere nam-
que illico servilem illum metum,
qui, pistrini & pugnorum heri-
lium continuo memor, omnem la-
quendi libertatem diuturna ob-
noxii silentii consuetudine dedi-
dit:*

*Dimidium virtutis enim (ut
dicit Homerus) aufert —*

— Serva dies. —

1 Sic & Plin. l. 8. Ep. 14. 2 Οικίται in Edit. prima & MSS. 3 Ex

Homeri Odyss. p. v. 322. & 323.

Quem-

“ὡς περ οὖν (εἰ γε, φησὶ, τὺ το πτόν’ ὄστι) ἀκύνεαι γλῶσ-
 “τόκομα, οὗ οἷς οἱ Πυγμαῖοι χαλάρμοι ² νάνοι πρέπονται,
 “ὅ μόνον ³ κωλύει τῷ ἐγκεκλεισμένῳ τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ
 “ὅ συνάγειν ⁴ ἀφ’ ἧ περιλείμενοι τοῖς ⁵ σώμασι δεσμένῳ ὅ-
 “τως ἀπαρ’ δουλείαν, καὶ ἡ δικαιοσύνη, ψυχῆς γλωττόκο-
 “μον, ὅ κοινὸν δὴ τις ἀποφθίηται δεσποτῆριον.” Εὐὼ μέν-
 “τοι γε ἡ πολυαμβάνων, “Ραδόν, ὅ φλω, ὅ βέλπτε, καὶ
 “ἴδιον ἀνθρώπου, ὅ χαλαμέμφεσθαι ⁷ αἰετὶ παρόντα. ⁸ Ὅρα
 “δὲ, μή ποτ’ ἄρα ἡ τῆς οἰκουμένης εἰρήνη ἀφθάρει τὰς
 “μεγάλαι φύσεις· πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμῶν τὰς
 “ὀπιθυμίας ἀπειρόετος ὅσοι πόλεμος. Καὶ νῦν Δία ⁹ ὡς

Quemadmodum igitur audio, (si qua, inquit, huic auditioni fides est) arculas illas ligneas, in quibus nani, quos vulgus Pygmaeos appellat, enutriti solent, non inclusorum modo corporis obfistere incremento, verum etiam illos ipsos ob circumdatum corpori vinculum contrahere: ita & omnis servitus, etiamsi iustissima fuerit, animæ velut arcula quædam ac publicus carcer dici merito possit. Hic ego sermonem excipiens, Proclive est, inquebam,

ô bone, & hominibus perquam familiare, fastidire semper & culpæ præsentia. Attamen vide, ne forte illa universi terrarum orbis pax grandia nobis ingenia corrumpat: seu multo etiam magis, interminum hoc & perpetuum, quod studia nostra cohibet ac refrænat, bellum. Adde etiam, si vis, affectus nostros, qui seculi huius mores tanquam præsidii insident, eosque per caput & pedes præcipitant. Pecuniæ namque, cuius insatia-

1 Vide Scaligerum ad Propertium, p. 284. Edit. Commelin. 2 In Cod. MS. χαλάρμοι 3 νάνοι, & forsan rectius: alias enim vertendum, Pygmaei quos vulgo dicimus nanos: aut post πυγμαῖοι inferenda erit vocula, seu articulus οἱ. Tollius. In Edit. prima deest νάνοι, & Glossēma esse videtur. 3 Κωλύει habet Edit. prima, & mox συνάγει pro συνάγειν. in aliis κωλύει & συνάγει. 4 Ita pro σώμασι Langbænius. 5 Ita Tollius. antea πολυαμβάνων. 6 Hic Longinus ad ea respondere incipit, quæ ab illo Philosopho dicta fuisse retulit: noli itaque dubitare quin legendum sit ἵφην. non (cum Edit. prioribus) ἵφην. Faber. 7 Ita (prout monuit Robortellus) edidit Tollius. prius erat καὶ αἰετὶ παρόντα. 8 Sic Tollius, sequutus vestigia MS. Parisini, qui habet ὅρα δὲ, μήποτε α. καὶ τὸ οἶκ. antea in Edit. prima reliquisque, ὅρα δὲ μήποτε * * οἰκουμένης. Forſan, ὅρα δὲ μήποτε τῆς ὅλης οἰκ. 9 Πρὸς τῶν τῶν in Edit. prima & duob. Codd. Vat. ὡς τῶν τῶν in alio Cod.

" τέτοις, τὰ φέρειν¹ τὰ νῦν βίον, καὶ² κατὰ κράτος ἀγόντα
 " καὶ φέροντα τῷ πᾶσι. Ἡ δὲ³ φιλοχρηματία, πρὸς ἣν
 " ἀπαντες ἀπλήτως ἤδη ἵσθμεν, καὶ ἡ φιληδονία δουλαγω-
 " γῆσι, μᾶλλον δὲ, ὥς ἀνέπει τις, καταδυσθίζουσιν αὐτῶν.
 " ὅρας ἤδη τὰς βίους· φιλαργυρία μὲ ἰόσημα μικροποιοῖ, φι-
 " ληδονία δ' ἀγενέστατον. Οὐδὲ⁴ ἔχω λογιζόμεν⁵ εὐρεῖν,
 " ὥς οἷόν τε πλεῖστον ἀόριστον ἐκπιμήσαντα, τὸ δ' ἀληθέστερον
 " εἰπεῖν, ἐκθειάσαντα, τὰ συμφυῆ τέτρω κακὰ εἰς τὰς ψυ-
 " χὰς ἡμῶν ἐπεικόντα μὴ ὠραδίζεσθαι. Ακολουθεῖ δὲ τῷ
 " ἀμέτερ⁶ πλῆτ⁷ω καὶ ἀκολάσῳ συνημμένη, καὶ ἴσα, φασί,
 " βιώνουσα, πολυτελεῖα, καὶ⁸ μαλακία⁹ ἀνοίγοντες ἐκείν¹⁰ τ¹¹
 " πόλεων καὶ οἰκῶν τὰς εἰσόδους, εἰς αἷς ἐμβάλλει, καὶ συνοικίζ¹²ει.

bili nunc omnes aestuamus siti,
 & huic succenturiatus voluptatis
 amor in servitutem rapit; aut,
 si ita mavis, ipsam una cum ho-
 minibus vitam deprimit ac de-
 mergit humanam: nam avaritia
 quidem animi morbus est pusilli
 & sordidi; amore autem volu-
 ptatis non abjectius quidquam &
 ab omni animi magnitudine ma-
 gis alienum. Neque vero satis
 assequi cogitando valeo, quo pa-
 cto homines illi, qui immensas
 adamant ac depereunt divitias,

(si modo hic amor, ac non ado-
 ratio potius, & sacer quidam
 quasi numinis cultus appellandus
 est) cognata divitiis vitia abar-
 cere queant, quo minus illa simul
 cum his animum subeant. Se-
 quitur enim nimias & immodi-
 cas opes conjuncta, atque pari (ut
 ajunt) illas passu comitans, pro-
 fusio, necnon molities, portas
 illis urbium & privatarum æ-
 dium januas, quas semel intra-
 verunt, recludentibus, ibidem-
 que sedem collocant: mox, dato

1 In Edit. prima κατ' ἀκρας, quod (ut notavit Tollius) idem ac κατὰ
 κρυφῆς, τειχίως, δι' ὅλ^υ. conjunctim vero κατὰ κράτος idem quod κατὰ
 κράτος. In Edit. Veneta aliisque κατὰ κράτος, quod in κατὰ κράτος mutandum
 censent Faber & Tollius; quia Græci una voce κατὰ κράτος extulerunt,
 quod Latini dixere per caput. Vide H. Stephannum in Animadv. in Lib. de
 Dialectic Gr. p. 45. 2 Sic & avaritiam Romanis, quo minus boni fie-
 rent Poëta, ob stare queritur Horatius de Arte Poët. v. 330. nec alias caus-
 sas Pictura evanescens affert Petronius. Vide Plinii Nat. Hist. sub ini-
 tium lib. XIV. qui locus partis potissimæ hujus sectionis quasi quidam
 commentarius est. Tollius. 3 Ita Tollius ex conjectura. prius erat ἐκείν¹⁰,
 & alia id genus. 4 Hisce gemina habet Lucianus in Timone, p. 42. Ed. Paris.

“*make their nests* χερνίσαντα δὲ ταῦτα οἱ τοῖς βίοις, νεοπιοποιεῖται, *coming for the province* χεῖ τῆς
 “*arrogance* σοφῆς, καὶ ταχέως γινόμενα *arrogance* ὡς τεκνοποιῖαν, ἁλαζονεῖαν
 “*arrogance* τε γινώσι, καὶ τύφον, καὶ πρυφὴν, ὅς νότα ἑαυτῶν γεννήματα,
 “*arrogance* ἄλλα καὶ πάνυ γήσια. Εὰν δὲ καὶ ² τέτῃς πρὸς τῆς πλῆτῃς
 “*arrogance* τῆς ἐκρήγῃς ³ εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως διασώτας
 “*arrogance* ταῖς ψυχαῖς ἐπικτεσιν ἀπαραμτήτης, ὕβριν, καὶ ὠδύνην
 “*arrogance* μίαν, καὶ ἀναρχωτίαν. Ταῦτα γὰρ ὅπως ἀνάγκη γίνεσθαι,
 “*arrogance* καὶ μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, ⁴ μηδὲ πέρα φή-
 “*arrogance* μιν εἶναι τινα λόγον· ἀλλὰ ⁵ τοιαύτην οἱ κύκλῳ τελεσθῇ
 “*arrogance* γένηται κατ’ ὀλίγον τὴν ἑβρίων ἀφροσύνην, φθίνειν δὲ καὶ
 “*arrogance* καταμαραῖνεσθαι τὰ ψυχικά μετέωρη καὶ ἄζηλα γίνεσθαι,
 “*arrogance* ἡνίκα τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη ⁶ καίνοντα ἐκθαυμάζοιεν,

*consuescendi atque convalescendi
 spatio, in hominum animis, ut
 sapientum fert oratio, nidificant,
 & paulo post prolificantia, ar-
 rogantiam primum & fastum
 pariunt atque luxuriam; non
 adulterinos aut spurios, verum
 maxime legitimos & germanos
 ex sese factus. Hi vero, si quis
 adolescere illos siverit, violentos
 brevi & inexorabiles procreant
 dominos, contumeliam, injuriam,
 & impudentiam. Hæc enim se
 invicem consequi necesse est, adeo*

*ut nemo jam hominum erigere &
 attollere ausit oculos, aut ulla
 queat ad duraturam ad posteros
 famam assurgere oratio: quin è
 contra potius illa, quam dixi,
 vitæ corruptela paulatim undi-
 que consummetur & absolvatur;
 contabescat, autem & emarcescat
 omnis grandis ac elati animi cel-
 situdo, atque adeo neglecta con-
 temnatur ac vilescat; quum sci-
 licet humanum genus partem sui
 mortalem & inutilem, ommissa
 omni colendæ virtutis cura, ad-*

1 Ita Tollius ex Cod. Parisino. In Edit. prima ἀνάλογον ἐν τῇ γενέσει. in
 Veneta aliisque asteriscus præfigitur τῷ ἀνάλογον. Faber legendum conjicie-
 bat, ἀναλογῶν (qua voce utitur Longinus p. 22. v. 3.) ἑαυτοῖς γενέσει, id
 gignunt quod ab iis expectari par fuit. 2 Ita Tollius. antea τέτῃς. 3 Lectio
 est Edit. prima, quam firmat Cod. Parisinus, & melior esse videtur illā
 εἰς ἡλικίας, quam exhibet Edit. Veneta, necnon & aliæ eam sequentes.
 4 Et si μὴδ’ ἐτέρα sit in Cod. MSS. & Edit. prima, tamen cum Veneta malit
 Tollius (licet Fabro displiceat) μὴδ’ πέρα, i. e. ultra viventium sive iunior
 ævi famam. μὴδ’ περὶ φήμης malit. Sch. ut sensus sit, de fama hodie
 sermonem non esse amplius institutendum, eandemque sperandam. 5 Τοιαύτην &
 mox τὴν ἑβρίων δ. in Edit. prima & Codd. MSS. 6 In Edit. prima καὶ πα-
 ρηται. in duob. Codd. Vat. καταιγιστά.

miratur

"παρέντες αὖξεν¹ τοῖς ἀρεταῖς. ² Οὐ γὰρ ὅτι κρίσις μὲν τις
 "δεκαοθεῖς, ³ οὐκ αὖν ὅτι τῷ δικαίῳ καὶ καλῶν ἐλεύθερος
 "καὶ ὑγιὲς αὖν κερτὴς γένοιτο· ἀνάγκη γὰρ πρὸ δωροδότης⁴ τὰ
 "δίκαια μὴ φαίνασθαι καλὰ καὶ δίκαια. Οὐκ δὲ ἡμῶν ἐκείνου
 "τῆς ὅλης ἡδὴ βίης δεκάσμοι βραβεύσονται, καὶ ἄλλοτεριῶν
 "θῆραι θανάτων καὶ ἐνδορα ἀφθόρων, τὸ δ' οὐκ ἔστι παντὸς
 "κερδαίνειν ὧν ἕμεθα τῷ⁵ ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς τὸ ἑαυτοῦ [φι-
 "λοχρηματίας] ἡνδραποδισμένοι· ἄρα δὲ, εἰ τῇ ποσούτῃ
 "λοιμικῇ ἔστι βίη ἀφθόρα, δοκῶμεν ἔτι ἐλεύθερον πᾶνα κερ-
 "τὴν τῷ μεγάλῳ, ἢ δικλόντων πρὸς τὸ αἰῶνα, ⁸ καὶ δέκατον

*miratur ac fovet. Neque enim
 est ut corruptus iudex de aequo
 & bono libere & vere pronun-
 ciet; verum è diverso illud po-
 tius accidat necesse est, ut etiam
 quæ honesta & iusta sunt capta-
 tori munerum nec iusta videan-
 tur nec honesta. Ubi autem tota
 vita nostra, atque adeo omnia
 nostra studia & conatus avari-
 tiæ in servitutem dantur, ob-*

*jectisque imminent ac inhiant di-
 vitis; ubi illa alienarum mor-
 tium venaturis, & insidiis occu-
 pantur testamentorum; ubi lu-
 cra ex re qualibet captata, suæ
 quisque cupiditatis mancipium,
 ipsa anima redimimus: quid?
 num in ea universæ vitæ pesti-
 lenti labe integrum adhuc quen-
 dam & liberum Sublimium aut
 ad æternitatem perventurorum*

¹ Ita Petra, in Edit. pr. τοῖς * αἰμαῖς * & γὰρ &c. τοῖς ἀρεταῖς habet Veneta,
 probante Fr. Porto. Τὰ ἀνὰ in MS. Ambr. unde τὴν ὀντὴ legendum pu-
 tat Schurtzfl. ac si ὀντὴ μὲν τοῖς ἀνόντοις opposuisset Longinus. ² In Vet.
 Cod. & γὰρ ἐπιχειρεῖ. cum Fabro malim & γὰρ ἐπὶ κερτὴ. Tollius. ³ Alterum
 αὖν in hac sententia, tollendum esse censet Faber. non ita Tollius, qui di-
 cit τὸ αὖν sæpius repetitum inveniri. ⁴ Ita Faber. antea τὴν οἰκίαν μὴ φαί-
 νασθαι &c. Ipse (inquit Tollius) conjiciebam πᾶν καὶ μὴ &c. sed nescio an-
 non vniuersa retinenda sit lectio. quia οἰκία illa sunt quibus assuevimus,
 sive vitia sunt, de quibus agit Longinus, sive quid aliud. ⁵ Sic ex Cod,
 Vat. prius erat ἀπορίας. quæ lectio (ait Tollius) figurata est, ut apud Lu-
 cretium habemus gentes Italas hominum. ⁶ Ψυχῆς ἕκαστος, πρὸς τὸ ἑαυτοῦ ἡνδρα-
 ποδοῦν in Edit. prima. aliisque. Ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς ἑαυτοῦ ἡνδραποδοῦν
 malit Faber, & locum sic vertit, anime pretio omnes lucri faciendi occasiones
 mercamur, ultro nos iugo servitutis subjicientes. Sed, quod in MSS. & Edit.
 prima fuerit πρὸς τὸ ἡνδραπ. absque ἑαυτοῦ, etiam & vocem φιλοχρηματίας
 excidisse suspicatur Tollius: eoque magis quod mox sequatur, καταρχαι-
 ριστάζοντες πρὸς τὸ πλεονεκτήειν ἐπιθυμία. ⁷ In Edit. prima ἀγῶνα. ⁸ In
 Edit. prima aliisque κατέκασται δόπληλύφθαι, in MS. κατέκασται δόπληλύφθαι.
 unde κατέκασται δόπληλύφθαι fecit Tollius.

Scripto-

“ἀπολεῖσθαι, καὶ μὴ χαίρειν ἀρεσάζεσθαι πλεον-
 “νεκτεῖν ὀπιθυμίας; Ἀλλὰ μὴ ποτε τοῖς τοιούτοις, οἷον ὅτε
 “ἐσμέν ἡμεῖς, ἀμεινοὶ ἀρχεσθαι ἢ ἐλθόντοισι ἐῖς. ἐπεὶ τοι γὰρ
 “ἀφειῖσαι ὁ σύνολον, ὥς ἐξ εἰρκτῆς ἀφεῖς, καὶ τὴν πλοσίαν
 “αἰ πλεονεξία, καὶ ἐπικαύσειαι τοῖς χακοῖς καὶ οἰκισμῶν;
 “Ὅλας δὲ δάπανον ἐφύω ἐῖς τὴν νῦν γυναικῶν φύσεων καὶ
 “ῥαθυμίαν, ἢ, πλὴν ὀλίγων, πάντες ἐγκαταβῖμην, οὐκ
 “ἄλλως πονῶντες, ἢ ἀναλαμβάνοντες, εἰ μὴ ἐπαίνος καὶ ἡδοῆς
 “ἐνεκα, ἀλλὰ μὴ καὶ ζήλου καὶ τιμῆς ἀξίας ποτὲ ὠφελείας.”
 Κερίππον δ’ εἰς ταῦτ’ ἐστίν, ὅτι δὲ τὰ συνεχῇ χρεῖν. Ἡ δὲ
 ταῦτα τὰ Πάθη, περὶ ὧν οἱ ἰδῶν περηγυμνῶς ὑπερχόμεθα
 χράσθαι ὑπομνήματα, τὴν τε καὶ ἄλλα λόγῳ καὶ αὐτῶν τῶν
 ὕψους μοῖραν ἐπεχόντων, ὥς ἡμῖν δοκῇ, [ἐκ ἐλαχίστην.]

scriptorum judicem, nec ab inex-
 plebili ditescendi cupiditate cor-
 ruptum, videmur inventuri? Num
 quid igitur hujus forsitan
 animi hominibus, cujusmodi nos
 sumus, servitus ipsa aliquanto ma-
 gis conducibilis est libertate; ne
 cupiditates nostræ, non secus at-
 que carvæa liberatæ feræ, laxatis
 in proximos emissæ claustris, uni-
 versum terræ ambitum incendunt
 et inflamment? Ad summum,
 desiderium esse inquiebam, quæ nunc
 provenientia ingenia depascit et
 consumit: quæ, si pauculos exce-
 peris, cuncti laboramus, nihil co-

nantes aut studentes, nisi ut vel glo-
 riolam inde nobis aliquam vel vo-
 luptatem comparemus: non autem
 ut ex eo fructum istiusmodi capia-
 mus, qui vel aliorum excitet æmu-
 lationem, vel solidam nobis ac per-
 ennaturam laudem mereatur. Sed
 præstiterit hisce diutius non im-
 morari, & ad ea quæ consequun-
 tur progredi. Hæc autem sunt
 Perturbationes animi; de quibus
 antea seorsim me dicturum polli-
 citus sum; quod illæ cum in reli-
 quis orationis virtutibus, tum in
 Sublimitate, non minimam, me
 judice, partem sibi vindicent.

1 Mallet ὅς οἱ ἐξ εἰρκτῆς ἀφεῖς, αὐτὸς (ut ἀφεῖς deleatur, quod ingrata
 sit repetitio illa ἀφεῖς καὶ ἀφεῖς) οἷον ἐξ εἰρκτῆς, κατὰ &c. Tollius. 2 Ita
 Tollius. antea δαπανῶν. 3 Illud εἰς pro αὐτῇ ex conjectura Fabri repo-
 suit Toll. Κερίππον δ’ ὅτι ταῦτ’ ἐστίν legit Schwartz fl. ut sensus sit, optima vi-
 detur esse ratio, si hæc omittantur. 4 Edit. prima ante τὴν τιμὴν habet ὥς. 5 Vo-
 cula δὲ καὶ de erat in MSS. Vat. quin & οὐκ ἐλαχίστη ἐκ Codicibus excidisse
 persuasum habet Toll. Forte tamen pro ὥς ἡμῖν substituendum ὥς ἡμῖν,
 ita ut vox δὲ καὶ ἐκ glossa sit. Schwartz fl.

DIONYSII LONGINI FRAGMENTA.

I. Ex Codicibus Manuscriptis.

ΤΑ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

εἰς τὸ Ἑρμαΐωνος Εγχειρίδιον.

α'. **Α** Λα' ² εἴτε νέα τῶν μέτρων ἢ θεωρία, εἴτε Μύ-
σης εὔρεμα παλαιᾶς, ἐχάτερον ἕξ χαλῶς ἀρ-
χάα μὲν ᾧ ἔστα, ὅκα δὲ παλαμότητος ἕξει τιμὴν
σεμνότην. νέα δὲ ἔστα, ποθεινότερα καὶ ³ Ομηρον,
τὴν δὲ αἰοιδίᾳ ⁴ πάντες ἐπικλείουσιν ἄνθρωποι,
Ἡ τις ⁵ ἀκούοντες νεωτάτη ἀμφιπέλην).
Μέτρ' δὲ πατὴρ ρυθμὸς καὶ ⁶ θεός. Στὸ ρυθμὺν δὲ ⁷ ἔχον
τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγγαστο.
β'. Τῷ δὲ περὶ μέτρων λόγῳ πολλοὶ πολλὰ ἤρξαντο. οἱ

PROLEGOMENA

in *Hermaestionis* Enchiridion.

*Origo artis
metricæ, &
metri ipsius.*

1. **A**T seu nova
res sit Me-
trorum ob-
servatio, seu veteris Musæ in-
ventum, pulchre urrumque se
habebit. Si sit vetus, vetustate
ipsa venerabilis: si recens, ama-
bilius futura est, idque Homero
iudice;

Quippe illam resonant omnes

*laudantque Camænam,
Quæ, novitate placens, insue-
tas fertur ad aures.*

Porro Metri pater est non so-
lum Rythmus, sed & Deus. Ex
Rhythmo ortum habuit: Deus
sonum ipsum Metri protulit.

2. Rei metricæ tra-
stationem multi mul-
tifariam orsi sunt: alii

*Horum tra-
statio unde
incipienda.*

1 Integer titulus in MSS. Ex τῷ Ἀριστοῦ Ἑρμαΐωνος περὶ μετρικῆς. &c.
2 Præcesserat nempe aliquid de artis metricæ antiquitate. Boivin.
3 Odyss. α. 351. B. 4 In vulgatis, non πάντες, sed μᾶλλον. B. 5 Αἰώνιος
Codex Vaticanus: item Codex Ambrosianus. B. 6 Videntur hæc perti-
nuisse ad fragmentum de Metri origine divina, quod infra exhibebimus.
B. 7 Supple τὴν ἀρχήν: vel legendum ἔχει. B. In Codice Vaticano legitur
ἔχει. B. ab

μὲν ἀπὸ ποιχείων, ὡς Φιλόξενος· οἱ δὲ ἀπὸ ἑ' μέτρων ὄρου,
ὡς Ηλίοδωρος. ἡμεῖς δὲ Ηφαίστιον κατακολουθήσομεν, ἀπὸ
συλλαβῆς ἀρξάμενοι. πρῶτον δὲ ὀλίγα περὶ τῆς δι-
χασίας.

γ'. Τεκμήριοι μέτρων ἀκοή. ἔνιοι γὰρ ὅπως αἰετοῦσαντο· μέ-
τρον ὅτι ποδῶν ἢ βάσεων συντάξις, αἰσθῆσις τῇ δὲ ἀκοῇ
ᾧ λαμβανομένη. εἰ δὲ τὸ κείμενον ὅτι ἀκοή, τὸ κοσμίῳ ἐπι-
φωνή. ὡς γὰρ τὸ ἦχον τὸ εὐρυθμίας ἐκτείνεσθαι τε καὶ συστέλλεσθαι
φωνῇ σχηματίζῃ τὰς συλλαβὰς, ὅπως εἰσδεξαμένη κείνῃ ἢ
ἀκοῇ.

δ'. Διὰ τὸ πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτε-
σθαι σωπώμενα ὅτι τῇ κατὰ πεζὸν ῥήσι· καὶ αὖ πάλιν
πολλὰς πώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. εὖρε γὰρ ἂν τις
ᾧ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι τίχον ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὅς
ἠδυνήθη λαθεῖν, ἀλλὰ τὸ πεζὸν ὅσον τὸ πρὸς τὴν συναρ-
πάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν. φησὶ γὰρ·

ab literis, ut Philoxenus; alii
à definitione Metri, ut Heliodo-
rus. Nos, auctorem sequuti He-
phæstionem, à syllaba ordiemur.
Sed pauca primum præfanda
sunt.

Quid au-
ditus, quid
vox ad me-
trum confe-
rat.
3. Metri index est
sensus audiendi. Un-
de sic quidam defini-
unt: *Metrum est pe-
dum apta compositio,
quæ sensu audiendi percipitur.*
Quod si auris judicat, vox sane
est quæ ornat. Quippe ut vox,
sonum modulatum producendo

vel contrahendo, syllabas quasi
figurat; ita auditus de iisdem, au-
re exceptis, judicat.

4. Hinc fit ut Me-
tra complura velut ta-
cita lateant * in pede-
stri oratione, & vicif-
sim in alia Metra mul-
tis modis incidant. I-
taque & apud Demosthenem
oratorem invenire est occultum
versum Heroicum, qui ideo la-
tere potuit, quia pronuntiatio, ad
solutam orationem accommoda-
ta, auditum simul & verba abri-

*Metrorum
in pedestri
sermone la-
tentium ex-
empla ex
Demosthene.*

* Quintilianus in Inst. Orat. l. IX. c. 4. B.

Ἦ Τὸν δ' οὐ Ἀμφίση πόλεμον, δι' οὐ εἰς Ελάτειαν
ἦλθε Φίλιππος.

τίχρος ὅστιν ἡρώος· ἀλλὰ μὲν καὶ Ἰωνικόν, ὅταν λέγῃ,
Πολλῶν δὲ λόγων ² καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν.
τῷτο δ' ἀντικρὺς ³ Ἰωνικόν ὅστιν ἀπὸ μείζοντος, ὅμοιον τῷ,
Εὐμορφοτέρῃ Μνασιδῆα τὰς ἀπαλὰς Γυρίνω.

ταὶς δὲ τῷ μέτρῳ συνημιπλίωσις οἷοις τοῖς ἐξῆς ἐπιδείξομεν.

εἰ. Διαφέρει δὲ μέτρον ⁴ ῥυθμῷ. ὕλη ⁵ μὲν γὰρ τοῖς μέ-
τροις ἢ συλλαβῇ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ αὖ γένοιτο μέ-
τρον. ὁ γὰρ ῥυθμὸς ⁶ ῥυθμῷ μὲν καὶ οἷοις συλλαβῆς. ⁷ δὲ καὶ
χωρὶς συλλαβῆς. καὶ δ' ἐν κερῶ. ὅταν μὲν γὰρ τὴν χαλ-
κίαν ἰδῶμεν τὰς σφύρας καταφέρουσαι, ἅμα πρὸς καὶ ῥυθμὸν
⁷ ἀκούομεν. καὶ ἰππῶν δὲ πορείαν ῥυθμὸς ἐνομιάθη, καὶ κί-

puit. Ait quippe; ΤΟΝ ΓΑΡ ΕΝ
ΑΜΦΙΣΣΗ, ΠΟΛΕΜΟΝ, ΔΙ' ΟΝ
ΕΙΣ ΕΛΑΤΕΙΑΝ, &c. qui versus
est Heroicus. Sed & Ionicum
reperias, cum ait, ΠΟΛΛΩΝ ΔΕ
ΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΘΟΡΥΒΟΥ ΓΙΓΝΟ-
ΜΕΝΟΥ ΠΑΡ' ΥΜΙΝ: Nam in
his manifestum se prodit Ionicus
à majori, similis huic,

*Formosior est Mnafidice molli-
culā Gyrinno.*

Metrorum in se invicem inci-
dentium exempla posthac affe-
remus.

5. Metrum & Rhy- *Metrum &*
thmus hoc differunt, *Rhythmus*
quod Metra syllabis *quatenus*
tanquam materia con- *differant.*
stent, & absque syllaba non pos-
sit fieri Metrum: Rhythmus ve-
ro & in syllabis & citra syllabas
fiat; nempe in eo sono qui pul-
satione efficitur. Etenim cum
ab ærariis fabris malleos deor-
sum incuti videmus, simul etiam
Rhythmum quandam audimus.
Item equorum incessus pro Rhy-
thmo habitus est: necnon mi-

1 Demosthenes in Orat. de Corona, p. 333. edit. Basil. B. 2 Γε. & θορύ-
βων γιγνομένων. B. 3 Id est, à spondee incipiens. Ionicum autem à minori
illud est quod à Prynichio incipit; ut, Miserarum est neque amorì dare lu-
dum &c. B. 4 Vide Quintilianum in Instit. Orat. lib. IX. c. 4. & huc re-
fer ea quæ ab illo de Rhythmi & Metri differentia dicuntur. B. 5 Metrum
abundat, & abest à Codice Vaticano. B. 6 Pro γὰρ legendum δὲ. B.
7 Ita in Cod. Vat. ἀκούομεν in aliis Codd. B.

ἡσικ δακτύλων, καὶ ἡ μαλῶν καὶ ὀφθαλμῶν, καὶ χορδῶν κινή-
 ματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερίσματα. μέτρον δὲ οὐκ
 αὖ γένοιτο χαεῖς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς. ἐπὶ τοίνυν ἀφ-
 ῥέει ῥυθμὸς τὸ μέτρον. ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγὸς ἔχει
 τὰς χεῖρας, μακρὸν τε καὶ βραχυῖ, καὶ τὸ μὲν τῷτον, τὸ κοι-
 νὸν χαλκῆμνον, ὅς καὶ αὐτὸς πάντως μακρὸς ὅτι καὶ βραχυς.
 ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βέλεται ἔλκει τὰς χεῖρας· πολλάκις γὰρ
 καὶ τὸ βραχυῖ χεῖρας ποιεῖ μακρὸν. ὅτι δὲ τῷτο ἔτως ἔχει,
 καὶ τὸ ἀφῥεῖν ἴσασιν οἱ ποιηταί. λάβωμεν ὡςδείγμα-
 τα παλαιοῦς κομωδίας ἐν ἀποδαξίσει φιλοσοφία. ² ὁ γὰρ Ἀρι-
 στοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τῷτάζῃ Ἀρι-
 στοφάνης· πότερον ὦρὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; ἀντι-
 δέειλε γὰρ ἐκεῖνος ὑπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα. εἰς ἑκάτερον γὰρ ὁ
 ὡςδείγμα σημειωτὸν, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρα διαφέρει, καὶ ὅτι
 ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ ³ οἱ παλαιοὶ τὸ τὸ μέτρων θεωρεῖν.

catio digitorum, & apta mem-
 brorum conformatio, & chor-
 darum motus, & avium volitan-
 tium plausus. At sine dictione,
 quæ & talis sit & tanta, Me-
 trum consistere non potest. Præ-
 terea Metrum à Rhythmo dif-
 fert, eo quod Metrum tempora
 habeat fixa ac definitia, longum
 scilicet & breve, & horum me-
 dium, quod commune appellant;
 quod ipsum quoque omnino &
 longum & breve est: Rhythmus
 autem tempora ad libitum pro-
 ducat, sic ut breve tempus lon-

gum sæpe efficiat. Rem ita se
 habere, & illa à se invicem dif-
 ferre, Poëta sciunt. Capiamus
 exempla ex Comœdia in gra-
 vem Philosophiam jocante. Ari-
 stophanes in Nubibus (imo So-
 crates ipse ait, licet notante Ari-
 stophane) *utrum de Metris, an de*
Epico versu, an de Rhythmis?
 Distinxit ille Metra ab Rhy-
 thmis. Itaque in exemplo allato
 duo hæc observanda; Rhy-
 thmum à Metro differre, & ve-
 teres Metrorum rationem præ-
 ceptis comprehensam didicisse.

¹ Legendum ἐ μαλῶν ὀφθαλμοῖς, ut in Edit. Oxon. B. ² Legendum vi-
 detur, ὁ γὰρ ἐν ταῖς Νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, &c. vel sic interpungendum,
 ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τῷτάζῃ Ἀριστοφάνης· πό-
 τερον, &c. ³ Voces οἱ παλαιοὶ absunt à Codice Vaticano. B.

ε'. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. καὶ γὰρ τ' εὐ-
μετρία μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν, ΜΕΤΡΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα,
Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἀρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὐρετής. λέ-
γει δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετρεῖν, καὶ τὸ μετρεσύνειν. ὡς
ὅταν εἰπώμεν τ' μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθῆναι
μέτρον, ἀμφοτέρω καλεῖται μέδιμνος. καὶ αὖ πάλιν
εἰ εἴποι χά τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρεῖται ποσότητά τινα. καὶ αὖ
πάλιν αὐτῷ τ' ποσότητά χά προσαγορεύομεν. ² [καὶ αὖ πάλιν
αὐτὸ ὁ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

ζ'. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ὅτι ταύτης τῆς θεωρίας πολ-
λαχόθεν λέγεται μέτρον. μέτρον τε γὰρ καλεῖται πᾶν
τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω, τὰ μὲν Πλάτωνος, πεζὰ,
τὰ δὲ Ομήρου, μέτρα. μέτρον καλεῖται καὶ εἰς ἑκά-
στου· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἰωνικόν, καὶ μέτρον Ἰαμβι-

*Metrum in
communis lo-
quendi usu
quot signifi-
cata habeat.*

6. Metrum de mul-
tis rebus dicitur. Nam
& modum, seu me-
diocritatem, μέτρον vo-
camus. Sic aliquis di-
xit, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ, *modus
optimus*: sive hoc sit Sapientis
pronuntiatum, seu Deo dicatum
anathema, Apolline ipso certe
dignissimum, modorum inven-
tore. Deinde μέτρον, quatenus
mensuram significat, de metien-
te æque ac de menso accipitur.
Sic & medimnum, & id quod
medimnus capit, μέτρον seu men-
suram vocamus: & utraque ea

res medimnus dici solet. Item
ut congius; quod nomen & va-
si, certam liquidorum molem ca-
pienti, & illi ipsi moli tribuitur:
itidem etiam ut cubitus appella-
tur longum unius cubiti lignum.

7. Pariter & in præ- *Quot in re
Poetica.*
senti instituto, Metri
nomen ad multa pertinet. Nam
& Metrum dicimus quidquid
prosa non est: ut cum ea quæ
scripsit Plato, prosam; quæ Ho-
merus, Metra nominamus. Me-
trum etiam dicitur quæque Me-
tri species; ut cum dico, Me-
trum Ionicum, Metrum Iambi-

1 Εἴποιμι uterque Cod. Vat. & Ambros. B. 2 Uncis inclusa aberant
à Codice Regio: exstant autem in Vaticano. Vide *Hephæstionis Enchiridion*,
p. 76. edit. *Turnebi*, ubi hæc eadem rectius. B.

κόν, ¹ καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. μέτρον χαλεῖ) καὶ τίχος ἔχαστος· ὡς
 ὅταν εἴπω ἡ ᾠδή τῇ Ομήρῳ ῥαψωδία μέτρα ἔχει χ. τὸ το δὲ
 Οδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. ² εἰ ποίνω μέτρον χαλῶμεν
 καὶ συζυγίαι, τετέστι καὶ διποδία, ³ ὅταν ὁ Ιαμβικόν, ὁ ἀπὸ ἐξ
 ποδῶν συγκεκμημένον, τε μέτρον χαλῶμεν. μέτρον χαλῶμεν καὶ τὸ
 χρόνον· ὅν πινες τὸ ⁴ ῥυθμικῶν σημεῖον ᾠδασαυροῦσιν. ὅπ δὲ
 τὸ το ὅπως ἔχει, ᾠδὴ δειλμα τεθήσεται, ὅ πινες μὲν Ορφέως, πινὲς
 δὲ τὸ Πυθίαι παραλαμβάνουσι. περὶ γὰρ τὸ ἐπὶ τῶν λέγων, καὶ λέβασα,

Ορθιον, ἑξαμερές, τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων
 καὶ ταῦτα ὅπως ἔχει, ὡς περ εἴρηκα. μέτρον δὲ καὶ ὁ μετρεῖν καὶ ὁ
 μετρέμενός. ὅτω καὶ ὅπτι τὸ ⁵ ᾠδασαυροῦσιν αὐτὸ ὁ μέτρον;
 τετέστι ὁ ποῖμα, μέτρον ᾠδασαυροῦσιν, ⁶ [καὶ ἕκαστον τὸ με-
 τρέμενός τὸ ὁμοίαι τετύχηκεν ὀνομασίαις. χεῖρος γὰρ συλλαβὴν
 ποιῶ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πὺς δὲ συζυγία, συζυγία δὲ τίχος,
 τίχος δὲ ποῖμα. πάντα δὲ εἰκότως μέτρα ᾠδασαυροῦσιν.]

cum, Metrum Trochaicum. I-
 tem versus finguli; cum dico,
 prima Homeri Rhapsodia Me-
 tris constat sexcentis: id quod
 Ulysses Metricus observavit.
 Jam vero & pedum duorum
 conjugationem, Metrum vocant,
 cum Trimetrum dicunt Iambum
 illum, qui constat senis pedibus.
 Ipsum tempus μέτρον vocamus;
 quod quidam Rhythmi scri-
 ptores σημείον ποῖμα appellant.
 Id ita esse exemplo confirma-
 bimus, quod alii Orpheo, alii
 Pythiae acceptum referunt. Ete-
 nim cum hæc, vel ille, de Epi-

co versu sic loquatur,

*Τραμίτε εὐντ ῥεῖστο Μέτρα βίς
 δουδενά, πέδες ἑξ,*
 patet rem esse ita ut diximus.
 Metrum denique hîc, ut supra,
 utrumque est, & metiens &
 mensum. Nam & opus men-
 sum seu modulatum (ipsum dico
 Poëma) μέτρον vocatur, & singu-
 læ partes metientes eandem ap-
 pellationem sortitæ sunt. Tem-
 pus videlicet syllabam, pedem
 syllaba, pes metricam conjuga-
 tionem, hæc versum, hic Poë-
 ma efficit; ut merito singula ap-
 pellentur μέτρα, moduli.

1 Καὶ abest à Codice Vaticano. B. 2 Pro εἰ ποίνω, legendum videtur,
 ἐπὶ νῦν. B. 3 ὡς ἔστιν in edit. Oxon. B. 4 Μετρεῖν Cod. Vat. B. 5 Post
 ᾠδασαυροῦσιν, virgula, non punctum. B. 6 Uncis inclusa absunt à Co-
 dice Vaticano. B.

ή. Γέγονε δὲ ἀπὸ ὧ μέρων ῥήματος, ὅ ὅστι μείζων ἀφ' ὧ ὡς καὶ ποιητῇ,

Ἰσὺν ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμῶν μείρεο τιμῆς.
ὡς δὲ ὡς ὅ σείω σείτρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέ-
τρον, καὶ παρὰ ὅ φέρω φέρτρον, ἔτω καὶ παρὰ ὅ μείρω μέ-
τρον. ὅνομα γὰρ ὅστι, καὶ ὅκ τ' ἐτυμολογίαι, ὧ μερισμῷ.

θ'. Περὶ δὲ ὅραν μέτρα νῦν εἰπεῖν ὅκ ἀναγκᾶσιν. αὐ-
τὸς γὰρ ὁ Ηφαίστιον αἰπᾶται τ' Ηλιόδωρον, ὅπ τοῖς ἔπαρ-
χομένοις γράφει τοῖς γὰρ ἀπέρις, καὶ τοῖς μήπω τ' μετρο-
ποιῖαις γυγυμένοις, ἀδυνάτον νοῆσαι τ' ὅρον.

ι'. Επὶ γράπτει δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, ὅχ ὡς π-
τες ὡς ὅστις ἀφ' ὅ ξίφος ἄλλα ἀφ' ὅ ὅξυται τ' μεπόντων
παῖς ψυχᾶς, καὶ τὸ ὅ χροσὶν ἔχει τὴς βυλομένης τὰ κε-
φάλαια τ' μετρικῶν ὡς ἀγγελάτων. ὅπ δὲ ταῦτα ὅ-
τως ἔχει, Ηλιόδωρος ὧ Εγχειρίδι ἀρχόμενος οὕτω λέγει.

Etymolo- 8. Factum est Me-
gia Metri. tri nomen ex verbo
μέριω, quod est *divido*: unde il-
lud Poë æ,

Ἰσὺν ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμῶν μείρεο
τιμῆς.

*Fure pari imperita, mecumque
hunc divide honorem.*

atque ut ex σείω fit σείτρον, ex δέ-
ρω δέτρον, ex φέρω φέρτρον, ita ex
μέριω μέτρον. Metrum igitur, si
etymologiam spectemus, nomen
est partitionis.

De defini- 9. De definitioni-
tione Metri. bus Metri nunc age-
re haud necesse est. Ipse enim

Hephæstion reprehendit He-
liodorum, qui apud novitios
de ea re agat: cum ii qui rudes
sunt, & rem metricam nondum
attigerunt, non possint Metri de-
finitionem intelligere.

10. Liber inscribi- *Enchiridion*
tur ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, *unde dictum.*
gillare, non, ut quidam opinati
sunt, eo quod lectoris animum
velut pugio acuat; sed quia
per eum habeat quisque in χε-
σιν, *in manibus*, præceptionum
metricarum singula capita. Id
ita esse hinc constat, quod He-
liodorus initio Enchiridii ait:

1 Post ἴσων, & post ἡμῶν, subauditur μέτρον. Itaque perinde est ac si
Homerus dixisset, ἴσων ἐμοὶ μέτρον βασίλευε, καὶ ἡμῶν μείρεο τιμῆς.
Iliad. i. v. 612. B. 2 Υπαρχομένοις. Cod. Vat. B. 3 Γε. γενομένοις. B.
4 Pro ἀλλὰ lego καὶ, & mox pro καὶ lego ἀλλὰ. Traiectio manifesta. B.
5 Ita in Cod. Vat. in aliis male ὅχ ἔτως. *Edic*

τοῖς βυλομύοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαὶοδίστρα. ἡ με-
τρίκῃς γέγραπται ὁ βιβλίον τῷτο.

ια'. Ηρξάτο δὲ αὐτῷ ὁ Ηφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλ-
λαβῆς, ὅλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή· καὶ ἀνὰ τριτύπῃς
ὅσα ἀνὰ συσταίῃ ὁ μέτρον. τὸ ποιεῖν τὸν ἔξ ποιηθέντος, ὅθεν
ἄρξατο δίδραμον. Οὐκ ἀπὸ ἔξ γένος δὲ ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ
ἔξ εἶδος. διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ἢ γένος μὲν ὅτι τὸ τρω-
τότυπον, εἰς εἶδη διαρεθῆναι διωάμενον· εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ ἔξ
γένος διηρημένον, οἷον εἰς πέντε λέγει ζῶον γένος, εἶδη δὲ αὐτῷ,
ἄνθρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκ ἔστι γένος μὲν ὅτι ἡ
συλλαβή· εἶδη δὲ αὐτῆς, βραχυῖα, καὶ μακρά, καὶ κοινὴ
καταμύμη. Οὐκ ἔδοξε ἐν αὐτῷ ἀπὸ ἔξ γένος ποιήσασθαι ἢ
ἀρχὴν· τεχνικός γὰρ ὅστις ὁ λόγος, καὶ ἔξ πάντων τοῖς μέτροις
συμβάλλει, ὅτε ὅρα ἢ συλλαβὴν περιλαβεῖν, ὅτε ἢ περὶ
αὐτῆς εἰπεῖν λόγον ἢ ἐτυμολογίας· καὶ τοι οὗ τοῖς τεχνι-
κοῖς ἔλεγχον ἔχειν ὁ ὅρος.

*Hic liber in usum eorum scriptus
est, qui rei metricæ præcipua ca-
pita habere in manibus velint.*

Hephæstion 11. Hephæstion, ut
à *Technicis* jam diximus, ab sylla-
reprehensus. ba illud incœpit, eo
quod Metri materia sit syllaba,
fine qua nec Metrum potest con-
sistere. Id autem quod efficit,
prius est eo quod efficitur, adeo-
que illinc incipiendum. Cæte-
rum, non ab genere incœpit,
sed à specie. Differunt genus &
species, quatenus genus quidem
est res primaria, quæ in species

dividi potest: species autem est
id in quod genus dividitur. Sic
animal est genus, cujus species
sunt homo, equus, & reliqua.
Eadem ratione & syllaba genus
est: species vero ejus sunt bre-
vis, longa, & ea quæ communis
dicitur. Itaque huic Scriptori
initium ab genere facere haud
vltum est, quod ea quæstio esset
mere technica; nec aut syllabam
definiri, aut ejus etymologiam
afferri, ad Metra ipsa quicquam
conferret. Tamen ille eo nomi-
ne à Technicis reprehensus est.

1 Ηρξάτο Cod. Vatic. B. 2 Ἐλεγχον ἔχειν. ὁ ὅρος Sic interpungo, ut
post ἔχειν subaudiatur Ηφαιστίων, & ut ὁ ὅρος initium sit vel argumentum
sectionis duodecimæ, quæ deficit. B.

β'. ¹ Ἐπὶ ἡ συλλαβὴ

ιγ'. ² Ἐπὶ ἡ συλλαβὴ ὡς τὸ ὀνόμασι, παρὰ τὸ ποσότητι τοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὡς ³ ἔστιν ὑφ' ἑνα φθόγῳ ὡς λαβεῖν, ⁴ ἀν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητεῖται οἱ τεχνικοί.

ιδ'. Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχυῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση καὶ ὅλως γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρηστοι, αἱ δὲ μονόχρηστοι· οἱ πῦθι τὸν μὲν Δάκτυλοι καλῶμεν τετράχρηστοι, τὸν δὲ Πυρρίχιοι δίχρηστοι, ὃ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ τοιχεῖα, ὅθεν οἱ ποσότητι καταειδυμένοι τὰς χροῖας, ἀλλὰ οἱ δυνάμει ποσότητος.

Definitio
syllaba defini-
deratur.

12. Definitio

Omnes bre-
ves aequales;
item omnes
longae.

14. In re metrica
illud tenendum, o-
mnes breves inter se
esse æquales: item o-

mnes longas. Universæ quippe constant temporibus, longæ duobus, breves uno. Hinc fit ut in Dactylo quatuor, in Pyrrichio duo tempora esse statuamus; nec dictionis aut syllabæ Poëticæ literas curiosius investigantes, nec ex earum numero, sed ex numeri potestate, tempora æstimantes.

Etymon.

13. Præterea syllaba hinc nomen habuit. quod literas plures in se una comprehendat, quæ sub unico sono percipi possint: nisi quis loquatur de iis syllabis quæ literâ unâ constant. Sed hæc quidem technicis disquirenda relinquamus.

¹ Definitio syllabæ omiſſa à Librario, quem duarum sectionum ſimilia initia in errorem induxerunt. B. ² Ita legitur in *Cod. Vatic.* in aliis ἐπὶ ἡ συλλαβὴ. Hinc patet definitionem præceſſiſſe. B. ³ In *MS.* ὅς ἐστιν. perperam. B. ⁴ Ita lego. in *MS.* εἴποι τις ſine ἀν μὴ. B. ⁵ Καταμεινόμενοι in *Cod. Vatic.* B.

II. E Cod. MS.

Αρκτίον δὲ ἀπὸ βραχείας. ἔτω τοῖνον ὁ Ηφαίστιον
αὐτίω ὀρίζεῖ. "Βραχεῖα ὅσι συλλαβὴ ἢ ἔχ-
"σα² βραχὺ φωνῆεν, ἢ βραχυνόμιμον, μὴ ὅτι τέλως λέξεως,
"ἔτως ὡς μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἔς ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ φω-
"νῆεντος μὴ ὑπάρχειν σύμφωνα πλείονα ἐνὸς ἀπλῶ, ἀλλ'
"ἦτοι ἐν, ἢ μὴδ' ἐν.

Πάνυ ἐν ἐπαίνῳ ἄξιος ὁ ὅρος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα δεῖ ὑγῇ
ὅρον ἔχειν. ὅρος³ καὶ τοῖς φιλοσόφοις⁴ εἶ, ὁ μὴδ' ἐν ἔξῳθεν ἔ' ὀρι-
ζομένων συμπεριλαμβάναν, ἢ ὁ μὴδ' ἐν ἔ' ὀριζομένων καταλι-
πών, ὅς ἀντιπρέφει πρὸς ὃ κεφαλαῖωδες. τετέστιν ἐὰν ἀλλή-
λων ὑπάρχουσιν οἱ ὅροι αὐτός τε ὁ ὅρος καὶ τὸ ὀριζόμε-
νον, οὕτως ὡς ὅτι τοιοῦδε ὠρεαείγματ'· ἀνθρωπ'·

Incipiendum autem à brevi syllaba. Sic vero eam definit Hephæstion: *Syllaba ea brevis est, quæ habet vocalem brevem vel correptam, non in fine dictionis; & ita quidem ut eam inter & sequentis syllabæ vocalem non intersint consonantes plures una simplice, sed aut una tantum, aut nulla.*

Omnino sane laudanda defi-

nitio, utpote omnia habens quæ oportet habere legitimam definitionem. Nempe Philosophis definitio ea esse statuitur, quæ nihil extra rem definitam complectitur, quæ nihil omittit rei definitæ, quæ cum rei summâ reciprocatur; si videlicet definitio ipsa, & illud quod definitur, alterum alterius definitio sint, ut in hoc exemplo: Ho-

I In Codice Regio, unde hoc fragmentum habuimus, proxime subsequuntur scholia in definitionem syllabæ brevis. Sunt autem ea quoque Longini; & ut caput αὐτὴ ἱπποκλῆς, & ἱπποκλῆ τῶν ἐν τῇ μίτῳ, quod utrumque in Codice Regio exstat. Verum ultima hæc duo in lucem edidit Turnebus cum Enchiridio Hephæstionis. At illa de quibus loquimur scholia nondum, quod sciam, vulgata sunt. Addantur itaque supra allatis, tametsi sunt mendosa, & ut puto, interpolata. B. 2 Id est, vel brevem, ut α, & ο; vel correptam, ut α, ι, υ, quæ modo breves, modo longæ sunt. Quin & vocales longæ η & ω, & ipsæ etiam diphthongi, aliquando corripuntur, ut in ὑραὶν ἐσθήριζα καίεν, & in δείσις δ' ἐκ ἡρόν αἶπ, &c. Sed hæc quidem in fine tantum dictionis, ubi dictio sequens à vocali incipit: nec tamen brevem per se syllabam faciunt. Unde opinor Hephæstion addit, non in fine dictionis. B. 3 Legendum γάρ. B. 4 Εἰς Græco-barbare, pro ἐν. B.

ἔστι ζῶον λογικόν, θνητόν, νῦν καὶ ὀπίσθῃς δεκτικόν. εἴ τι οὖν ἔστι ζῶον λογικόν, θνητόν, νῦν καὶ ὀπίσθῃς δεκτικόν, τῷτο ἔστιν ἄνθρωπος πάντως. Καὶ αὖ πάλιν φωνή ἔστιν ἄνθρωπος πεπληγμένος· εἴ τι οὖν ἔστιν ἄνθρωπος πεπληγμένος, τῷτο φωνή πάντως. Οὕτως οὖν καὶ ὅτι τῷ περιειμένῳ ὄρε, εἰδόμεν ὅτι ἀντιφρόν· εἴ τι ἔστι βραχὺ φωνῆν, μὴ ὅτι τέλους λέξεως κείμενον, ἢ μὴ τῆς ἄλλης συλλαβῆς ὅτε ἔχον σύμφωνα ἐνός πλείονα, τῷτο πάντως ἔστι συλλαβὴ βραχυῖα. Προεῖρηται δὲ ὅτι μὴ ὅτι τέλους λέξεως κείμενον, ἀλλ' ὅτι κοινῶς λεγόμενον. ² [ἐάνθρωπος εἰς μέρος ἀπαρτίσει λόγος, καὶ τῆς κοινῆς ὑποπίπτει λόγος· ὅτι ὅταν συλλαβὴ βραχυῖα ἔστιν ὅτι τέλους λέξεως κείμενη, εἰσomiάσθαι ποτὲ μακρὰ ὡς ἢ ³ παρὰ τὴν ποιητῆν, ⁴ καὶ οὐ καλὰ ῥέεθρα· καὶ αὖ πάλιν ἢ πρὸς συλλαβὴν βραχυῖα ἔστιν, ἀλλ' οἱ τόποι κεῖται]

mo est animal rationale, mortale, intelligentiæ capax. Si quod igitur animal rationale est, & mortale, idemque intelligentiæ & scientiæ capax, homo illud prorsus est. Item sonus est aër percussus. Si qua res igitur aër est percussus, ea utique est sonus. Eodem modo nos in proposita definitione videamus id quod reciprocatur. si qua est vocalis brevis *, nec ea in fine dictionis posita, quæ non habeat

post se plures unâ consonantes, ea utique est brevis syllabâ. *Nec in fine*, inquit, *dictionis posita*; nempe ob eam quæ communis dicitur [Vocalis brevis, si partem orationis integram concludat, incidit in naturam vocalium communem. Ea ratione brevis syllaba in † fine dictionis posita, aliquando longa habita est, ut apud Poëtam, καὶ οὐ καλὰ ῥέεθρα. Ita & syllaba οὐ brevis per se est: sed longæ locum

1 Legendum puto, μεταξὺ ἑαυτῶν ἔστι τῆς ἄλλης συλλ. B. 2 Uncis inclusa non bene cohærent, sed scholium scholio additum sapiunt, ut videntur à margine in mediam paginam irreplisse. B. 3 Περι in MS. 4 1λ. φ. 352. * Addere debuit, vel correpta. B. † Istud quoque, in fine dictionis posita, absonum esse nemo non videt. Nam nec syllaba καὶ in priore exemplo nec syllaba οὐ in posteriore, possunt dici positæ in fine dictionis, cum integram singulæ dictionem constituent, B.

μαχεῖς, ὅταν Ομηρὸς εἴπῃ, πρὸς οἶκον Ἰηλῆος· ἀπον-
 δῆον γὰρ δὴ εἶ) ἢ πόδα.] εἰ δὲ φησὶ μὴ ἔχει² σύμφωνον
 μεταξὺ ἐν, ἀλλ' ἢ μαχεῖν· εἰ γὰρ συμβαίῃ βεαχὲς ἢ βεα-
 χυομένῳ φανήνῃ δύο σύμφωνα ἐπεινεχθῆναι, μαχεῖν
 ποιήσει τὴν συλλαβὴν, οἷον³ ἢ μὲν συλλαβὴ ὅτι βεα-
 χῆα. ἀλλ' ἐὰν δύο σύμφωνα ἐπεινεχθῇ, ὡς οἱ κτ' Ἐκτωρ,
 μαχεῖν ποιήσει τὴν συλλαβήν. Διὰ τῆτο πρὸςέθηκε,
 μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ' ἐν ἀπλουῷ, ἢ μη-
 δὲ ἐν· καὶ γὰρ ἐὰν διπλουῷ πρὸςεπνεχθῇ, μαχεῖν ποιήσει
 τὴν συλλαβὴν, ὡς ἐν κτ', ἄξω ἐλῶν.

obtinet ubi Homerus ait, πρὸς
 οἶκον Ἰηλῆος, quoniam ibi pe-
 dem oportet esse spondeum.]
 Illud autem, *si non intersint plu-
 res unā consonantes*, additum est
 definitioni, propter eam voca-
 lem quæ positione fit longa.
 Nam si contigerit, ut vocali,
 seu brevi, seu correptæ, post-
 positæ sint duæ consonantes, id
 syllabam longam efficiet. Sic

vocalis Epsilon, syllaba est bre-
 vis. At si duæ consonantes
 postpositæ sint, ut in voce Ἐκ-
 τωρ, id syllabam longam fa-
 ciet. Idcirco auctor definitio-
 nis addit, non oportere subse-
 qui duas consonantes, sed vel
 unam simplicem, vel nullam.
 Nam & duplex, si accesserit,
 syllabam productura est, ut in
 ἄξω ἐλῶν.

III. E Cod. MS.

⁴ ΠΡΟῩΛΗΘΕ Δ' Ε Τὸ ΜΕΤΡΟΝ ὉΚ ΘΕΟΥ, ΜΕΤΡΩ ΤΑ ΤΕ
 ΟΥΡΑΝΙΑ ΚΑΙ ὈΠΙΓΕΙΑ ΚΕΚΟΣΜΗΚΟΤΟ. ΑΡΜΟΝΙΑ

METrum, seu Poësis, à Deo cœlestia & terrestria concinne
 primum venit, qui & & quasi modulate disposuit. Re-

1 Il. s. 147. B. 2 Legendum σύμφωνα μεταξὺ ἐνὸς πλείονα, ἀλλ' τὴν
 ἑστὴν μαχεῖν. B. 3 Legendum ἢ μὲν συλλαβή. B. 4 Addo [ex Cod. Reg.
 2765. 2.] tertium fragmentum, quod puto initium fuisse horum ipso-
 rum quæ damus Longini in *Hephestionis Enchiridion* περιλαμβαν. Nam
 ea initio carere perspicuum est: & hoc iis exordium ita convenit, ut
 nullum possit aptius excogitari. Descriptum autem est ex *Codice Regio*,
 ubi inter alia multa, quæ & ipsa suspicor esse Longini, hoc de Metri
 origine divina legitur. B.

bus

γάρ τις ἔστι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις καὶ ὑπερταίοις· ἢ πᾶς ἀν' ἀλ-
λως συνέσθι τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ πινι καὶ τάξει διεκ-
κόσμητο; Καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὲ κατασκευάζοντα ὄργανα μέ-
τρω πάντ' αὖ γίνοντ'. εἰ δὲ πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λό-
γος, ἅτε καὶ περιεκτικὸς ἀπάντων ὢν. Ἐστὶ μὲν γὰρ καὶ τῷ
πεζῷ ἀρμονία τις· καὶ δῆλον ἔξ ὧν τῷ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν
εὐρυθμότερος, τῷ δὲ ὄχι. Μᾶλλον δὲ πρῶτον τῷ ποιητικῷ
πάσης πλείστοις χρωδύω καὶ λέξεσι· καὶ δὴ καὶ μύθοις
καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἀρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα
καὶ οἱ παλαῖοι ἐμμέτρως μᾶλλον τῶς οἰκείως ἐποίησαν λόγους,
ἢ πεζούς. Καὶ μὲν τῷ μέτρῳ πρῶτον ἀρμονία· ἢ δ' ἀρ-
μονία μουσικὴ τυγχάνει· ἡ μουσικῆς δὲ ὅσον κλέος ἐστὶν,
ὅσδεῖς ἀγνοοῦσι. ὥστε καὶ τὸ μέτρον, ἐν τῷ ἀείδειν ὑπὸ τῇ μουσικῇ
ὄν, ἥς τὸ κλέος, ὡς Ὁμηρὸς ἔφη, οἷον ἀκούμεν, ἔδῃ τι ἰδμεν.

bus quippe cum cœlestibus tum
terrestribus inest quædam har-
monia. Ecquomodo autem uni-
versum hoc, nisi certo ordine
& rhythmo quodam digestum
fuisset, aliter unquam constitis-
set? Enimvero organa ipsa &
instrumenta, quæ manu homi-
num fiunt, modulo omnia seu
mensurâ constant. Quæ si ipsa
modum & numerum habent,
multo magis oratio habeat oportet,
utpote quæ omnia in se
complectitur. Nempe & pede-
stri sermoni sua est harmonia:
idque ex eo liquet, quod duo-
rum hominum unius quidem
sermo numerosior est; alterius

vero non item. Sed harmonia
sane magis competit Poëticæ
orationi, quæ plurimis & af-
fectibus utitur, & dictionibus,
& fabulis quoque, & figmentis,
per quæ efficitur & existit har-
monia. Idcirco Antiqui suos
libros stricta potius quàm solu-
ta oratione condebant. Metro
certe inrita inest harmonia:
hæc vero Musica est. Musicæ
autem quanta sit gloria, nemo
ignorat. Quamobrem & Me-
trum res est eximia; quippe
quod Musicæ subest; * *cujus nos,*
ut Homerus loquitur, *solum fa-*
tam audivimus, nec quicquam
præterea scimus.

* Hic se Longinus, vel quisquis alius hujus scholii auctor, proficitur
minime Poëtam esse. B.

IV. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13.

Edit. Basil.

ΠΟΛΩν καὶ ἡμᾶς, ὦ ² Μάρκελλε, γεννηθῆσαν
 Φιλοσόφων, οὐχ ἥμισυ παρὰ τῆς τρεῖς τῆς
 ἡλικίας ἡμῶν χρόνους, (ὁ μὲν γὰρ νῦν χαρὲς
 ἔσθ' εἰπεῖν ὅστιν ὅσων ἀσπίων ἔχῃκε τῷ τρεῖς ματῶ) ἐπ
 δὲ μειρακίων ὄντων ἡμῶν, ὅτι ὁλόγῃ τῇς αὐτῆς Φιλοσοφίᾳ
 λόγων τρεῖς ἔσθ' ἄπαντας μὲν ὑπῆρξεν ἰδεῖν ἡμῶν
 ἀφ' ἧς τῶν ὅτι παίδων ὅτι πολλὰς τόποις ἅμα τοῖς γρ
 νῦν ἐπιδημῶν, συγγένεσθαι δὲ αὐτῇ τοῖς ἐπιβίωσα
 σι κατὰ ταυτὸ, συχνόις ἔθνεσι καὶ πόλεσιν ἐπιμύζου
 ται, (1) μὲν καὶ ἀφ' ἧς γερῆς ἐπεχείρησαν τὰ δοκοῦ
 τα σφίσι τρεῖς ματῶν, καταλιπόντες τοῖς ἐπιγ
 γνομένοις τῆς παρ' αὐτῇ ὀφειλίας μεταχρῆν, (2) δὲ
 ἀποχρῆναι σφίσι ἡγήσαντο τοὺς συνόντας τρεῖς ματῶν
 εἰς τῶν τῇς ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς κατὰ λῆψιν. Ὡν τῷ μὲν

QUum permulti memoria
 nostra exstiterint, Mar
 celle, Philosophi, præfer
 tim autem primis pueritiæ no
 stræ temporibus; (nam nunc
 quidem, dici vix potest, quanta
 sit eorum penuria) tum vero
 non pauci ex his, quum jam ado
 lescentuli essemus, tuendis Phi
 losophiæ placitis inclaruerunt:
 (quorum quidem omnium noti
 tiam frequens mihi per loca plu
 rima ab ipsa statim pueritia cum

parentibus instituta peregrinatio
 contulit; quin & cum aliquam
 multis ex hisce, qui tum super
 stites erant, dum varias gentes
 & populos obeundo perlustro,
 familiarius vivendi facultas fuit)
 quorum nonnulli placita sua scri
 ptis tradiderunt, ut sic & posteri
 doctrina ipsorum fruerentur;
 alii vero sufficere sibi existima
 runt, si sectatores tantum suos
 ad illorum captum & cogni
 tionem perducerent. De priore

1 Proœmium est libri *de Fine* adversus Plotinum & Gemilianum Ame
 lium. 2 Forſan Marcellus Oronius philosophus, cujus meminuit Porphy
 rius in vita Plotini.

ὡς τῶν γε γήρῳσι τρέπου Πλατωνικοὶ μὲν, Εὐκλείδης, καὶ
 Δημόκριτος, καὶ Προκλῆς, ὁ δὲ πρὸ Τρωάδα δια-
 τείρας οἱ τε μέχρι νῦν ἐν τῇ Ρώμῃ δημοσιεύοντες,
 ἡ Πλωτῖνος, καὶ ἡ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος, ὁ τούτου γνῶ-
 ριμος. Στοικῶν δὲ ἡ Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιβίων· οἷτε μέχρι
 τῶν ἁγμάτων, Ἀννίος τε καὶ Μήδιος. Περιπατητικῶν
 δὲ ὁ Ἀλεξάνδρου Ἡλιόδωρος. Τῷ δὲ δευτέρῳ Πλάτωνικοι
 μὲν ἡ Ἀμμώνιος καὶ ὁ Ωριγένης, οἷς ἡμεῖς ὁ πλεῖστον ὁ χρόνος
 ὡροσφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγῳ ὁ καὶ ἑαυτῶν εἰς
 οὐκ ἐστὶν διενεγκῶσιν· οἱ τε Ἀθηναῖοι Ἀλέξανδρος Διόδωτος καὶ

genere Platonici fuere Philoso-
 phi, Euclides, Democritus, &
 Proclinus, qui in Troade vitam
 suam traduxit; nec non, qui
 nunc Romæ degunt, Plotinus,
 huiusque familiaris Gentilianus
 Amelius. At ex Stoicis fuere
 Themistocles & Phœbion; qui-
 que nuper admodum floruerunt,

Annius & Medius. E Peripa-
 teticis autem Heliodorus Alex-
 andrinus. Secundi generis Pla-
 tonici fuerunt Ammonius &
 Origenes; quorum ego diu au-
 ditor fui, quippe qui inter æqua-
 les omni omnium rerum scientia
 altissime excellere: tum & qui
 in schola Athenis succedere, Dio-

1 De Plotino, discipulo Ammonii & magistro Amelii, (cujus condiscipu-
 lus erat Porphyrius, quem andivit Iamblichus, ut ipse auditor erat Longini,
 teste Suida in v. Πορφύριος) præter Porphyrium & Eunapium videlicet Theodo-
 retum de Providentia, p. 573. Edit. Paris. & Euseb. de Præp. Evang. l. x.
 p. 464. Edit. Paris. & Suidam voce Ἀμείλιος, v. Πλωτῖνος, v. Πορφύριος, &
 Ionsium de Script. Hist. Philos. p. 182. & Holsten. de vita Porphyrii. 2 Vide
 Porphyrium in Vita Plotini p. 5. Edit. Basil. 3 Hujus item Eusebius
 (in Chron. l. i. fol. 70.) meminit. Sed distinguendus est à Themistocle
 Stoico antiquo apud Plutarchum in Sympos. & Themistocle Atheniensi
 Sophista apud Eunapium in Juliano; quem cum primo Themistocle con-
 fundit Scaliger in notis ad Euseb. fol. 263. ut notavit Ionsius de Script.
 Hist. Phil. l. 3. c. 15. p. 288. 4 Saccas cognominatus, quia olim fuerat
 σκευοφόρος teste Suida v. Πλωτῖνος (de quo Theodoretus loco jam citato,
 Suidas, ejusque Editor Kusterus ad vocem Ἀμμώνιος, Ionsius, alii que)
 non ille cujus meminit Longinus in sect. XIII. si istic loci Ἀμμώνιος &
 non Νεμίνιος (ut censent alii) legendum sit. 5 Non celeberrimus ille
 Ecclesiæ pater, Ammonii etiam discipulus: sed alius, qui cum Herennio
 & Plotino à condiscipulatu conjuncte vixit, & nihil præter libellum De
 Demonibus (cujus mox infra mentio fit) scriptum reliquisse videtur.
 Vide Cl. Huetium in Origenianorum l. i. cap. i.

Εὐβουλος. Καὶ γὰρ, εἰπὶ τῶν γέγραπτα πῶς, ὥσπερ Ωριγένης
 μὲ τὸ ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, ² Εὐβούλω δὲ τὸ ΠΕΡΙ
 ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ ³ Ἀρι-
 στοτέλει ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ
 ἀντισημειώνων, ⁴ ἔχει ἐχέγνυα πρὸς τὸ μὲν ⁵ ἔξωρασμαμένων τῶν
⁶ λόγων αὐτῶν ἀεθμῶν ἀν γένοιτο, πρὸς τὴν τοιαύτην ⁷ χρη-
 σιμῶν ἀποσπῆναι, καὶ μὴ πρὸς τὴν γένεσιν πρὸς τὴν γένεσιν ὁρμῶν
 λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ερμῖνι καὶ Λυσίμαχος, οἵτε ἐν
 ἅσιν καὶ ἀδελφῶσιν ⁸ Ἀθηναῖος καὶ ⁹ Μουσῶνι. καὶ Περ-
 πατητικῶν Ἀμμωνίῳ καὶ ¹⁰ Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μέν-
 τοι τῶν καὶ αὐτῶν ἀμφοτέρωθεν γένεσιν, καὶ μάλιστα ὁ Ἀμμωνίος,
 (ὃ γὰρ ἐστίν, ὅστις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμαθεῖαν ὡς ἀπλή-

dotus & Eubulus. Licet enim
 ex hisce nonnulli quædam com-
 mentati sint, ut Origenes, qui
 DE DÆMONIBUS scripsit; &
 Eubulus, qui IN PHILEBUM
 ET GORGIAM commenta-
 rium edidit, atque Aristo-
 teli CONTRA PLATO-
 NIS REM PUBLICAM
 respondit: non illa tanti sunt,
 ut capropter inter illos referri
 mereantur, qui dedita opera li-
 teris Philosophiæ dogmata ex-
 plicuerunt; quum hæc ipsis
 opuscula velut parerga seu for-

tuita fuerint, nullo certo ac se-
 rio scribendi consilio suscepta ac-
 que elaborata. Ex Stoicis porro
 Herminius & Lysimachus; qui-
 que Athenis vivendi tempora
 transegerunt, Athenæus & Mu-
 sonius. Inter Peripateticos ce-
 lebres exstiterunt Ammonius &
 Ptolemæus, suæ uterque memo-
 riæ Philosophorum longe erudi-
 tissimi; præsertim vero Ammo-
 nius. Neque enim quisquam
 est, qui, quod ad diffusam ele-
 gantiorum literarum & omnis
 scientiæ notitiam, cum eo com-

1 De quibus & Plotinus scripsit: estque liber quartus, itemque quin-
 tus tertiæ *Enneadæ*. Tollius. 2 Forte is est, qui *Porphyrus* l. 4. de *Abst.*
Mithræ historiam scripsisse memoratur: unde & nonnulla de *Antro*
Nympharum profert. *Idem*. 3 Ita *Tollius* ex conjectura. quum in *Editis*
 esset, *ὅτι ἐχέγνυα πρὸς πατρὸς τὸ μὲν* &c. In *MS.* (*Collegii Corp. Chr. Oxon.*)
ὅτι ἐχέγνυα πρὸς τὸ μὲν &c. 4 Ο λόγος hic sermo est dogmata Philosophica
 exponens, ut paullo post *ἐς τὴν τὴν λόγῳ ἀφ' ἑαυτοῦ*. *Tollius*. 5 Vel *ἐξω-*
σταμῶν αὐτῶν legendum videtur, vel *ἐξωσταμῶν*, & postea *λαβόντων*. *Tollius*.
 6 Forſan *Cyzicenus*, cujus meminit *Proclus* ad *Euclidem*, lib. 2. 7 For-
 ſan ille quem laudat *Stobæus*. Vide *ſonſum*, l. 3. c. 7. p. 247. &c. 8 *Pto-*
lemæi cujuſdam *Platonici* meminit *Stobæus* in *Eclogis* p. 113.

σιος), ὃ μὲν καὶ γραφαιῖτες γε τεχνικὸν ὄδῳ, ἀλλὰ ποιή-
ματα καὶ λόγους ὀπιδεικτικὰς. ἄρ' οὖν καὶ συγῆναι, τῷ ἀν-
δρῶν τέττοις ἔχ' ἡκόντων, οἴμην. μὴ γὰρ ἀν' αὐτὰς δόξασθαι
ἀφ' αὐτῶν βιβλίων ὑπερὺν γενέσθαι γνωρίμους, ἀφ' ἑνὸς
απουδαιοτέρους συγγραμμάσι ἢ ἑαυτῶν ἀποδησαυρίσθαι ἀφ' ἑ-
νοιαί. Ἐπὶ δ' οὖν γραφάντων οἱ μὲν ὄδῳ πλέον ἢ συνα-
γωγῇ, καὶ μέγα γραφῶν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συνηγμένων
ἐποίησαν, καὶ γὰρ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῆ-
νος. οἱ δὲ, μικρὰ κομίδ' ὀφείματα τῆς τῷ παλαιῶν ἰσο-
είας ἀπομνημονεύσαντες, εἰς τὰς αὐτὰς τόπους ὁκείνοις ἐπε-
χείρησαν συνηγῆναι βιβλία, καὶ γὰρ Ἀννίος τε καὶ Μήδιστος,
καὶ Φοιβίων. ἔπος μὲν ἀπὸ τῆς οὗ τῇ λέξει κατασκευῆς γνω-
ρίμους μᾶλλον, ἢ τῷ οὗ τῇ ἀφαινοῖα³ συγέσεως ἀξίων. Οἷς
καὶ τῷ⁴ Ἡλιόδωρον συγγραφεύμεναι τις ἀν', ὃς δ' ὁκείνους ὄδους

parari queat. Nil tamen, quod
ad Philosophicarum quæstio-
num enodationem pertineret,
scribere: sed poemata tantum-
modo nonnulla, & quasdam
Demonstrativi generis oratio-
nes; quæ quidem, invitis iplis
ac nolentibus, etiam nunc super-
esse existimo. Neque enim vi-
ros illos, ut scriptis hisce, neg-
lectis majoris momenti ac di-
gnioris curæ ingenii sui atque
sententiæ monumentis, in po-
steritatis memoriam perveni-
rent, vel somniasse unquam cre-
diderim. Rursus ex eorum nu-
mero, qui quid commentati sunt

quidam nil nisi collectanea ali-
qua aut ex aliis descripta vetu-
stioribus, in medium protulere;
quemadmodum Euclides fecit,
nec non Democritus, atque item
Proclinus: alii vero, minutas
quasdam veterum doctrinæ par-
ticulas ad interpretandum sibi
deligentes, secundum eosdem,
atque illi, locos tractationes suas
instituerunt; quo ex numero
Annius ac Medius sunt, nec non
& Phœbion; atque hic quidem
elocutionis elegantia potius,
quam rerum ac sententiarum
pondere, innotescere studuit. Iis-
dem & Heliodorum licet adjun-
gamus:

1 Ita ex MS. in *Vulgatis* τῷ δ' ἐκ γ. *Tollius* autem fecit τῷ δ' αὐτῷ γ.
2 Sequuti sumus MS. & *Tollium*. antea ἐποίησαντο. 3 *Συντάξις* edidit
Tollius, contra auctoritatem *Cod. MS. & Edit. Basil.* 4 Forſan *Hermie &*
Ædēſie fil. (cujus meminit *Suidas* v. *Αἰδοσία* & v. *Ερμείας*) & *Ammonii* (à
superiore

τὰ τοῖς περὶ αὐτοῦ οὐ τὰς ἀκροάσειν εἰρημνία πλέον π
 συμβαλλόμενοι εἰς τὴν λόγου διάρθρωσιν. Οἱ δὲ καὶ πλήθος
 περὶ αὐτοῦ, ἀ μετεχειρίσαντο, τὴν αὐτὴν ἔγραψεν
 ἀποδείξάμενοι, καὶ πρότερον ἡμεῖς ἰδίῳ χρησάμενοι, Πλω-
 τίνος εἰσι καὶ Γενεπλιανὸς Ἀμέλιος. ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρ-
 χὰς καὶ Πλάτωνι καὶ, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφέστερον τὸ πρὸ
 αὐτοῦ κατεστησάμενος ἐξήγησεν. ² ἔδὲ καὶ ἔδὲν ἐγγύς π τὰ
³ Νεμηνίαν, καὶ ⁴ Κερνίαν, καὶ ⁵ Μοδεράτην, καὶ ⁶ Θρασύλλαν, τοῖς
 Πλωτίαν πρὸ τῶν αὐτῶν συγγραμμάτων εἰς ἀκρίβειαν. ὁ
 δὲ Ἀμέλιος κατ' ἴχνη μὲν τὰτα βαδίζειν θεωρούμενος,
 καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος, τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ

gamus: nam neque hic quid-
 quam novi & veteribus indi-
 cti ad distinctam Philosophiæ do-
 gmatum explicationem de suo
 contulit. At qui cum proble-
 matum quæ tractarunt numero
 scribendi studium & diligentiam
 ostenderunt, & singulari quadam
 contemplandi ratione uti sunt,
 Plotinus & Gentilianus Amelius
 fuerunt: quorum ille principia
 Pythagorica & Platonica mul-

to, ut videtur, quam quisquam
 priorum, dilucidius explanavit;
 (non enim vel Numenius, aut
 Cronius, aut Moderatus, aut
 Thrasyllus, quod ad accuratam e-
 jusdem argumenti explicationem
 attineret, cum Plotino compo-
 nendi) Amelius autem, hujus
 vestigia dum sibi legenda &
 pressio sequenda pede proponit,
 eadem quidem habet & exponit
 dogmata, verum prolixior mul-

superiore diverſi) frater: qui ambo (magistri Damascii) discipuli erant
 Procli Lycii, qui discipulus erat Syriani & auditor Plutarchi Atheniensis.

1 Vocem *ἡμεῖς*, omiſſam in *Edit.* Tollii, ex *MS.* & *Edit.* Ficini repo-
 ſuimus. 2 Deest *ἔδὲ* in *Editis.* Οὐ δὲ καὶ ἔδὲ ἐγγύς π &c. malit Tollius.

3 Eum sæpiusculè laudat Porphyrius in lib. de *Antro Nympharum*. Vide
 Eundem in *Vita Plotini*, & *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 3. c. 10. p. 264,
 265. & *Memſium* ad *Hefych. Miles.*

4 Hujus meminit etiam Porphyrius in *vita Pythagoræ* & lib. de *Antro Nympharum*, ut & *Nemesius*, & *Suidas*
 v. *Ωελάνης*.

5 Memoratur Porphyrio in *Vita Pythagoræ*, *Suidæ* v. *Ωελ-
 λάνης*, & *Stobæo* in *Eclogis* p. 107. Vide *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 3.
 c. 5.

6 Pythagoricus & hic librum inter alia edidit πρὸς τὰ ἀναγκαῖα
 τῶν *Δημοκρίτου βιβλίων*, de legendis *Democriti* libris. Tiberii Mathemati-
 cus, à quo interemptus. Plura *Jonſius* lib. 3. c. 111. *Memſ.* ad *Nichoma-
 chum* p. 166. *Voss.* in *Hiſt. Gr.* IV. 16. & de *Philosoph. ſectis* p. 72. *Schol.*
Juvenalis in *Sat.* 6.

πολὺς ὢν, καὶ τῇ τῆς ἐρμηνείας περιβολῇ πρὸς τὸ ὀαντίον
 ἐκείνῳ ζῆλον ὑπαρόμενος. Ὡν καὶ μόνων ἡμεῖς ἄξιον εἶ) νο-
 μίζομεν ὁπιοκοπεῖσθαι τὰ συγγραμμάτια. Τὸς μὲν γὰρ λοι-
 πῆς τίς τις ἀνὴρ κινεῖν οἶοιτο δεῖν, ἀφ' οὗτος ἐξετάζειν ἐκείνους, παρ'
 ὧν ταῦτα λαβόντες ὅσοι γερύσασιν· ὅθεν αὐτοὶ παρ' αὐ-
 τῶν πρᾶσθαι, ὅχι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' ὅθεν τὸ ἐπι-
 χειρημάτων, ὅθεν οὖν ἡ συναγωγὴς τὴν παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ
 κρίσεως ὅ βελτίονος ἐπιμεληθέντες. Ἡδὲ μὲν οὖν καὶ δι' ἄλλων
 τὰ πεποιήκαμεν, ὥσπερ καὶ τῷ μὲν Γενπλιανῷ ΠΕΡΙ ΤΗΣ
 ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἀντιπύοντες,
 ὅθεν Πλωτίνῳ τὸ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ἐπισκεψάμενοι.
 Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τι καὶ ἐκείνων ἐτάξωσι ὅλη· Βασιλέα τὴν
 Τύριον, ὅθεν αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον χεῖρ τὴν ὅ Πλω-

to in illorum tractatione, latioreque usus interpretationis ambitu, in contrariam Plotino tractandi formam deflectere videtur. Et hi quidem soli sunt, quorum scripta cura nostra & cognitione digna existimem. Nam reliquos quare quis attingere operæ pretium putet, ac non ad ipsos potius recurrendum sibi fontes censeat, unde illi sua omnia deprompsere, causæ nil quicquam video: præsertim cum nihil omnino de suo addiderint; & non modo rerum capita non attigerint, sed ne argumentationum quidem, collectionisve

eorum, quæ plures de eadem re dixerunt senseruntve, multo minus optima quæque diligendi & dijudicandi curam ullam gesserint. Ego vero & in aliis hoc ipsum scriptis jammodo plus semel præstiti; sicut & Gentilianum, DE JUSTITIA QUÆ APUD PLATONEM EST, confutavi; tum vero Plotini DE IDEIS commentarium diligentius expendi atque examinavi. Adhæc communem nostrum omnium amicorum Regem illum Tyrium, qui & ipse non pauca ad exemplum & imitationem Plotini commentatus est, (quum

1 Id est, *Porphyrus*, qui patria lingua *Malchus*, quod Græcis βασιλεύς est. Patriam (licet Bataneis natus) dicitur habuisse Tyrum (teste *Ennapius*, ut & *Suida*, & ipso denique *Porphyrus* in vita *Plotini*) propter viciniam. Vide *Jonsium* l. 3. c. 15. *Kusterum* ad *Suidam*, v. Περφύρεος. & *Cl. Fabricium* in parte secunda *Libri quarti Bibliothecæ Græcæ*.

τίνε μίμησιν· ὃν ἀποδείξάμενος μᾶλλον ἢ πρὸ ἡμῶν ἀγω-
γῆς, ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματός ἀποδείξαι, βελτίω δόξαν
οὐκ ἔχοντος τῆς ἡμῶν ἀρεσκείας ἔχοντα. ² μετρίως ἀντι-
γραφήν διελέγξαι δοκοῦμεν, ³ ὅτε εὖ παλινωδύσαντα, καὶ
τέτοις ὅτε ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τέτων κακηνήκοτες δόξαν,
ὥσπερ καὶ οἱ τῇ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙ-
ΣΤΟΛΗ, μέγας μὲν ἐχούση συγγράμματι, ἀποκει-
νομένη δὲ πρὸς ἅπαντα τὰ ἔω' αὐτὴ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς
Ρώμης ⁴ ἀπεσταλμένων, ἦν αὐτὸς μὲν ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟ-
ΣΟΦΙΑΣ ἔγραψεν. Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηρέαθημεν,
τῇ κοινῇ ἔ συγγράμματός ἐπιγραφήν ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕ-
ΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ αὐτὸ πρὸς αὐτοὺς ἀποσταλμένοις.

illius rationem atque disciplinam nostræ præferens, multo illum meliorem de Ideis sententiam, quam quæ nobis probaretur, amplecti, edito in vulgus scripto demonstrare in animum induxisset) mediocriter responsione mea confutatum non adeo rectæ redarguisse mihi videor Recantationis; præterea non paucas opusculis hisce meis illorum virorum sententias convellisse: sicut & in longiuscula, at-

que ad commentarii magnitudinem accedente, ADVERSUS AMELIUM EPISTOLA, ad ea, quæ ille mihi Roma per epistolam scripserat, respondi; cujus Epistolæ inscriptio erat DE PLOTINI PHILOSOPHANDI RATIONE. Ego vero, communi tantummodo inscriptione contentus, simpliciter opusculum hoc meum EPISTOLAM ADVERSUS AMELIUM indigitavi.

1 Ἡν δὲ καὶ Λογγίνος τῷ Κερκεῖ ἀποσταλμένην, inquit Suidas. 2 Lege μετρίως ἀντιγραφήν, vel μετρίως τῇ ἀντιγραφῇ διελέγξαι. Tollius. 3 Cum Porphyrius mentem Plotini, quippe nimia brevitate obscurioris, non esset affecutus, contra eum scripsit. Cui ille Amelium respondere iussit. Respondit & Porphyrius: nec defuit iterum illi confutando Amelium. Tandem Porphyrius sententia Plotini perceptâ Palinodiam scripsit, inque omnium conventu recitavit. Hoc eum non recte fecisse Longinus noster in commentario, de quo hic agit, asseruit: quippe qui Plotini de Ideis sententiam impugnabat, antea sibi in eo consentientem habens Porphyrium, sed nunc in Plotini castra transfugam. Tollius. Vide Fabricii Bibl. Gr. Lib. IV. parte 2. 4 In MSS. & vulgatis ἐπεσταλμένων. Minus recte edidit Ficinus πρὸς τῷ Αμελίῳ ἐπιστολήν.

V. Ex

V. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Basil.*

ΚΑΙ σὺ μὲν ταῦτά τε [βιβλία] πέμπεις, ὅταν σοι δοκῇ· μᾶλλον δὲ κομίζεις. Οὐ γὰρ ἀνὴρ σπουδῇ τῇ πολλάκις δεῖσθαι σε τῷ πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν τὴν ἐτέρωσσε προκρί-
ναι, καὶ εἰ μηδὲν δι' ἄλλο· τί γὰρ ἀνὴρ καὶ σοφὸν πρὸς ἡμᾶς
προσδοκᾷν ἀφίκοιο; τίω τε παλαιὰν σιγήθειαν, καὶ τὴν αἴρα,
μετεώρτατον ὄντα, πρὸς ἡνίκα λέγεις ἰσχυρὰ ἀσθενεῖαν.
Καὶ ἄλλο τι τύχης οἰήσεις, πρὸς ἡμᾶς δὲ μηδὲν προσδοκᾷν
καμνότερον, μηδ' οὐκ παλαιῶν, ὅσα φῆς σπουδαλέκεναι·
τῶν γὰρ γραφάντων ποσαῦται σπάνις ἐνταῦθα χαρίσθηκεν, ὥστε,
ἐν τῇς θεῶς, πάντα τὰ χρέοντα τῷ τοῦ αἰσθημένου τῷ Πλω-
τίνῃ χαλᾶσκειν, μόλις αὐτῶν ἐπεκράτησα τὴν ἐπιγραφ-
φεία, τῇ μὲν εἰσόδῳ ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἐνὶ δὲ τῷ τάξας
γενέας. Καὶ κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα καὶ αἰνῶν ὑπὸ σε

AC tu quidem, ubi commo-
dum erit, libros illos mit-
tes: quin potius ipse adfer. Non
enim rogare te sæpius definam,
ut hoc ad nos iter omni alteri
anteponas: etiam si nulla alia de
caussa (quid enim adventu ad
nos tuo eruditæ apud me lucra-
turum te speres elegantiae?)
certe vel ob veterem nostram
consuetudinem, vel ob aëris,
quo hic fruimur, temperiem, ap-
prime ad corpusculi tui imbecil-
litate, qua te affici scribis, in
integrum restituendam condu-

cibilem. Quod si quid aliud
putes, à me nihil novi hic ex-
spectes, imò nec veterum qui-
dem quidquam scriptorum quæ
periisse dicis. Tanta namque
hic loci scribarum est inopia, ut
toto hoc tempore vix, ita me
dii ament, librarium nancisci
potuerim, qui mihi Plotini quæ
deerant colligenti describeret;
quem ego à consueto opere ab-
ductum huic uni curæ intentum
esse iussi. Cuncta vero jam, ni
fallor, scripta ejus comparavi,
atque etiam illa quæ mihi recens

1 *Al. τὴν σπάνιαν ἀσθενεῖαν.* quæ quidem illi ab atra bile provenit: qua
percitus etiam Romæ sæpe se interimere cogitavit: hortante vero *Plo-*
zino in Siciliam profectus est. *Toll.* 2 Hujus vitam scripsit *Porphyrius*, &
operibus *Plotini* præfixa est. Miror sane quod inter reliqua *Porphyrii*
scripta (summo studio à viris eruditissimis conquisita & recensita) hæcenus
non comparuerit. 3 In *MS. τῶν.*

submitisti.

πεμφθέντα. κέκτημαι δὲ ἡμιτελῶς· ὃ γὰρ ματερίως ἦν διη-
μαρτημένον. Καίτοι τ' ἐταῦρον Ἀμέλιον ὤμην ἀναλήφειν
τὰ τ' ἡραφείων πλάσμα. τῷ δ' ἦν ἄλλα πρῶτον ἄλλα
τοιαύτης ὁμοειδέας. Οὐκ οὖν ἔχω τίνα χρὴ τρόπον αὐτοῖς
ὁμιλῆσαι· καὶ τὸ ὑποπιδυμῶν τά τε ¹ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ
καὶ ² ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ὁπισκέψασθαι· ταῦτα
γὰρ οὖν καὶ μάλιστα διημάρτη). Καὶ πάνυ βελοῖμην ἀν' ἐλ-
θεῖν μοι παρὰ σου τὰ μετ' ἀκριβείας γερραμμένα, ὅπως
γινώσκω μόνον, εἴτα ἀποπέμψω πάλιν. Αὐτὸς δὲ τὸν αὐτὸν
ἐρῶ λέγειν· ὅτι μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἡκεῖν ἐχθρία, μάλ-
λον ἀξιῶ, ταῦτά τε, καὶ τ' λοιπὸν εἴπῃ ἀναπέμφου τ' Ἀμέ-
λιον· ὃ μὲν γὰρ ἦγαγεν, ἅπαντα ἀφ' ἀποουδῆς ἐκτησάμην.
Πῶς δ' οὐκ ἔμελλον ἀνδρὸς ὑπομνήματα πάσης ἀφ' αὐτοῦ ἀξία
καὶ πηλὴς κτήσεως; Τὸ γὰρ οὖν καὶ παρὲν σοι, καὶ μακρὰν

submitisti. Attamen imperfecta
ea sunt, quæ nactus sum: non
enim mediocriter in his à libra-
riis peccatum. Quanquam so-
dalem ego nostrum Amelium
scribarum errores emendaturum
fuisse existimaveram: sed alia
illi potiora fuisse video, quam
ut huic sese curæ dederet. Quare
vix est ut iis uti possim, tametsi
percupidus illa DE ANIMA &
DE ENTE accuratius confide-
randi: nam & hæc vitiosissime
descripta sunt. Ergo rem mihi
longe omnium gratissimam fe-
ceris, si mihi quam emendatissi-

me descripta transmiseris: solum
ut mea cum tuis exemplaria con-
feram, atque illa ad te quam-
primum remittam. Attamen re-
peto id, quod superius dixi.
Mittas nolim, verum ipse po-
tius huc illa afferas; tum & si
quæ forte alia Amelii fugere di-
ligentiam: nam cuncta, quæ il-
le attulit, summo studio exqui-
sita possideo. Quidni enim viri
illius Commentationes omni
veneratione & honore dignas
avidissime mihi conquiram?
Hoc autem & præsentī tibi,
& cum longe abesses, vel cum

1 Qui libri quartam *Enneadum* (prout *Plotini* libros distinxit *Porphyrus*) jam constituunt. Scripsit & *Numenius* ἀπὸ ἀφθαρσίας ψυχῆς, teste *Orig.* lib. v. adv. *Celsum*: item *Ammonius* noster, *Plotini* Præceptor, teste *Nemesio* de nat. *Hom.* c. 11. Toll. 2 De quo libris quinque prioribus *Enneadibus* sexta agitur. Id.

Στόντι, καὶ οὐδὲν ἢ Τύροι ἀφαιρέσει, τυγχάνω δὴ πρὸς
ἐπισταλκῶς, ὅτι τὸ μὲν ὑποθέσειν ἔπειτα μετὰ τὰς πολλὰς
προσετάς συμβέβηκε. ἢ δὲ τύπον τὸ γραφῆς, καὶ τὸ ἐ-
νοιῶν τὰνδρος ἢ πυκνότης, καὶ ὁ φιλόσοφος τὸ τῶν ζητη-
μάτων ἀφαιρέσεις, ὑποβαλλόντας ἀγαμέμνωνα καὶ φιλῶ, καὶ μὴ
τὸ ἐλογμωτάτων ἀγειν τὰ τέτα βιβλία φαίνει ἀνδρῶν τῆς
ζητητικῆς.

Tyri commorare, semper sci-
licet significavi, argumentis me
plerisque Plotini minus affici:
verum cum scribendi caracte-
rem ac stylum, tum & senten-
tiarum hujus viri densitatem,
ac vere Philosophicam quæstio-
num tractationem immane

quantum suspicere atque admi-
rari; quin & ab omnibus iis,
qui in rerum momenta ac ve-
ritatem inquirunt, libros illius
in præstantissimorum scripto-
rum numerum jure ac merito
referendos esse audacter pro-
nuncio.

VI. Ex Eusebii Præparatione Evangelica, lib. 15.
p. 822. Edit. Paris.

ΣΥΝΕΛΟΝΤΙ Δ' ΕΙΠΕΙΝ, ΠΟΡΡΩ ² ΜΟΙ " ΔΟΚῶΣΙΝ ΑΦΕΣΗΚΕΝΑΙ
ἔπειτα δὲ νόμιμα λογίζεσθαι πάντες ἐφεξῆς, ὅποσοι ἢ
ψυχὴν σῶμα ἀπεφύγοντο. ³ Πῶς γὰρ ὅλως ἐγχαρῆ
πᾶσι πλῆθινοι εἰνά τι τῶν στοιχείων ὅ κατ' αὐτὴν θείναι;
πῶς δὲ ὅτι τὰς κρείσσεις καὶ μίξεις ⁴ ἀνενεγκεῖν; αἱ γὰρ πολ-

UT autem rem paucis ex-
pediam, longi mihi illi
omnes à vera rationis via
recessisse videntur, quicunque a-
nimam corpus esse statuere. Quo

pacto namque, non absurde, na-
turam ejus alicui ex elementis si-
milem esse statui potest? aut qua
quis illam ratione ac modo ad
concretionem & mixtionem refe-

1 Ab Eusebio huic ἀποσπασματικῶν præfigitur titulus iste, Λογικὴ πρὸς
τὴν τὴν Στωικῶν περὶ ψυχῆς διδασκαλίαν. 2 Deest in Cod. MS. qui apud
nos in Collegio D. Joannis Baptistæ adservatur. 3 Πῶς in MS. Hicce, quæ
sequuntur, plane gemina habet Cicero in Tusculanæ Quæst. lib. 1. c. 27.
4 In Eusebii libris συνκεῖν. verum ταῦτ' ἀνενεγκεῖν maluit Tollius.

λῆς γηγόνεσσι πρόπες, ἄλλων μὲ ἀμυθήτων ἰδέσθαι σωμαίων
 ὑπογανῶν πεφύχασιν· οἷς, εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' οὕτω
 πόρρωθεν ἰδεῖν ἐνὶ τιῷ τ' τοιχείων αἰτίαι, καὶ τ' πρὸς τὰ δεύ-
 τερα καὶ τρίτα τῶν πρῶτων ἄφορμύ. Τῶν δὲ πρῶτον ψυ-
 χιῶ ἴχθιος ὁδὸν, ἔδδ' ἐκ μήλου οἷ τοῖς σώμασιν εὐείσκει·
 καὶ εἰ φιλοπμοῖτό τις, ὡς Εὔκλεος καὶ Χρύσιππος, ἀπανίλα
 λίθον κινεῖν, καὶ πᾶσαν ἐρευνᾶν δύναμιν σώματος, εἰς γένεσιν
 τῶν πρῶτον ψυχῆς πρῶτον. Τί γὰρ ἢ τ' πνεύματος ἡμῶν λε-
 πτότης πρὸ ἔργου γένοιτ' ἂν εἰς φαντασίας καὶ λογισμούς; τί
 δὲ τ' ἀτόμων σχῆμα ποσάυτιν πρῶτον καὶ ἄλλα ἔχῃ δύνα-
 μιν καὶ προπύ, ὥστε φρένησιν γεννᾶν, ὅταν εἰς ἑτέρας πλάσῃ
 ἐγκαταμιχθῇ σώματος; Οἷμα μὲ ὡς ἔδδ' εἰ τ' Ηφάστου τις
 ἂν τύχοι τριπόδων καὶ τετραποδῶν· ὡς φησὶν Ομηρος² τῆς μὲ

ret? quæ cum variis fiant mo-
 dis, innumeras corporum species
 producere solent: in quibus, etsi
 non continenter & è proximo,
 certe non ita remote elementor-
 um existentiae causam, primor-
 umque ad secunda tertiaque
 concursum ac principalia initia
 animadvertere liceat. At in his,
 quæ ad animam pertinent, ne
 vestigium quidem originis, aut
 vel minimum principii indicium
 in corporibus reperias: etiam si
 quis, ad Epicuri & Chrysippi
 exemplum, omnem omni ope
 atque studio movere lapidem

voluerit, omnemque eruere at-
 que exquirere corporis poten-
 tiam, unde animæ functionum
 originem ac fontem arceffas.
 Quid enim spiritus illa tenuitas
 ad visiones & ratiocinationes
 conferre quæso possit? aut unde
 atomorum positus ac figuræ tan-
 tam præ cæteris vim atque mu-
 tandi potestatem habeant, ut,
 quum in alterius conformatio-
 nem corporis inter se variantur,
 prudentiam progignant? Atqui
 ego quidem ita existimo, si quis
 vel ipsius Vulcani tripodes & an-
 cillas possideat, (de quibus Ho-
 merus

1 Id est, prægressum & quasi antecessionem, 'ut Cicero eam vocat de Offici-
 lib. i. cap. iv. Tollius. 2 In Iliade σ. v. 376. Οφεσὶ οἱ αὐτόματοι θεῶν
 δυοῖατ' ἀγῶνα. Hic ἀγῶν, inquit Fr. Vigerus, non est certamen, ut Hop-
 perus vertit; sed vel cœtus, vel cœnaculum, ut alias sæpe pro loco in-
 quem multi conveniunt, aut pro ipsa vel hominum vel aliarum quo-
 que rerum multitudine sumitur. Ego, ut hoc non improbo, ita &

αἰδομάτες εἰς τ' ἀγῶνα χωρεῖν, ἵ τας δὲ συνεργάζεσθαι τῷ
 δεσπότῃ, καὶ μηδενὸς οἷον ζῶντες ἔχουσι πλεονεκτήματων ἀπο-
 λείπειν. μή τι γὰρ διὰ τῆς ἐκ αὐτομάτου ψυχμάτων, καὶ
 αὐτοῖς ὅτι πᾶν αἰγιαλὼν προσέοικε λίθοις εἰς τὸ διωά-
 σθαι τι περὶ πότερον ποιεῖν πρὸς ἀνάσσειν. Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ
 Κλεάνθῃ νεμεσήσειε τις αἰν διχάσις, οὕτω σφόδρα ὑβριστικῶς
 περὶ αὐτῆς ἀφ' ἑλθεῖσι, καὶ αὐτὸν ἀμφω ὅτι περὶ σώμα-
 τος εἶ) τίς ψυχῇ ἀναθυμιάσιν φήσας. Τί γὰρ, ὦ πρὸς
 θεῶν, κοινὸν ὅλως ἀναθυμιάσῃ καὶ ψυχῇ; πῦρ δὲ ἐγχωρεῖ,
 νομίζουσιν τε τῷ προσοικέναι τὴν ἡμέτεραν, καὶ τίς τ'
 ἄλλων ζῶν ἔσας, τῷτο μὲν φαντασίας καὶ μνήμας οἷος τε
 εἶ) σώσεις διαρκεῖς, τῷτο δὲ ὁρμὰς καὶ βελήσεις τῆς λυσίτε-
 λήντων εἰς συνέσιν ἀρχμάτων; Ἡτ' ἄρα καὶ τὰς θεάς, καὶ

merus fabulatur, suapte illos ad
 Deorum ministeria accurrere,
 hasce vero laboranti hero suo
 operam ac manus commodare,
 neque ullis, quæ vivis adfunt,
 copiis atque facultatibus fuisse
 destitutas) nihil hæc ei profu-
 tura, nedum ut fortuito minu-
 tissimorum corpusculorum adju-
 vetur concursu: non secus ac
 si qua ex illis, quæ litora obfi-
 dent, arenis præclari aliquid ad
 sentiendi facultatem producere
 conetur. Neque sane immerito
 Zenoni quis atque Cleanthi suc-
 censeat, quod tam contumeliose

uterque de anima senserint; ni-
 hil illam aliud nisi corporis esse
 exhalationem statuentes. Quid
 enim (Di boni!) exhalationi
 omnino cum anima commune
 est? aut, quæ fieri potest, ut,
 cum vapor & nostram & cæte-
 rorum omnium animantium ef-
 sentiam similem esse censent, vel
 visiones & rerum omnium te-
 nacem constantemque memo-
 riam, vel earum rerum appeti-
 tiones atque voluntates quæ ad
 intellectum faciunt, tueri queant
 atque defendere? Ergone &
 Deos, atque ipsum illum qui

ministeria hæc significari seu verti posse existimo, quæ famulis quasi
 ἀγῶν proposita sunt: quemadmodum & in Longino nostro ἀγῶνες sunt
 affectus vehementiores, quorum concitatio ὁ τ' ἀνδρῶν καὶ ὑψηλῶν ῥητόρων
 ἀγῶν merito dici potest debetque. Tollins. 1 In Iliade σ. v. 417.
 — ὑπὸ δ' ἀμφιπολοῖ ῥώνοντο ἀνέκτι Χρῦσεια, ζῶνσι νήϊισιν ἐκείνῃ καὶ δ. c.
 2 Αὐτῆς edidit Tollins.

cuncta

τ' ἀφ' πάντων παρήκοντα, ὁμοίως ὀπιγέων τε ἔχ' ἑρμίων, εἰς ἀναθυμίασιν ἔχ' χαπνὸν καὶ τοιαύτῳ φλυαρίῳ καλαθήσομεν; Καὶ ἔδ' τὴς ποιηταῖς ἀρχυόμεθα, οἱ, χαίτωρ ἀκριβῆ σούεσιν τῶν θεῶν ὅκ' ἔχοντες, ὅμως τὰ μὲν ἐκ τ' κοινῆς ἐπινοίας τ' ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἐξ ὀπιπνοίας τ' Μουσῶν, ἢ κανεῖν αὐτὸς ὀπὶ τὰυτα πέφυκε, σιμνότερα εἰρήχασι περὶ αὐτῶν, καὶ ἐκ ἀναθυμιάσεως, ἔδ' ἀέρας, ἔδ' πνεύματα, ἔχ' λήρης.

cuncta tam terrestria quam celestia pervadit, summum Jovem, ad exhalationes & fumos & cætera id genus deliria referent? Nec Poëtas saltem reverebimur, qui, quamvis accurata Deum notitia caruerint, partim tamen

è communi hominum sensu, partim ex afflatu Musarum, qui divino illos spiritu ad hujusmodi solet excitare effata, honestiora de nostris dixerunt animabus; neq; exhalationes eas esse, aut vapores, aut spiritus, nugæq; similes.

VII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380.

Edit. Ald.

ΟΣΑ σχήματα τῶν ἐννοιῶν ὠνόμασαι οἷον προδιόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀποσιώπησις, παράληψις, εἰρωνεία, ἰσοποιία, ἀπαντα ταῦτα ἔμοι δοκῶσι δικαίως σχήματα καλεῖσθαι, ἀλλ' ἐννοίαι, καὶ ἐνθυμήματα, καὶ λογισμοὶ τῆς πιδανῆς ζωρίου, καὶ πίσεως εἶδη. Τὰ μὲν γὰρ προνομίων ἔχει δυνάμιν, ἐπιδιόρθωσις τε καὶ προδιόρθωσις ἢ δὲ παράληψις τὸ ἀξιόπιστον ἐνδείκνυσι, καὶ μέρη αὖτ' εἰναι τῆς παθητικῆς τε καὶ ἰσχυρῆς ἀποδείξεως, τῇ δὲ ἀποκρίσεως ἀρετῇ πρόποντα.

QUÆ Schemata Sententiarum appellari solent, veluti, *Prævia correctio*, *Correctio*, *Præteritio*, *Ironia*, *Morum effictio*, ea parum idoneam mihi videntur sortita esse appellationem; quum potiori jure sint *Sententiæ* & *Enthymemata*, *Argumenta à probabili* & *Probationum genera*. Quædam enim ex iis, ut *Correctio* & *Prævia correctio*, habent *Proæmiorum* vim: *Præteritio* autem in eo versatur, ut quid sit fide dignum ostendat; & probationum ab affectibus & moribus ductarum partes eas complectitur, quæ * *Pronunciationi* maxime conveniunt.

1 Rotundior erit sententiæ elocutio, si post καὶ ἑρμίων addideris τ' Δία. 2 Huic ἀποσασματικῇ Anonymo ista præmittuntur: Καὶ δὲ Λογῶν οὐ φιλολόγος ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ μένους τ' λέξεως εἶναι λέξη τὰ σχήματα, αὐταῖς λέξεσι φάσκων ἔστω. * *Hypocrisis*, Latine *Pronuntiatio*, est figura sententiæ, cum adversarium gestu & pronuntiatione sectollimus vel abjicimus. *Jul. Rufinianus*.

I N D E X

Rerum notatu digniorum.

Numerus paginam denotat.

- A**
Admirabile superat id quod
 delectat. *pag. 4. vi animos*
 perumpit. *ibid.*
 Emulatio præclarorum virorum
 laudabilis. 48
 Æschyli in visionibus sublimitas.
 54. — visiones duriores. *ibid.*
 ejus locus cum loco *Æwipidis*
 comparatus. 55
 Etnæ crateres. 108
 Affectuum vigor elanguescens de-
 finit in moratum dicendi ge-
 nus. 32
 Affectus commotiores fons subli-
 mitatis. 20. — ut & nobiliores.
 22. maxime movent quum vi-
 dentur ex tempore nasci. 66.
 nonnulli à sublimitate remo-
 tissimi. 21. vehementiores fi-
 guras occultant. 65. — & me-
 dentur audaciæ. 107. nolunt
 alligari conjunctionibus 67. &
 114.
 Ajax. v. *Sophocles.*
 Alexandri M. animi fortitudo. 24
 Amantium variæ perturbationes. 27
 Ammonius Peripateticus è Platone
 imitationes Homericas collegit.
 48. v. *Indic. Auctor.*
 Amphicrates tumidus. 9. — frigi-
 dus. 13
 Amplificatio quid? 42. & 125. &c.
 quotuplex est? 41. apta ad sub-
 limitatem. 41. an sine sublimi-
 tate? 43. quomodo differunt? *ib.*
 Anima quid, ex opinione Stoico-
 rum? 147. &c.
 Animus ad sublimitatem enutrien-
 dus. 23
- Apollonius** in Argonauticis abf-
 que vitio. 101
Apostrophe quid? 59. qualis ejus
 vis? *ibid.*
Aqua Platoni, sobrius Deus. 97
Arati descriptio tempestatis qua-
 lis? 39
Archilochus Homeri imitator. 47
 — sublimis, sed turbidus 101.
 ejus sublimitas in tempestatis
 descriptione. 40
Aristophanes in multis sola com-
 positione sublimis. 121
Ars tum perfecta, quum naturam
 refert. 72. naturæ auxiliatur. 111
Artis tractatio quænam exigit? 2
Aspis an Hesiodi? 25
Asyndeton. v. *Dissoluta.*
Atheniensium in Sicilia clades. 14
Avaritia eloquentiæ & sublimium
 ingeniorum perniciēs 134
Auctores præclari, licet aliquando
 errent, non continuo aliis post-
 ponendi. 101. &c.
Auxesis. v. *Amplificatio.*
- B**
Bacchantibus in oratione penfi-
 tanda verba 61
Bacchylides inferior Pindaro. 101
Bellum infirma regni aperit. 66
 obstat studiis. 131
Brevitas in oratione quid valeat?
 125
- C**
Cacozelia, vitium puerile. 19
Cæcilius quare Platoni *Lyfiam*
 prætulit? 98. *Timæi* vi-
 tia reprehendit. 11. ejus de
 sublimitate libellus qualis? 1.
 21. 91. 110
 Cal-

I N D E X, &c.

Callisthenes scriptor tumidus.	9	Demonstrativum genus sublime,	
Ceyx rex.	82	sed caret affectibus	22
Charonenfis pugna.	57	Demosthenes laudatur. 44. 45. 92.	
Chryssippi sententia de anima.	148	105. cum Cicerone compara-	
Cicero laudatur. 44. cum De-		ratur. <i>ibid.</i> & cum Hype-	
mosthene confertur.	<i>ibid.</i>	ride. 102. in hyperbolis fre-	
Circumstantiæ multum faciunt ad		quens, sed parciore Thucydide.	
Υψος, 33. non omnes ta-		73. multas conjunctim sæpe	
men.	40	adhibet translationes. 92. coa-	
Cleanthis de anima sententia.	149	cervat figuras. 68. in visionibus	
Cleomenes sese minutim disci-		eximius. 57. & in collocatione	
dit.	91	verborum. 118. 119. & in de-	
Climax. v. <i>Gradatio.</i>		scriptione. 40. & in figurarum	
Clitarchus scriptor inflatus.	9	conformatione. 59. ejus vitia	
Coacervatio sæpe causa sublimita-		& virtutes.	103. &c.
tis.	68. 69	Delectus verborum.	88
Collocatio. v. <i>Compositio.</i>		Dichorei cavendi in grandi ora-	
Colossus Rhodius.	110	tione.	123
Commutatio, proxima periculo fi-		Dissoluta conciliant orationi sub-	
gura. 16. — facit ad sublimita-		limitatem. 67. exprimunt mi-	
tem.	74	risce festinationem.	<i>ibid.</i>
Comparationes vicinæ Translationi-		Dires fabula.	122
bibus.	111	Divitiæ reip. perniciosæ.	134
Compositio confert ad sublimita-		Doryphorus Polycleti.	110
tem. 116. &c. usque ad 123 —			
magnifica fons sublimitatis. 21.		E	
fracta & modulata contraria sub-		Elocutio gravis & splendida fons	
limitati.	123. 124	unus sublimitatis. 20. 21. elo-	
Concisa adversa sublimitati.	125.	cutionis partes quænam? <i>ibid.</i>	
	126	Eloquentiæ corruptæ causæ. 131. &c.	
Confirmatio ut differt ab amplifi-		Encomia v. <i>Laudationes.</i>	
catione?	43	Epicuri opinio de anima consu-	
Concomitantium sive consequen-		tata.	148
tium delectus conciliat sublimi-		Epilogi requirant solum dicendi	
tatem.	33	genus.	45
Contemptus divitiarum honorum-		Epistola Laconica.	115
que magni animi indicium. 17		Eratoſthenis Erigone opus emen-	
Contracta oratio non habet digni-		datissimum.	101
tatem.	125	Eridis descriptio Homerica qua-	
Contumelia filia superbiæ.	136	lis?	24. 25
Copulæ enervant orationem.	70	Euripides compositione plurimum	
Curtum dicendi genus à sublimi-		valet. 121. sublimis, non na-	
tate remotum.	125	tura, sed arte & visionibus. 52.	
		felix in visionibus. 51. 52.	
D		Æschyli visiones duriores e-	
Dactylicus numerus omnium ma-		molliſ.	55
xime magnificus.	119	Exempla sublimium scriptorum no-	
Delphici oraculi ratio.	47	bis ante oculos in scribendo po-	
Democratia nutrix magnorum in-		nenda.	49
geniorum.	131	Exilitas verborum corrumpit sub-	
		limitatem.	

I N D E X

limitatem	125. 126	penfantur.	100. 101. 109
Exornatio non ubique utenda.	77	Hominibus proclive culpae præ-	sentia. 134. — inest cupido re-
Extensio numeri corrumpit vim		rum sublimium.	106
sublimitatis.	119	Honos alit artes.	132
F		Humani corporis descriptio apud	Platonem & Xenophontem. 94.
Facultas dicendi naturalis funda-	20		95
mentum sublimitatis.		Humilia tuta	100
Figuræ causæ sublimitatis. 58. 59.		Hyperbaton. v. <i>Transgressiones</i> .	
earum apta conformatio fons		Hyperbole. v. <i>Superjectiones</i> .	
sublimitatis. 20. earum coacer-		Hyperidis de Latona digressio ma-	
vatio plurimum confert ad sub-		gnifica 104. — de pugna Chæ-	
limitatem. 68. figuræ & subli-		ronea dictum 57. ejus sermo Epi-	
mitas suppetias sibi invicem fe-		taphius omnium pulcherrimus.	
runt. 63. figurata oratio, ni		103. ejus & Demosthenis com-	
sublimitate tecta lateat, judici		paratio. 102. ejus virtutes. 102.	
suspecta.	63		103
Frigida oratio; ejusque causa. 11		I	
Fuso dicendi generi ubi locus? 45		Idiotismi definitio.	90
G		Ignavia corrumpit ingenia.	137
Gorgiæ tumor derisus.	8	Ilias prius scripta quam Odyssæa.	30
Gradatio sublimitatis sæpe geni-		scripta ab Homero in vigore	
trix	74. 75	ætatis.	30
Grande & granditas. v. <i>Sublimitas</i> .		Illustrium verborum vis.	88
H		Imaginatio. v. <i>Visio</i> .	
Harmoniæ quanta vis? 116		Imaginatio præsentia optimorum	
Hecataei commutatio personarum.	82	scriptorum in scribendo utilissi-	
		ma ad sublimitatem.	49
Hegesias scriptor tumidus	9	Imagines & comparationes.	111
Herodotus Homeri imitator.	47	Imitatio sublimium scriptorum via	
reprehensus ob frigiditatem.	15	ad sublimitatem. 46. — Veterum	
— ob verborum exilitatem.	126	etiam cum vincimur honesta. 48	
ejus hyperbaton laudatur.	72	Impetus orationis retardatur copu-	
— & hyperbole. 114. — & peri-		lis.	70
phrasis. 87. ejus in vulgaribus		Impudentia filia luxuriæ.	135
verbis felicitas.	91	Injustitia filia insolentiæ & super-	
Heroicum carmen, omnium pul-		biæ.	135
cherrimum, ob numeros Dacty-		Instinctus sacer à puerili tumore	
licos.	119	diversus.	9
Historiæ convenit fufum dicendi		Interrogationes intendunt vim o-	
genus.	45	rationis.	65. 66.
Homerus in Odyssæa comparatur		Ion Chius inferior Sophocle in	
foli occidenti, & mari refluo. 30.		Tragœdia.	101
31. 32. ejus ingenii altitudo.		Isoocrates culpatur. 114. Panegy-	
25. — de Diis sententiæ impiæ,		ricum quot annis absolvit? 12	
ni allegorice capiantur. 26. ejus		Jurarunt veteres contacto sacrificii	
imitatores. 47. ejus sublimitatis		sanguine.	54
aliquot exempla. 25. 26. — ma-		Jusjurandum Demosthenis in ora-	
gnifica tempestatis descriptio. 38.		tione.	
— peccata maximis virtutibus			

R E R U M

tionē.

60. 61.

L

- Lacedæmoniorum adolescentium
verecunda modestia. 13
Laconica epistola. 115
Laudationes granditatem habent,
sed carent affectibus. 22
Libertas nutrix grandium ingenio-
rum. 131
Lucri cupidi incapaces sublimita-
tis. 136. 137
Luminosa in pictura magis exstare
videntur. 64
Luxus filia divitiarum, mater su-
perbiæ, insolentiæ &c. 134
Lylas Platoni præfertur à Cæcilio.
98. non item à Longino. 106. 107

M

- Magnum nihil, cujus contemptus
magni animi indicium 17
Marathonica pugna. 59. 60
Matridis ineptus tumor. 9
Membrorum apta conjunctio mul-
tum valet. 120. &c.
Messene quo anno capta? 12
Metra in pedestri oratione laten-
tia. 139
Metri definitio. 139
Metri & rhythmī differentia. 140
Metaphoræ. v. *Translationes*
Morbus femineus. 87
Mortis periphrasis. 85. 86
Moyſis sublimitas initio *Gene-
ſeos*. 28

N

- Nani glottocomis inclusi 133
Narratio ad lectorem directa facit,
ut ipsis sibi rebus interesse vi-
deatur. 79
Natura removel à conspectu cor-
poris humani partes visu ingra-
tas. 129. — tum felix quum ar-
tem latenter continet 72. na-
turæ & artis mutua indigentia
5. 6. — mutuum auxilium. 111
naturæ operum magnitudo lau-
datur. 110
Naufragii descriptio. 38
Numerus Dactylicus magnificen-

tissimus. 119. — fractus inimicif-
simus sublimitati. 123. numeri
extensio elanguescere facit ora-
tionem. 120. — transpositio cor-
rumpit vim & elegantiam ora-
tionis. 119. numerorum vis in
oratione. 118

O

- Odyſſea. v. *Homerus*. Scripta ab eo
in senectute. 29. 30. epilogus
Iliadis. *ibid.* plus habet narra-
tionis quam actionis. *ibid.*
Oratio modulata quem parit effe-
ctum? 124. — sublimis eorum est,
qui nihil nisi grande quid cogi-
tant. 24. — vitio non carens,
tamen laudanda. 109. orationis
virtutes non ex numero, sed ex
præstantia æstimandæ. 102
Orator humiles & abjectas non
debet habere cogitationes. 23
— nullus unquam servus. 132
oratoris animus ad magna assue-
faciendus. 24
Ordo effectus tranquillī animi. 69

P

- Parabole. v. *Comparatio*.
Parenthesis cujusmodi visum? 10
Pax sæpe ingenia nimia quiete cor-
rumpit. 133
Pecuniæ cupiditas quam perni-
ciosa? 134
Percontatio. v. *Interrogatio*.
Periphrasis quando efficax ad sub-
limitatem? 85. — quando fatua
est & inepta? 87
Personarum commutatio facit ad
sublimitatem. 79. 80
Persuaderi in audientium arbi-
trio. 4
Perturbatio non servat ordinem. 69
Phantasia. v. *Visio*.
Philiscus (Philistus) compositione
magis quam sensibus & verbis
valet. 121
Philosophi cujusdam disputatio de
sublimium ingeniorum penu-
ria. 131
Pindarus sublimis. 101. 102
Plato

I N D E X

- Plato imitator & antagonista Homeri. 47. 48. — reprehensus ob translationes. 97. — cum Demosthene comparatur. 44. cum Lylia. 106. ejus in oratione frigiditas 13. — corporis humani descriptio. 94. — flumen dicendi & sublimitas. 45. 46. ejus periphraſes. 85. 86. quandoque putidæ & pueriles. 88
- Pluralia quando uſurpanda. 77. ſublimitatem videntur augere. 75. vicina periculo. 16
- Pœtæ à Muſis ſpiritu divino aſſantur. 150
- Pœticus ſpiritus divinus legibus non caret. 101
- Polycleti Doryphorus, opus præſtantiffimum. 110
- Polyptota quandoque ad ſublimitatem apta. 74. 75
- Populare regimen nutrit grandia ingenia. 131
- Poſteritatis judicium in ſcribendo ante oculos ponendum. 50
- Præmia excitant ingenia. 132
- Præteritorum in præſens tempus translatio perturbat animos. 79
- Prolixitas in oratione cauſa languoris. 125. v. *Extenſio*.
- Propria verba mirifice auditores deliniunt. 88
- Puerilitas magnitudini contraria. 8
- Pygmæi, glottocomis incluſi. 133
- Pyrriehii, numerus ſublimitati adverſus. 123
- Pythia Apollinis aſſatu vaticinans. 47
- Pythagoræ dictum de veritate & beneficentia. 3
- R
- Rhetores affectibus abundantes raro in Demonstrativo genere valent, & è contra. 22
- Rhetoricæ viſionis ſinis evidentia. 51. — uſus quando tempeſtivus? 58
- Rhythmus quid, ejuſque natura. 138. &c.
- Rhythmus qui cavendus in grandi oratione? 123
- S
- Sappho egregia in carminibus artiſex. 33. 34
- Scholæſtici ſenſus pueriles. 10
- Scriptor à vitiis purus, ſublimes (licet peccanti) non anteferendus. 99. 109. Scriptorum ſublimium penuria unde? 130. &c. eorum ſtudium & voluntas laudanda, licet parte aliqua deſecerint. 2. 9
- Scutum Herculis, an opus Heſiodi? 25
- Scytale Laconica. 115
- Senilis ætas garrula. 30
- Senſus nudus quando admirationem excitat? 23
- Senſuum altitudo examinata. 23. — arte juvatur. *ibid.* — ſons ſublimitatis. 20
- Servitus inimiciffima ſublimitati 132
- Silentium quandoque oratione ſublimius. 23
- Simonides laudatur. 55
- Singularia pro pluralibus ſæpe cauſa ſublimitatis. 75. 77. 78.
- Sophoclis laus. 55. 101. — ejus ſublimitas non minoris æſtimanda, quia aliquando deſicit. 101. 102
- Sordida verba devenuſtant orationem. 129. 130
- Stefichorus Homeri imitator. 47
- Sublime inſtar fulminis unico icſtu oſtendit vim oratoris. 5. — in oratione quid ſit? 3
- Sublimia nolunt verba ſordida. 129
- plerumque periculofa. 9. 10
- Sublimitas ſumma, raro pura. 99. 108. an doceri poſſit? 5. cadit tantum in magnoanimos. 24. conciliat admirationem. 109. figuras adjuvat. 63. 64. — & metaphoras audaces. 93. 115. cum vitiis potior oratione humili licet emendata. 99. 109. oritur

R E R U M

ex consequentiarum collectione. 33. ex amplificatione. 41. ex imitatione. 46. &c. ex visionibus. 51. ex iurejurando. 60. 61. ex interrogatione. 65. 66. ex dissolutis. 63. ex figurarum coacervatione. 68. ex polyptotis, gradatione, aliisque figuris. 75. ex commutatione temporis. 79. — & personarum. 80. 81. — & numerorum 75. 77. ex periphrasi. 85. ex verborum delectu. 88. ex metaphoris. 92. ex parabolis & iconibus 111. ex hyperbolis. 112. ex Dactylico rhythmo. 119. ex compositione. 116. 120. multæ lectionis fructus est ultimus. 17. homines proxime admovet ad Deos. 109. nonnunquam sine affectibus. 21
 Sublimitatis exploratio. 17. 19. — quinque fontes. 30. ejus scientia non ita facilis. 17. Sublimium scriptorum unde penuria? 131
 Sublimitati vitia opposita: orationis tumor. 9. puerilitas. 10. parenthyrsus. 10. frigus. 11. polytyndota. 70. numeri Pyrrichii &c. 123. voces brevisyllabæ, phrasis concisa, verborum exilitas. 123
 Superjectiones proximæ periculo. 16. examinata. 112. optimæ, quæ ita esse non videntur. 113
 Superbia, filia opum nimiarum. 135
 T
 Tempestatis magnifica descriptio apud Homerum. 38, 39. florida apud Arimasporum scriptorem. 38
 Temporis commutatio facit ad sublimitatem. 79
 Theocritus in suo genere absolutissimus. 101
 Theopompus reprehensus à Cæcilio, excusatus à Longino. 90 orationis magnificentiam verbis abjectis corrumpit. 126. 127

Thucydides in hyperbolis frequentissimus. 74. præterita plerumque ut præsentia narrat. 79. ejus hyperbole eximia. 114
 Timæus frigidus. 11. aliorum acer reprehensor 11. ejus virtutes. 12. ejus locus notatus. 12
 Tragœdia orationis gravitatem requirit. 8
 Transgressio character verus perturbati affectus. 71. — facit ut oratio extempore dici videatur. 73. ejus definitio. 71
 Translationes & earum in oratione multitudo. 91. 92. conciliant orationi sublimitatem. 96. frequenter bonæ in descriptionibus. 93. earundem audaciæ medentur grandes affectus & vera sublimitas. 93. — duriorum mitigatio. 93. — usus proclivis ad transgrediendum modum. 97
 Tripodes Vulcani. 148
 Trochæi, numerus minime sublimis. 123
 Tropi frequentes ubi locum habeant. 68
 Tumor in oratione vitandus. 9 89. non tamen sine difficultate vitatur. 9. sublimitatem transgreditur. 10. vertit in contrarium magnitudinis. 10

V

Verba pulchra in oratione instar vestis pretiosæ. 87. — mentis lumen. 88. sordida deveniunt sublimitatem. 129. vulgaria, si apte collocentur, sæpe efficacissima. 90. eorum delectus facit ad sublimitatem. 88. — exilitas obstat sublimitati. 125. 126
 Veritas in judicando adhibenda. 3. ejus visiones. 31
 Veterum exempla nobis ante oculos ponenda. 49. eorum imitatio, etiam quum vincimur, honesta. 48
 Visiones ex ipsa veritate petita. 31. vehementes perturbant. 58. con-

Y

ferunt

INDEX

Voluptatum amor corrumpit inge-
nia. 134
Vulcani tripodes & ancillæ. 148

X

Xenophon sæpe frigidus 13. ejus
dictum de naturæ solertia. 130.
— egregia corporis humani de-
scriptio. 130. — periphrasis. 85

Z	
Zenonis absurda de anima opi- nio.	149
Zoili obrectatio Homeri.	32

INDEX

Vocum & Phraſium Memorabilium.

Numerus paginam denotat.

Aιδωνεύς 26. Designat vox hæc
tum locum inferorum, tum *Plu-*
tonem: fuit autem *Aidoneus* *Epiri-*
rex, ὃς κατιμυδάθη ἐπὶ τῇ Πλέ-
τωνᾳ, ut loquitur Scholium
Dionysii ὁ Περικλητῆ. *Langb.*

<i>Αἵματι</i> πῶς	51
<i>Αἴχρη</i>	121
<i>Αἰχμητὴ</i> λὴ κῆρη	14
<i>Αἰετῖ</i> ρασσι	54
<i>Ακμή</i> πινύματα 30. — ζυρεῖ	72
<i>Ακροῦ</i> αἶ	132
<i>Ακροῦ</i> λήματα	42
<i>Ακροῦ</i> τι μεταφοραῖ	97
<i>Ακροῦ</i> τι πινύται	98
<i>Ακροῦ</i> τῆς	3
<i>Ακροῦ</i> φασίν	74
<i>Ακροῦ</i> μῦθοι 3. Ita dicuntur, sed la- tius sumpta voce, quivis <i>audito-</i> <i>res</i> ; strictius. <i>scholasticci</i> . <i>Ακροῦ</i> - <i>ματα</i> enim olim professorum ad discipulos dictamina, πῶς γνη- σικῶ	

VERBORUM.

οἷς ἀκροατοῖς, ut *Ammonius in Arist. Categ.* quæ ἀκροατικὰς λόγους vocavit *Aristoteles*, [Gell. lib. 20. c. 5.] in quibus arcana Philosophiæ reclusa: imo & disciplinæ ὑποπτικαὶ [Plut. in Alex.] vulgo audiebant. Vocabulum illud etiam *Latini* toga olim donatum, & *Acroama* apud *Ciceronem* *Orat. pro Sest.* Etiam de persona dicitur: *Actior & acroama.* Sequiori seculo *Acroama* [*Isidor in gloss.*] vocata est auditio tibiarum & lyrarum. Deum quæ vis vocis ἀκροάμενοι, apud *Scriptores Ecclesiasticos*, lubet hic explicare. Erant in Ecclesia primitiva quatuor ordines pœnitentium, πœνιτιζόντες, ἀκροάμενοι, ὑποπίπτοντες, & συνιστάμενοι. Primi intra portas oratorii non admissi: *Anon. MS.* Προσκλαίοντες μίνεσιν οἱ ἐξω τῆς θύρας τῶν ἐκκλησιῶν ἱεράριοι καὶ πœνιτιζόντες καὶ ἐξιώντων πσῶν εὐχλῶν τι αὐτάρμενοι καὶ τὴν τῆς ἀμαρτίας συγχώρησιν. *Acroάμενοι* intra portas, in narthece, stabant, & sacras Scripturas & communem doctrinam audiebant; postea cum *Catechumenis* una exibant: *Acroάμενοι* οἱ εἶδον τὴν θύραν ἱεράριον ἐν τῇ λατρίᾳ παρέστη, & τὴν θείων γραφῶν καὶ τὴν κοινῆς ἐπακρόντες διδασκαλίας. εἰς ἕτω μὲν τὴν κρηνηχάμενον ἐξέρχόμενοι. Ὑποπίπτοντες, intra Ecclesiam stantes, sed post ambonem, οἱ εἶδον τὴν ἐκκλησίας ἱεράριοι κατόπι δὲ τῶν ἁμάρτων. καὶ μὲν τὴν κρηνηχάμενον & ἕτοι ἐξιώντες, ἡνίκα τὸ ΟΟΟΙ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΟΙ ἐκφωτηθεῖν παρὰ τῶν ἀρχόντων. Συνιστάμενοι, qui precibus & psalmis cum fidelibus communicant, sed à sacris mysteriis abiguntur: οἱ τοῖς πσῶις μὲν συνιστάμενοι καὶ συμφέροντες, τῆς δὲ τῶν ἀγίων μυστηρίων ἀπεχόμενοι συνδήψας, μέχρις αὖν, ἐξήκον-

τῶν τῶν νομομορμῶν χρόνῳ, τὸ τέλειον αὐτῶν τὴν θείαν ἐκδιζήται καὶ νομίας. *Langb.*

Ακρω

39 55.

Acrothelæzen 119. unde *ἡκρωθηλασμοί* (p. 92.) πασίῃ πρὸ αἰτίῃ ἡκρωθηλασμοί. Est autem ἀκρωθηλάζω, proprie extremitas corporis partes resecundo; metaphorice idem quod *λυμαίνωμαι*, perniciem infero: quia scilicet οἱ *λυμαίνοντες* πρὸς ἐκείνους πρὸς αὐτῶν τὰ ἄκρα: [*Harpoer. & Suidas in ἡκρωτηρ*] vel quod antiqui criminis convictis aurium extremitates amputare solebant; ὅτι οἱ παλαιοί, τὴν ἐν τῇ ἀποπήματι ἀλόγῳ ἐνυπνίζοντες, τὰ ἄκρα τῶν ὧντων ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. [*Erymolog. in ἡκρωτηρ*] Neque de aurium solum, sed & narium amputatione dicitur; inde ἀκρωθηλάζω τὴν πρὸς ῥίνας [*Athen. lib. 5.*] & ἀκρωθηλασμοί τῶν τῶν πρὸς ῥίνας. [*Plut. in Alcib.*] Quin & maxime proprie de manuum, pedumve detractione: hæc enim membra ἀκρωτήρια vocantur. [*Thucyd. l. 2*] *Langb.*

Alghodons ὀφθαλμῶν oculorum dolores 15. Habet & hoc *Herodoti* excusationem istam, nempe quod *Alexander* (teste *Plutarcho*) postea mulieres *Persicas* appellavit ἀλγῶντας ὀφθαλμῶν. Miror ideo cum *Fabro* illud *Longino* displicuisse quod placuit *Alexandro M.* & cujus ad exemplum tot alia dicta à præstantissimis scriptoribus formata fuere.

Αλέξημα

64

Αλέξιφάρμακον

60

Αληθινοὶ λόγοι vera cause

8

Alghoria 26. *Homerum*, quod *Allegorice* loquutus sit, ab impietate vindicant ex antiquis haud pauci, qui de ejus allegoriis scripserunt, ut *Metrodorus Lampascenus*, [*Tatianus contr. Græc.*] &

Y 2

qui

I N D E X

qui ad nos pervenit, *Heracles Ponticus*, [non ille qui auditur *Aristotelem*; sed alter qui circa *Claudii* & *Neronis* tempora vixit antequam ille cujus memin- nit *Stephanus*, v. *Οδυσσεύς*.] cui allegoria est, ὁ ἄλλος μὲν ἀγορεύων ποίητος, ἔπειτα δ' ὡς λέγει σημαίνων. Tropus in quo aliud dicitur, aliud intelligitur. Langb. *Homeri Apologiam* apud *Proclum* invenias in *Platon. de Rep.* Vide & *Salustium Philos.* de *Diis & mundo*, cap. vi. nec non *Schol. Hom.* Il. v. & *Phornium* sive *Cornutum* de *Natura Deorum*.

Ἀλληγορία	111
Ἀποφυλῶ ταῖς	74
Ἀπεργίς	127
Ἀλωαδὲς	21
Ἀμφιλακτεῖ ἵπποις	54
Ἀμολδαῖ	50
Ἀμυστι 85. Significat imperitiam in observanda harmonia, sive quod vocatur in concentu dissonum. Toll.	
Ἀμπώπιδες μιγάδες 31. <i>Hesychio</i> ἀμπώπιδες, ἀνάπώπιδες.	
Ἀμυδρὰ Φέζη	64
Ἀμφιλαφὲς	44
Ἀμώμητιν	101
Ἀναζωγὴ	103
Ἀναγκασμαῖν	90
Ἀναζωγραφεῖν	94
Ἀνακαλυπτήρια 14. Ex τῇ ἀνακαλυπτήριον postidie nuptiarum. Novam nuptam ad sponsum velatam ducere antiquitus mos erat ubique gentium solennis. Velum hoc peractis nuptiis amovere pronubæ munus. Dies autem quo hoc factum ἀνακαλυπτήρια vocatus est. Neque id solum, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ θάλασσα, ἀνακαλυπτήρια vocata sunt. Data autem à sponso, & ab amicis, domesticisque, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ἀνδράσιν ὁραθῆναι. Hinc <i>Hermocrates sophista</i>	

cum *Severi* Imperatoris jussu uxorem duceret non adeo formosam, & è familiaribus quidam interrogaret; Quando præbiturus esset ἀνακαλυπτήρια: urbane respondit, ἐγκαλυπτήρια μὲν ἔν, τιναὶ τὸν λαμβάνων, imo potius ἐγκαλυπτήρια, qui talem duxerim. Majores [*Theon. in Progymn*] orationem, *Lysia* vulgo adscriptam, viderunt, Περὶ ἀνακαλυπτήριον: in qua τὸ ζητῶμεν hoc fuit, an uxori per vim ductæ licet ἀνακαλυπτήρια retinere; uti nobiscum observavit *Phil. Maussacus* ad *Harpocr.* qui & hoc etiam, *Alexandrinus* θώρητσα vocare, quæ reliqui *Græci* ἀνακαλυπτήρια. Eo adductus (uti credo) quod *Harpocratio* dixerit, τὰ παρ' ἡμῶν θώρητσα, ut qui *Alexandrinus* teste *Suida* fuerit. *Eustathius* [1. λ. ex *Pausania lexico*] tamen contrarium videtur innuere; & *Moschorulus* γομνῇ τῇ κεφαλῇ, dum ἀνακαλυπτήρια interpretatur, τὰ κρινῶς θώρητσα, quæ communiter θώρητσα [*Harmen. in proch. lib. 4. tit. 10.*] Est autem θώρητσα ex quaque dotis libra sex aurei. Plura suppedi- tabit *Jo. Meursius* in gloss. ἀνὴρ πολλῶν ἀνταῖς, ἄλλων. Qui ex glossis etiam observat eadem & ἀγρίματα vocari, δῶρα τιμωρῶν παρὰ τῇ συγγένει τὰς γαμυρμύνας παρ' ἡμῶν. *Επώλια* etiam vocata sunt, quæ die secundo à nuptiali, sponso pariter & sponsæ à patre hujus cum pompæ specie oblata; qualia sunt *patinae*, *smegmata*, *pestines*, *sandalia*, &c. quæ ex *Pausania* descripsit *Suida*: Dies autem ipse, quo hæc peraguntur *ἐπώλια* dicitur *Erymologo*, *Eustathio*, & *Hesychio*; cui per omnia æquivalet *ἐπώλια*; uti & *Polluci* *ἐπώλια* sunt etiam munera sponsæ data: quæ

VERBORUM.

& ὡς οφθεγκτήρια, & ἀγ. παρθένια
dona ob virginitatem amissam;
ex *Agia Comico*. Nempe il-
lud [*Juvenal. sat. 6.*]

Quod prima pro nocte datur.

Quod grassante barbarie apud
Latinos, sed parum *Latine*, *Mor-*
ganatica audiit *Morghengabe*,
quod mane daretur. Alias *mer-*
gengabis, donum *morganiticum*, &
vitalitia: quæ portenta verbo-
rum si cui vacat intelligere, con-
sulat *Ludovicum de la Cerda* in ad-
vers. sacr. cap. 131. Προτίλεια
etiam in eorum numero est,
quod & diem designat, (*Suidas*)
qua scilicet parentes novam nu-
ptam in arcem ad *Minervam* de-
ducebant, & dona; *Eustathius*
[*Il. λ.*] ὡς τίλεια & ἱέρη-
της confundi putat. Apud *Dio-*
nysium Halicarnasensem Antiquita-
tum l. 4. vox ista, nescio quid
in futuri conjugii sponzionem
viro (ut videtur) à sponsa colla-
tum denotat; ubi *Tarquinius*
major cum minore *Tullia* con-
trahit. Dona etiam, quæ spon-
sæ ad flammei depositionem
dantur *Οπτήρια* vocantur ab *He-*
sychio & *Polluce*. Ὑπόδοον [*Bud.*
in *Pand.*] donum ante nuptias.
Est & alia non dissimilis istius
vocabuli notio apud *Harmeno-*
pulum, *Prochir* l. 4. tit. 10. in
hexabiblo. *Suidas* exponit δακτυ-
λίδιον, annulum: nescio an nu-
ptialem velit; quem nascentis
Christianitatis ævo in usu fuisse
satis constat. Sunt qui origi-
nem altius repetunt; & annu-
lum pronubum ex gemma ony-
china, vel amethysto, quo *Jo-*
sephus B. Mariam desponsavit, in
Perusia Umbriæ civitate servari
tradunt: de quo peculiari libro
egit *Jo. Baptista Laurus*, *Peru-*
sinus, *Urbano octavo pontifici* à
cubiculo. Προῖξ item, quæ apud

Homerum dotem, apud posteros
pro nuptiali dono sumitur. Μεί-
λια vel ἐπιμείλια, dona, quæ
parentes nubentibus conferunt:
ἰδία vel ἰδία, mutua nuben-
tium munera: φέρη, quod ma-
ritus sponsæ: ἐπιφύρια, quæ illa
viro tribuit. Sic enim distingui
volunt literaturæ Græcæ Trium-
viri, *Eustath.* in *Odys.* α. *He-*
sych. & *Pollux*. Ἐπιφύρια, se-
cundum post dotem donum ex-
ponit *Hesychius Langb.*

Ανακυκλῆντις	71
Αναλήψης	9
Αναλογῆν τῇ πλάσῃ 122. non re- spondere hic significat, sed pacem sublimitatis gradum habere.	
Αναμάρτητι	100
Αναμμε φλιεῶν	94
Αναμφιλεκτὸ πίσις	19
Αναπαυλὴ clausula	41
Αναπλάττειν ψυχῆς	19
Αναπτυσσόμενον	18
Ανασκοπῆν ὡς αὐγῆς	8
Αναχαλάρματα	125
Ανδρῶνις	95
Ανειδωλοποιήματα	49
Ανεξάλειπτον	100
Ανεπίδοχτοι	11
Ανεπιστάτως	100
Ανεμύπτω 6. v. <i>Suidam</i> , v. ἔρμω.	
Ανηθοποιητός	104
Ανηυπαντῶν	66
Ανοίκειον	126
Ανόητος	135
Αντιδιατίθεται	63
Αντικρυς, ὑπεναντίον τοῖς μεγ.	10
Αντιματωβολή	74
Αντισυμμάχισις	63
Αντοφθαλμίστη	106
Ανωτέρω	128
Αξιοκάλωται	48
Αξιοπιστία	60
Απαγεν, ἀπατῶν fallere	67
Απακμή παίδες	32
Απαλὰ φρονήματα	132
Απαράτητὸ διαπότης, γυναικίς	135
Απαρήσιας	132

Απα-

I N D E X

Απαρ⊕ νύξ dense tenebræ	28	Αχαρις	129
Απαικῦα πείξις	74	Αχλὺς, non caligo sed tristitia	25
Απειδὸδῶμα	80	Αχρεωτον	27
Απειροεσις	59. 133	B	
Απηϊίς μεταφοραί	97	Βάθος granditas, γ. ὕψος Synonymum.	
Απήχημα μεγαλοφροσύνης 23. ἀπήχημα echo seu vocis repulsus.		Βακχία λόγων	97
Αποβονώδρον	58	Βακχέωον numinis instinctu ad granditatem ferri γ. Sæpe sumitur in bonam partem, & notat θεϊαν ἀγέ- γησιν. v. Cresollii Theatr. Rhet. p. 260.	
Αποβαναΐζειν	61	Βακχρύμαζα	61
Αποβιάσας	59	Βασανίζειν torquere	39
Αποβηλῶδ᾽	63	Βάσις ρυθμῶ	116. 124
Αποκλίσμα	123	Γ	
Απολιδοῦνεν	9	Γαῦρον	18
Απόρρητα	129	Γενναῖα φρεσίν	20
Αποπλισιγὶ μεγαληθρείας	59	Γλωττήεργον	133
Απότμιν	44	Γόμφ⊕	124
Αποτρεχυνώδρον	70	Γομνέμενοι	26
Αποτύπωσις 48. Malorum quoque morum servus δυσδιατύπτ⊕ δὲ- λ⊕ γα. Chrysostomo nominatur: & Paulus ait, 1. Tim. 1. 16. ὡς ἀγέτωσιν τῷ μιλλόντων &c.		Γυμνακωνίτις	95
Αποχέτοδυσάδρον⊕	47	Δ	
Αποχρώντας	116	Δαμνένοι πνεῦμα	101
Απσικτω σκότη⊕	29	Δειλοτέρα invalidiora, infirmiora	5
Απείσπιτι	105	Δεινῶν	8
Απτωτι	101	Δείνωσις intentio, ut vertit Quintil. 45.	
Αραιώμαζα	40	Δικασμός	136
Αρεσπὴν 40. Moschopolus ὡς χιθῶν ita, ἀρεσπὴν ἐκλέγει, ὅτι καὶ τὰς ἀρετὰς ποιεῖται τὴν ἐκλογὴν.		Δικασθεὶς ἐπὶ κρίσει in iudicio largi- tione corruptus 126. Vocem δι- κάζω licet Antiqui ad unum om- nes ἀπὸ τῆς δικῆδ⊕ deducant, [Harpoer. Suidas, Zenobius in λόγῳ δικῆς.] eo quod ad prætorium vel ipsi iudices deni convenientes munera recipere, [Etyim.] vel quod Sycophantæ deni dare so- lebant; & huc etiam referant proverbium illud λόγῳ δικῆς in- venio tamen mediæ ætatis aucto- rem, qui vocis originem ad de- cem Oratores refert; quos, quia divites ad causas suas agendas pecunia conducebant, δικάζειν dicebantur; alii vero, qui suas ipsi causas orabant, ἀδικασσι. Α- non. MS. Οἱ ἀρχοντες τῷ Ἀθηῶν ἐπύ- πασσι ρήτορας δικά, ὡς εἰάν οἱ εὖ τῇ πόλει ὄντες ἐμπέσωσι εἰς ὑπόθε- σιν,	
Αρετύμαζα 127. De hac voce Theo- pompi Historici, ex ea parte Histo- riæ illius, qua Xerxis in Ægy- ptum expeditionem narrabat, vi- de Casanbonum ad Athenæum, p. 141.			
Αρχέτυπον στιχῶν	5		
Ασπίς. v. Hesiodum in Indice Αυτο- νυμ.			
Αστίσμος	103		
Αστέρικα	6		
Ασύγνωστον	8		
Αχρημονίη	11. 15		
Αὐδιγλῆς σύστασις	20		
Αὐτανόρη⊕	134		
Αφίτι ἐξ εἰρητῆς	137		
Αφροεία	131		
Αφορ⊕	11		

VERBORUM.

σεις, ἵνα ἀποκαλῶνται ἐν τῇ ῥητό-
ρων τινάς, καὶ ὑπερηγῶσι τοῖς αὐ-
τῶν ὑποθέσεις, καὶ ἰσχυροὶ καὶ λύκοι
ἐν τοῖς δικαστηρίοις. τινὲς δὲ τῶν πλε-
σίον περιχρόντες δῶρα, ἐλάμβανον
αὐτοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ὑποθέσει,
καὶ κατέπλεον τὰς ἀντιδικίας. Οὗτοι δὲ,
μὴ ἔχοντες τὰς δίκας, τοῖς ἰαυτῶν
ἔλυνον ὑποθέσεις, ἐλέγξαντο ὡς αἰνοὶ ἀ-
δικαστοί. Ego vero non impro-
babili magis conjectura ducor,
ut asseram Decemviros illos (οἱ
δίκας vocantur *Xenophonti* *Ελλη-
νικῶν*, lib. II.) qui post expulsos
triginta tyrannos summam re-
rum *Athenis* administrabant origi-
nem suam huic voci dedisse.
Vel potius à decem illis judiciis,
quæ *Athenis* fuisse novimus, qui-
bus & decem iudices præerant;
δίκας γὰρ τοῖς δικαστηρίοις ἐν Ἀθήναις,
ait eruditus *Comici* *Scholiastes* in
Plinium; ubi & iudiciorum for-
mam, & iudicum electionem,
& quæ eo faciunt, graphice de-
scribit. *Langb.*

Δέλτα 14. Tabulas quasvis ad
scribendum paratas δέλτες vo-
cant, quod olim & ipsæ tabulæ
figuræ triangularis, & libri sic
compacti ad imaginem literæ Δ.
ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων, ἤγουν ἐν
τῇ καὶ δέλτα πτυσομένῳ γραφῶν.
[*Eustath.* l. γ.] Habuerunt *A-*
thenienses tabulas suas æneas, δέλ-
τες χαλκᾶς, quibus olim insculpti
ἐν τῷ πατρίῳ, ἐν τοῖς νόμοις factorum.
[*Pollux* lib. 8. c. 10.] nec non
& Κύρεις suas ejusdem figuræ ta-
bulas; primo lapideas, postea ex
ligno dealbato confectas: [*Apollon-*
nii *Schol.* lib. 4.] quas & σήλας
vocabant, [*Aristoph.* *Schol.* ad
Nubes & *Aves.* At *Comment.*
Anon. in *Arist.* *rhet.* l. 2. c. 23.
refert *Athenis* (σήλῳ) columnam
erectam ἐν ᾗ ἔκειτο κύρως, (lego
κύρως) in qua tabulam suspendebant
proditorum nominibus inscriptam]

& ἄξονας, in quibus *Solon* leges
suas præscripsit [*Plutar.* in *vita.*]
Hesych. & alii *Axones* & *Cyrbes*
confundunt: qui autem accura-
rius loquuntur, has triangulares,
illos tetragonos fuisse volunt:
[*Apollon.* *Schol.* l. 4.] deinde in
his ἄξις, censum civium [*Etymol.*]
in illis leges exaratas. Addit in-
ter cætera, ῥακισυρίαν τῆς ἑλλείψεως ille
Suidas, *Cyrbes* leges de rebus sa-
cris, *Axones* de privatis conti-
nere: qui alibi etiam leges in
eis βυροφῶν scriptas fuisse re-
fert [in ὁ κῆρυξ νόμος.] (quod
fit cum superiori vertu à sinistra
ad dextram exarato, inferior à
dextra regreditur ad sinistram
[vide *Pausan.* in *Eliacis.*]) unde
fit, ut ὁ κῆρυξ νόμος apud *De-*
mosth. de lege, quam inferior
Axonis versus præferebat, expo-
natur. Totum illud *Suidæ* ex
Harpocr. tralaticium est. Quæ
continua serie apud *Suid.* legun-
tur, ὅτι Ἀλμαρτῆς, & ὅτι ἐξα-
κιγλία sunt ad illud, de quo
agit, plane ἀπεσοδόνον. In suum
quodque ordinem redigendum
est, prout in *Harpocr.* conspi-
ciuntur. inde & παρόρμημα *Em.*
Porci prodeit sese, qui dum illud,
Οὐδεὶς γὰρ τὸ ἐξ ἑαυτοῦ, ab antece-
dentibus divellit, & πρὸς τὴν ἐπὶ
μῦθον refert, mentem auctoris pla-
ne pervertit. In eundem sane
lapidem impingit vir impense
doctus *Phil. Maussacus*, qui *Har-*
pocr. suum sic interpungit. Οὗτος
ἐξακιγλία ἢ τῶν λαῶν τὸ πᾶν καὶ
Ἀπικῆς, Δημοδίνης φησὶν ἕως.
Ego post *Απικῆς*, periodum po-
no; & *Δημοδίνης* φησὶν ad se-
quentia retraho: in quibus nec
correctionem *Meursii* *Leff. Att.*
l. i. c. i. admitto, qui pro ἐξα-
κιγλία reponit ἐξακιγλία. Fa-
tendum quidem est in loco *De-*
mosthenis, quem adducit *Harpocr.*
ἐξα-

I N D E X

ἐξακισχίλια nunc legi, idque commendatius; sed codex *Harpocr.* ἐκτακισχίλια habuit. Vidit hoc criticus, & virgula notavit, in hanc sententiam: Census Atticæ 6000 talenta. Demosthenes in oratione de clasibus ita dicit: Agri nostri censum audiet esse 8000 talenta. Quod vel erratum est scripturæ, vel forte orator hoc astute dixit, ut respub. majores facultates habere videretur ad bellum cum rege gerendum. Census enim *Atticus* revera sex millia talentum. Philochorus in decimo historiæ Atticæ; & Orator ipse, divisus postea rationibus, varium eorum calculum insinuans ostendit. Locum intelligit ubi Demosthenes 60 talenta partem centesimam census, 120 partem quinquagesimam vocat: inde enim conficitur integrum esse sex millia. *Langb.*

Διαδραχμήζομος	48
Διακισκομήδης	68
Διακληρονομήμοι	44
Διαπτύσσειν	88
Διάπτωσις	74
Διάρθρωσις	12
Διαμιστεύειν	48
Διάρσις	21
Διασημα, non intervallum sed granditas, qua se oratio humo levat	121
Διασύρειν	97
Διασυρμός ἐπιδίξι	104
Δι' ἀσφαλείας ἄγειν	61
Διατύπωσις	68
Διαυγής	107
Διαφορεῖν	4
Διαρχαῖα	120
Διευχολογεῖν	87
Διζοδυστεῖν	104
Διηρημαλῆειν	30
Διηρημέα	18
Δικαία δουλεία plena servitius	132
Διομαλίζειν	101
Δι' οὐππία 32. Videntur antiqui quicquid eximium erat Jovi tri- buisse: unde Δι' οὐππία, Δι' οὐππία	

ἐνθ' οὐ, Δι' οὐ Κόρανθ' &c. *Διοσημεία* 55. Est ubi & vox hæc illam *Astrologiæ* partem designat, quæ circa tempestates prædicendas versatur; ideoque alteram *Arati* partem *διοσημεία* vocamus; & *Johannes Philadelphensis* inter alia Mathematica etiam *διοσημείων* scripsit; quod non ita commode, de ostentis, vertit interpret *Suide. Langb.*

Δμωαί 84. *Δμωαί* dicuntur famule, ut & *Θησάγ*: hoc discrimine, quod hæc ordinariæ, illæ extraordinariæ & conductitiæ. Fundamentum suggerit *Homerus*. *Θήτις τι, δμῶις τι.* [*Odyss. γ.*] Vocabant autem servos suos *Athenienses* *Θήτας*, *Lacedæmonii* *Helotas*, *Cyrenenses* *Κλαρωτάς*, *Syracusani* *Κακκυεῖς*, *Thessali* *Πινίταις*, non quidem à paupertate, uti perperam *Halicarnassensis*, (*ἐκάλει δὲ Ἀθηναῖοι μὲν θῆτας τὸς πλά-
τοις, ἀπὸ τῶν λατρεῖας. Θήταλοι δὲ πινίτας, ὡς ἐκάλει οὗτοι εὐθὺς ἐν τῇ κλήσει τῶν τυχόντων, ipso vocabulo fortunam eis exprobrantes. Πινίτας enim significat pauperem esse) sed potius (uti *Stephanus* οὐ πίνων lib. 4. *Schediasm.* 14 & 15.) ἀπὸ τῆς πίνου, quod struere, parare, & apparare significat. Uti vel ex hoc ipso, quem præ manibus habemus, *Homeri* loco abunde patet: Σφισι δ' αὐτοῖς δάιτω πινού.*

<i>Langb.</i>	
Δοκίμιον	94
Δοξοκομπῦν	75
Δορυφορικὴ οἰκησις	94
Δελοπερῆ	24
Δρακοντάδης πόρτα 51. <i>Furias</i> intelligit, quas <i>Erimyas</i> , <i>Hesiodus</i> ; <i>Eumenidas</i> , & <i>Σεμνὸς Οἰῶς</i> venerandas deas, per euphemismum vocabant <i>Athenienses</i> ; uti & pestem ἵσον ἱερὴν, morbum sacrum; [<i>Apollonii Schol. lib. 1.</i>] & finitram ἀερίσταν & εὐάνυμον. q.	

potiorem

VERBORUM.

potiorem, & boni omnis manum.
Quod autem iurias δρακοντάδεις
vocat Euripides, ab Æschylo mu-
tuatus est, qui primus finxit ea-
rum crines serpentibus implicitos.
Pausan. in Att. Langb.

Δυναστία	4
Δυστέλειπτον	19
Δύσληπτον	17
Δυσφυλακτότατον	9
Δώρητοι πρῶγμα	23
Δωροδίκον	136

E

Εγκαταδῖν	137
Εγκαταπίπεν	40
Εγκύμων	23
Εδραῖον μέγας	123
Ειδωλοποιεῖν 55. ειδωλοποιία	51
Ειδωποιία χημῶται	65
Εικαῖοι	6
Εἰρκτή	137
Εἰσβολή, ingressus, proæmium	28. 86
Εκβολή πιδύματος	101
Εκθειάζειν	134
Εκμυαῖον	95
Εκπαίδεια	113
Εκπλήξεις 3. v. Cresollii Th. Rhet. l. 5.	

c. 15

Εκταδην	125
Εκτετραγώνησαι	52
Εκφλεγμαῖον θυμικῶς	44
Εκφρατικόν	96
Εκφρονης	116
Εκφυλοι	56
Ελαττώματα	97
Ελεγκπώτατος	11
Ελοζωμάτατον	147
Εμπίδων	48
Εμβολή 69. ἐμβολή πάδες	79
Εμβολήεις ἑποιαί	24
Εμπροσθῇ	56. 78
Εμπροσθεν	42. 56. 65
Εμπροσθός	44
Εμφανισμάτερον	90
Εμφαστις ἄγωνίας	68
Εμφίρης	56
Εμφύρεον	132
Εμφύρχει πῖφος 9. vide Hermog. de	
Ideis. l. 1. c. 6.	

Εναγωνία 56. ἐναγωνίον 79. — πᾶσι
71. — πρῶτος 79. — συμφορῶν 30

Εναλήθης	56
Εναργεια	51
Εναργέστατον	91
Εναφρονίζω	63
Ενέργημα	116

Ενδεν 66

Ενδεσθῆν infinitum esse 9. v. Cresollii
Theat. Rhet. p. 260.

Ενδεσθασθῆν πάρος 20. — πνῦμα 22

Ενέημα 51

Εναπαρραγνῶ 132 |

Εντάφιον 29. & sepulturam signifi-
cat, & vestem qua involvuntur
mortui.

Εντίκτειν 61

Εξαμαυροῖ 64

Εξενχθῆν 4

Εξερίσματα χρόνων 123

Εξομαλίζειν 70

Εξόχη 3

Εξώθεν 17. Τὰ ἐξώθεν dicuntur
passim bona externa, seu for-
tunæ: uti sunt, quæ hic recen-
sentur, divitiæ & honores. Οἱ
ἐξω autem, & οἱ ἐξώθεν, in sacra
pagina vocantur, quotquot à
Christianis sacris alieni: [1 Cor.
5, 12. 1 Tim. 3, 7. & alias.] unde
consuetudo invaluit, ut Scrip-
tores Ethnici apud Patres ubique
audiant, οἱ ἐξώθεν, & οἱ ἡμέτεροι,
ut profanæ literæ, ἡ ἐξω παιδευσις,
& ἑλληνική; sacra, βασιλική.
[Tatian. contra Græcos.] imo &
apud Græcos dividitur mare, εἰς
τὴν ἐξω, vel εἰς τὸς ἡπείρους. ἢ
τὴν ἑσω, vel εἰς τὸς: [Apollonii
Schol. Strabo l. 2, & 3.] illo As-
iaticum mare, hoc nomine Me-
diterraneum vocant: unde inter
antiquiores Homeri enarratores,
Cratesem & Aristarchum, contro-
vertum est, an Ulysses erraverit
ὡς τῇ ἐξω ἡπείρῃ, an ὡς τῇ ἑσω:
[Gell. l. 14. c. 6.] Hoc autem no-
mine appellabant maria illa, quib-
us Romanum imperium olim

Z

termi-

I N D E X

terminatum. [<i>Idem</i> l. 10. c. 7.]	
Græci autem ipsi maris sui fines	
statuebant inter <i>Cyaneas</i> insulas,	
& <i>Chelidonias</i> , uti ex <i>Plutarcho</i> in	
<i>Cimone</i> notavit <i>Seldenus</i> in mari	
<i>clauso</i> . <i>Langb.</i>	
Ἐξαγορὰς σφαλιμαῖα culpas redimere	109
Ἐπάλθης præmia	132
Ἐπαύλητος conivium	31. 106
Ἐπύναγες	130
Ἐπὺρσι 89. apud <i>Philostratum</i> ἑπὺρ- σι ποιητικὸς ἐνόνμασι.	
Ἐπαφρόδιτον	104
Ἐπ' εἶδες, ἐπὶ μέρες	48
Ἐπεικυκλῆν	74
Ἐπεισόδια 30. sunt τὰ ἔξω τ' ὑποψί- σις & δράματ'.	
Ἐπιβολή	107
Ἐπιβύτημα πλοῦτων	17
Ἐπίδοσις μεγέθους	2
Ἐπικάυροι πάντες 66. ἐπικάυροι πρῶ- γμα.	87
Ἐπικινδυνώτερον	6
Ἐπικυρία	68
Ἐπίμνητον	44
Ἐπνοητικὸς	11
Ἐπιπολαῖεν	123
Ἐπισθοδρεῖ θυμὸς	92
Ἐπιστήμων πωδεῖας	3
Ἐπίρριπτος καλῶσεσδων	41
Ἐπισφιδεῖται τιν'.	90
Ἐπισυώσεις	120
Ἐπισφαλές	100
Ἐπιτηδεύειν	66
Ἐπιτίθεται, ἐπιτάσκειν	52
Ἐπιφανεία apparitio	55
Ἐπίφορον	16
Ἐπιχαρὶς	104
Ἐπεισοδίου λείων	118
Ἐργον collecta	121
Ἐξημέριον ὀκταῖος	31
Ἐρίωνες 51. σπινθὴν θεῶν dicebantur κατ' ἀντίφρασιν, teste <i>Scholiasse</i> ad <i>Thucyd.</i> l. 1.	
Ἐρμῆς & Ἐρμῖς 14. Statuæ <i>Mer-</i> <i>curii</i> Ἐρμῶν vocatæ sunt; quas in viis & vestibulis ædium colloca- bant [<i>Aristoph.</i> <i>Schol.</i> in <i>Pluto</i> .]	

ἐπὶ φυλακῇ τ' ἄλλων κλεπτῶν, in
aliorum furum custodiam. Erat
enim *Mercurius* furatrinus Deus:
materia illis [*Ulpian.* in *Orat.*
contra *Lept.*] lignea, vel lapidea:
forma talis; faciem *Mercurii*
præferabant, definebant [*Pau-*
san.] non in pedes, sed episty-
lium quadrangulare: in hoc
epigrammata [*Demost.* contra *Lept.*
& *Ulpian.* *Ibid.*] insculpta erant:
qualia legere est apud *Plutarchum*
in *Cimone*: tale illud [*Harpocr.*
in *ἐρμῶν*.]

Αὐτ' ἐν ἐργασίᾳ Ἀζαμέμωνα δῆσαν
Ἀχαιοί.

Formabant autem sine manibus
& pedibus, & propterea ἀγγῶς
vocabant, καὶ στήσιν, [*Ulpian.* in
Demost. *Midianam*.] Ἀγὸς τὸ μὴ
χεῖρας ἔχειν, μηδὲ πόδας. γῆα δὲ
τὰ μέλη unde & [*Pausanias* in
Atticis, *Eustath.* in *Il.*] ἐνπιτα-
μιν καὶ ὀρθιάζων, extento scilicet
mutone; uti habet *Herodotus*
lib. 2. quem pro oculis habuit
doctissimus *Eustathius*. Neque
hoc faden de omnibus verum
erat, sed iis tantum *Mercurii* ana-
thematis, quæ senem eum refe-
rebant: eos enim ἐρμῶς ἐνπιτα-
μῶν τοῖς μελείοις exhibet *Plutar-*
chus lib. an seni resp. de junio-
ribus expresse negat *Phornuius*
(quem *Cod. Bodl. MS.* *Cornuius*
vocat) οἱ δ' ἀρχαῖοι τὰς μὲν πρῆ-
σύτερας καὶ νεωτέρους (*Velavius* le-
gisse videtur γενῶντας ἐρμῶς ὀρθῶς
ἐποίησαν τὰ αἰδία ἔχοντας τὰς δὲ
νεωτέρους & λείας περιεμῶν παρήσ-
σαν. Historiam de mutilatis una
nocte *Mercurii*, quorquot erant
Athenis, statuis, late *Andocides*
in *Orat.* de *Mysteriis*, (qui istius
criminis reus in alios amolitur)
Thucydides lib. 6. & *Plutarchus* in
Acibiade & *Nicia*: præter cæte-
ros ex *Attico* *Pausaniæ* lexico, re-
fert *scholiasse* τὰς πρῶτας καὶ

VERBORUM.

πὲρ αὐτῶν τὰς ἐργὰς ἑρμηνεύωνται,
 καὶ τὰς τῶτο δράσαντας Ἑρμηνεύοντας
 καλεῖται. *Mercurii statuas collis &*
veretris circumcisas; ejusque rei
auctores Hermocoridas vocatos. De
 posteriori concinit *Hesychius*;
 quem non gravabor ὡς ἐὼ περὶ φ
 insigni mendo liberare. in *Er-*
mūs sic legitur: Τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ
 πτώσας ἰδίως ἔλεγον, καθάπερ ὠγα-
 γῶ δαίμονι, καὶ Διὶς παντὶ ἥρῳ.
 Corrige mecum, ἐπὶ πόσις εἰδὺς
 ἔλεγον. *Mercurium* vocabant ultim-
 um poculum, ut aliud boni
 Genii, *Jovis Salvatoris* aliud.
 res est nota ex *Polluce*. *Phavori-*
nus, ut sæpe alias, ipsum hoc *He-*
sychii erratum transcripsit. *Langb.*

Εὐχρον	74
Εὐθύνας ὑπέρχον	50
Εὐκαμπής	104
Εὐμέλεια	86
Εὐπάλαιος	103
Εὐπρόσπον	108
Εὐστοχὸς πυθιά	104
Εὐτυλισμός	41
Εὐφορος	131
Εφιδωία	55
Εφικται	116

H

Ηραῖνες ἐὼ ὑπεροχαῖς	63
Ηθικῶς ad mores attemperate	32
Ημετελῶς	146
Ηγεμῖν 105. ἡγεμῖν	69

Herms 13. Ita appellat viros de *E-*
loquentia optime meritos. Sunt
 enim qui *heros* nomen suum
 rhetoricæ debere volunt, & rhe-
 toricam illis originem: ἡ ῥητο-
 ρικὴ ἐν τοῖς ἥρωσι πρῶτον ἐφαίνη,
 ὅθεν καὶ ἥρωες καλεῖσθαι, παρὰ τὸ
 ἔρῳν & λέγειν: verba sunt com-
 mentatoris in *Hermogenem* de *Sta-*
tibus, anonymi anecdoti; qui
Homerum advocat in testimo-
 nium, [sic & *Troilus* sophista in
prolegom.] quasi tria causarum
 genera in heroibus suis expresse-
 rit; in *Menelao* deliberativum,

qui [*Iliad* γ.] ἐπιτροχάδην ἀγέρων,
 παῦρος μὲν, ἀλλὰ μέγα λυγρῶς in
Nestore demonstrativum, [*Il.* α.]
 Οὐδὲ καὶ δὲ γλώσσης μέλιτος γλυ-
 κίων μὲν αὐδῇ in *Ulyse* autem
 judiciale, cui tribuere solet [*Il.*
 γ.] Ἐπὶ νηφάδασιν ἰοκότεα χεῖρε-
 εἴησιν. *Langb.*

Ηρωικὴν φαντασίαν

54

Θεῖον 14. Non temere *Epitheton*
 hoc *Platoni* tribuit. *Epitaphia*
 passim ingerant: neque vel ad-
 versarius hoc ei [apud *Laert.* in
vita] invidit elogium: Ταῦτα
 [*Aristid.* orat. *Platonica* 1.] λέγει
Πλάτων, ὃς ἔστιν ἐπὶ ῥαμματος μετέ-
 χων, καὶ δι' ὃ τὸ Λεῖψως ἦτος
 ἦτον ὡς ἀληθῶς. *Scholiastes* ἀνι-
 δοντας in eum locum epigramma
 illud in *Aristonem* patrem scri-
 ptum refert in hæc verba: Ω
 παῖδες *Λεῖψως* κλεινῶ, ἦτον γένος.
 quod, ἦτον, alii *Platonis* solius cau-
 sa posuim volunt, ut indicaret, ὅτι
 ἦτος ἐστὶν: alii quia pater ejus for-
 titer fecerat. Imo tam præsentis
 divinitatis indicia in *Platone*, ut
Aristoteles discipulus aram ei
 ponere non veritus sit, hoc con-
 signatam Carmine: [*Append.*
ad Anthol.]

Βαμὺν Ἀριστέλης ἰδρύσατο τὸδε
 Πλάτωνος,
 ἄνδρος, ὃν ἔτ' ἀπείν τοῖσι καλῶσι
 ἦτης.

Et *Longini* præceptor *Ptoleimus*
 [*Porphyr.* in *vita*,] à *Gallieno*
 Imperatore tantum non impe-
 travit, ut *Platonopolis* conderet;
 urbem, in qua *Philosophi* ad
 leges *Platonis* viverent. *Langb.*

Θέλγητρον	117
Θεοφρεσίᾳ	55
Θάλασσα νόσος morbus femininus Cne- dorum	87
Θολὴν τῇ φράσει 8. Θόλῃ Athenis (ut dicit <i>Ulpian.</i> in <i>Demosth.</i> &c.) παρὰ πεισσο.) locus erat ἵππων ἰσχυ-	

I N D E X

- δοτῆς οἱ δὲ δημοῖν γραμματεῖς,
ἢ χειροτονήσαντες ἐκ τῆ πόλεως ἐκλή-
θη δὲ ἡλῶ, ἄλλ' τὸ ἡλοειδὲς καὶ
προγυλῶν ἔχει τὸ ἡῆμα. Θολὸς au-
tem atramentum sepiae: unde
apud Philostratum in vita *Apollo-*
nii l. 1. c. 6. occurrit huic no-
stro geminum; vinum dicit
ἐναντιῶν τῇ τῷ συστάσθ', ἄλλο-
λῶν τ' ἐν τῇ ψυχῇ αἰθέρα, sudum
mentis obfuscare. *Langb.*
- Θορυβοῖν ταῖς φωναῖσι 8
- Θυρεοὶ 54. *Bellicosi duces*; ut Θύ-
ριος ὄρνις, *bellicus ales*, apud
Aeschylum in *Sphinge* [*Aristoph.*
Schol. in Ranis.] Ἀγχαζίας au-
tem dicitur, qui λόχον ducit. Λό-
χος autem agmen exercitus mi-
lites comprehendens *DXII.* ut ex
Thucyd. lib. 5. colligitur. *Lace-*
demonii autem quinque λόχους ha-
buere, ut vult *Comici* in *Lyfistra-*
iam Scholiastes. Eorum nomi-
na, ἰδωλῶ, [*Hesychio* ἰδωλός]
ἄελμας, πλώας, μεσομάχης, & σίνις,
Thucydides septem agnoscit, χω-
εῖς τ' ἡκχεῖται, ait Scholiastes
hic; rectius χωεῖς τῶν σιελῶν,
præter *Scirias*, qui etiam inter
Laconicos λόχους recensentur; [*Thu-*
cyd. *Schol.* lib. 5.] de quibus con-
sule *Diodor.* Sic. lib. 15. qui μῦθ-
ον cum locho confundere vide-
tur; ut *Xenophon* in *Laced.* re-
pub. μῦθον cuiusmodi, ex *Ly-*
curgi instituto, sex habuerunt.
Langb.
- Θυμικὸς ἐκφλεγμαθῶν 44
- I
- Ἰδιωτεύειν 91
- Ἰδιωτὴς 102
- Ἰδιωτισμὸς 90
- Ἰερῆα σπιντῆ 127
- Ἰζήματα 31
- Ἰσσε βαίνειν 134
- K
- Καθολικὸς 99. Vocem hanc (à
nonnullis novitatis suspectam)
usurpant Scriptores vetusti; ut
Nigidius Figulus in fine libri ἀεὶ
βροντοσκοπίας, *Dionys.* *Halicarn.*
ἀεὶ συρρίσσεως ὀνομαζέται, & *Quin-*
til. l. 8. c. 5.
- Κανόσασθον 55. v. *Cresollii Theatr.*
Rhet. p. 101, 315.
- Κανὼς ἡλὸν mala affectatio 100
- Κανὼς μῶν 126
- Κανὼς γραφεῖν 102
- Κανονίζειν 61. *Proprie ad normam*
explorare, inde translatum est ad
ἀπορίων denotandam: quod illi
tantum pro *Sanctis* habendi sunt,
quorum vita ad regulam perfe-
ctionis examinata inculcata re-
petitur. *Langb.*
- Κατααυθίζειν 134. v. *P. Viñ. Var.*
Leff. l. 25. c. 8. & *Lamb. Bos.* in
Exerc. Philolog. ad *Tim.* Ep. 1. c.
6 v. 9.
- Καταφροντᾶν 105
- Κατίρωσις 9
- Καταγίδις 69
- Κατακερματίζειν 125
- Κατακηλεῖν 88
- Κατακρίσσειν 73
- Κατίκρας 134
- Κατακερματίζειν 91
- Καταίθρια 81
- Καταπληθύνειν 45
- Καταποικίζειν 75
- Κατάρυμμα 123
- Καταρχαίσιμα ἰσθῶν largitionibus cor-
rumpi 137
- Κατασπλετυνῶν ἀρεσάτα 5. Recte
quidem, ἀρεσάτα, inde enim
[*Plut. sympos.* l. 8. c. ult.] ἀλίπας
& σπείλιτος de mortuis dicuntur
(quos glabbaras vocant *Aegyptii*)
λοιδορεμένης τῇ ὀνομαζέται ἡ ἐπεόη-
τος. Illud enim ἄλλ' τὸ μὴ ἔχειν
λιδαῖδα, hoc παρὰ τὸ σπείλαι di-
cunt. *Langb.*
- Κατασφίξειν 63
- Κατασπύρειν 68
- Κατασπύρειν ἀρμάνια 123
- Καταφίξειν 105
- Καταχορδίζειν 91. est ἀπὸ τῆ χορδῆς,
quæ & intestinum & chorda ex
inter-

VERBORUM.

intestinis facta. eritque τὰς ἐν τῇ
καταχορδύειν, ventrem ita discim-
dere ut diffmant intestina; vel erit
καταχορδύειν, chordarum in mo-
dum concidere. Imo forsan (voce
à fæce vulgi traducta, ut altera
καταχειργεῖν) locus non aptius
reddi potest, quam ex seipso far-
tum faciens interiit. Χορδύειν se-
care interpretatur Scholiastes ad
Aristoph. Equites [ut & Hesychius.] Langb.

Κατιξώσεως 19

Καταχόρδου 99

Καχυρδύς 104

Κηλεῖν 118

Κομπόδιστρον 77

Κορυλλίζουσαι pugnis cohiberi 132

Κορυλλοὶ 69. Proprie significant ar-
ticulorum in digitis prominen-
tias: atque inde & plagam arti-
culis inflictam.

Κορη virgo & pupilla oculi 14

Κορή 69. Ἐπὶ κορῆς alii de ictu ca-
piti illato interpretantur, quia
Homero κορή est κεφαλή· alii tem-
poribus: vel pro alapa genis im-
pacta, ita ut ipsa tempora attin-
gantur, accipiunt. Vide Eustath.
ad Iliad. ξ. p. 947.

Κορυδαίνειν juxta Eustathium ad Dio-
nyf. Περιγραφήν est μετὰ ἐκπύσεως
ἐνδυσθῆναι.

Κορυδαίνωμι 116. Corybantes Jo-
vis nutritii, [Aristoph. Schol. ad
Lyfistr.] Rheæ filii, quos alii no-
vem, alii decem ponunt; sic
dicti ἀπὸ τῆς κορυδαίνου βαίνειν ὀρ-
χεστικῶς, quia cum saltatione ince-
derent. Illos Homerus Odysf. θ.,
ideo βηπειρμονας vocat. Quia ve-
ro Corybantes saltare, & instin-
ctu divino cieri solebant, ideo
ἐ τὴν μανικῶς κινυμένους κορυδαί-
νειν φάμεν. Quo sensu ad ora-
tores transfertur, tum ab hoc
nostro, [supra sect. III.] tum à
Themistio Orat. I. Quin & eos,
qui patentibus oculis dormiunt, Κο-

ρυδαίνειν Græci dicunt. [Plin. lib.
11. c. 37.] Corybantismum Scali-
ger (in illud Catulli ep. 42: Solet
hæc imaginofum) interpretatur mor-
bum imaginofum, quem vetustas à
Corybantibus immitti credebatur; quo
affecti videbantur sibi aures carmi-
num sonoribus personari. Confir-
mat adducto Platonis loco, & il-
lo insuper Varronis è Prometheus;

Levisomna mens sonorinas ima-
gines

Affatur; non umbrantur somno
pupulae.

Neque hæc tamen Scaligerum ab
Hieronymi Mercurialis in Var. Lect.
conviciis immunem præstite-
runt; cui, nec mitius, postea
respondit Scaliger in notis ad Eu-
seb. anno 420. Langb. V. Sch. p. 16.

Κεφιζομένην τὴν τῶν ἱγκωμίων 60

Κεφολογία 87

Κεῖς λόγων 17. Scriptorum Cris-
is est longæ experientiæ accessio ultima.
Ecce elogium, quod celeberrimus
Criticus arti suæ tribuit;
quam supra dixi supremam
Grammatices partem constitui.
Ο δὲ κεῖς ἐστὶ πάντων τῶν ἐν τῇ
τίχῃ. [Dionys. Thrax.] De qua
multa & erudita Maussacus in dis-
sert. Critica. Unicum hoc super-
addo: utcumque Dionysius ipse
sex Grammaticæ partes faciat,
ejus tamen Commentator Gr.
MS. quatuor tantum ab antiquis
agnitas refert: Διερωπικόν, quæ
in emendatione auctorum; ἀνα-
γνωστικόν, in lectione; ἐξηγητικόν,
in enarratione; & demum κρι-
τικόν, quæ in judicio consistit.
Criticus autem discipulis tradere so-
lebat, quæ ποιητῶν effata recte
vel perperam, quæ appositè vel se-
cus, opportune vel intempestive po-
nerentur: nec non, qui versus obelo,
qui asterisco notandi docere. Ο κρι-
τικὸς τῶν ποιητῶν κεῖς ἢ κα-
κῶς, ἐν δίορτι ἢ μὴ ἐν δίορτι, ἐν-
καίρως

I N D E X

καίρας ἢ ἀκαίρας τιθεῖσιν ἑνοῖαν
παριδὶς τῷ νῆρ. Paulo latius
quam Varro apud Diomedem.
[Gram. l. 2.] Langb.

Κυπαρσσίην μνήμη 14 Cupressæ mo-
numenta appellat Plato instru-
menta illa, quibus pacta, em-
ptiones, & locationes consignan-
tur, quæ magistratus examini
subjecta in templis reponi præ-
cipit. Cupressæ autem, quod ex
cupressæ pugillares olim, seu co-
dicilli, ad scribendum facti, uti
& ex ebore, citro, buxo. Lang.

Κυβελοζία 85

Κυβέριοντες 40. Κυβέριοντες arietantes.
id enim proprie significat κυ-
βέρειον. Inde apud Hesychium jo-
culatores mimi in Italia, seu βω-
μελόχοι moriones, qui in Cory-
thaliæ festo personas ligneas in-
duebant (puta, ut obversis fron-
tibus tutius concurrerent) κυ-
βέρητοι appellati sunt. Κυβέρητοι,
οἱ ἔχοντες τὰ ξύλινα πρόσωπα κτ'
Ιταλίας, κτ' εὐρύνοντες τῇ κορυθα-
λίᾳ γαλιμαῖς legendum existimo
vel κορυθαλίᾳ ex Hesych. in κρ.
vel κορυθαλείᾳ ex Etymol. in εἰ-
ρεσιῶν quam Hesychius alibi pro
lauro coronata sumit. Sunt,
qui idem cum εἰρεσιῶν statuunt;
alii ὑπέρβολον ζῆον, [Hesych.] Deam
peregrinam, interpretantur: nisi
malit quispiam ὑπέρβολον legere.
Abaris cum Hyperboreus ἀρε-
σιῶνιν introduxit: ut innuit A-
ristoph. Scholiastes in Equit. ubi
corrupte leguntur βάρει, & βάρειδας
pro Ἀβάρει & Ἀβάρειδας. Κορυθαλίη
mendose apud Etymologum, pro
κορυθαλίᾳ, quæ illi est laurus præ-
foribus collocata. Pueris enim, &
filiabus pubescentibus lauros statue-
bant lana & fabis onustas. Δά-
φνας προσηύδα ἐν ἑσίοις, κτ' κυβέ-
ροις εἰς τὸ δειπνῆν. Sic enim cor-
rigo. Ex isto forsan κυβέρητων ge-
nere calvus ille apud Synesium in

Orat. de Calvitio, qui cum ariete
frontem conferere non extimuit.
Langb.

Κάδων 77. v. Cresollii Theatr. Rhet.
P. 359.

Δ

Δακτύλιοντες 46
Λήμμεν ἡναιῶν 122
Λαίμικη διαφθορά 137
Λύσις 115. Vide Schurtz fleischium in
Animadvers. ad Longinum p. 61.

Μ

Μεγαλοποιεῖν 120
Μεγαλαυχία 18
Μεγαλήζουρον 22
Μεγαλορρήμων 75
Μεγαλοφρων 23
Μεγαλοφύς 23
Μελίγματος 92
Μεταβάσις λόγων 82
Μεταβολαί 16
Μετώρα inflata, inaniter tumida 9
Μετασία 118
Μικρότης ὀνομασίων 125
Μικροζαῖρη 13
Μονονέ 83
Μονονυχί 39
Μονοτονός 103. τῷ μεγίστονι ὀπποσιν
τὸ ἐναγών. v. Cresollii Vacat.
Αἰνισμ. l. 3. c. 10.

Μυκτὴρ πολιτικὴς 103

Ν

Νᾶμμεν λόγων 32
Νᾶνοι 133
Νικῆα 23. Sic vocatur communi-
ter à veteribus [Plut. in Theseo.
Strab. l. 5. Ælian. Var. Hist. l. 13.
c. 4.] non solum pars quæ-
dam Odyssee λ. sed & rhapsodia
etiam istius poematis suprema.
Olim enim cum Hesiodi, tum
Homeri poemata in partes dis-
cerpta, in unum corpus, prout
nunc sunt, postea digesta: Ho-
merus quidem vel Pisistratus in-
dustria, [Ælian. ib. Cicero de orat.
l. 3.] vel iussu [Eustath. in Il. α.]
Ita tamen, ut partes nonnullæ
antiquis nominibus etiamnum
gaudeant,

VERBORUM.

gaudeant. Sic pars *Iliados* β. vocatur *Βαρία*, vel *Catalogus*. ι. λιπαί, κ. νυκτιμαρία & *Δολώνεια*. π. Πατρόκλεα. σ. Αασις, &c. Secundum numerum autem & ordinem Alphabeti *Græci* ab *Aristarcho* grammatico primum *divisos Homeri libros* refert *Plutarchus libro de Homero*. v. Bud. in *Pand.* Locus est eximius apud *Stephanum*, & *Dionysii Thracis* enarratoribus unum, sed paulo prolixior, quem tamen huc transferre non gravatus sum. Αιαγ-
καίον δὲ μὲν τὴν ἐνυμολογίαν τὴν βαρυσίας μνησθῆναι καὶ κείνον· ὅτι, ἐν τῇ χροίᾳ τὰ Ὀμήρου ποιήματα παρεφθάρησαν, ἢ ὑπὸ πυρός, ἢ ὑπὸ σεισμοῦ· καὶ ἀλλήλων τὴν βιολίαν ἀσφαλιδωδέντων καὶ φθαρέντων, ὅστιρον ἐνέστη ὁ μὲν ἔχων ἑκάτον σίχως τυχὸν Ὀμηρικῆς, ὁ δὲ χιλίης, ἄλλος ἀσκηστικός, ἄλλος ὅσως ἀν' ἐτυχε. Καὶ ἐμὲ μὲν ληθὴ παραδιδόσθαι ἡ τῆς αὐτῆς ποιήσεως. Ἀλλὰ Πεισίστρατος τις Ἀθηναῖος γραμματικὸς ἦλθεν ἐαυτὸν δόξαν ἀειπνοῦσθαι, καὶ τὰ τῶ Ὀμήρου ἀναπεῶσαι, τοῖσιν τοῖς ἐκδοῦσθαι. Ἐκέρυξεν ἐν πόσει τῇ Ἐλλάδι τὸ ἔχοντα Ὀμηρικῆς σίχως ἀναγαῖν ὡς αὐτὸν ἐπὶ μισθῷ ὀρισμῶν κατ' ἑκάστην σίχον. Πάντας οὖν οἱ ἔχοντες ἀπίφθον, καὶ ἐλαμῶσαν ἀδιασφύτως τὸ ὀριζέντα μισθόν· ὅσα ἀπιδόκει δὲ ἐπὶ τὸ φέροντα ἔς ἡδὴ περὶ ληφῶς σίχως ἢν παρ' ἐτέρου, ἀλλὰ καὶ κείνῳ τὸ αὐτὸν ἀπιδόσθαι μισθόν. Ἐποστὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς ἓν ἢ δύο σίχως εὐέλπει ἀσφαλίως, ἐπίστευσι πλείους· ὅθεν τι καὶ ἐπὶ ὅτε ἐῖδος παρεσίφθον, τὰς οὖν δόλιζομένους· [sic est iste Ιλ. β. εἴσε εἰ' ἀγών Ιν' Ἀθηναίων ἱστὸν φάλαγγας, quo ex Homero probaret Salaminem insulam Attici juris olim fuisse.] καὶ μὲν τὸ πάντως συναγαγεῖν, παρεκαλίσεν [Vereor ne hoc confectum sit ex iis, quæ de 72 interpretibus Bibliorum referuntur apud Clemens. Strom. l. I. Justin. Mart.

in par. en. ad Gr. & *Aristeam* de 72 interp.] ὅς· γραμματικῆς συνθέσθαι τὰ Ὀμήρου ἑκάστην κατ' ἰδίαν, ὅπως ἂν δόξῃ καλῶς ἔχειν, ἐπὶ μισθῷ πρὸς πᾶσι λογιζοῖς ἀποδοῖν καὶ κερταῖς ποιημάτων, ἑκάστῳ δὲ δυνάμει πάντων τὰς σίχως κατ' ἰδίαν, ὅσας ἢν συναγαγεῖν. Καὶ μὲν τὸ ἑκάστην συνθεῖναι καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, εἰς ἐν συναγαγεῖν πάντας τὰς ὡς ἐλεγχένους γραμματικῆς, ὀφείλοντας ἐπιδιδόναι αὐτὸν ἑκάστην τὴν ἰδίαν συνθέσει παρόντων ὅμω πάντων. Οὐδὲν ἐν ἀπροσδοκίᾳ καὶ ὡς ἐλεγχένους, ἀλλὰ ὡς τὸ ἀληθὲς ἐστὶν τῇ τέχνῃ ἀρμόζον, ἑκάστην πάντας καὶ ἢ καὶ ὁμοφρονῶς ἐπικρατήσῃ τὴν συνθεῖσιν τι ἐ διορθῶσι *Αριστάρχου* καὶ *Ζηνοδοτέως*. Καὶ πάλιν ἑκάστην τὴν δύο συνθεῖσθαι τι καὶ διορθῶσθαι βελτίονα τὴν *Αριστάρχου*. Ἐπεὶ δὲ πᾶς τὸ συναγαγεῖν τὰς Ὀμηρικῆς σίχως ὡς τὸ Πεισίστρατος ἀφ' τοῦ πλείονα μισθὸν λαοῦν καὶ ἰδίως σίχως (ὡς εἰρηται) σκεψάμενοι περὶ στήσαν, καὶ ἡδὴ ἐν συνθέσει ἔχοντες τοῖς ἀναγνώσκουσι. ὅσα ἐλατῇ τῇ τὰς κερταῖς, ἀλλὰ ἀφ' οὗ τὴν συνθεῖσθαι ἐπελὴν φησὶν αὐτὰς κερταῖς. ὁ δὲ λίσκος δὲ ἑκάστῳ τὴν ἀδοκίμων, καὶ ἀποτέλειαν, ἐκ ἀναξίων τὸ ποιητὴν ἔχοντα παρατιθέμενος, τοῦτο αὐτὸ ἀπιδόξατο, ὡς ἀνάξιοι εἰσι τὸ Ὀμήρου. Φέρεται δὲ ἐπὶ γραμματικῆς ἐν Πεισίστρατος ἀναδιδόναι συναγαγεῖν τὰ Ὀμήρου, τοῖσιν. Τεῖς μετράνισαντα &c. prout habetur in *Anthologia*. Summa huc redit. *Homeri libros*, vel *deperditos* vel *dispersos*, *Pisistrati opera* & *sumptibus collectos*, ab eo *commisos* *sepiuaginta duobus conductis* *grammaticis corrigendos*, & *in unum cogendos*: quibus *singulis sigillatim id agenibus*, *absoluto negotio*, *communi calculo palmas retulit Aristarchi compositio & correctio*, secundas *Zenodoti*. Sed *grammatici hic acumen desideramus*. Nec enim fieri

I N D E X

fieri potest, ut *Aristarchus*, vel *Zenodotus*, *Pisistrato* hac in re operam navarint; quo quatuor minimum seculis, posteriores erant. Ille quidem eodem tempore *Athenis* summam rerum obtinuit, quo *Servius Tullius Roma*; hi vero circa *Olympiadem LVI*. *Aristarchus* autem (cujus συγγρον⁹ *Zenodoti*.) floruit *Olympiade CLVI*. *Euseb. Chron.* & *Snid*. Hujus erroris vel ducem habet, vel comitem *Eustathium* 11. a. qui nobile hoc grammaticorum par coryphæos statuit inter illos, qui *Pisistrati* jussu *Homeri* διορθωσιν procurabant. *Langb.*

Νισιστοποιείδης 135
Νόνος oratoria 23

Ξ

Ξένου νόσεις 11
Ξυρὸς ἀκμή 72. v. *Snid. Vol. I. p. 823.* *Erasmi Adag. p. 28.* & *Schwarzfl ad Longinum p. 45.*

Ο

Ογκηρὸν πᾶγγος 8
Ογκρὸν νόσησι 86
Ογκος tragicus fastus & tumor 9. 129
Οιδίην 9. *Οιδίην παρὰ μέλ⁹* 8
Ομνειδία 123
Ομέτερον 111
Οξορύπτον 66

Ορκιστομείν 54. Id enim in sacramentis istiusmodi solenne fuit, ut sanguinem adhiberent; nonnunquam humanum. Sic eum *Catilina* apud *Salust* conjurationis suæ lociis propinavit. Et apud reges barbaros in more positum fuisse refert *Tacitus Annal. l. 12 c. 47.* Quod idem tradit *Herodotus lib. 2.* nisi quod pro pollicibus ponit brachia; uti & *Luciani Toxaris. Langb.*

Οὐρεως σωμαπτεῖ 29
Οχλόντες 46
Οχληρὸς molestus 28

Π

Παιδαγωγὸς 11
Παλῶνιον 60
Παλαίστρα schola 13
Πανόκεια 115
Πανήγυρις 107

Παροδείσους 56. ita poetæ vocabant apostrophos istos, quos, exeuntibus ad tempus actoribus, chorus ad spectatores, vel de rebus publicis, vel de ipsius poetæ privatis, habere solebat. *Παράδεισις* ἐστὶ τοῦτο· μὴ τὸ τὸς ὑπεκρίτης, ὅτι παρὰ τὰ μέγας πληροῦνται, ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀναχωρήσας, ὡς ἐν μὴ τὸ ἵστατον κινὸν ἦ, καὶ ὁ δῆμος ἀργῶς καθεζέται, ὁ χορὸς ἀπὸ στροφῶν ποιεῖτο σὺν τῷ δῷμον, &c. *Hactenus*, & plura *Platonius de differentiis Comædiarum*, qui parabalios istius partes statuit, μελῦδριον, κομῳδῶν, στροφῶν, ἀντιστροφῶν, ἐπὶ ῥήματι, ἀντιῤῥήματι, & anapæstos. Septies enim se convertere solebant. Paulo aliter auctor vitæ *Aristophanis*, sed locus mutilus est. Nec multum diverse *Pollux lib. 4 c. 16.* cui & *παροδείσους* δικη est actio injuriarum fortan, vel impietatis potius: unde *Julianus* apostata per antonomasiam sæpe apud auctores audit, sine addito nomine, ὁ *παροδείσους*. *Langb.* Vide notas ad inum paginæ.

Παροδοίον 74. 93
Παράρσις 17
Παροκινδυνώσας 100
Παροκινδυνώσικωτον 93
Παρόλογον 78
Παραχύν 91
Παραπίπτουσις 71
Παρασκευαστικώπαιον 50
Παροσημῶν 18. 23. est φρόνημα hominis μεγαλοψύχου.
Παρασύρεν 33
Παρατιτολημῶν 21
Παρατενώγαντα plusquam Tragica 8
Παρατέση 47

Παρα-

VERBORUM.

Παράφωνος φθόγος 85
 Παρῆγυρσι 10. à Bacchantium Thyrsis tractum hoc vocabulum; quos non cuiusvis erat sumere, sed eorum, qui Bacchi numine infestati rapiebantur. v. Crescillii Theatr. Rhet. p. 327.
 Παρήγοις ἐν ὀφθαλμοῖς 13
 Παριστάνειν 59
 Παρολιγαρχέμενον 100
 Παρορῶν 39
 Παρορμητικόν 50
 Πλειάς 32. avis Columbini generis, non tamen Columba. v. Arist. in Hist. Animal. l. 5. c. 13.
 Πένταθλον 102
 Πεπειρημένον peregrinum in sermone, poetico, fucis & pigmentis illitum 10
 Πεπραγμένα ἡλιώ 64
 Περιστάλλειν ἐν κλεισῇ τῇ αἰσῇ 3
 Περιστροφή collectio 42
 Περιστροφία supereructio operositas 10
 Περιμένοντες ἐς τὸ ναυτιόν 9
 Περιόδον 41. Apud Latinos dicendi magistros ambitus, circumductum, continuatio, vel conclusio apud Fabium lib. 9. cap. 4. circuitus etiam, comprehensio, & circumscriptio apud Ciceronem ad Herenn. & alios, audit. Constat ut plurimum ex collis duobus vel supra: quædam tamen periodi sunt μονόκωλοι. Demetrius Phalereus ἀεὶ ἐν μὲν κλεισῇ, in historicam, rhetoricam, & dialogicam partitur: qui ἀναπτύχας etiam, ut hic noster, pro clausulis posuit. Περίοδον etiam de circuitu dicitur, quem ad visitandas Ecclesias capessunt ii, quos olim ἀεριοδοῦντες vocabant: [Mensch. gloss.] quo nomine & circumforaneos medicos intelligi putat Salmasius in exercit. Plin. quos nos montebanos vocamus; Græci vero, ut ex Troilo Sophista in Proleg. ad Hermog. colligimus, ἐπιδοφρεῖς ἰατροὺς. medicos curules: puto, quod

curribus hinc inde transferri so-	
lebant. <i>Langb.</i>	
Περὶ παθῆς	22
Περὶ ποιῆν	1
Περὶ τῶν μυστικῶν	129
Πεῦσις	65
Πιληται	96
Πλάσις digressio	31
Πλάσις	123
Πλειάδης	53
Πλευταιή	8
Ποιημένη λέξις	21
Ποικειδύς	54
Πολιτικός ἀνὴρ 2. Viri πολιτικοὶ sunt,	
qui τὴν πολιτικὴν λόγον ἀσπάζονται, sc. ad	
forum aut populum pertinen-	
tem, oppositumque Rhetorum &	
Sophistarum μελέταις. Notandum	
tamen illos Platonis in Euthydemō	
Sophistas, eos fuisse quos hic	
nosser πολιτικὸς appellat: licet	
alii Sophistas appellabant Decla-	
matores. Toll. Πολ. λόγους con-	
servatorii dicendi genus quod in foro vi-	
get	31
Πολύσχημον	110
Πολυπλήθεια	92
Πολυτέλεια	134
Πολυφωνότερον magis vocalis aut so-	
norius 102. v. Cresollii Th. Rhet.	
P. 358.	
Πομπικὸς ad ostentationem composita	
22. v. Cresollii Theatr. Rhet. p.	
175.	
Πομπικός	94
Πορεία ἐμμετρική	86
Πορίζειν χρῆσιν	6
Προαποδιδόναι	124
Προέλημα χειμώνων	95
Προσολή καυμάτων	95
Προεμφανίζω	65
Προσημειώω	137
Προχρηστικότητα	128
Προσιπνύοντες ἐλευθερίαν 92. Liber-	
zatem suam propinantes, hoc est	
χαρίζονται, gratis concedentes. Me-	
taphora ex antiquo more trans-	
lata, quo reges in festis vinum	
prælibantes, ipsum etiam pocu-	
lum	

I N D E X

Ium, cui visum est, porrigentes dono dabant: ἀπιπνοι μικρὸν τὸ κύλικον, καὶ τότε παρείχοντο, ὃ ἂν ἰούλοντο, καὶ τὸν κύλικον καὶ ἐκάλειτο ἀπιπνέειν. [Suidas & Ulpian. in Demost. περὶ παραπείσεσθαι.] Quod de Philippo de falsa legat. refert Orator; Εἰ ἴσους πνὶ καὶ δέπνῳ πίνων, ἐκπύμμεται ἀργυρῶ πᾶς πνὶν αὐτοῖς. Dies autem, quo hoc peractum, φιλοσησία vocabatur. [Suidas.] Simile quid observat Scholiastes Pindari, Olympion od. 7. in illa verba: Φιάλαν ὡς εἶπες δωρήσεται ναυίᾳ χαμῶδες ἀπιπνέων, Si quis phialam juveni genero propinans donec. Προπνέειν κυρίως τὸ ἄμμε τὴν κορύμμεται τὸ ἀργυρῶν χαλκίον. simul cum diluto vino poculum donare. Unde Anacreon: ἀλλὰ ἀπιπνέει μεθυσ, ὃ φίλος, μεθύς. Eustathius item in Odyss. γ. negat ἀπιπνέειν proprie esse ante alium bibere, sed poculum alicui praeberē, ut ante ipsum bibat: Πρὸ ἑαυτοῦ δίδοναι τινὶ πίνειν· ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ τὸ ποτήριον δότε χαλκίον δίδου. Hinc factum, ut ἀπιπνέειν sumatur pro gratis prode-
dere, vel donare: quomodo hunc Demosthenis locum exponit Harpocration: ἀπιπνέοντες ἀντὶ τῷ ἀποδιδόνεσθαι· ὅτι μεταφορῶς δὲ λέγεται. Προπνέοντα παρὰ τὴν συνηθισμένην πολλὰ μὲν δόρυρῶματι &c. Sic et Hesych. et alii. Hæc enim interpunctio eruditum Criticum aliqua sui oneris parte in restitutione loci istius levare poterit. Langb. Apud Pollucem l. vi. c. xxx. Cinædus ὁ τὴν νόσηται ἀπιπνέοντες· sine dubio ex antiquo & gravi aliquo auctore. De ritu propinandi, deque vocis ἀπιπνέειν propria significatione, nonnulla invenias apud Athenæum l. xi. p. 498. Contra apud eundem Athenæum ἀντὶ ἀπιπνέειν legas p. 128. l. iv. pro contra

polliceri, & offerre vice versa. Respexit autem Orator ad illa Euripidis in Rheso, ubi Hector ita Rhesum objurgat:

Σὺ δ' ἐγχεῖς ὦν, βαρβαρὸς τε, βαρβαρὸς

ἔδνησιν ἡμᾶς πᾶς πνὶς τὸ σὺν μέ-
ρῳ.

Simile quid est illud Arsacis Regis Parthor. de Antiocho: ἑσφην-
λάσι, Αντίοχα, ἱέρους ἐμῆν· ἡλ-
πίεις γὰρ ἐν μεγάλοις ποταμοῖς τὴν
Ἀρσάκης βασιλείαν ἐκπέειν. apud
Athen. l. x. p. 339. Toll.

Προπληκίον	69
Προπληκίον	18
Προπληκίον	55
Προπληκίον	81
Προπληκίον	131
Προπληκίον	70. 87. 120
Προπληκίον	17
Προπληκίον	104
Προπληκίον	82
Προπληκίον	89
Προπληκίον	132
Προπληκίον	93
Προπληκίον	146
Προπληκίον	133

P

Ρόδιον φορῶς 93

Σ

Σαφρὰ τὸ πρᾶγμα τῶν rerum viua 66.
σαφρὰ τὸ Φιλίππου πρᾶγμα τῶν
conjuris regni Macedonici status
dicitur.

Σείει	53
Σημαίνει	90
Σήματι	95
Σήματι	99. 111
Σήματι	94
Σήματι	65
Σήματι	123
Σήματι	123
Σήματι	128
Σήματι	8. 97
Σήματι	94
Σήματι	1. Ceciliū opus συγ- γραμμα vocat, vere; proprium autem [Sect. I. c. 33.] ὑπόμνημα, mo-

VERBORUM.

modeste. Quid interfit, docet *Ammonius* in *Arist. Categ.* hisce verbis: ὑπομνήματα, ὅσα πρὸς οἰκίαν δόσηται, ὑπομνήσιν συνταγματικά, ὅσα φράσιν ἔχει πείρασιν συντάγματι, καὶ τὴν τὴν κεφαλαιὸν ὑποκτον διαίρεσιν. Ideo *Agellii* liber proprie *Commentarius* est, ad subsidium memorie, ut ipse dicit in *Prefatione*, quam maxima ex parte à *Plinio* mutuatus est. *Langb.*

Συγγραφεὺς 32. *vulgari* significatione *Historicus*, alias *ἑν* pro quolibet *Scriptore* profaico sumitur. Atque hoc loco (uti & initio sectionis XXXIII.) videtur *Longinus* etiam poetās vocare *συγγραφίας*. Vide *Schurzfleischium* ad *Longinum*, p. 48.

Συγκριτικὴ approbatio, ut dicitur *Ciceroni* in *Lucullo*.

Συγκριτικὴ 91
Συγκριτικὴ 91
Συγκριτικὴ 51
Συγκριτικὴ 78
Συγκριτικὴ 61
Συγκριτικὴ 134
Συγκριτικὴ 110
Συγκριτικὴ 70
Συγκριτικὴ 121
Συγκριτικὴ 33
Συγκριτικὴ 93
Συγκριτικὴ 3
Συγκριτικὴ 117
Συγκριτικὴ 37
Συγκριτικὴ 33

Σφαιραῖον 79. v. *Hesych.*

Σφαιραῖον 94

Σχολαστικὴ νόησις notio *Scholastica*.
 10. *Rhetores* [teste *Suet. de Cl. Rhet.*] olim dicti *Scholastici*, qui venalem in scholis eloquentiam venditabant: unde *Scholastica* controversia, in dialogo de *Oratoribus*, quem & *Tacito* stylus abjudicat: & longe aliud opus fuisse *Quintiliani* illud, de causis corrupte eloquentie, abunde con-

stat, ea, quæ ad finem libri VIII. cum iis, quæ in dialogo dicuntur, conferenti. *Seneca* pater *Prefatione* ad controvers. luculenter docet exercitamenta *Rhetorum*, quæ *Ciceroniano* seculo *Theses*, ab ipso *Cicerone* audiebant *causæ*, suo tandem *Declamationes* & *Scholasticas* controversias appellata: nostro demum notionem istam in *peculium* suum vindicavit *Theologia. Langb.*

Σχολικόν, i. e. *Σχολαστικόν* 40
Σωμειτικόν. Vide *Cl. Salmasium* in *Exercit. Plinianarum* limine.

Σωμειτικὸν 78
Σωμειτικὸν 121

T

Ταυροφάγος 127

Ταυροφάγος 54. Locum hunc subsannat *Comicus* in *Lysistrata*, *Εἰς ἀσπίδ', ὡς πρὸς φασ' ἐν Αἰγύπτῳ ποτὶ, Μηλοφάγος*.
Super clypeo, quod olim in *Æschylo* factum erant, oves *maestantibus*.
 Nec enim *Biseti* commentum recipio, qui, nescio qua auctoritate fretus, *Æschylum* fabulam quandam scripsisse æstimat, titulo *Μηλοφάγος*. *Langb.*

Τεκνοκτῖνα 121

Τελεσιγραφία 135

Τελεσιγραφία 50

Τεχνολογία 2. Ea *παχυλῶς* dicitur *ἅπας ὁ πρὸς τέχνης ἢ παιδείας ἐλευθερίαν λόγος*. Vide *Schurzfleisch.*
 P. 3.

Τλημένως 91
Τὸ μὲν, τὸ δὲ, partim quidem, partim vero 33

Τόνος 31. apud Græcos non sonum tantum & accentum denotat (unde *τονίζω* interpungere apud *Troilum Sophistam*) sed & vires *δυνάμει* & *ισχύϊ* (unde *ἀτονεί* debilitatur.) & illud quod in oratione *Canorum* & sublime. quo sensu apud *Longinum* sumendum

A a 2

I N D E X

mendum judico. *Langb.* Apud *Dionys. Halic.* τὸν ὅτι opponitur τῷ ἀντιφύκῳ.

Τοπήσεια 93
Τυχὼν 28. ἔχ' ὁ τυχὼν ἀνὴρ, vir minime contemnendus. Sic in *Act. Apost.* c. 19. v. 11. δυνάμεις ἐ τυχούσῃ, & c. 28. v. 2. ἐ τὴν τυχούσαν φιλαγρωπίαν. Sic & alii scriptiores *Gr.* *Plutarchus* de lib. *Educ.* πρὸς τὸ πῶς ἐ τὰς τυχούσας dixit, *Herodot.* l. 1. ἐ τὸν τυχόντα ἀγῶνα, & l. 3. ἐχ' ὁ τυχὼν ὁλεθρὸς, & *Clemens* ad *Rom.* βλάστω ἐ τυχούσῃ, & *Artemidorus* sæpius ἐ τὸν τυχόντα κινδύνου & ἐ τὰς τυχούσας φροντίδας. Vide *Hermogenis* cap. ult. de methodo, *Casaub.* ad *Polyb. Ruald.* in *vita Plut. Voss.* l. 4, *Instit.* *Orat.* c. 10. & in *Arte Hist.* c. 2.

Υ

Υπερὸς 104
Υπακρῶ 102
Υπ' αὐ de sub 39
Υπαντίωσις 112
Υπερῶλλον 147
Υπερῶς 112
Υπερήμερον 50. Vox forensis: eos proprie denotat, qui in iudicio damnari mulctas impositas ad diem constitutum non persolverent. Et res ipsa, ὑπερημερία. Apud *Swidam* autem, ἐξ ὑπερημερίας ἐληλυθέναι, est post festum venire, κατῴπιν τ' ἰορτῆς. *Langb.*
Υπερχαί 63
Υπερτεταρμία 34
Υπερφυῖς 3
Υπογ. ἐξ ὑπογῆς ex tempore 73
Υπόθεσις, αἰτία 16
Υπεκρέειν 124
Υπομνηματισμός 2
Υπελαθῶ 95
Υποτίμησις 93
Υπεκώτατον 90
Υπεροφημία 50
Υπερ λόγῳ 4
Υψηλοφανέστερον 75

Φ

Φαντασία 50. visio, ut constat ex *Quintiliano*, l. 12. c. 10. **Φαντασία** μυστικός 18. Exstat, apud *Plutarchum* de placitiis *phil. lib.* 4. cap. 12. *Chrysippi* locus illustris, in quo inter *φαντασίαν*, *φαντασίαν*, *φαντασίαν*, & *φαντασίαν* satis subtiliter distinguit. Cui *phantasia* est πᾶσι ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενον, ἐν δὲ γινόμενον ἰαυτῇ ἢ τὸ πειποιηθῆς. affectio in anima oborta, eique representans ipsum illud à quo factum est. [Ex 12. libro de *Anima*, ut constat ex *Laërt.* l. 7. in *Zenone*.] Illud nempe quod in scholis appellamus speciem intelligibilem. *Phantasma* autem est, ἐφ' ὃ ἐλκεται καὶ τὸν *φανταστικόν* ἐ *Διόσκω* ἐλευσμον in quod ferimur per phantasticum & inanem tractum. nempe ægri somnia, qualia videre est in iis, qui ira bile laborant, vel qui furore percussunt. mox *ipollitum* hunc *Euripidis* locum adducit, & sententiam de eo profert, tanquam auctori nostro plane ὁμολογῶν. *Langb.*
Φηλόγῳ παρὰ φαντασίαν 85 — κύριος ibid.
Φιλόλογος 88
Φιλόποιος qui curam & studium in arte scribendi adhibet 52
Φίλος proprius 38
Φιλοχρηματία 134
Φλοῖος ἐπὶ φαντασίαν 40. **Φλοῖος** ἀνὴρ 9
Φοιβάειν λόγον 22. **Phæbo** plenam reddere orationem, aut divinum & **Phæbaum** vigorem conciliare orationi: nam **φοιβάειν** proprie *Pythia* dicebatur, cum Deo erat plena. v. *Cresollii Theatr. Rhet.* p. 258.
Φοιδόληπτος 59
Φορβία, capistrum 9. acutitōne, ut *Herodiano* placuit libro **Φορβία** τ' *Odyssæas* προσωδίας. [de *Prosa* dia *dictionum* in *Odyssæa*.] Est autem **φορβία** capistrum, quo tibicines ora sibi colligabant: *Swide*, **φορβία**, & **φορβία**. *Hesychio*

VERBORUM.

chio etiam (nescio quam emendate) φορβεία & φορβεία. Usus ejus, ἵνα μὴ χαδῇ τὸ χεῖλος, ne forte labrum findatur. Suidas. Addit Scholiastes Comici, [in Vespis.] ὅπως αὖν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πιμπρόμενον ὑδατῶν τῶν φωνῶν ὁ αὐλῆς ποιῶν· ut spiritus moderatius emissus vocem tibie dulciorem efficiat. Inde Pollux, καὶ φορβεία πρὸς τῆς αὐλῆς, καὶ τῇ τῇ φορβείᾳ κατεilahμῶν, ἱμπεφορβῶν ἑλῶν male interpres; Ligula tibicinibus conveniunt, unde & ligulis detentum, alligatum nominant: ligula enim tibiarum, φορβεία tibicinum. Auctor forsitan ad illud Comici Aristoph. in Avibus respexit, ἔγωγε εἶδον ἱμπεφορβῶν· nunquam corvum vidi capistratum. Sed uter ex altero corrigendus, incertum, an uterque ex Eustathio in Odys. τ. qui ἱμπεφορβῶν habet. Τῆς φορβείας speciem uti melius dignoscas, vide Andreā Schottum, (in append. Vaticanar. paræmiarum) qui contendit esse vel servi, vel homicidæ, cui os como obturatum. Sed pace tanti viri, quæ in medium producit, Aristophanis, Chrysostomi, & è Menologio testimonia haud facile id evincunt. Si Παιδοκρατὴς esset, quorsum rimula ista ori adaptata, siquidem per nares liceat respirare? Et satis probat ἀμφωτίδας non esse, quibus aures sibi palæstritæ muniebant. Ego quidem Rubeniorum sententiæ lubens accedo, qui Marsyæ tibicinis iconem putabant, ut & Salmastius in exercit. Plinianis. Tum quod Marsyam constet & φορβείαν in usu habuisse, quæ ideo perforata, ut tibia ori inferatur; tum quod aures habeat Satyricas. Marsyas enim è Satyrorum genere, uti & Midas, cujus aures

pene ad proverbium notæ. Philostr. de vita Apoll. l. 6. c. 13. ματῆχα στυγρὸν γένος ὁ Μίδας, ὡς εἰδῆκεν τὰ ὄπτα. Utrumque expressit Simonides, ubi, de Marsyæ contentione verba faciens, sic habet. Χρυσὸν δ' αἰγλήνῃ πρὸς στήθεσσι ἔμφι δαυείας Κόρατος, καὶ τῶν λατρῶν ὁπιοδόντιον ἱμῶν. Autrum splendidum adaptavit hispidis Superciliis, & ori ingenti retro ligata vincula: uti ex eo cum Johannes Tzetzes Chiliad. 1. hist. 15. tum Plutarchus de ira cohibenda tradit. Objicit Schottus, ex Apulejo, Marsyam hispidum, multibarbum, spinis & pilis obsitum fuisse; hunc vero glabellum penitus & imberbem juvenem: & sane Marsyas iste marmoreus, cujus iconem ex ædibus Vallensibus Romæ nobis spectandum præbet Baptista de Cavalleriis, Amiquarum statuarum Romæ l. 1. 85. abunde barbatus est. Verum minori negotio expediemus de barba controversiam, quam de auribus ille, quarum in servo, vel damnato, prolixitatem nullus docet. Langb. Huic Sophoclis loco idem accidit, quod illi alteri ex Æschylo sect. III. videlicet ut decurreretur. Apud Ciceronem plenior est: Φυσὴ γὰρ ἐστὶ μικροῖσι αὐλίστοις ἐπ,

Αλλ' ἀγέλαις φύσιν φορβείας εἶναι.

De quo ut de phorbeia, quæ non est ligula, dicetur cum erit otium. Interim consuli poterunt veteres glossographi, nec non & recentiores. Faber Plura hac de re apud Bartholinum de Tibiis Veterum lib. 3. c. 3. & Bulingerum l. 1. de Theatro c. 23.

Φρονήματα

24

Φυσὴ δὲ 6. Proprie in Musica, & translate in oratione, velut in copore locum habet; significatq; &

INDEX

& flatum nimium & inanem in cantu & tumorem vanum in oratione. Toll.	Χαῦν	9. 18
Φωρίον	Χηρόειν πνός	22
X	Χερτάζια	46
Χαλῶα	Χρηστομῆδεα	130
Χάρτων βιβλίον	Χρηστομαγεῖν	7
	Ψ	
	Ψήματα minuta fragmenta lapidum	40

INDEX AUCTORUM,

Quorum meminit *Longinus*.

A		
Æ Schylus.	7. 54. 55	
Amelius Gentilianus, <i>Platonicus</i> . 154. 155. De eo vide <i>Suidam</i> v. Ἀμίλιος & v. Πλωτῖνος. <i>Jonsum de Script. Hist. Phil.</i> & <i>Tillemontium in Aureliano, artic.</i> 17		
Ammonius <i>Platonicus</i> . 48. <i>Peripateticus</i> . 152. 153. Vide & <i>Euseb. in Eccl. Hist.</i> l. 6. c. 19. & <i>Suidam</i> , v. Ἀμμώνιος, v. Ἀεπτοκράτης, v. Ἀμίλιος, v. Πλωτῖνος, & <i>Jonsum de Script. Hist. Phil.</i> p. 169. 265. 281. 293.		
Amphicrates. 9. 13. <i>Amphicratis</i> Ἀμφικράτης ἀποδῶν, libri meminit <i>Athenæus</i> l. 13. sed poetam illum fuisse disticho ibi loci adducto abunde constat. Ego hunc nostrum soluta oratione scripsisse ex iis quibuscum hic conjungitur, persuasum habeo. <i>Langb.</i> Forsan Rhetor ille fuit, qui apud Tigranem vitam voluntaria inedia finiit, teste <i>Plutarcho</i> in <i>Lucullo</i> . Vide <i>Jonsum de Script. Hist. Phil.</i> p. 197.		
Anacreon	90	
Annius <i>Stoicus</i>	152. 154	
Apollonius <i>Rhodius</i>	101	
	Aratus	39. 80
	Archilochus. 40. 47. 101. Vide <i>Vossium</i> aliosque qui de <i>Poëtis</i> scripserunt.	
	Arimasporum autor. 37. 38. In iis comprehensa erat Historia (tribus libris teste <i>Suida</i>) Hyperboreorum Arimasporum. Eorum auctor fuit —	
	Aristeas Proconnesius, ut insinuant, idque haud occulte, <i>Gellius lib. 9. cap. 4.</i> <i>Plinius Hist. lib. 7. cap. 2.</i> & <i>Pausanias</i> in <i>Atticis</i> : & disertis verbis asserunt <i>Tatianus</i> <i>Orat. contra Græcos</i> , sub finem; <i>Suidas</i> in <i>Aristea</i> , <i>Strabo lib. 1. c. 13.</i> <i>Herodotus lib. 4.</i> & <i>Tzetzes Chiliad. 2. Hist. 50.</i> <i>Aristeam</i> Proconnesium versus istos composuisse, quem <i>Suidas</i> Cræsi & Cyri temporibus vixisse refert: adeo ut fallantur necesse est, quotquot <i>Homeri</i> æqualem & <i>Præcipientem</i> [ut apud <i>Strab.</i> quidam] vel etiam [ut <i>Tatian.</i>] antiquiorem existimant. <i>Suidæ</i> accedit <i>Herodotus</i> ex parte, qui illum anno ducentesimo quadagesimo, postquam denuo disparuisset, in <i>Metaponto</i> jam rursus comparuisse refert:	

AUCTORUM.

refert: idque, ut vult *Τερρες*, *Herodoto* jam tum vivente: ex quo etiam deducimus veriotem esse lectionem, quam in marginem rejectam videmus, ἴπποι ποταρχήν τε καὶ διηγεσίοισι, quam quæ in textum *Herodoti* admissa est, τετηγεσίοισι. Si enim à *Cyro* & *Cræso* ad *Herodoti* tempora computemus, ægre ducentorum annorum numerum complebimus. *Langb.* Vide *Origenem* contra *Celsum*, p. 125. 126. *Casaub.* ad *Strab.* p. 16. *Meursium* ad *Heſych. Miles.* p. 120. *Stanlejum* ad *Æschylum* p. 734. & *Fabricium* in *Bibl. Gr.* Vol. 1. p. 10.

Aristophanes. 121

Aristoteles. 92. 153

Athenæus Stoicus. 153

B

Bacchylides. 101

C

Cæcilius (— ἐν τοῖς ὑπὲρ Ἀνοῖα συγγραμμάσιν. 98.) 1. 2. 12. 21. 22. 90. 91. Præter *Comicum*, *Jurisconsultum*, & *Cæcilium Bionem* ἐν δυνάμει, duos invenio *Cæcilios*; alterum [*Strab. lib. 5.*] historicum Romanum, illum forsitan quem *Salustio* prætulit *Hadrianus*, [*Spartian.*] (sic enim antiquiores codices: sed Criticorum παραδιόρθωσις *Cecilii* loco *Cælium* substituit) *Rhetorem* alterum, *Siculum*, [*Suid.*] qui olim *Archagathus* dictus. Ejus mentio apud *Plutarchum* de decem *Rhetor.* *Photium* in *Bibliotheca*, & *Quintil.* Vixit sub *Augusto* *Dionysii Halicarnassei* [*Halic. in ep. ad Pomp.*] familiaris; quos conjungit *Quintilianus Inst.* 3. 1. *Calactianum* vocat *Suidas*, rectius *Athenæus* δὲ πρὸς ἡγεῖς Ἀκτῆς ἐκ *Calactæ*, quam *Siciliæ* urbem fuisse probat ὁ πολυμαθὴς *Casaubonus*. Erat & altera ἡγεῖς Ἀκτῆς urbs *Crete*: [*Steph.*] eandem exi-

stimo, quam in *D. Pauli* ἀγέλα synonyma voce signatam legimus *Actiorum* 27. 8. καλὴς Ἀκτῆς in unam concrecentibus sit *Καλακτῆς*, quod in aliis id genus insolens non est; ut *Niæ πόλις*, *Νιαιπόλις*. *Μεγαλὴ πόλις*, *Μεγαλόπολις*. Inde *Polybius Megalopolitanus* dictus: & δὲ καλῆς Ἀκτῆς *Cæcilius Calactianus*; unde lapsus *Athenæi* interpres, qui in pulchra *Asica* natum dixit, quia nimirum *Asicam* olim Ἀκτῆος vocatam novit. *Langb.* Vide *Casaub.* ad *Athenæum*, *Vossium* de *Art. Gramm.* & *Jonsium* de *Script. Hist. Phil.* p. 216.

Callisthenes Rhetor. 9. *Aristotelis* cognatus erat. De eo vide *Jonsium* de *Script. Hist. Phil.* p. 233. 275. 339. & *Menagium* in *Diog. Laërt.*

Chrysippus Stoicus 161. De eo *Jonsius* in *Hist. Phil.* p. 150. 151. & alibi; ut & *Menagius* in *Diog. Laërt.*

Cicero. 44. 45.

Cleantes Stoicus. 162. Vide *Jonsium* & *Menagium.* c. 19.

Clitarchus Historicus. 9. Vide *Vossium* de *Hist. Gr.* l. 1. c. 10.

Cronius Philosophus. 155. Vide *Valesium* ad *Eusebii* l. 6.

D

Democritus Platonius 152. 154

Demosthenes. 6. 40. 44. 45. 49. 59. 60. 61. 62. 66. 68. 73. 77. 92.

102. 103. 104. 105. 110. 118.

— ἐν τῷ εἰς τὴν *Μεθυσ* 68. 69.

— ἐν τῷ ἐπὶ τῷ *Αεστύγει* 83.

Diodotus Platonius. 139. 141.

E

Epicurus Philosophus. 161

Eratosthenes Cyrenæus. 101. — ἐν

τῇ *Εεργ* 101. Inter cætera

poëtica *Erigonem* scripsit *Era-*

sthenes: de qua & patre *Icaro*,

& cane *Neæra*, quam *Hyginus*

cor-

I N D E X

corrupte *Meram* vocat, vide, si lubet, auctores mythologicos. Obiit Olymp. CXLVI. *Ptolemaice* in *Alexandria* bibliothecæ curator; cui in isto munere successit *Apollonius Rhodius Argonauticorum* auctor; qui etiam de *Archiloch*o, ut *Athenæus* tradit, scripsit: è VII. illis poetis, quos *Pleiadas* [*Tzetzes* in *Lycophr*.] vocabant, unus; uti & *Theocritus*, *Aratus*, *Nicander*, *Homerus* tragicus *Byzantius*, & *Lycophron*. *Jon* autem *Chius* (ut reliqua hic subtexam) poeta dithyrambicus, quem *Ἀοῖον Ἀστέρην* vocatum refert *Aristophanes* in *pæce*. Causam reddit *Scholias*tes, quia oden fecerat, cui principium, *Ἀοῖον Ἀστροφαίταν Ἀστέρην μένομεν, ἁλὶν ἁδουκῇ πτίρυγι παρθόρου*. Et ex his verbis statim fato concessit. Opera ejus, ætas, aliaque ibidem recensentur. Dramata ejus alii XL. asserunt: *fabulas* intellige, uti & *Oedipus* hic *Sophoclis* drama; non enim magis opus fuerat [*actum*] vertere, quam ut *Victorius* apud *Phalerum* pro *Homeri* γράμματα reponeret δράματα; neque enim *Homeri* solius scripta, quæ à literis nomina sortita sunt, γράμματα vocantur, sed & alia quævis etiam soluta oratione exarata. *Ammonius* de *diff. vocum*. *Langb.* Vide *Suidam*, v. *Εὐρυπιδῆς*, & *Jonsium* de *Scrip. Hist. Phil.* l. 2. cap. 7.

Eubulus *Platonius*. 153.
Euclides *Platonius*. 152. 154.
Eupolis *Comicus*. 60. Vide *Vossium*, & alios *Vitarum* poetarum scriptores.
Euripides. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 121. 122.

G

Gentilianus. v. *Amelius*.
Gorgias *Leontinus*. 8. *Rhetor* erat *Siculus*, de quo librum in-

tegrum scripsit *Hermippus*, [*Athen. lib. 11.*] primus *sophistarum* pater, [*Philostr. in Gorg.*] quem cognomine dialogo exagitat *Plato*; à quo hoc responsum retulit, [*Athen. ib.*] οἱ καλῶς οἶδὲ Πλάτων ἱαμβίζειν, *Plato* optime novit convitiari. Sic enim interpretari malle, quam, optime novit jamborum usum. ἱαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, [*Dionys. ὧς πρὸς ἄν. & Hephæstionis Schol.*] & inde jambis nomen. A *Gorgia* τὸ ἡττοῦσθαι *Thessali*, ejus miratores [*Philostr. ib. & in Critia. Max. Tyr. diff. 7.*] *Gorgi*αίον vocabant; & γήμματα quædam orationis *Gorgi*αία dicta; quibus & ipse *Plato* nimis pueriliter quandoque exultat: de quo *Dionysius Hal. de Demosth. & in Isæo*: & de *Compos.* γήμματα τι ποιητικῆς, καὶ μεγαλῆς τῆς *Gorgi*αίας ἀκαίρους & μαρακιωδῶς ἐπαρῶνται. Adeo ut ne ipsi *Gorgia* in gorgissando primas cederet. [*Philostr. in Ep. ad Julianum Aug. & in Critia.*] ἔτι τὰς *Gorgi*αίας παρῆλθον τὸ ἑαυτῶν ἄμεινον γερῶσαι. Ab hoc inflatum illud orationis genus & cristas, τὸ μεγαλογνωμον, καὶ πλεῖν ὀφρῶν, mutuati sunt *Critias* & *Thucydides*. Schemata ista *Gorgiana* quæ fuerint, licet ex *Diodoro Siculo Biblioth. l. 12.* discere: nempe antiheta, ἰσθκῶλα, πτέρωτα, & ὀμιοσιλόγη: quem imitandum sibi proposuit *Æschines* in oratione de *Thargelia*, unde *Gorgianum* hoc desumit *Philostratus*, *Θαργηλία*, ἡδύσσα ἐς *Θετταλίαν*, ζυγὴν *Ἀντιόχου Θετταλῶν*, βασιλεύοντι πάντων *Θετταλῶν*. Fuit autem tam præsentis ingenii *Gorgias*, [*Valer. Max. l. 8. cap. 15. Plato in Gorgia*] ut primus in conveniis poscere, quæ de re quisque audire vellet, ausus sit: nempe cum *Athenas* legatus veniret, & ingenii

AUCTORUM.

ingenii specimen in theatro e-
dere vellet, edixit [*Philosty. de*
vitis lib. 1. in initio] *ᾠδοῦναι*,
proponite quod vultis; unde vox
illa extemporaneis dicendi ma-
gistris in posterum solennis; In-
de tantus illi delatus honor, ut
universa Græcia in templo Del-
phici Apollinis statuam solido ex
auro ei poneret; cum cæterorum,
ad id tempus, æstatas collocasset.
Ita Valerius; licet paulo aliter
Athenæus. Imo Athenienses post-
ea [*Troilus Sophista in proleg. Rhe-*
tor. MS.] *ταῖς ἡμέραις ὀνειναι*, in
aῖς ἐπιδείκναι, ἱερταῖς ὀνειναι, τὸς
δὲ λόγους αὐτῷ λαμπράδας: Dies
illos, quibus se audiendum populo
propinavisse festos: & orationes ejus
lampadas vocabant. Rationem
subjungit, quia nimirum ὡς αὐτῷ
τὸ πῦρ ὀνεινέται τὸ σπῶν, ὅ-
τως καὶ οὐνοὶ λόγοι τῷ ἄνθρωπῳ.
Nec tamen evalit Criticorum
censuras; in quo *Dionysius Hal.*
Ep. ad Pompejum: ὅγκον ποιη-
τικῆς καὶ σαφούς, Poëtici ornatus fa-
stium culpat; & hic noster ad-
ductis exemplis abunde probat,
quod alter ille [in *Lysia*] alibi
de eodem dixerat, ἐν πολλοῖς πᾶ-
ν φορτικῶς τε καὶ ὑπεροχῇ πῶς
τῷ κατασκευῶν, & ἐπὶ ῥῶν δι-
δακτικῶν ἐνία φησὶ γὰρ μὲν. *Langb.*
Hodie duæ adhuc ejus oratio-
nes nostris sunt in manibus: qua-
rum tamen altera, ὑπὲρ Παλαμῆ-
δος δολογία, an Gorgiæ sit, val-
de dubitat *Fulvius Ursinus*, in
Virgilio cum Gr. Scriptoribus colla-
to, p. 386. Ejusdem Εγκώμιον εἰς
Ηλείας memoratur *Aristoteli*, l. 3.
Rhet. p. 103. *Ed. Vascosan. Schwartz.*

H

Hecataeus Milesius. 75. 82. 83.
Historicorum, qui soluta ora-
tione scripserunt, primum [teste
Suida] Historiam suam sic auspi-
catus est: *Ἐκατῶν Μιλήσιος ὁδὲ*

μνηστῶν. Τὰ δὲ γράφω, ὥς μὲν
ἀλήθεια δοκεῖ εἶναι. *Hecataeus Mi-*
lesius sic memorat, &c. [*Demeirius*
Phaler. περὶ Ερμ.] Quam for-
mam ab eo mutuati sunt & *He-*
rodotus ejus æmulus, & *Thucydi-*
des. *Langb.* Vide *Vossium de*
Hist. Gr.

Hegeſias. 9. Fuere haud dubio
Hegeſia plures; unus *Salaminius*
poëta; [*Athenæus l. 15.*] de quo
dubium an Κώπεια ἱππ, versus
Cyprios, composuerit. De eorum
auctore quæstio satis antiqua.
Herodotus in *Emerpe* eos *Homeri*
non esse, sed alterius cuiuspiam,
probat: (*Proclus in Chrestom. apud*
Photium) nec *Hegeſia* esse, sed
Stasini Cyprii. Alter *Hegeſias Ma-*
roneus, à quo *Plinius* nonnulla
mutuatus est l. 8. Tertius *Ma-*
gneſius, quem *Halicarnasseus* so-
phistam vocat, *Theon* rhetorem;
uterque in eo styli vitia damnat.
Dionysius quidem περὶ συνήσεως
ἵουμ. postquam luxatis sententiis
orationem *Herodoti* infractam
reddiderat, statim subjicit: *Ἠγ-*
ομαι τὸ ἡμῶν τέττο εὐ συνήσεως, &
τέττω γὰρ ἡ ληρῶν ἱερῶς ἐκείνος ἀνὴρ.
In eandem plane sententiam
Theon Progym. cap. 2. tum illum,
tum *Asianos* rhetores alios malæ
compositionis reos peragit: ut
qui deperirent nimium τῷ ἔμ-
μῳ καὶ εὐρυθμῳ λίσιν. *Plut.* in
Alex. Timæum etiam frigiditatis
incusat, qui templum *Ephesi* ἐ-
κότεως ἐφῆ καταφλεγεῖναι, ὃ Ἀρτέ-
μιδῳ ἀρχολεμδύης περὶ τὴν Ἀλεξάν-
δρου μαίωσιν. *Epiphonema*, inquit
Plut. adeo frigidum, ut incendium
ipsum restinxisse potuerit, κατασφί-
σται τῷ πυρκαϊῶς ἐκείνῳ τῷ ψυ-
χέας δυνάμειον. *Langb.* Vide
Voss. de Hist. Gr. l. 1. c. 12.

Heliodorus Alexandrinus Peripa-
teticus. 152. 154

Hermimus Stoicus. 153

Bb

Heron

I N D E X

Herodotus. 15. 47. 49. 72. 77. 87.
91. 114. 125.

Hesiodus. 25. 48. — in *Acacid.* 25.

An poematum illud, quod *Scutum Herculis* vulgo audit, *Hesiodi* opus *γνῶσις* sit, an supposititium, quaestio est, & nunc & olim agitata. *Aristophanes* grammaticus, tum *Acacidæ*, [*Volater. in Anthrop.*] tum *ὑποθήκας Hesiodi* esse negavit. *Quintil.* *Inst.* l. 1. c. 1. *G. Canterus* *Novarum lect.* l. 4. c. 3. partem putat maioris operis, quod *Μεγάλαις ἡοίαις* appellabant, commento plane tam ingenioso, ut pene pudeat non credere; nempe quod ab *ἡ οἷα* incipiat, sicut & quæ ex illo opere proferuntur haud pauca: quo criterio usus & *Cassaubonus* in *Strab.* l. 1. Sed quo minus in has partes totus concedam, facit, tum quod *Scutum* & *Eræ* distincta opera sapientius ab auctoribus memorantur: [*Suid.* & *Tzet.*] Tum quod *Βαοτίι* [*Pausan.* in *Exoticis*] quibus hac in parte tutius credendum, conterraneum suum poetam *Εἰζα* tantum composuisse contendunt. Adde quod *μεγάλαις ἡοίαις* hæsitanter admodum *Hesiodo* inscribunt auctores. [*Athen.* l. 8. *Apoll.* *Schol.* l. 1, 2, & 4.] Neque prorsus mihi persuadent magni viri *Eræ* & *Catalogum mulierum* idem opus, imo vel ejusdem esse: aliam enim fabulam de *Phixeo*, & de *Endymione* ex *Magnis Eræis*, aliam ex *Mulierum Catalogo* & *Hesiodo* nobis propinant *Apollonii* l. 2. & 4. ⁹*Schol.* & distincta fuisse *Ἀπολλωνίου* affirmat *Pausanias* lib. 9. Neque tamen negavero *Eræ* etiam & fuisse *Catalogum* & vocari; sed quo ordine, non ita certum. Antiquitas plures *Catalogos Hesiodicos* agnovit, *faminiarum*, *Heroum*, *for-*

te & *Heroidum*, *Deorum*. *Suidas* eum ex lib. 6. constituisse refert. *Γυναικῶν* enim *κατάλογον* ordine primum fuisse, ex *Maximo Tyrio* non improbabili conjectura adducor ut credam. *Hesiodus*, inquit, *Χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχήμην, κατελέγων τὰ γένη, ὅςτις ἐξ ἡς ἔφυ' χωρὶς δ' αὐτῶν πεποιηται οἱ θεοὶ λόγοι, ἄμει δὲ τοῖς λόγοις Θεογονία.* Atque ex his forte *Theologiæ* libris hausit illud *Manilius*, quod in *Theogonia* desiderat *Scaliger* ad *Manil.* l. 2. Qui etiam dictatorie nimis asserit, nullum veterum prodidisse, neque verum esse, alia *Geophonica* scripsisse, præter ea, quæ in manibus sunt, *ἔρρα* & *ἡμῖνος*. Verum ad *Hesiodum* referri solitum & aliud opus, quod veteres *Μεγάλαις ἔρρα* vocitabant, innuere videtur *Athenæus* lib. 8. Unde forsan censoriam virgulam stringit commentator in *Manilium* nil tale merentem. Quis *Hesiodi* catalogorum secundas obtinuit, quis tertias, non satis compertum: locum quartum *ταῖς Ἠοίαις* tribuit *Dan. Heinsius* in *Anim.* in *Tzetzem*; & quarti partem fuisse, de quo nunc agitur, *Scutum*, ex antiqui argumenti auctore colligit. *Langb.* Vide *Fabricium* in *Bibl. Gr.* Vol. 1. p. 375. & *Schwarzfl.* ad *Longinum*, p. 19.

Homerus. 14. 31. 24. 25. 26. 27. 29. 30. 31. 32. 37. 38. 49. 52. 67. 80. 81. 82. 84. 100. 110. 132. — *ἐν Νεκύῃ.* 23

Hyperides. 57. 102. 104. Vide de eo iudicium *Dionys.* *Halic.* item *Hermogenis* extremo l. 11. de formis, nec non *Plutarchi* in ejus vita. Conjungit etiam hunc *Demostheni* *Auctor Dial.* de *Caus.* corr. et. C. XVI. *Toll.*

AUCTORUM.

I

Ion Chius. 101. Vide de eo in voce *Eratosthenes* paulo supra, ut & *Mallincroii* Paralipom. de *Hist. Gr.* p. 65. & 185.

Isocrates. 12. 112. — ἐν τοῖς λόγοις Πανηγυρικοῖς. 113. Vide *Schurtz fl.* ad *Longinum*, p. 14.

L

Longinus. — ἐν τοῖς περὶ *Ξενοφάν-
τος*. 20. *Dionysius* noster ex iis est, qui in hac parte minimum ponunt; sic enim alter *Dionysius Halic.* (περὶ συνθέσεως ἰστοριῶν) de *Isocrate* loquens, ὁ μὲν γὰρ τὸ πανηγυρικὸν λόγον, ὡς οἱ τὸ ἐλάχιστον χροῖον ὑπελάθοντες ἀποφαίνουσιν, ἐν ἑπτα δέκα συντάττει. Sunt, qui anno tandem xv. perfectum ferunt; uti *Plutarchus* de decem *Rhetor.* τὸ δὲ πανηγυρικὸν ἑπτα δέκα συντάττει, οἱ δὲ δικάπιντε λέγουσιν: panegyricum annis decem (ante obitum, addit interpres, haud recte) aut, si aliis credendum sit, quindecim. Accedit *Photius* Cod. 260. συντάττει μάλιστα πανηγυρικόν, οἱ μὲν ἑπτα φασὶ δέκα, οἱ δὲ ἐπὶ ταῦτοις ἑπτὰ πέντε: Panegyricum ajunt decem annis alii, alii quinque annis elaborasse. Mendosam versionem summi viri, quæ nec verbis nec veritati consona, sic corrige: alii decem annis, alii quinque ad hos (nempe quindecim) elaborasse ajunt. Et hinc oratio ista [*Halic. in Isocrate*] ἐπειροῦντο λόγοις, & πολυπύρροντος audit apud auctores; quam tanto conamine fecit tandem, imo ne fecit quidem, eam totam pene [*Plut. & Photius ib.*] ex *Leonino Gorgia* & *Lyfia* traduxit. Imo & ipse *Gorgias* à *Melesagora* [*Plut. & Photius ib.*] suffuratus est; & *Νισποτόλμειον* plane πῶς expertus *Isocrates*, cuius panegyricum hoc *Theopompus* [*Porphyr. de Philos. Historia.*] hi-

storicus defloravit: qui & hoc etiam vitium cum magnis viris commune habuit; quos *Stromatum* sexto, plagii admitti reos peragit *Philosophus Alexandrinus*. *Langb.*

Lyfias. 98. 103. 106

Lyfimachus Stoicus. 153

M

Marcellus Oromes. 151. Vide de eo *Mallincroii* Paralipom. de *Hist. Gr.* p. 147.

Matris. 9. Scripsit *Matris*, teste *Athenæo* l. 10. *Herculis encomium*; orationem puto, non poemata panegyricum. *Langb.*

Medius Stoicus. 152. 154

Moderatus. 155. Vide *Valesium* ad *Euseb.* l. 6. c. 19.

Moyſes 28. Quale fuerit *Longini* de *Moyſe* iudicium, vide *Huetium* in *Demonstr. Evang. prop.* IV. §. LIII. & contra *Huetium* differentem *Goth. Vockerods* in *Dissert. Academ.* part. 2. c. 2. p. 282.

Musonius Stoicus. 140

N

Numenius. 155. Vide *Valesium* ad *Euseb.* lib. 6. c. 19.

O

Origenes Platonicus. 151. 152. De eo vide *Valesii* Annot. ad *Eusebii Hist. Eccl.* l. 6. c. 19.

P

Philiscus vel Philistus. 121. Vide *Suidam* & *Vossium*.

Phrynichus. 77. Sc. Poëta Tragicus (Comicus enim *Herodoto* posterior) quem *Suidas* falso à *Persis* multatum narrat, quod *Mileti* excidium in tragœdia representasset. Φρύνιχος οἱ Πέρσων χιλιάς ἐξημίωσαν, ἅλωσιν τετραγυδιστοῦς Μιλησίων. Non hoc *Persarum* factum, qui *Mileti* ipsi diripuerant, sed *Atheniensium*; uti *Herodoto* assentiunt *Strabo* lib. 14. ex *Callisthene* & *Plutarchus* in præceptis politicis. *Mileti* autem

I N D E X

urbs *Yonica*, adeo luxu diffuens,
ut *Milesia* carmina [Ovid. *Trist.*
l. 2.] pro impudicis habita sint,
non minus quam *Sotadica*; Et
fabulæ quævis literariis ludicris
refertæ, *Milesiæ* vocantur; qua-
les sunt *Apuleji*. vide *Capitolinum*
in *Clodio Albino*. Et *Μελίσσια* ἐπαί-
μας ob delicias suas in prover-
bium abiere, [Eustath. in *Dionys.*]
ut quæ ipso somno molliora :
*Περφύρεος ὃ πίπτης ἄνω, μελα-
νώτερος ὕπνου*, A *Μιλάτω* ἐρεῖ.
Theocriti. *Idyll.* 16. *Langb.* Vide
Tzetzen Chil. VIII. 156.

Phœbion Stoicus. 152, 154
Pindarus. 102
Plato. 13. 14. 15. 45. 47. 48. 49.
77. 84. 85. 94. &c. 106. &c. 110.
— ἐν τοῖς νόμοις. 87. — ἐν τῇ
πολιτείᾳ. 45
Plotinus Platonius. 152. 155. 156
Porphyrius Tyrius. 156
Proclinus Platonius. 152. 154
Ptolemæus Peripateticus. 153

S

Sappho. 33. 34. &c. De odario
Sapphus vide *Schurizfleichium* in
Animadversionibus ad Longinum,
c. 5. p. 25. &c.

Simonides. 55
Sophocles. 9. 55. 102. — ἐν τῷ
Ὀιδίπῳ. 75. 76
Stesichorus. 47. Eum *Herodorus* an-
tiquiorem dicit. Natus est teste
Suida (quem vide) *Olympiad.*
XXXVII. & primo *Tisias* voca-
tus, *Stesichori* nomen postea ad-
eptus; ὃν πᾶσι οὐκ ἀντιπαρὶς
ῥῶτον ἴσθαι. Chorum *Lyricum* in-
telligo, non *Dithyrambicum*, quem
vel *Philoxenus* [*Is. Tzet.* de *Pœ-*
ti] vel *Hermioneus* [*Anipater* &
Euphronius apud *Scholias.* *Ari-*
stoph. in *Avibus*] vel certe *A-*
rchon invenit; *Hellanicus*, *Dicæar-*
chus, & *Demarchus* *ibid.* & *A-*
rist. apud *Proclum* in *Chrestom.*
non tragicum vel comicum; qui

forte *Philammonem* primum au-
ctorem agnoscunt; [*Plutarch.* in
Mus.] & a prioribus in hoc dif-
ferunt, illi circulares, hi qua-
drangulares; [*Tzet.* ubi prius.
Pollux, lib. 4. cap. 15. *Aristoph.*
Schol. in *Equites*] *Comicus* quidem
ex XXIV. choreutis & ζυγῶν καὶ
σὺγχος constitutis (in ranke and
file.) ζυγῶν quivis quatuor per-
sonas: σὺχῳ autem (seu rectius
σὺχῳ) sex comprehendit, sicut
colligitur ex opusculo ἀπὸ τῆς αὐ-
τοῦ παλαιῆς, collato cum *Poll.* lib. 1.
cap. 10. §. 2. ubi pro σὺχῳ, lego
σὺχῳ, vel σὺχῳ. Chorus tra-
gicus, post *Æschyl.* *Eumenidas*, ex
XV. solis choreutis constitit, ita
inter se ordinatis, ut in quovis
ζυγῳ, seu ordine secundum la-
titudinem ponerentur tres cho-
rici; in quovis σὺχῳ, sive ordine
secundum longitudinem, quin-
que; hunc in modum

Chorus autem, tam *Lyricus* quam
Dithyrambicus, circularis ex L.
choricis constabat: hoc tamen
intererat, quod hi tripodem, illi
taurum pro præmio referebant.
Deinde, his *antistroph*i in usu
non erant; illis & *strophæ*, &
*antistroph*i, & *epodi*; eaque etiam
(ut creditur) *Stesichori* hujus in-
ventum; unde *parœmia*, ὅτι τὰ
τεία Στῆσιχόρου γινώσκουσιν. [*Dioge-*
nian.] nempe σποδῶν, quæ ad ly-
ram canebatur κυνέριος ἐς τὰ
δεξιὰ χοροῦ τῆς, [*Pindari Schol.* in
introduc. ad *Olymp.*] Choricis ad
dextram procedentibus; ἀντισποδῶν,
quem canebant, ad sinistram rever-
sentes; & ἱππῶν, quem in medio
consistentes recitabant. Denique,
proderit non nescire, & in ludo
talorum jactum quendam *Stesi-*
chorum, indice *Polluce* l. 9. c. 7.
vocari; octo nempe; idque ob
sepulchram poetæ, in *Himera*

AUCTORUM.

Sicilia urbe, iξ ἐκτὸς πύλων συν-
πύλων [πύλων.] inde natum pro-
verbium ἀπὸ πύλων ἐκτὸς. Expressius
Eustathius Iliad. ψ. de sepulchro
ait, iξ ἐκτὸς πύλων συνπύλων. Ad-
dit Apostolus, ἐκτὸς πύλων, καὶ
ἐκτὸς βαδμῶν, [Param. Cent. 15.
part. 67.] Aperte satis, sed in
hoc lapsus, quod Casanum posuit
pro Himeria in comment. Langb.
Vide Quintil. l. x. c. i. Vossium
de Poetis Gr. Alioſque.

T

Terentianus. i. Utrum hic Teren-
tianus ille ipse fuerit, cujus ho-
dieque libellus exstat *De metris*,
opus omni elegantiarum genere
conditum, & amabili quadam
ingenii amenitate temperatum,
res est quaesitu digna, & alias
quaeretur. Interea dum id fiat,
libenter sane didicerim, cur in-
geniosissimus Grammaticorum
in doctorum libris dicatur Car-
thaginienſis: nam ex illius qui-
dem scriptis contra sentio. Fa-
ber. Ποσειδωνος Terentianus nomen
ei fuisse existimant Viri eruditi;
quoniam Posthumus praenomen,
Posthumius gentis est nomen.
Schwartzfl. ad Longinum, p. 2.

Themistocles Stoicus. 152

Theocritus. 101

Theodorus. 10. Scriptores satis
multi Theodori nomine insigniti.
Erat qui περὶ αἰρέσεων commen-
tatus est [Laërt. in Aristippo.]
viginti praeterea Theodoros enu-
merat idem alibi. Si quis ex
iis omnibus hic à Longino refe-
ratur, Byzantius erit, ὁ δὲ πρὸ λόγων
πολυπύλων Orator civilis: quem &
λογοδιδάσκων vocat Quintilianus
ex Platone, Instit. lib. 3. Verum
ego totus in hanc sententiam
feror, ut Theodorum Gadareum
hic intelligendum putem, qui
Gadaris natus, docuit Rhodi, teste
Strab. l. 16. & se dici maluit Rhe-

dium: quum studiose audisset, cum
in eam insulam secessisset, dicitur Ti-
berius Caesar. [Quintil. 3.] Eam-
que saepius inter objurgandum
Theodorus appellavit πηλὸν αἷμα
πεφραμένον, Limum sanguine ma-
ceratum. [Sueton. in Tiberio] Set-
vili ipse genere natus filium re-
liquit Senatorem: [Suidas] ad
Hadriani tempora pervenit; &
inter caetera scripsit περὶ ῥήτο-
ρῶν δυνάμεως, de facultate rhetorica:
ubi dixerim & parenthesisum ab
eo descriptum, & scholasticas no-
tiones alias de novo introdu-
ctas; tum & quod vulgo Thesis,
Theodorus hic κεφάλαιον ἐς ἑπεί-
δισιν vocavit. [Theon. cap. 12.]
Parenthesisum autem committitur,
quando vel περὶ μικρῶν ὑψηλῶν,
vel περὶ ἐντελῶν σιμῶν differimus.
Langb.

Theophrastus. 92

Theopompus. 90. 126. 127. Vi-
de Vossium de Hist. Gr. lib. i.
c. 7.

Thrasyllus 155. Vide Jonsium de
Script. Hist. Phil. l. 3. c. 3.

Thucydides 49 73. 79. 114

Timæus. 11. 12. 13. 14. De eo
vide Vossium de Hist. Gr. l. i.
c. 12. & Meursium ad Hesych.
Milesium.

X

Xenophon. 13. 14. 67. 79. 85. 94.
130. — ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ Πο-
λιτεία. 13

Z

Zeno. 162

Zoilus. 32. Amphipolites erat, li-
brumque inscripsit ψόρον Ομήρου,
& eo nomine poenas luit teste
Suida. Heraclides appellat eum
mancipium Thracium, [Homer. so-
lut. l. i.] qui hoc etiam in Ho-
mero vitio vertebat, quod Apollin-
em Ιλ. α. in mulos & canes sa-
vientem induceret: Θρακικὸν ἀν-
δράποδον, λίγων δὲ Ζωίλων, αἶψα τῷ
πύλῳ

INDEX, &c.

καὶ τὸ πρῶτον πᾶσι λόγος φλέω-
φῶντι. *Langb.* Fuit, uti ex ve-
teribus discere est, minime fa-
tans. Certe plorantes isti & eju-
lantes porcelli, res non inepta est.
Ceterum cave confundas hunc

Homeromastiga cum illo altero
Zoilō rhetore, qui tempore Pla-
tonis floruit, quique adversus il-
lum scripsit. *Faber.* Confer *Joan-*
nem Albertum Fabricium in *Bibl.*
Gr. l. 2. c. 7.

FINIS.

